Eugen Evu

EMPATOLOGIA

„*întotdeauna ajungem în locul în care suntem aşteptaţi.”*
Ovidiu Mircean.

Seminţe de poem, colaje, ecourile umbrelor …

E bigamie să dorești și dar să nu rodești.
Doamne câtă splendoare, dar nu pentru orbi !
În satul smulgerii mele din mierla îndoliase un curcubeu.
Durerea estetizează pentru că îi suntem gemeni.
Popor al meu nu mai ai loc pentru sfinţii închisorilor.
Ecoul umbrei mele aude cum suspină Dumnezeu.
Goliciunea nu e perversă, hainele da .
Nu mila e sămânţa iubirii, ci dorinţa.
Soarele e acolo şi noaptea.
Stelele nu le vezi din cauza luminii.
În micul ecran e groapa metafizicii.
Preacurvia nu e trupului, ci a duhului coborât: a înălţa.
Sunt bătrân, nu mai sunt gelos pe îngerul căzut.
La originea zborului, au fost smulgerea şi saltul.
Limba clopotului e captivă ca golul lui.
Nu de legea lustraţiei avem nevoie, ci de legea frustraţiei.
Omul are obsesia orfaniei la proporţii cosmice.
Venerând un Tată Ceresc, de fapt acuzăm un incest planetar?
Omul este extraterestru: Creatorul nu e pământean…
Nu eşti rob, deci nu fii robot.
Otice târâş înfricoşat, este o insultă a Creatorului.
Din cugetul tău se plăsmuie visul şi ţi se dăruie.
Artele, ca şi religiile, sunt de genul feminin.
Omul uitat în lume este înger sălbăticit.
Partea ta de noapte cheamă sfericitatea textului.
Trăim inversând timpul…Murim zilnic, asta facem.

Din sângele meu strigă
sevele primordiale.
Cine ştie să sfideze urâtul,
are încă zeu intact în el.
Pe cât mori, pe atât te
reumpli de viaţă.
În orgasm, îţi aud electronii
cum sar de pe orbitele
stinse.
Toate poemele de azi sunt
orgasme sub - cuantice.
Oricum murim: să murim
melodios.
Un infern pierdut nu e
paradisul căutat.
În sus şi în jos se perindau
ţipenii. Le dădeam cu milă
bineţe.
Veriga lipsă nu este îngerul,
ci femeia.
Pe luciul apei, se tânguie
delirul abisului.
Vei auzi prin cetate că aş fi
murit. Să nu-i crezi.
Prin aceea că timpul-spaţiul
sunt circulare, tot ce a fost
va fi.
Adevărul nu trebuie
muşcat, ci gustat.
Seminţele rodiei se numără
cu limba…
În seminţe e hermeneutica
divinului.
În fiece sâmbure, rabdă
arborele vieţii.
Prea multe cimitire pentru o
singură moarte.
Prima scriere a fost urma
păsării pe omăt…deodată
pierind.
Acolo unde vârful flăcării
intră în cer, iese un suflet.
Totul este ceea ce
semnifică.
Nimic nu este decât gândit.
Inteligenţa ta e umbra
luminii.
Metafora e logos străpuns.
Orice contact este un viol.
Inocenţa este prudenţa
morţii.
Cele mai multe înjurături
sunt de mamă:
o reminiscenţă de
război?…
Fiinţa face obsesii, care
nasc zei ambigui…
Zeilor canibali le e plăcută
osânza.
Celor psihedelici, narcozele
şi orgasmul.
Gene- erogene,
endocrinologie a crinilor …
Când nu voi mai fi, voi fi.
La început a fost
muşcătura, apoi a sublimat
în sărut…

Atrium …

Zicem: uite, cum trece timpul”! şi de fapt nu el trece, ci noi trecem…
El, Abstracta Fiinţă Absolută.
*
Suntem captivi pe orbita invizibilă a duratei proprii, care, fractalic, este şi ea captivă…Suntem, am fost deja,…între fatalitate şi probabilitate, în mrejele unui mister ce se ascunde lui însuşi…, însă din care duhul accede a se întoarce într-un Dumnezeu- Unitate Absolută, un Dumnezeu deductibil, aşadar e impropriu că s-a spus „ incognoscibil”..

Nedumeriri

În Vechiul Testament sunt frecvente referirile la jertfele „ plăcute Domnului”, între care şi cele ale grăsimilor (seului) animal. Ce înţelegi din această „ plăcere”? Conţine fumul, gazul emanat, ceva care este agreat de …Invizibil? În Geneza scrie că Domnul a interzis omului să consume animale, iar Cain, care l-a ucis pe fratele său din gelozie, oferea jertfe animale…
*
Paginile se adaugă, parcurg propria durată a memoriei, in sens invers….De fapt scriem dintotdeauna, pentru a ne pregăti sufletul de plecare. Fiece zi e latentă una a probabilei despărţii inerente. Aspiraţia fiinţei este de a se reîntâlni într-o altă dimensiune, superioară, sacralizată de arderile sufletului – părintesc- cu ai săi, cu cei dragi…Ceea ce este măreţ dar şi tragic.
*
Lumea …este Omul re-proiectat în cea originară, matriceală, ea însăşi în continuă schimbare, prin distrugeri şi remodelări…O „ complicitate” a lui cu Natura, este cea a comportamentului său, în ambele ipostaze. El se

modifică mereu, se reîntemeiază mereu…
*
Ceea ce vedem în lume suntem noi. Ceea ce încă nu distingem, vom fi tot noi.

Ce este „starea poieion”?

Curios că despre Poet au scris mai frumos, mai măgulitor şi uneori chiar exaltat mistic, nu poeţii, ci filosofii, sau eseiştii, ori prozatorii. În tinereţe am citit acel jurnal al lui Cesare Pavese, „ Meseria de a trăi”, un jurnal acut autobiografic, al suferinţelor lui dar şi ale erosului reprimat de handicapul impotenţei. Mărturisirile sale par ale unui poet ce se ratează în patosul jurnalistic, al prozei confesive, necruţătoare sieşi, scrieri cu valoare de document, de studiu psihanalitic, pare-se marcat nu atât de Gustav Jung, cât de Freud. Anticipând astfel de definiţii, reînţelegi de fapt că Poezia este un fenomen al Naturii, un fenomen mereu misterios al naturii-umane, în rezonanţă cu cosmosul, cu energiile invizibile, ubicue, receptate şi perpetuate cumva religiosus, veneratoare (de la Venera, Venus, Virgo, Fecioara, Eros and Erato… !) şi cultivate în civilizaţii,…cu impulsiunea originară, oraculară, a divinaţiilor şi a mantrelor antice… Iată câteva definiri ale Poetului (Poeziei) :

Cesare Pavese :

„ Poezia nu este sens, ci stare, nu este înţelegere, ci existenţă”… (În cazul lui C.P., aşadar, nimic mai exact auto-definitoriu, privind existenţialist (!) condiţia umană în ecuaţia Eros-Erato- Psyche… Jurnalul lui este al supra- vieţurii cu tot handicapul impotenţei, un jurnal al frustrării esenţiale ce duce la …creativitate virtuală, chin al spiritului, în fond…)

Socrate (469- 399) :

„ Poetul este părinte şi călăuzitor al nostru întru înţelepciune (inteligenţă, cunoaştere, n.) …ceva uşor, înaripat şi sacru”…

În volumul antologic de imediat după moartea romancierului român Marin Preda, din imediatul orizont contemporan nouă, reţin cu admiraţie cele scrise de el despre Poezie- Poet, admirabil, tulburător şi mitic… (L-am cunoscut personal cu prilejul rar al editării mele la „ Cartea Românească”, şi ştiu multe despre ceea ce arde în spatele operei lui, ceea ce de fapt determină astfel de enunţuri axiomatice, în cel de mai jos, cu patosul unei naţiuni în care cunoaşterea este, stigmatic- mioritic, una …oraculară; (Preda credea fanatic în zodii):

„ O ţară care nu ştie să-şi apere poeţii, va fi învinsă sau va supravieţui lamentabil la coada altor naţiuni, fiindcă poezia e sângele unui popor care curge subteran prin veacuri şi-l face nepieritor…” (Evident, Preda nuanţează acest „ sânge” de substrat al ceea ce aş numi „ memorie freatică”, rezervă izvorâtoare izbucuri şi cascade ale existenţei într-o anume paideuma…Sunt sigur de faptul că Preda se referea indirect – contestatar, prin *enunţul-reproş*, la cenzura politicului asupra omului care scrie, omului poetic, omului ce exprimă de fapt Sufletul în Stare de Libertate, sub verbul zborului, al profetismului, al sacralităţii …) . Viaţa şi moartea lui au fost „semnificative” şi, vai, profetice, pentru ceea ce urma să vină, după 1989… Preda a fost victimă nu doar a cenzurii, cât a Stării poetice din Fiinţa sa…Paranoia de lux… Ca dealtfel, majoritatea scriitorilor români…Teroarea de a îşi

ştii valoarea vs. Nerecunoaşterea ei de către Contemporani…

Terror Mentis…

Teroarea (ca stare subterană, a subconştientului colectiv, labirinthic…) nu vine, ci revine din trecutul deja-mort, este umbra inefabilă a memoriei colective, este stihialul memoriei. Este istoria neconsolaţilor de pierderi, înfrânţilor, o teroare ce ctitoreşte din ruinele schismei, mausolee-cazemate, este teroarea care conspiră, disimulată, deghizându-se în cameleonismul societăţilor….Spăimose a trompetelor cu surdină ale noilor apocalipse…

Lumea e îndoctrinată, dogmatizată, manipulată după cum o ştiu experţii tehno- craţiilor şi ai Banului, dinamitarzii ideologiilor, smintiţii paranoiei, genialoizii şi măscăricii Puterilor.

Enunţul dilematic al lui Malraux, „ secolul XXI va fi religios, sau nu va fi deloc”… este în coadă de peşte: religios nu pare a fi, aşadar va fi …terorist ?

*

În acest mileniu îndepărtat sieşi, în derivă spre Roşu, exaltarea mistică, delir al suprafeţei Textului, nu are tăria originară, luminică, telepathosul primordialelor manthre sau divinaţiilor incantatorii, taumaturgice, nici nu mai conţin măcar psalmismul sau sutrismul de mai târziu…
Funcţia magică a Verbului, a legii cântate, Dainei protodacice („ bunica” Doinelor)…, a decăzut în subordinea labrinthică a raţiunii reci, substelare, a sublunarului…
Psihedelismul şi curenteloe de tip undergraund, sunt doar accesorii cu funcţie de toxine care dezinhibă, însă aparţin onirismului şi bâlbei „ oraculare” a emanaţiilor de sulf din Delfi…

Sacerdoţii barbarilor de altădată, savanţii de acum, sunt doar intuitivi terorizaţi de aceeaşi dilemă, a transcenderii, a neo-alchimismului şi de fapt robot-ismului care-l prefigurează pe Neo-Mensch-ul cyborgic, îngroşându-şi vocea ca un ventriloc clonat, prin hubloul gropii micului ecran…

*

„Cenuşie, scumpe prieten,
e teoria întreagă
iar verde –al vieţii arbore-auriu” (***Goethe****, Faust)*

*

„Horridas nostras mentis purga tenebras”
Purifică întunecimile dătătoare de fiori ale minţii noastre

*

„...şi amarnic/ ne smulge inima o Putere/căci tot ceea ce este ceresc/
cere jertfe”- **Hoelderlin**

Programul? Kamasutra

Văzute retrospectiv, înţelese modern, străvechile manuale iniţiatice de sexualitate, gen Kamasutra, ne apar ca programe-strategii pe termen lung, de stimulare a sporului natalităţii…Orientul Îndepărtat ştia ceva de la „ zeii din ceruri” ?

„Creierul viitorului tinde spre a deveni “conştient de Dumnezeu” şi liber…de teroarea programelor care lucrează din inconştient”.

- د.جمال محمود هنداوي
ملتقـــى الأدبـــاء والمبـــدعين
ربالـع

*

Religiile…care sunt reiterate, cumva ciclic, prin substituire,
ele determină şi extermină. Reluând devenirea.

*

....suntem cu totii poeţi cu ...capul în nori ...Asta nu e chiar rău, deoarece suportam mai uşor ceea ce e pe jos...Voie bună, deci!

Sine şi Subsine

Există un fenomen al hipnozei induse, dar şi unul al auto- hipnozei…Este ceea ce în popor este numit „ deochi”, a deochea prin „ uitătură”, a influenţa (cu voie sau fără voie), subconştientul cuiva…. Unii, de obicei exoftalmicii, se pot astfel *auto-bloca* doar privindu-se în oglindă, ei sunt mereu agitaţi, de parcă sunt sub o stare conflictuală,…dintre sine şi sub-sine. Iată că gândirea este cumva telepatică, deci şi autotelepatică.(sugetie, autosugestie).

Coerenţa comportamentală şi a gândirii acestora devine cumva delirantă, iar dacă veţi observa copiii, cu atât mai tulburător vom observa acest fenomen; (înnăscut?) .. Chiar din natură resimţim cumva acest „ ceva” ce ne tulbură simţurile, ne „ încântă”, de „ vrăjeşte”. Ecuaţia : activ- reactiv. Starea este de extază, de transă, de „ în-minunare”…Una este să stai nemişcat pe malul unui lac liniştit, alta să contempli acest lac în mişcările lui mareice, …Şi alta este starea ce o resimţi în faţa râului repede, cum e apa Sargeţiei- Streiului cel şlefuitor de pietre …care cântă…(Metafore : ulcioare oarbe”; „ aorta inimii noastre”, etc). Şi altceva este să-l traversezi pieziş, complice cu valurile lui tăioase, grăbite a intra în acalmia Mureşului, la Simeria…A privi …este şi a fi privit, cumva, este un efect magic, un hipno-fenomen…Starea aceasta este starea poetică….Starea este aceea de „ Panta Rhei”, revelatorie stare omniprezentă în Mare şi în Mic.

Gnoze e descoperti, di Eugen Evu

„ L’opera ha suscitato curiosita al suo apparire per il carattere strano. Si tratta di un genere di letteratura enigmatica, al limite tra il saggio fiilosofico e la memoria visionaria....” la aria di mistero e l’aspetto profetico di tale tetteratura, che approda, atttraverso la tradizione, a risvolti tesoro arcaici...I suoi scriiti assomigliano alle branchie di una querciaruvida, esse vanno da una parte e dall’altra, senza fine preciso, ma formano un insieme perfetto....Le perfezione proviene dal fatto che l’autore non apartiene a se stesso e non mira a profitti personali”

L’Attualita di Roma

Vocale corupte şi maternităţi vitrege

De la Nistru, la Madrid, de la Iaşi, dân Bucureşti, dîn Sibiu, la Maglavit...

Începând cu însăşi numele de român-România,- avem două vocale corupte care nu aparţin neo-latinei noastre, „ A” şi „ I”...Formele lor corupte fonetic şi grafic, sunt : A-ul alternat cu „ Â”-ul, şi cu „ Ă”-ul... Vocala închisă „ â” (odinioară având şi varianta slavonică „ î” – din „i”, recent eliminată din gramatică, de Academie)- este frecventă la turci, sârbi (care nu au în scris vocala (citind consoana ca o vocală fonetică)- Sr(Î)bska, etc) şi la bulgari (popor turcic, stabilit în sec. IX în sudul Dunării), dar şi la ruşi, ucrainieni şi ruteni- *prin contaminare*.
Deasemeni, vocala corpută „ Ă”....Diacriticele sunt într-adevăr o mare problemă pentru „ galaxia Internet” şi practic vor dispărea din scrisul internet, necum din vorbire... Eşecul de acum

un secol al unor scriitori şi lingvişti români – cu nostimul Macedonski- a rămas ceva exotic.... Slavizarea post- latinizare, practic, nu a încetat în istoria noastră de aici, înconjuraţi cum s-a spus , de „ o mare slavă”...Poetul basarabean Mateevici , când scria” Limba noastră-i o comoară/ în adâncuri îngropată” ...nu ştim la care limbă se referea, cel puţin dacă numele său are terminaţie slavică. Cred că totuşi la limba maternă a românilor din ţară şi din lume.

Am discutat despre acestea şi cu Cezar Ivănescu, - apropos de poemul său „ Tatăl meu, Rusia”- recent parafrazat şi de Florentin Smarandache prin cartea sa „ Mama vitregă Rusia” -şi de fapt totul se-ntoarce la Eminescu: despre „ Doina lui atât de tragică, atât de ...existenţială, atât de escatologică- vezi admiratul său Schopenhauer.

...Mai sunt şi alţi poeţi şi lingvişti români, (atenţie, mai mult cei moldoveni ! – vecini cu „ fratele” fost sovietic, dar problema este mult mai de adâncime, mai serioasă decât în aceste schiţări de idee. Ea aparţine mai mult, mai grav şi mai ...vital, Moldovei de peste Prut, dar şi mai dureros, românilor vechi de dincolo de Dunăre, aromâni, magleno- români, macedo- români, în Banatul sârbesc, pe Valea Timocului, dar şi în Munţii Pindului, Grecia.

În traducerile mele din şi în italiană, spaniolă, franceză (limbi – surori neolatine) – am înţeles şi altceva: avem antecedente ale unor mari traducători italienişti (sau scriitori) – în sensul „ corupţiei” pro-slavonice, (ca şi în cazul filmului, televiziunilor, etc)- în sensul intruziunii slave chiar acolo unde echivalenţele româno-italiană sunt aproape identice ! Practic, avem o limbă pe care o numim

română (corect ar fi romană!, diactritica „Î” fiind o muscă ăe vitraliu…) – cândva considerată Vulgata, (populară), acum fiind una modernă, europeană!) –

Ca dimensiune esenţială a unei Culturi! O limbă vie, care funcţionează, care este expresia Fiinţei naţionale .Literatura noastră o va cultiva, îi va valorifica cromaticile semantice şi hermeneutice, euristice sau eufonice, iar poezia noastră este cea care oferă continuu „ transfuzii” şi „ seminţe ameliorate” Arborelui nostru lingvistic, fie el unul – dihotomic.

Un adaos :

Citez titlul unei cărţi scrisă în ţigăneşte, română,germană şi engleză de talentata poetă românca Luminiţa CIOABĂ, prinţesa familiei regale – legalizată după 1989 în România...capitalistă:

Poemurea dă aratarea thai ades

Nu-i aşa că sună foarte muzical, foarte plăcut auzului?
Traducererile sunt: Poezii de ieri şi de azi (în română)

Gedichte von gestern und heute (germană)

Poems of yesterday and today (engleză).

Traducerile valoroasei cărţi a prietenei noastre încă din anii 80, când autoarea trăia la Deva, sunt onorate de Mircea Ivăneascu. Îmi exprim repetat revelaţia unei mari prezenţe lirice- Luminiţa Mihai- Cioaba- a cărei operă conţine cel puţin câteva cappo-d-opere nu doar ale unei paideume limitate geo- cultural, ci uneia universale.

Vă recomand să citiţi cartea Luminiţei..(editura Neodrom, Sibiu, 2007), prefaţă Mircea Tomuş. Am prozentat cartea în revistele

Agero- Germania şi Romania Vip, Clipa (U.S.A.). Poeta merită cu brio cel puţin un premiu al Uniunii Scriitorilor din România. (Poemele Fluturii şi Îngerii ţigani...ajung pentru un mare Premiu european.) De la Nistru, la Madrid, de la Iaşi, dân Bucureşti, dân Sibiu, la Maglavit...

Aserţiuni sublunare

Hedonismul (mai clar, plăcerea senzuală, amorul şi ale lumii VII) sunt delicata tandreţe a Naturii, are măsurile ei motivate de substanţe în eternă ardere, în mişcare regeneratoare,...de legile Viului, de Eros şi Psiche de yin şi yang. Restul e ipocrizie, prejudecată şi la extremă ...tezism mortificant, „ moarte de cu zile”....O complicitate perversă a omului alienat cu propiile-o boli ascunse....Şi o boală pe care tu însuţi ţi-o ignori, ţi-o ascunzi, este nevindecabilă. Amanţii ştiu mai bine despre ce e vorba, iar unele perechi sunt mai mult un fel de „ parteneriat” penibil, eşuat în proiect...De unde nefericirea inimilor.

*

Eroismul este nelaşitatea naturii.

*

Nu te lăsa rugată, ca să nu îl înjoseşti pe cel ce te adoră, te doreşte.

*

Amuzament -flash: cum avem prin exces nume provenind din porecle, ca amerindienii...Plăcintă, Cotoi, Boc, Flutur, Muscă, Prigoană, Tîrnacop, Falcă, Frunzăverde, Belivacă...Cred ca predomină...

Ziceri

Îmi trimite Florica un text de Craciun, cu obiceiuri la români : " Mergi cu bine

Moşule"..Ii raspund sa imi trimita ceva de Paste.
- Când o scoateţi ? întreabă prompt doamna…
- Ce să scot ? *Păi o scot zilnic şi chiar şi noaptea* !
...Pardon, când scot revista ? Păi de Paşte, evident, nu de paştele cailor!
*
Subconştientul din vis, la trezire, uneori ne dictează fragmente din... altă dimensiune.
*
Carnaţia mortală a crinilor. Flori erogenice...
*
Utopiile esenţiale ale umanului, sunt Dreptatea, Libertatea şi Egalitatea. Fraternitatea este o religie, iar la originea ei stă mitul fratricidului lui Cain asupra lui Abel.

*
Femeia ca parte nevăzută a ta. Luna oglindind soarele.
*
Un poem ca o nuntă cosmică, hierogamie. Sclipăt solar în vârful de ac.

E clar că Moise al evreilor, cu cornele lui de berbec, aşa cum ni-l sculptase Michelangelo, (semn pastoral,tribal deşertic) – nu era evreu, ci un bastard dintr-o idilă ascunsă a unei evreice cu un egiptean, poate chiar Faraon, care „ gust” inclusiv plăcerile sevitoarelor evreice, în timp ce robii înălţau piramide. Moise a avut un traseu răzbunător, eroic, curios că despre mama lui „ greşitoare”, nu scrie nicăieri, marita să fie şi ea…zeificată.

Zeul egiptean arhaic al pământului era exact aşa, reprezentat, cu coarne de berbec.Povestea cu găsirea lui „ miraculoasă” în coşul de răchită, pe râu, este frecventă în mitologiile şi altor popoare. Adopţiunea are şi ea ceva de legendă, atribuindu-se Cerului un Fiu ce va avea rolul de întemeietor, de om zeificat…

Uriaşii au fost rezultatul unui alt fel de incest, anume al unei „ căderi”, deviaţii de împreunare între specii incompatibile, mai mult sau mai puţin strict sexual, cât prin urmări de natură monstruoasă . Biblia (şi alte surse), îi evocă a fi proveniţi din actul sexual între „ Fiii Cerului” şi femela umană.

Poate că femeia acelor timpuri imemoriale era şi ea de o constituţie mai voinică, altfel e dificil să credem în acest act: incestuos, prin aceea că şi Ei, poate veniţi din cosmos, şi despre care se spune că se înmulţeau şi „ prin duh”, (enorm mai longevivi sau nemuritori, eventual aşa-numiţi de către omul cu durata mai scurtă de viaţă?) – incestuos, aşadar, deoarece, conform religiei, şi ei erau ca şi oamenii(…), tot fii ai lui Dumnezeu (Geneticianul Suprem), de unde „frăţietatea”…

Basmele şi legendele din spaţiul carpatic şi pontic, abundă de uriaşi… Munţii sunt plini de movile, stânci uriaşe sculptate, dar mai ales denumiri care invocă *urieşii*… Ciudata vocabulă prefix UR poate aminti de Uriel…Uneori sunt numiţi zmei,alteori draci, tărtari, se descriu lupte sau înfrăţiri vremelnice, te teritoriu, cu oamenii. Cert este că s-au dezvelit nenumărate schelete de uriaşi, unii depăşind 6 metri, în diferite locuri din ţară, ca şi în alte zone de pe planetă. Termenul „ uriaş” este considerat de unii istorici de maghiar (zeul lor suprem este numit şi Domnul, tradus Ur- Işten, Oriaş…(literal „ om gros, zdrahon”) -), Însă poate a fost preluat de unguri de la alţii, din spaţiile de unde au migrat în aceste zone.

Mai avem termenii de gigant, novac sau arap. În cele mai arhaice forme, avem Fârtat şi antinomicul său, Nefârtat.

(Aceste forme aparţin mitului gemelarilor, altă temă mitică planetară, de tipul adversarilor

fratricizi…) Alte nume pentru uriaşi este cel de jidov (nu are nimic cu porecla de mai târziu pentru evrei, jidani). Poate că e amintirea acelor uriaşi nephilim care au scăpat de Potop şi s-au refugiat în zone înalte, de ce nu şi aici ? Sârbii zic judeu, bulgarii latin (!?), cehii avar, nemţii hun, francezii sarazin…E posibil ca acestea să fie porecle desemnând primitivismul urieşesc originar, barbaria, cruzimea, canibalismul lor ? Aceasta ar fi de fapt demonizarea duşmanului. Oricum, în mitologia românilor, uriaşii sunt evocaţi ca o generaţie anterioară umanităţii noastre. 2 Erau tot oameni, dar mult mai mari, cu cap uriaş, picioare groase, păroşi, atât ei cât şi femeile lor. Li se atribuie o inteligenţă scăzută, uneori bunătate, alteori răutate. Echivalenţi cu uriaşi, din familia zmeilor, sunt orcii, sau ogrii. La greci, ei se numeau şi drakos…şi erau canibali. Să nu uităm că sanctuarele dacice de la Sarmizegetuza (incinta sacră şi calendarul- zodiac) sunt situate fix sub axa imaginară a Constelaţiei Drago (Dragon) – ceea ce drac înseamnă. Interesant pentru ozenologi este , în unele basme, că ei se prefăceau în roate de foc multicolore, ceea ce sugerează navele sau carele de foc din alte mitologii. Dar zmeii aparţin gigantomahiei sauriene, balaurilor, reptilienelor, aşa că nu au legătură cu uriaşii care „ erau tot oameni”…

*

Cugetul este Mişcare cosmică. Poezia este zbor al cuvintelor înspre tropicele Visului.

*

Starea... ca dimensiune imaterială a spiritului (fiinţei). O formă coruptă în materialitate, starea ca avere, ca bogăţie, Stare reductivă la condiţia strict-materială. La extremă, „ sărac cu duhul” : Tradusă corect, sintagma biblică

este : „ blând, blajin cu duhul” ,ceea ce e altceva. Prefer să mă ştiu bogat cu duhul. Kant definea că „ omul natural este moderat nu cu privire la sănătatea viitoare, ci datorită bunăstării „ prezente”. Idealismul...

*

Etimonul „ id” – (de la id- entitate, de la ego) – este rădăcină şi la : idol, idealism, ideologie, ideal. Pro memoria.

*

Uneori, un enunţ, o sentinţă, un aforism, şi întotdeauna o exprimare axiomatică, sunt mai mult decât poezia unui geniu.Să tindem spre lirica impregnată de aphorie. Sophia, filosophia- aşadar amorul faţă de Inteligenţă, cunoaştere înaltă.

*

Fiecare om este un răspuns al divinităţii întors omului. Omul atribuie răul diavolului, iar binele lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu s-a auto- definit „ mai presus de bine şi de rău”, iar ipostazele Lui sunt divergente în omenime : ba absolut iubitor, ba gelos, ba pedepsitor, ba indiferent (neutru)..Toate aceste atribute par a aparţine de fapt însuşi omului cogitans,via omului religiosus, aşa numit de Mircea Eliade.

*

Cugetul zboară, este inefabil, nu se târăşte. Nici măcar plantele aşa- numite târâtoare, nu se târăsc, ci umblă.

*

De fapt noi înnotăm într-un Ocean de gaze : oxigen, hidrogen, azot. Suntem fiinţe acvatice, ieşite în aer, visând a zbura.

*

Omenirea are stocată enorm de multă Memorie, cunoaştere, înţelepciune....Şi totuşi, preferă a redescoperi mereu alta, fără a mai valorifica valorile perene....Cei geniali au re- descoperit de fapt, codificate în parabole, alegorii, relgii, mituri, legi pe care apoi le-au semnat,

cu seninătatea plagiatorului... (Einstein, Bohr ş.c.l.). Colegii mei din arealul cultural....care la revoluţie şi-au „ rectificat” trecutul compromis,....Cum spunea un umorist francez „ un trecut în preparare”, voila ! Un fel de impuls reminiscent al...conştiinţei sieşi vinovată. Suntem mai slabi ca natura. Dar natura este ...imorală. Astfel că moralitatea este un fel de suferinţă a egolului faţă cu Sinele.

*

Gabriel Liiceanu eşuează în sintagma „ ipocrizia filozofiei”....Problema este a atribui prin extensie, ceva care te doare pe tine, unei categorii.

*

Cred că valoarea supremă spre care e necesar să tindem, este de a rămâne în Demnitate.

*

„ Bolile indivizilor sunt bolile societăţii” (pro memoria)

*

Îmi prepar orarul mărunt, uneori derizoriu al zilei, funcţie de cum am dormit, m-am odihnit.

*

Sinistre acele biserici subterane...captive în teluric....Sau cele cu ziduri din cranii sau oase umane...Ele nu tind spre divinaţie, ci conţin un reproş, mai degrabă. Deci sunt mausolee, cripte, orice, dar nu temple. Ca bunăoară artele horror, negre, delirante, sau aşa-zisele curente underground, psihedelice, etc.

Dorul de sine, - dor de noi înşine ?

Pathosul trăirilor (mentale şi hiper-senzoriale...erosul în confruntare cu psiche... exaltarea stărilor abisale- asta s-a petrecut după traducerea poetului sârbo-român Vasko Popa şi aventura Premiului Struga, şi apoi fluturarea unei posibile nominalizări

Nobel, voila!...) de fapt arderea suprasolicitantă a etapelor, întru perfecţiunea la care tinde, empatia deseori epuizantă, întreaga sa operă ce se prefigurează întâi în interioritatea, ca să se comunice prin scrierile sale celor contemporani şi ideal viitorimii, cer o jertfă. Este jertfa sinelui faţă de sinele lumii. Inteligenţa de acest tip, creativ, inventiv, trepidant, este cea mai energofagă. Nimic mai logic, devreme ce creativitatea este suferinţă şi autovindecare, catarsis, act al dăruirii de sine, dor de îndivinare, Stare recuperatorie a vârstei pierdute...Magia artei este în funcţia ei de a (se) consuma cerebral- afectiv, pentru a
regăsi starea de Înnoire, de copilărie- paradis pierdut....De aceea, arta este şi joc, este şi instinct de vânătoare...(Am numit asta „ vânătoarea de curcubeie”, ed. Hestia, 2009).

Alienarea cyborgică ?

În actuala eră tehnicistă a electronicii, cu frisoane cyborgice, omul care scrie se va schimba drastic, virtualitatea, Galaxia internet , interferează cu galaxia Gutenberg, iar unii vor cădea victime propriilor aspiraţii de comunicare elevată...asemînătoare celor te tip religios. Psihologia îşi explică propriile avataruri. Câtă vreme avem nevoie de Modele, care ne inspiră, care ne aduc acalmie faţă de spaimele existenţiale, de finitudine..,care ne cer a le urma, care au asupra inimii şi minţii noastre efect „ magic”, oameni chemaţi şi uneori temporar nechemaţi, dar fanatizaţi (...), sacerdoţi moderni, despre care vorbeşte Umberto Eco,...opera este deschisă şi ca atare Fiinţa se transferă, palpită în „ ceilalţi”, iar cel ce o dăruie din preaplinul Stării poietice, creative, (imitatio Dei..), va risca alienarea, va

arde din propria-i lumină, când combustia se va epuiza...Prin aceea că Misterul Fiinţei este el însuşi alienant... Însă devreme ce asta ni se întâmplă de milenii, ...nu avem a ne teme de Urâtul pe care Baudelaire îl limita drept cauza tuturor stărilor noastre ....Să credem în cosmicitatea fiecărei particule, idei, în starea visată şi starea gândită, să credem în noi înşine. Şi nu ne vom schizofreniza. Nu ne va înghiţi „ akhaşa" virtuală, stihială, a computerului... Visul va „ procesa" superior acestei invenţii- necesare- ceea ce realitatea exilează şi stochăm involuntra în subcortical...Eu am încredere, eu iubesc geniul Visului, nu mă te de coşmare, deoarece ele devirusează subconştienul şi vindecă...natural. (Asta înţeleg după 66 de ani şi 45 de cărţi trăite – visate- editate)...Sper ca şi această modestă punere în pagini a lucrului meu literar, în mod jurnalistic, avid de a extrage semnificaţii şi metafore din Real,... lucru de scrib în teritoriu..., scris cotidian şi nocturn să fie agreabilă pentru cititorii curioşi a diseca modul în care „ patria noastră" , limba maternă, ne primeşte în dar, sau ne resoarbe în misterul Cuvântului nu doar făcut, ci şi născut...A iubi geniul, poate fi a ne iubi pe noi înşine. Din preaplinul Sinelui. …De milenii,…oamenii se cred – ştiu extratereştri: au nostalgia **unui Tată Ceresc, aşadar din Cosmos.** Ceea ce transpare este că acel genetician primordial, l-a creat pe om prin femeia umană. De aici, în Matriarhat şi mai apoi, cultul Mamei (Femelei născătoare) şi al Fecioarei. În Matriarhat era venerată Femeia fertilă, e plin pământul de statuile aşa-numite Venus (femei- idoli din lut ars sau piatră, cu aspect foarte sugestiv, corp mare, cu forme pronunţate…).

****

Despre noi înşine (II)

Motto: Nuoi, romeni, siamo in paradiso de'l Diabolo" (un poem medieval al romanzilor elveţieni)

„Cine este omul care scrie, omul care îşi trăieşte oglinditor creativitatea ca Har, de unde avem verbul „ a fi harnici", dragă Maria Petrescu?....Să încercăm aceste texte încrucişate împreună,spre a se (ne) consuma energia care astfel se înnoieşte pe sine.. Primeşte-mi elogiul: eşti „ traduttore", ci nu „ tradittore"! Iubesc asta! Îţi recunosc sincer că îmi insufli, cu excesivă modestie, a bunului simţ, ceea ce numim „ curajul inimii" .... Câteva gesturi ale Domniei Tale, mi-au redat curajul destul de subţiat, indus de o anume teroare a derizoriului social.Scriitorii români nu sunt bogaţi, nici nu le-ar face bine, dar nicidecum săraci ... cu duhul. Corect tradus, „ptohos to pneumati" înseamnă „ blânzi- blajini cu duhul" - ceea ce e deloc anecdotic

Începusem cu prietenul de departe - însă aproape- prin deschiderea sa în rubricile Forum şi Cultura, ale Revistei Agero din Stuttgart- cu al ei director fondator, Lucian Hetco, el însuşi poet şi filosof, un dialog „ încrucişat" şi a urmat o stingheră, nedorită tăcere. Să ne „ încrucişăm" textele, sperând că lectorii răbdători vor accepta asta fără a fi reduşi la tăcere, ci dimpotrivă, având noi buna- credinţă- voinţă de a comunica prin coparticipare afectivă. Au sporit fenomenal suferinzii alienării în Mulţime, anxioşii, nervopaticii, în umbra dogmei care secularizează şi induce sistematic în mulţimi stigma vinovăţiei neiertate, dincolo de fumigariul tuturor colateralelor, ale răscumpărării prin crucificare. În ţările latino-

americane, cucerite cu crucea şi spada, noua conquista de acest tip (sincretic- religie- putere), auto-dafe-urile sunt de un primitivism halucinant. Fanaticii se auto-răstignesc în public, refac drumul Durerii, Golgotei în ritualuri de teatru ambulant, cer să li se pironească trupurile, adică asistăm la tortura terifiantăă, sadomassochistă, a unori alienaţi mintali.

O religie care s-a zidit catedralic, vorba regretatului Artur Silvestri, pe ideea Culpei originare şi de cruzime inumană, pare mai degrabă o suferinţă prishică, a patologiei deja ancestrale. Practic, specia umană este damnată, este o specie pedepsită „ încremenită în proiect" (Pleşu) - ceea ce ne aminteşte de sentinţa elohimică: „ să-i oprim, ca să nu ajungă la fel ca noi, să nu ajungă la ceruri" (Geneza).

Cei mai autentici poeţi religioşi occidentali, de la Hölderlin (întemeietorul romantismului european), prin Novalis sau Rilke, par a fi în grila lui Bubber, hassidici. Hassidismul evreului care trăiese în Germania nazistă, nu este departe nici de însuşi Nietzsche, criticul cel mai înverşunat al celor mai sus evocaţi, violent în a combate religia înjosirii, umilinţei şi auto-dafe-ului (vezi „Amurgul idolilor") .

Omul pedepsit, căruia de fapt i se atribuie culpa luciferică, a „rebeliunii şi trufiei", ar fi fost oare omul de tip ascetic în sensul celui ce-şi suportă şi găseşte rezonabil să-şi slăbească şi să-şi deprime întreaga sa organizare, fizică şi psihică", aşa cum îl definea Nietzsche
Omul suicidar? Omul auto-răstignit în ideea (de fapt a gnozelor antecreştine), de a se chinui şi accepta chinuirea, pentru a elibera duhul divin captiv în corp?

Poetul suicidar originar evreu, o vreme în România, cel ce s-a sinucis în Sena, avea o viziune teribilă în acest sens: el văzu, într-un amurg, un om singur pe ţărmul mării, aplecat, conturat pe cerul valpurgic; asupra sa, în spate, spiritul care-l chinuia vampiric, râdea bestial, bucuros de

suferinţa trupului aceluia. *VIAŢA*, darul pentru *OM*, primit şi menit firesc a continua, a se transmite, poate fi ea un fenomen autodestructiv? Are omul în psihicul său inoculat un soi de morb suicidar, autodesctrctiv, câtă vreme noi ştim că din Creaţie, creativi ar fi să fim, la rându-ne? Pecetea catarsică a Divinului este cu totul altceva, este nu stigmat, ci semn al Viului eternităţii ubicuităţii Primului (cel niciodată ultim!), al nostru *Mister*, care ne e însăşi existenţa, fiirea, fiindul, cum scrie Heidegger, te rog să reciteşti „Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu" a lui Carl Gustav Jung, cel de după despărţirea de Freud.

Există materie vie şi materie nevie.Nimbul sacru al acestora este logic a fi realitatea vie şi cea nevie, prin aceea că ele se deduc din duh-spirit şi coboară în suflet, întru a-l reînălţa faţă de instinctul genomic al omului, ancestral, ci nu dobândit,(indus religiosus), de a învăţa să moară. „ Nu credeam să-nvăţ / a muri vreodată", Eminescu). Creatorul este manifest în Opera sa Vie, omului i s-a atribuit, înălţându-ne fruntea rezonantă cu bolta aparentă a Cerului, chip şi-asemănare cu Tatăl (Pater). J. Maragalll afirmă că creativitatea este nu doar una a id-ului (privilegiat), o stare colectivă a spiritului omenesc.

Suntem hassidici ?

Este tulburător şi de cunoscut hassidismul pledat de filosoful evreu din ghetoizata Germanie, Martin Buber. El cere un „ angajament la nivelul actelor" faţă de om şi Dumnezeu, a întregii vieţi sufleteşti a individului şi a comunităţii, societăţii. Ce anume face Hristos, cel ce se desparte de esenieni, preferând să se implice în mulţime, să fie actant în acest sens hassidic? Şi ce anume fac apostolii, iniţiaţii, iar prin extensie în lumea noastră ultra-luciferiană. (Ccunoaşterea este definită a fi luciferică), savanţii, geniile omenirii de azi, dacă nu se implică prin „angajament la nivelul actelor"? Scriitorul asta

face, el este deopotrivă psihologul, medicul, catarsicul, iluminatul, adică noul sacerdot al „ barbarilor”, de care ne vorbeşte genial Umberto Eco.

Rabinul (Învăţătorul), ci mai secundar Păstorul, prin aceea că în paideuma deşertică, precum şi în cea montană (!) - umanitatea a depăşit demult viziunea model pastorală, a turmelor, a gregarismulu i... Suntem în „ satul global” şi noi, cei din Est, cu atât mai mult, suntem aici, „ între plug şi computer”... Cultivaţii, oamenii de cultură, sunt în eroare gravă când sunt actanţi ai neo-Idolatriei (va VIP-uri „ monştri sacri” şi alte holywoodiene paradigme, pardon - doctri-dogme ! Conceptul hassidian de „ tsadiqim” - este: „ nu acela de a ne pronunţa despre ţări şi naţiuni, ci de a ne rosti zi-de-zi,,în prezentul nostru continuu, unicul timp real!), despre faptele mărunte şi despre demersurile decisive ale existenţei unui individ, existenţă finită şi totuşi infinită”!

Cine este omul care scrie, omul care îşi trăieşte oglinditor creativitatea ca Har, de unde avem verbul „ a fi harnici”? În lume, aşa cum o percepem, într-adevăr, nu există nimic corporal care să nu fie suspectibil de a fi luminat, iar poetul are darul de a stră-lumina şi jertfa (de sine) de a comunica-cumineca, împărtăşi, prin practicarea vieţii ca una poematică, dacă vrei psalmică. Admirabil în acest sens îmi pare cel pe care recent l-ai tradus şi în română, marele poet contemporan, palestinianul Munir Mezyed. Îţi mulţumim de acest (sin) tonic dar şi fie primit!

Despre „ monştrii sacri”

Mă întorc un pic la verva ce o resimt faţă de hassidism, deasemeni tonică pentru sufletul meu slăbit, însă nu! , ci prin asompţiunea definită unic de Roland Barthes, întărit: ceea ce ne reumple de curaj după ce am pierdut, prin aceasta de fapt triumfăm spiritual (!) - este calitatea actului

determinată de Sufletul Omului. Asistenţa spirituală decide că „ sensul lumii ne conduce spre scânteile divine (din Logos-ul etern creativ...) .Sensul este în Noi Înşine. Dacă poetul sanctifică lumea, necum o ia în poesieune. Cum am scris într-o aphorie: „A iubi nu este a lua în stăpânire”. Desfid fricoasa idolatrizare, cea care, vai, nu este veneraţie , ci idolatrizare măruntă...Atenţie, din rădăcina asta - IDO_ ne vin în cale altele : idee, dar şi ideal, idealism,....iar etimonul a toate este ID-ul....Cel deloc ...patapevician ! căci nu de profeţi batjocoritori are nevoie urgent omul ! În fine, consider că aparţin, ca mai toţi poeţii ardeleni şi vrânceni, parte şi bucovinei- moldoveni(...), paideumei MONTANE, iar dacă profet m-au numit unii, eu nu sunt unul deşertic, ci unul zalmoxeean, fără exaltările misticoide ale noului protocronism cel pe drept cuvânt dezavuat (teoretic, deloc parctic, adică ...actant) de Nicolae Manolescu; cel de ieri, idem cel de azi !

Nu sunt un adept al ascetismului, necum al celui de tip „ văgăună” - „peşteră”, ci dacă nu ofensez pudibonzii, pot fi un poet sanctuaric, al incintei. De ce nu am defini CAPUL un sanctuar purtat, o incintă, un labirinth, un chivot, un graal? Capul, ci nu pântecul femeii, cum rătăceşte Dan Brown, în „ Codul lui Da Vinci”. Altfel un roman policer de cea mai. Umberto-Eco-ianã, savuroasă speţă de consum. Semiotica mea tinde a fi practică, a practicianului, iată aşadar cum sunt şi eu un hassidian! Aici, în Exilul interior, aici, în diaspora de „ acasă”...Aş fi acelaşi, oriunde aş trăi, fie şi în acest nou şi teribil Exod, al românilor plecaţi la muncile Idolilor.Un glob cu alte râuri Vavilon, aolo unde omenimea, altfel, asta face „ şezum şi plânsem„. Plânsul nostru este de fapt cântec, divinaţie, sfidând şi penetrând sublim timpanele surde ale celor care strigă, urlă : Noi suntem zeii, noi, idolii! *„ Monştri sacri”, voila !*

Meditaţii la Apa Sargeţiei (III)

Îndrăznim a dăinui în speranţa că Omul este pregătit, prin naştere, viaţă şi moarte, unei cauze mult mai mare decât au întrevăzut geniile...Iată demnitatea, şansa noastră.Secretele controlează lumea,dintotdeauna. Ceea ce este conspirativ, deci imoral şi în contra umanului. Adevărul absolut, desigur, nu ne este accesibil, însă dacă am avea unul folisitor cât mai multora, am avea şi dreptate.

*

Captivi în Proporţii
numărându-ne
şi uitându-ne morţii,
neîntregi, ne deplini
nici ai Vrerii,
nici ai sorţii...

Cei ce mi-au făcut rău, cu voia lor, m-au menţinut lucid, mai mult decât prefăcuţii care pretindeau că îmi sunt amici, confraţi, sau „ exegeţi”..Cu toate astea, nu cad în prostia de a le mulţumi, tot ticăloşi au fost şi vor fi. Aici sunt în amar acord cu sărmanul Iuda, vezi Evanghelia lui apocrifă...Oare nu a fost el cel mai iubit dintre ucenicii Domnului? Vezi, aşadar, cum exigenţa ta, dar mai ales însufleţirea ta altruistă, mă stimulează a scrie, a mărturisi prin mărturie, cum altfel ? Da, sunt adept al Hassidismului...Sunt fostul esenian, cu unele abateri necesare : nu sunt pentru comunismul lor în viaţa comunitară: de pildă, împărţeau şi muncile, şi amorul cu femeile, în comun... Acolo, lângă Marea Moartă, a încolţit sămânţa stranie a „ chibuţului mondial”, idee probabil plagiată din robia

lor în Mesopotamia, şi mai de dinainte, de la Altanţi? Sunt ACTANT, sunt un TRIALIST, cum se considera marele filosof austriac ... Şi totuşi încer să rămân eu însumi, practicianul, auto-cunoscându-mă ...artistotelic...” Urmează-ţi zeul” era una din sentinţele socratice...Eu pot fi propriul meu zeu, oare nu a spus chiar Hristos „ şi voi puteţi fi Dumnezei”? Foarte altfel decum Nietzsche . Şi desigur nu am nimic în mine, nici de saducheu, nici de fariseu, nici de cărturar. Ştiu prin aceea că cred, sau cred, prin aceea că ştiu, mi se relevă. Este şi asta tot demnitate, consider...

Şi îi mulţumesc Proniei că mi-a lăasat sfântul răgaz de a-mi cânta Patria - parafrazându-l pe Hoederlin: aşadar Patria Cerului. Număr invers durata vieţii, orizopntul ei de aştepraare...Împart ziua în 24 de ore, orele în cate 60 de minute ....şi constat cu acalmie că pot spera a trăi mai „ mult”, decât aş număra în ani...

Nimic mai analogic decât seminţele şi cuvintele....Ah, da, şi stelele cerului...Frigul nocturn, sudafrican, al poeziei...Religiile sunt ale omului pedespit, al robiei, nicicium ale iubirii paterne. R. Theodorescu : „ Ţara lui Urmuz....A uita să adauge ache, Hurmuzache, adică Hurmuzakis...Sclav al propriilor umbre... Muzici care încă tac. Muzici care zac. Muzici increate. Muzici surde...

** primele două episoade au apărut în Revista Agero(Germania) şi în Cartea întâlnirilor vol 2*

Grafeme

Unicitatea omului este măreţia şi drama sa. Uneori triumful, gloria, resacralizarea, îndumnezeirea. Itinerariul este cel al iniţierii şi al auto-cunoaşterii socratice.
*

Am cunoscut în viaţă numeroşi scriitori, de toate calibrele. Toţi semănăm, prin diferenţiere.
Timbrul ne este stilul, omul este stilul, cum se ştia.

*

Viespii, albinele, ca nişte electroni zburători. Sau doar quarci..

*

A scrie literar, este cercetare şi SF, anticipaţie. Este smulgerea spre starea de zburare a fiinţei, este speranţa şi levitaţia per astra. Starea ne este nirvanică.

*

Eminescu scria: „ Oamenii se împart în două(categorii) –unii caută şi nu găsesc, alţii găsesc şi nu sunt mulţumiţi”...A se revedea legea a treia, a „ dinamicii”, a lui Hegel, legea Hazardului: „punctul de interferenţă a două cauzalităţi opuse” ...

*

Adolphe Taine : „ Omul este un animal de speţă superioară, care produce filosofii şi poeme aproape la fel cum viermii de mătase îşi fac cuconii iar albinele stupii” ....Poezia mea ia forma fagurilor, mai ales cea recentă, definită „ mitopoema”...Uneori, foşnetul ei e de mătase, alteori doar de desfrunzire lentă, ca încetinire a morţii....Sau ca situare, am scris că în text, sunt „ în interiorul ninsorii”...

*

Marele poet român Adrian Maniu : „ Omul cu vorbă grea, cu dreptate neînţeleasă/ închină în jug răbdarea/ pân-la răscolitoare izbucniri” ....Cam baroc, însă autentic.

*

Mircea Eliade : „ Omul modern, omul civilizaţiilor tradiţionale ar putea riposta, printr-o contracritică echivalentă cu o apologie a tipului de existenţă arhaică”...

Ceea ce încercăm, ceea ce facem!

*

Cuvintele prin poezie, sub starea poetică, sunt seminţe....Suntem seminariştii interminabilei dispute...Nu ne consolăm cu finitudinea, prin aceea că Fiinţa nu se consolează.Nu are cum.

*

Poetul austriac- bănăţean Nicolaus Lenau :

...Cel tânăr crede viaţa o grădină/
Şăgalnic zorile-i zâmbesc mereu/
În el totu-i speranţă şi lumină/
Cer îi e lumea: omul, Dumnezeu...
„...şi amarnic
ne smulge inima o Putere
căci tot ceea ce este ceresc
cere jertfe”

Hoelderlin

Reţinem sintagma lui Abăluţă: „ Violenţa memorie pure”... Dar nu suntem de (în) acord cu ea. Memoria străpură ...râde , ea cultivă în noi bucuria, extazul de A FI!
*
A deveni...Fiecare îl plagiază pe Dumnezeu. Imitatio Dei. Sau oarecum mimesis- poesis.
*
O altă sintagmă, privind femeia: „ Femeia, fiica bărbatului” (Ion Luca).
*
Lucrul poetic- cogitans, este ispita re-ligio (refacerea Legăturii cu divinitatea)...Este puntea (spectrală, luminoasă) dintre cortex şi neocortex, voila ! Conflictul întru reunificare între Ego şi Sine. Logodna, aşadar ceeea ce este al Logosului primordial, întinerindu-se pe sine mereu.
Prin sacrificiul Creatorului în Opera sa vie.

Hieratice

„Sfânt trup şi hrană sieşi,/ Hagi rupe din el”(onanie ?)…Ciudate chestii ! (Ion Barbu)
*
Reînvaţă să spui „ te iubesc” şi „ iartă-mă”. Iartă-te pe tine însuţi.
*
Ceea ce spui- scrii, ţie însuţi întâi îţi spui.
*
Esenţialul nu este semnificantul, ci

semnificatul. Prin este doar învelişul, celălat sâmbure; însă acel sâmbure care este încarnat în fruct.
*
Fructul nu e bun dacă îl muşti, ci dacă îl guşti.
*
Tulburătoare aceste două cuvinte, RUT şi SĂRUT.. Este disntanţa dintre muşcătură şi sărut...
*
Insinuarea, în artă, este superioară spunerii directe. Este rafinament, este parfum, culoare, savoare, este mister în oglindire.

Aventura limbajului ca sistem

.... Acest continuu îndemn, impuls interior, al didacticii, al învăţării (lumii), şi cultivării predispozitive a empatiei, ca un super-simţ...Gândurile, ca vase comunicante, ori poţi spune că textul are o mişcare browniană.

*
Curios lucru, înainte de război, subspecia foiletonului era foarte gustată, pribabil că făcea dependenţa cititorului nerăbdător a se adânci în lecturi grave...Un soi de predecesor al consumismului de azi, al mediilor, dar mai ales al video- mediei.... Mai clar, foiletonismul s-a disimulat în clişeismul telenovelistic de azi...În seriale...Doze servite zilnic, ca ştirile, ca reclamele care au eşuat deja în idioţenie, în kitsh....episodic.
*
Popoarele semitice aveau un zeu suprem, numit Tatăl oamenilor...ANNAKIE ....amintind izbitor de acei ANUNAKI despre care vorbesc tăbliţele din Sumer, descoperite şi descifrate de Zecharia Sitkin ş.a..(Fiii lui ANU...) ....De unde pare-se vine şi denumirea – măsura giga- temporală, cosmică,(precesională?) de Marele

An, ca dealtfel şi cea a anului calendaristic.
*

Istoria înseamnă conspiraţie...Iniţial una atribuită entităţilor cereşti, comsice, extraterestre, debarcate pe planetă şi cu scop creativ, conceptual sau ciclic corectiv al evoluţiei prea greoaie a Naturii (evoluţionismul) – aşadar între evoluţionism şi creaţionism este o cale de mijloc...
A conspira este geniul absolut al Inteligenţei cosmice, iar aceasta se poate constata şi în „ profan”, ca model numit luciferic ....Lucifer se traduce „ Purtător de Lumină” (Lux Ferris)... Cunoaşterea luciferică este şi ea conspirativă, „ uneltire” aşa demonizată de dogmatrină, (dogmă- recte doctrină!), de şablonarzii extremelor mereu divergente...
*

Într-un fel, istoria speciei este una a războiului „ special” dintre Feminin şi Masculin, dintre Femeie şi Bărbat ; ca să se „compatibilizeze” (genetic şi psihic), cele două Principii energetice, activ şi pasiv; scopul fiind împreunarea, (refacerea androginică...), fertilizarea, naşterea, continuitatea, prin evadarea din DUAL (Doime), în TRIAL (Treime, Teandră, Triadă) – prin FIU (descendent) – elementul vital continuator.
*

Cum am mai scris undeva, cred că avem sintagma „ limba maternă” şi nu „ limba paternă”,..deoarece femeia – mamă a fost şi este cea care îşi învaţă fiii să vorbească, înainte de şcolarizarea instituţională şi apoi societatea. Aaâşadar ceea ce a fost în milenii Matriarhatul, a fost cumva abuziv urmat de Patriarhat, de unde numele ţărilor, cel de PATRII...Atunci cum ar fi mai moral...să zicem : Patrii sau Matrii, Patria ori MATRIA ? Curentele ecologiste, feminismul,

desigur, fără fundamentalisme, ar avea ce dezbate în acest sens...
*

Au existat perioade în anumite zone când femeile erau „ masculinizate”, vezi mitologia greacă mai ales,...Şi acele Amazoane eroice, precum cele din sud.... Ceea ce a avut şi un efect nociv, acela de hermafroditism, şi riscurile sporului de natalitate ale vremii...Deci războiul dintre bărbat şi femeie este de fapt de dorit unul simbolic, ritualizat-conscrat prin instituţia familială, ...cheie a procreaţiei fireşti....Legătura inelului, logodirea...

Logodna are etimonul LOGO (cuvânt, dar şi legătură) ...Corect când zicem OM zicem DOI, bărbat şi femeie, OM şi OAMĂ, doime întru ÎNTREIRE...Precum în cer, aşa şi la oameni, nu ?
*

Femeia, Matria (Mater, Materie- MATRICE) – a fost divinizată, ea este trofeul cel râvnit prin Legea Naturii – laborante,...ea este brazda şi el este sămânţa, de un de numeloe vechi al neamurilor, cel de seminţii...
*

Parcă Liiceanu titrează ceva despre „ ipocrizia filosofiei”.. Este criza celui ce nu a parcurs itinerariul propriu, ci pe colaterale, ba Nae Antonescu,...ba Petre Ţuţea, ba Cioran, ba Ianoşi, ba Pleşu, ba Noica...Secătuirea acestui demers este rece, este hiper-lucidă, deci fără patosul mistic necesar.
*

Aceste olginzi cu picioare...(unele dame)...
*

Răul este activ, agresiv, îndrăzneţ, deci eroic,(ca şi erotic !) - binele, blândeţea, cumpănirea, sunt molatice, sunt indecise, delăsătoare, prudente, laşe. Amară dilemă.
*

Să ai un temperament tropical, într-un trup

nordic... Să fii o erotică hipersenzuală, în ţoale de Mironosiţă....Ca acelea ce pe vremuri cerşeau sex - cereau a fi însămânţate ritualic- mistic, culcate pe spate, să le posede pelerinii, în convingerea arhaic păgând-religioasă că „se dăruie Domnului”.... Poate o amintire de când erau inseminate de „ Fiii Cerului”, evocaţi în Geneza V.T… Sau înţelegând că a te culca *cu ideea*, este a fi mireasa lui Cristos... Dar parcă măicuţele de genul celor de la scandalosul caz Tanacu, cu popa Roşcatu şi găinuşele lui evident patologice,.....nu tot asta cred şi fac, cu osârdie ? Dar cle ce apar prin ziare, pretinzând că „ vindecă” de boli – eventual şi de pofte trupeşti, cititorii? Sau cele ce se auto- mortifică, sinistre, la margini de drum, ori prin talciocuri, bazaruri, te miri unde? (vezi *Lacrimi şi sfinţi*, de EM Cioran).

*

Hainele preoţeşti…, *specific feminine!*, (absenţa pantalonilor), sunt suspecte de neţinere în frâu, ca să zicem aşa, a poftelor care sunt şi vor fi ale firii....Este ceva pervers în asta....Pe unii îi poţi lesne suspecta că nu au nici chiloţi....Am văzut popi care se urinează ca femeile, îşi ridică fustele- robe, şi udă iarba,apoi se şterg în felul ţărăncilor, no problem.

Asta da, ştire !

Respectând prin milenii ordinul Creatorului (creatorilor?), oamenii s-au înmulţit şi au umplut Pământul stăpânindu-l, cum vedem: *modalitatea* acestui imperativ al sporului de populaţie, nu a fost conţinută *explicit* în porunca divină.

O ştire din 16 oct. 2010, la Televiziunea Română, îi pune în inferioritate şi pe biblicii regi ca înţeleptul Solomon, cu cele câteva sute de neveste, şi pe cei care fertilizeau zeloşi, inclusiv prin regulile unor tronuri, biserici, sau alte sisteme mai mult ori mai puţin legiferate...

Populaţia globală atinge aproape 7 miliarde, spun statisticile. Procentul celor viabili este dezastruos, iar homosexualitatea infertilă creşte şi ea. Hermafroditismul este şi el ujn fenomen deviant în explozie... Ordinul divin, demiurgic, este pericilitat!?

A încetat din viaţă poligamul, la vârsta de 94 de ani, numit Akuku, care a avut peste o sută de soţii, legale în Kenia, de unde au rezultat ... 210 copii: 104 fete şi 106 băieţi...!

Numărul nepoţilor şi al strănepoţilor ar rezulta un mic popor !

Este foarte probabil că sănătatea urmaşilor depinde de compatibilităţile şi variaţia genomice ale perechii este mutiplu şi direct proporţional- viabilă cu diversitatea strict-biologică- sexuală a acestora. (În U.S.A. secta Mormonilor este şi ea în vogă).

Cei din antichitate ştiau, pare-se învăţând de la „ zeii civilizatori", modele, pentru, şefi de trib, şamani, preoţi specializaţi în deflorare ritualică,dar şi faraoni, împăraţi, regi, cuceritori şi până la unii oameni politici de azi... Endogamia sau incestul, contactul consanguin etc, dimpotrivă, sunt factori de risc cu grave urmări, după cum se ştie.

Dincolo de prejudecăţi, se poate spune că omul a fost nu obligatoriu un centaur viril, cât un om care a înţeles că funţia întreţine organul şi altfel zis, că a respectat eroic porunca din Geneza biblică... Un lucru tulburător rămâne nu hedonismul modern, ci explozia fără precedent a

fen omenelor distrofice, a rateurilor genetice datorate mediului, moravurilor, legilor oprimante, (cu scop de a controla natalitatea ca factor economic – productiv...) sau a sărăciei crunte, medicamentelor, narcoticelor, etc. Deasemeni, evidenţa că global are loc o tot mai accentuată hibridizare inter-rasială,...ce pare a disimula de fapt un sens incontrolabil al Naturii, care se apără determinând procreaţia viabilă, fie ori nu dirijată, fie sau nu manipulată, fie sau nu conştientizată ca atare de toată omenirea... Dacă în istorie aceast fenomen a fost relativ lent, prin migraţii, strămutări, colonizări, războaie, politici imperiale, regionale, etc...Azi pare-se acesta ia amploare cu adevărat mondială...

Urzeli şi panseuri

Când doamna ministressă a dezvoltării şi turismului, altfel sexy şi tare de tot cu brandul ei „ de ţară” Frunza (Evei...), în Carpatian Garden(sau poate grădina Maicii Domnilor?...) Elena, soţia dlui Cocoş, nu va mai avea pseudonimul Udrea, îi va veni la cap...mintea cocoşului? Şi încă ceva : oare de ce a zis în campaniea electorală (elect – alegere, orală...sex oral ?!) că ea este „ urmaşa lui Traian”, caricaturizând de fapt, penibil- demagogic, adică a... vaporeanului preşedinte ieri ales, apoi suspendat, apoi re-ales - Traian Băsescu, fostul şef de birou...,este aici un subânţeles niţel trivial-sexual, neh ? Ba ca să definească şi mai clar bastardismul ăsta posibil, a extins atributurl asupra unui întreg partid, „ Noi „ suntem urmaşii lui Traian! (Băsescu!)...A dracului limba asta, românească !...
*

Prietene Găină, dar ţie când îţi va veni la cap „ mintea cocoşului”?
*
Supremul paradox ar fi că funcţie de memoria sa,...omul este în toate timpurile...Evolutiv, el este trecutul speciei, virtual-latent el este în viitorul ei. Ceea ce nu te face neapărat fericit.
*
Dacă stau strâmb şi gândesc drept, aceste glume sunt mici răutăţi; dar pentru mine, au efectul micilor zilnice necesare reparaţii mintale...
*
Valoarea cea mai necesară a fi păstrată şi cultivată, ne este demnitatea.
*
Sincer vorbind, cu un chior nu poţi avea o discuţie între patru ochi.
*
A scrie zilnic, este a te releva ca Gând, este actul gimnasticii minţii, exerciţiile imaginaţiei, inteligenţei şi trezirii în lume, al devenirii....Unde se stochează cunoaşterea, cum se decantează, în ce se tranfigurează, este rostul – noima, sensul- fiinţei noastre şi cel puţin eu, de-a lungul anilor, nu am simţit mai binefecător decât a (mă) cunoaşte, a mă auto-studia, a mă observa în comportamente, dar mai adânc, în interioritatea mea şi în cum se reflectează ea în lucruri.
*
Consider că cel mai profund intinct al omului este sentimentul religios, unul între frică(de boală, de moarte iminentă, de viaţă chiar , în forma degradată a acestuia...) – un insticnt ce pare a fi programat cromozomial....Desigur, celelalte vietăţi îl au însă într-un stadiu „ încremenit”, fosil, teluric, un instinct al naturii – materiei, supusă mereu entropieiei, distrugerilor, transformărilor, regenerării...
*

Clopote scufundate, clopote fisurate, clopote oarbe..

*

Suntem mult mai dependenţi de timp (climă), decât conştientizăm. Scriu după ce am umblat prin parc, e o dimineaţă ceţoasă, de octombrie, deprimantă.....Catedrala „ erorilor”, care abia e la jumătate după peste 10 ani, adună pâlcuri de capete albe, ascultă slujba popei Crihic (un ul din cele peste 100 de nume ale diavolului, la români, ca amuzament, n) ...utrenie (cuvânt slavic, n.) la megafon.... Capetele albe, majoritare femei, mai schimbă între timp o vorbă, vreo bârfă, pe aleea din faţă...

În faţa schelelor, un soi de grătar cu lumânări, câţiva cerşetori, paranoicii în zdrenţe, câinii comunitari cărora miloşii le aduc resturi, oase, ca nişte moaşte...

„ Maică, poate ne-o ajuta sfânta Parascheva, sî scapăm di toati relile” , îmi spune cu ochii în altă parte, o băbuţă.

*

Clopote scumpe, uriaşe, aduse pe banii urbei, din Austria, a fost un ceremonial cu descălecare de pe un cal înzorzonat, cu tricolor şi prapuri, cuvântări ale edililor, partidelor, etc. Au mulţumit inclusiv preşedintelui Băsescu şi guvernului, numindu-i pe câţiva din PDL, care au atras prin parlament, sume mari: 8 miliarde, deputatul Viorel Arion, nu ştiu cât dl Ghe. Pogea, originar din Hunedoara, Videanu-Marmosim, etc. etc. Saducheismul este ceva istoric.

Răvaşe de Sărbători

Elena Udrea

„ Oameni buni, e păcat de-acest partid, e păcat de câââât muncesc „ Gubernia PDL va pregăteşte să mergem spre partea frumoasă…Creştem economia ca să fie toţi care scapă egali cu Boc, adică

cu 25 % sub normal …în realitate, cu 45 %...Astfel vom tăia substanţa, în favoarea masei ! Vom lansa pentru toţi românii noul produs „ **Pepsi Colaps" !!** (evu strictsecret)

Nano- report către Ancona lui Leopardi...

Poem lui Angelo Manitta

Duminici ale nefericirii evocatoare, de morţi, de încă vii.
Duhul colectiv al canoanelor, noaptea pune doliul ei scânteietor
Peste locuri de rugăciuni, cazemate, cluburi ale Domnului cu o mie de nume.
Milenii care aşteaptă învierea. Inversa curgere a timpului, din Dogmatrine.
Splendorile hedonice şi virtualizarea psiho-motorie, a Pluralului.
Reintri în templul tău sub cheie, cu pereţi de cărţi pe cant, mumii, memorie rece.
În poezie, acest timp nevisat, ori deja trăit, pentru ca să ajungi unde?
De ce ? Coperţi, lepsezi foşnitoare, suspin al pădurilor care au fost, pe care le-ai străbătut, ori doar le-ai ascultat, cu ale lor triluri şi ţipete cumva subacvatice...
Starea paradoxală a unei tristeţi indicibile, ce se converteşte magic, prin cuvinte mute(doar gândite, nerostite cuiva) – în bizarul extas de a fi, de a fi pur-şi-simplu.
Din balcon, poruncitor, perechea de guguştiucii îmi cere grăunţele de orez.
Ultrimele trei petunii îşi primesc şi ele tainul de apă dulce. Din Londra.. mă sună fiul mezin Remus..
Viaţă... Un impuls spontan de a il reciti pe Leopardi ...
Mă uit în lume.
Mă uit.

Jurnal de lucru poezic

Celor cu numele de Maria
Uneori îţi aud gândurile:
când suspini...
*

Omul, noi...suntem sinei noastre marii necunoscuţi.
*

Memoria lumii se contractă, pulsează, probabil sinergetic cu soarele.
*

Nimic în cosmos nu este liniar. Doar ca iluzie, bunăoară ca a unui fragment de arc.
*

Acest ceva incomensurabil ce palpită în (tot ce e) viu...Este captiv?

Crucea este structura piramidei, este susţinerea ei.
*

Omul este legenda lui.
*

Pielea ei electrizată, ca un zumzet de viepsi..
*

Gene erogene...
*

La auzirea poeziei, mi se spune că unii simt acea înfiorare la nivelul epidermic, li se „ zburleşte părul” !
*

„Ai o poezie fluidică...îmi intră sub piele „ ! „ Mă furnică” ! (Dna prof. A.A.) (?)
- *„Aveţi o percepţie orgasmică” – o intrig, dar nu prea tare ...*
*

Jadul de un verde dur, în contrast cu moliciunea ape care îl face să scânteieze în clarul amiezii. Ulcioarele oarbe ale pietrelor, de amulete al mileniilor, de cnemide în mistica naturii.

După gramatica germană, D.C., traducător al lui Rilke, Trakl sau Lasser Schler sau din H. M. Enzesberger, care compunea cuvinte în poeziile lui, prin asociere într-unul : depreunul, atotnesfârşirea...
*

Negreşit, fiinţa cere mai multe limbaje a se exprima,

decât cel oral sau scris....Artele asta fac, le diversifică: coregrafia, muzica, desenul...În natură, aproape totul este scriere, grafeme, informaţi, comunicare energetică, TRANSFER.
*
Rubinul bolnav al serii...Rubinul fluid, rubinul întunecat, purpura magică, cea crepsusculară....Şi ceva care răspunde din interior, sfâşietor, cutremurat.
*
Sâmburii care tind să reintre în împietrire, în mineral.
....Şi pomii pe care îi scutură vântul, cum s-ar spune se culeg de singuri...
*
Ţăranii din Vâlcele Bune, care îşi bat prunii cu bâtele, „ ca să nu îmbătrânească”...
Sevele sunt stimulate astfel să îşi refacă circuitul prin ramuri, scoarţele crapă şi „ sângerează”; ca în arterită, unde se stimulează medicamentos artere colaterale...

Tabu...

Atunci, in illo tempore, ... Cineva numiti ... Fiii Cerului (Genesa) – au făcut ceva ce s-ar înţelege abatere de la o lege genetică,...au INSEMINAT femela umană, de unde au apărut apoi acei giganţi(oameni suferind de gigantism ?) -...Se deduce că EI erau o specie extraterestă de dimeniuni mult mai mari ca oamenii...Însă cum oare au fost compatibili sexual cu femeia? Nu cumva prima specie, cea ADAMICĂ; a fost una mai mare, de peste doi – trei metri ? S-au găsit în siturile de pe planetă, numeroase morminte cu GIGANŢI, (chiar şi statui, vezi Matakiterani, Ins. Paştelui, ş.c.l) - despre asta teologii tac...iar cercetătorii sunt desconsideraţi, dogmatic, doctrinar ... DOGMATRINE ..Sacrul decăzut în profan: istoria...
*

Dincolo de aiuritoarele, interminabile dispute, problema raselor rămâne enigmă. Lucrurile continuă, voalat sau prin acerbe confruntări chiar fanatice, aşadar CONSPIRATIVE... Relgiile duc războiul pe colaterale...Dogmatrinele... mizează pe a stăpâni, a manipula, a menţine puterile joase ale unora peste ceilalţi... Toate tezele eşuează până la urmă în caducitate, utopiile se resborb, iar Memoria colectivă îşi camuflează conspiratuiv (!) – esenţele.

*

Omul este legenda sa proprie, apoi ecoul, haloul, umbra, se estompează şi piere, înghiţite cumva de Hologrma Cosmică a Eternităţii. Caum Urobouros, care-şi înghite coada, (circularitatea Eonului...), sau dacă vreţi ca o năpârlire pejorativ-reptiliană,...adică a Teluricului, în Eter...Urobouros este simbolul ...imemorrial , al Timpului...E bizară şi aici prezenţa vocabulei UR (Uriel? Uriaşi?...etc)...

*

Se poate spune „ interiorul sferic al textului”...Hologramic. Nuanţat, al corpului energetic al memoriei care este extracorporal, pare-se, aşadar memoria care transcedne (...), nu ar fi în interior, (unii au zis lobul temporal) , ci în exteriorul LIBER al coprului, necum în creier.
Mai degrabă intuim asta. Corpurile energetice ale omului sunt spectrale. Unii au aura strictu- sensu, alţii una tulbure, în disoluţie... Cele „ vizibilizate” de anticii plasticieni, nimburile sfinţilor, asta ar însemna, probabil...A le percepe ar fi o însuşire „paranormală”, adică neobişnuită ea însăşi, ca o compatibilitate empatică, specială ? Sau e vorba doar de un efect hipnotic, eventual provocat în colectiv, prin sugestionare telepatică, sau ca efecte ale unor

halucinogene abil instrumentate ritualic? (Halucinaţii colective)
*
Am avut o metaforă : „în interiorul sferic al Textului ca al ninsorii”...Încetinind perceptiv...timpul...Asta am spus.

Etern-acum-ul

Sunt în propriul meu timp PREZENT. Memoria trecutului este doar umbra, ecoul invers, propagat de străile dintre veghe şi vis, ale re-creaţiei, cumva idealizate... Din acea misterioasă nostalgie a fiecăruia dintre noi... un regret că nu s-a împlinit ceva aşa cum ne-am dorit...Un patos retrospectiv dăinuie astfel în noi, de aceea „ poezizăm”, ca dintr-un reflex, o „ reminiscenţă” telepatică a omului ăprimordial, mai mult integrat Naturii... Numesc această stare reală, de fapt unică a noastră, ETERNACUM.

Unul identitar, al ID-ului şi prin extensie dedus un ETERNACUM COLECTIV, -contemporan şi constrictiv.
*
De o vreme scriu zilnic, dimineaţa, adaug o pagină-două-trei, acestui jurnal virtual de lucru poezic, nu scriu poetic, ci poezic. Îmi place vocabula ZA- de unde zic ZI(uă)....Scriu ce a fost gândul nopţii, uneori visat, alteori expulzat de acel proces al creierului, al integenţei inhibate prin odihnire, ca o lucrare a subconştientului, de purificare, de eliminare a ceea ce este inutil, deja mort, deja ars.

Unele metafore se reumplu de frigul interstelar...

Cu o mie de ani în urmă, Omar Khayam scria : „Fiindcă nu ştii ce te-aşteaptă mâine, luptă să fii fericit azi/ la o cană cu vin şi sub lumina lunii,/ bea zicându-ţi că luna te va

căuta poate zadarnic mâine”...

Ce geniu al patosului, explicit şi deopotrivă implicit!

EMIN- AMIN ...

Avem un poet genial pe nume Eminescu. În timpul lui, bucovinean, notarial, era numit Mihail Eminovici....Iosif Vulcan, la Budapesta,...l-a rebotezat anulând sufixul OVICI, înlocuindu-l cu neo- latinul ESCU (fiul lui EMIN, voila!)

Ştim că au existat dispute şi că şi l-au revendicat ca unul de al lor şi armenii, şi turcii, şi polonezii şi alţii... Sigur Poetul este în măsura în carem, genial, s-a exprimat în limba sa, limba română. Ea îi dă reala identitate şi ea fertilizează – fecundează , cum definea Călinescu, exgetul cel mai mare al său,- Geniullll. În sensul că Geniul fecundează genele unui Neam şi prin extenso genele altor popoate, în sens cultural.

Ca poet român din ETERNACUM-ul meu propriu,..., Poetul Eminescu mă cutremură şi însenineză deopotrivă, mă reumple de „ dor de moarte” şi de serenitate. Îmi regăsesc toate obsedantele întrebări în opera sa, inclusiv în cea ratată, în teatrul poetic amintindu-l pe cel al lui Shakespeare, în ecourile lui sintonice din Sapho, Goethe, Schiller, Schopenhauer şi înaintaşii pe care îi elogiază desigur generos ca apartenenţă : românească!

Revenind la nume: armenii au un poet numit **Ghevorg EMIN**; turcii au numele EMIN- bei (fiul lui Emin); Eminovici, înseamnă în nord-estul de la Cernăuţi, fiul lui Emin. Moldoveni zic îndulcind slavonic IEMINescu....

(Mie îmi zic Ievu; mai- mai să-mi

zică....Jehwu!, glumind, desigur).

Poezia geniului Eminescian(ic) este impregnată teo- filosofic la tensiunea religiosului magic, precreştin. El a înţeles condiţia umanului ca pe una a exilului cosmic, în Luceafărul (sensul metafizic, „ nemuritor şi rece „ – Luceafărul este LUX-FERRIS, îngerul rebel, cel căzut, cel adorat de femeie, pe care o insemineză, de unde rezultă mutantul uriaş; românii zic despre genii că au „ spirit urieşesc", „ sunt eroici, urieşeşti"...(Obsedanta pentru mine vocabulă – etimon UR(Uriel? Ur? Uruşim? Uruma? Uriaş?,n)

*

Cum să definim acest act de schimbare a numelui, adaptativă profanului istoric, al trecutului? Eminescu era etern-acumul, verbul „ era" este „ paradoxal „ va fi", este şi va veni...Iată misterul disimulând nuanţele, unduind, semnificându-se pe sine mereu altfel, a se auto-proteja

*

Ciudat îmi pare numele poetic de Omar, în diverse zone : Omar la chilieni, Omar la persani, Omar la evrei, Omar la arabi,etc... Dar nu neapărat ciudată...

FIINŢA, FIINŢAREA, FIINDUL ...

Fiinţei nu-i este suficient niciodată spaţiul- timp din care sufletul se înfuptă...Infinitul este nelimitare in aeternum, inteligenţa visătoare (...), regerenerează mereu prin autosacrificiu. De unde ne vin astfel de definiri, de gândire care în fond se mistifică ? Ne mistificăm ca să suportăm că murim. Aceasta este atitudinal religiozitatea, cea a omului care este un „ animal religios" (Mircea Eliade). De bun simţ deducem că am fost programaţi astfel, probabil pentru ca Fiinţa să prezerve sinele lumii, în

sinele mic al entităţii- om. Heidegger, Jung, Adler, ş.c.l- nu ne mai sunt suficienţi, relativitatea vine din cea „ legiferată” de Einstein, care ....şi el, a decodificat din scrieri vechi din cunoaşterea mereu asuprită de entropie, adevărurile esenţiale ale Viului şi ale Nonviului...

Gândul nopţii

Niciodată nu s-a spus totul. Partea spune, fiind, despre un tot dedus. Ca Dumnezire.
*
Toate vietăţile există în acel timp inconştient, al prezentului fiecăreia. Omul gândirii abstracte, al conştienţei de sine, a „ binelui şi răului”, aşadar al diferenţierilor, a devenit nefericit ca fiinţă, ştiind că va muri.
*
În limbajul evanghelic, conştiinţa se numeşte Duh (termen slavonic), sau Spirit, considerat a fi emanţie divină, din ceruri (cosmos). Transcrierea cu majuscule arată gradul divinatoriu al acestuia, ca Energie (Emanaţie) divină...

Inteligenţa este absolut peste tot în natură, manifestă ca principiu în regnurile vegetal şi cel animal; omul este în interregn, având în corp inclusiv mineralul; „ Duhul” pe care Dumnezeu l-a „ insuflat” omului-creatt, întâi cu dărnicie, apoi drastic redus cu 10 % ...este aşadar Inteligenţa divină, „ pogorâtă-coborâtă” în el, întru al-însufleţi şi ajuta să „ umple şi să stăpânească pământul”, cf. programului genomic divin.. Or, după milenii, tocmai Cunoaşterea (cu duhul,cu inteligenţa, cu de-sine-conştienţa,) au înălţat umanitatea spre actualul ei stadiu...Nefericirea, cenzura divinităţii pe constanta istoriei,
A însoţit destinul omenirii, ca un preţ al Condiţiei existenţei şi

perpetuării noastre. Ceea ce e de meditat: acel „ liber arbitru” al creatorului,...este o pedeapsă, ori o măsură(un program) de auto-protecţie a SPECIEI, o auto-condiţionare a sa. A FI, sau A NEFI, ...este decizia omului, nu a divinităţii...Iar dacă este aşa, atunci abandonarea Operei nu este oare o dovadă de neiertare, de neiubire absolută ?

*

Aşadar pentru om inteligenţa sporită, este luciditate activă ca atare, conştientizare a Fiinţei puternică, de unde suferinţa indusă în egoul nostru, de către SINE, prin aceea că ŞTIM continuu că vom muri, şi anticipăm asta inclusiv subconştient, ceea ce ne face şi mai nefericiţi.. Unii devin sfinţi mesianişti, alţii idoli fanatic ai mulţimilor, alţii criminali sau sinucigaşi . Dacă nu ar exista fani (fanatism) nu ar fi nici lideri fanatici, fie în bine, fie în rău...

*

A fi sărac cu duhul,..este considerat fericire..” Fericiţi cei săraci cu duhul”...

*

(Geneza afirmă că Adam şi Eva au fost creaţi (specia dintâi creată direct matură, ci nu născută, (şi că aveau o vârstă cel puţin de zece ori mai lungă decât cea a omului post-deluvian, din noula Adam, Noe)...Primul om a fost creat „ după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu(Elohim- de fapt o pluralitate !- probabil creaturile, fiinţele- lui- EL, numele cel mai vechi al Tatălui omeniri în miturile din arealul geo-edenic).. Aşadar omul primordial trăia cam 900 de ani (Matusalem ş.cl.) – probabil cât acei „ Fii ai Cerului, fiinţe longevive, iar dacă traducem strictu- sensu VESNICIE – VECI- nicie, înţelegem Secole (de la veacuri)..Necum… eternitate ! *A fi etern ne pare absurd, înspăimântător.*

Jurnale sfărmate

Omul este un animal al deghizamentelor contrarii, animal cu nostalgie cosmică, sinteză a interregnului, de la fragilitatea inferioară apropiată mai degrabă de vegetal, escaladând culmile, fascinat de desprindere, de smulgere şi zbor.

Aşa cum ştie sau doar crede că ştie,..omul adamic a fost creat de geneticienii – poate temponauţii- unei alte lumi, care l-au acuzat apoi de rebeliune, în complicitate – inconştientizată ca atare- cu entităţile acelei alte-dimensiuni. Consecinţa a fost pedepsirea, aşadar omul stă sub stigma vinovăţiei, de unde frustrarea....Una care, paradoxal, avea să-l determine a evolua... Jehova evreilor se autodefineşte pe sine, i se relevă lui Moise, „ esher ashe escher”, 2 eu sunt cel ce sunt” – în traducere corectă, cf. unui ebreolog modern, „ eu sunt cel ce devin”....E ideea nuanţată a perpetuei deveniri, a eternei posibilităţi a Fiinţei de a se perfecţiona? Aşadar este un Model, un arhetip divin....Or creatorul (omului)- este subînţeles a fi în opera sa, vie, inferioară, însă sub paternitatea sa absolută, una ce presupune – denotă iubire, ceea ce omul a cerut, aşteptat, dorit mereu de la ceruri....Omul are o conştiinţă stelară, un instinct misterios al cosmicului.

Captiv în dualitate, (corp- suflet)- va întrezări o a treia dimensiune, spre (întru) care prin devenire, iluminare, revelaţie, trezire (prin cuget), va accede, dorindu-şi recupertoriu Iertarea divină, reprimirea în rândul divinităţilor.

Delirul interminabil al mitogenezei, cuprinde spaime şi strigăte spre ceruri, practic de neinventariat.

Demonologia...l-a însoţit pe om în mileniile devenirii, succedând ciclic distrugeri şi reluări ale – în fapt- eternei creaţii. Dacă ab initio omul adamic(Om roşu, om de pământ roşu), a fost „ produs finit”, (FĂRĂ COPILĂRIE, creat direct matur...) odată decăzut din Condiţie(programul genetic – genomic), cu a sa pereche Eva (Viaţă), avea să existe- devină – post- alungare din Paradeisos (grădină prejmuită de ziduri, gr. – rezervaţie experimentală?) – străbătând negurile marelui Timp, cu a sa efemeră durată de viaţă restricţionată (cenzurată irevocabil) – trecând prin ere glaciare, între peşteră şi ....computer, între bestialitatea fatidică a supravieţuirii de tip preponderent animalic- războaie, decimări, cataclisme , şi unica sa abstracţie ca să suporte murirea..., a fost comportamentul religios...

Totul vine din neputinţa omului de a accepta că va muri. Ideea nemuririi, sau măcar a unei vârste ...veşnice (de la VEAC-VECI-NICIE,) aşa cum crede sau ştie că au trăiti iniţial oamenii, patriarhii..., îl împinge mereu, cum s-ar spune, luciferic, prin cunoaştere, progres, geniu- să RECUPEREZE acea condiţie ideală.... Geneticienii moderni asta fac, iar cunoaşterea blamată de Elohimul pedepsitor, ...va fi mereu una singură- posibilă: cunoaşterea luciferică, a îngerului LUX FERRIS – Purtătorul de Lumină...

*

Este interzis să se vorbească despre îngeri, să le spunem pe nume” spun rabinii evrei. Cercetătorul Robert Charroux observa ceva deloc demn de reţinut:

„Personajele importante din Sfintele Scripturi, Enoh, Noe, Melhisedek, Moise, Ilie, Iisus sunt cu toţii născuţi

dintr-un tată necunoscut şi că aproape toţi au la origini o istorie de înger".

*

Sf. Gregorie de Nisa scrie că demonii se înmulţesc între ei, ca şi oamenii, şi că uneori posedă femeile umane, făcând cu ele copii. Exact cum descrie Genesa „ păcatul" originar al unor îngeri care, „ căzând", au procreat cu femela umană, demonizându-se....Dar oare ei nu au fost cumva civilizatori, prin aceasta? Incestul ...divin, de fapt, stă la baza condiţiei post-genezice, iar oamenii, specia, ar fi astfel una de COPII DIN FLORI ai îngerimii rebele.

*

Urian..(Alt nume pentru Uriel, dintre cei 200 de comsonauţi- îngeri ai Cărţii lui Enoch? ...).A fost un demon chimist (!) versat în cunoaşterea plantelor medicinale, el răspunde şi de sănătatea diavolilor...(DIA.VOL...D(z)EU- Zeu prin voia sa ?) Vocabula UR aminteşte de URIEL, dar şi de uriaşi, cei rezultaţi atunci din împreunarea lor cu femele umane , „ din care, văzând că ele sunt frumoase, şi-au ales soţii" (Genesa V.T.).

*

Sf. Macarie scrie că „ diavolii sunt numeroşi ca albinele", frumoasă comparaţie..Cine e Matca, cine e Trântorul?

*

Aplhonse de Spina (1467), afirmă că o treime din totalul îngerilor, deci 133.306.668 (!) demoni.... Ceva nu doar enorm, ceva abnorm, ceva aiuritor.....Cine dracu' a stat să îi numere?
Chiar având o „ răbdare de sfânt"...

*

Omul se naşte în fiecare zi şi astfel moare în fiecare zi. Regenerarea biochimică şi teribila foamei energetică de alte energii,...este una ascunsă ignoratului, iar când programul genomic decide încheierea DURATEI, observăm întreaga condiţie

TRAGICĂ a FIINŢEI ce s-a întrupat, sub stigma – cenzura divină,- pentru a pieri , renaste ciclic ....Altfel zis, Creaţia cosmică este devenire prin AUTOSACRIFICIU, ca un etern proces de RECICLARE energezică a lumii. Marii Eoni, anotimpurile cosmice se succed, iar pe planeta / fractalic/ idem... Traim/ murind intr/un CONTINUUM ACUM, prezentul este LUMEA. Suntem noi, devenitorii, ca FIINŢA întrupatoare ciclic.

*

Actul scrierii literare, estetizante mereu, al creaţiei, evoluează prin a se auto-contempla, a se autoexplica, eseistic, sau sub camuflajele diafane ale stilisticii.

*

Simţurile noastre sunt reproiectate în microstructura habitual şi extinse în tot ce numim civilizaţie tehnologică; vedem cu sistemele de iluminat, cu farurile, dar şi cu mijloacele de investigare radiologice,... „mergem" cu pneurile sau roţile vechiculelor, cu metrourile, dar şi cu skiurile, cu navele de suprafaţă şi cele submersibile... Zburăm cu aparate care de fapt atenuează uriaşul handicap al animalului- om, neînzestrarea cu aripi...(Arta baletului are – prin analogie,- ceva între asublimşi tragic)... Tehnologiile (dar şi Artele !) noastre sunt acte „recuperative" faţă de condiţia sine-qua-non limitativă, a „ înzestrării" naturale...

(Viaţa din interregnuri este cumva autoprotectivă, tot ce este viu pare a se auto- proteja ca sub „ magia" unor programe proprii....În ape, în aer şi pe pământ...Omul are doar a se inspira din acestea, fără a distruge: iată legea ecologică, una sfântă pentru noi toţi, iată şi o chweie specială...pentru iniţiere, pentru Poet, pentru **Omul Poezic..**.

(Poieion- creaţie, în limba greacă veche) . Omul poezic este şi arhitectul, şi Medicul şi Savantul , şi Filosoful ...este Geniul „care fecundează „ ...cum scria Călinescu despre geniul lui Eminescu: un geniu deloc pustiu,....o simplă metaforă depresivă (via Schopenhauer...). a Poetului....nemuritor şi rece...

„Nadir latent „...

Sintagma poetului-matematician Ion Barbu subînţelege o contopire a nadirului cu oriznotul într-o preexistenţă a spaţiului-timp deschisă in aeternum şi continuu accesibilă.... Acest nadir-orizont este nu doar în perspectiva vizibilului, ci analogic a Invizibilului. Noi ne situăm între Microscopul ....Hubble şi ...nano-scopul electronic al unui observator virtual din spaţiu...

Toate modelele latente ale acestor descoperiri, (*nimic nu este de fapt invenţie, toate sunt „ stocate" în arhetipul cosmotic universal...* !), inteligenţa intuitivă a omului le-a (re)găsit în Natură.. Întocmai cum pe scoarţa cerebrală neuronii sunt interconectaţi prin sinapse, tot astfel între centrele urbane, ţările şi continentele noastre, infractructura asigură mişcarea, viaţa, comunicarea vitală pentru civilizaţie...
Interconection. În era noastră, aceste modele sunt tot mai în adâncime, în dimensiunea microscopică, în „ infinitul mic"
*

Nano- tehnologia este-va fi- marea călătorie exploratorie...în mocul cosmos care suntem ca entităţi, mai ales în

medicină, unde infimele aparate impregnate cu inteligenţă (simţuri şi capacitate operaţională...) – sunt navele „ spaţiale” ale microcosmosului...
Iar undeva, cândva...în dimesniunea mare, e posibil ca omul interplanetar, să „ vindece” planete, să spargă cu lassere „ pietrele de la rinichi” meteoritice...Ce este oare SF, dacă nu doar o temporară „stare profetică”, aş spune „ stare poetică” *a fiinţei devenitoare* ? Aceea de care Elohim s-au temut*...” ca să nu ajungă asemeni nouă şi să urce la ceruri*” (Genesa)....

Celule STEM...

Un pas mai important decât cel al omului pe lună..., este deja cel a descoperirii şi manipulării în scopul Vieţii, a celulelor STEM...Având această cheie „ magică” a regenerării ţesuturilor, - se poate învinge tragedia morţii de cancere, se poate prelungi viaţa a milioane de indivizi. **Regenerarea** este legea cosmică în Macrocosmos şi în Microcosmos. Creaţia este continuă, ca spaţiul- timp, rolul Inteligenţei universale fiind de a conlucra atent cu acest „ mister” ubicuu, de a –l opune tendinţei entropice... A deveni este a re- deveni prin tranfer energetic dirijat de Inteligenţa creativă, de geniul uman, el însuşi „ celula stem” a Divinului.

Fascinant este că în NOI, în vietăţile care suntem şi care ne sunt prin filogeneză – interconetate..., există şi se cer descoperite, luate în control benefic, absolut toate „ cheile” Vieţii, nelimitate drastic de duratele ontologice...Omul este particulă, undă şi vibraţie....Nu-i aşa că aceasta aminteşte de comportamentul Treimic al umanului ?

*

Există un procent tot mai mare de mutilaţi, atât trupeşte, câtăşi sufleteşte. Se poate constata cum opera se auto-rebutează, prin distrofism, prin vampirism energetic.,,. Iar aceasta este atribuit în mod eronat unei entităţi super-stiţiale, acesta este din uman, este ceea ce grecii numeau stigma, iar acum este determinism geneti, genomic.

*

Avem dovezi ale îmblânzirii câinelui de peste 8000 de ani. Omul a vânat părinţii şi a „înfiat" puii orfani. Mileniile au păstrat prin dobândire afectivă, reciprocă, ...ataşamentul om- câine, relaţia stăpân iubitor, supus devotat, fiind exemplară, dar ea se explică simplu: dependenţa. Comportamentul câinelui – prin reflectare, oglindire, mimesis,- s-a transferat empatic în sensul că omul are comportament canin. Doar simţul primitiv(intact la câine), al maternităţii, la femela umană s-a stins, ceea ce e blamabil pentru om.

Partedin...

..../ Dar nu nou suntem cei ce vor uita, ci TIMPUL, adica MEMORIA...

Consider ca a VEDEA este dumnezeiesc in OM. A gandi aceasta. A intelege, deci a avea constiinta, asadar a avea atributul pe care mitologia il atribuie caderii in pacatul originar, de unde tot ce a urmat, tot ce continuam a suporta ca efect/ determinare / PRIN CUNOASTERE. Dar se stie ca Sinele este din Sinele Lumii, este al Fiintei lumii, ***partedin ...***

Spatiu/timpul este circular, deci repetitiv, suntem captivi in SPIRALIS, cel mai vechi semn cunoscut al omenirii./ ...

Devenire – cf. JHWH, (definindu-i-se lui Moise, pe Munte, aşadar

REGENERARE perpetuă, din sine, prin propria vrere ?)

Vezi conceptul de „ biodegradabil”, aşadar esenţiala condiţie a sistemului bio-energetic terestru, în care TOT-ul (UNUL) este INTERCONECTAT... Sinapsic – analog cu infractructurile tehnicii noastre....

Partedin (II)

Ceea ce ne dlorim şi nu avem, plăsmuie dumnezei golemici
Omul îşi închipuie (dă chip) – idolul şi apoi îl adulează, i se închină şi îl urăşte devordându-l, când acesta, stihial fiind, nu îi adevereşte, nu îi realizează cererea.
Omul îşi condiţionează zeul, „ te iubesc, dar ajută-mă”. Dar a iubi, nu este a lua în stăpânire, pentru tine, ci este a (te) dărui vieţii zilnice, efemerul mister al Fiinţei încorporate...a iubi dumnezeieşte ar fi a te jerfti – ca ardere luminoasă, în recele întuneric al antimateriei...,este pathos şi empathos, este A fi în logos, din care vine lumea, în care se întoarce totul, ca ***Partedin.***
*
Acelaşi sens, aceeaşi esenţială (auto)cunoaştere, şi care ne cere să o înnoim mereu, să o restaurăm contrasens cu entropia, cum se spune „ cu alte cuvinte”....(Alte scânteieri ale Cuvântului creator-creativ....Un procent din tăria forţei divine a Cosmosului Luminos, pare să fie pulsatoriu infim, în fiece vocabulă....Ca şi cum ar fi o reminiscenţă, un altoi latent şi cultivabil, ...al Telepatiei , ca emanaţie a divinului genezei-continue.....
*
Aceste avataruri ale Operei ratate, de care scrie Nietszche?

*

Aceeaşi mecanică de observat, de înţeles, mecanica acvatică a zborului, presupun şi mecanica visului...

*

De neuitat zumzetul infernal, de fapt gândit psihic, terorizant pentru adversarul ne- african - al *vuvuzelelor* de pe stadioanele C.Mondial de Fotbal 2010.

Zumzet ce aminteşte rouirile albinelor ucigaşe, mutante, apocalipsa armei sonicităţii....biblicele trompete ale Ierihonului, neh ?

*

Stupiditatea reclamelor TV...Era un cântec tâmpit, „ Trăiască berea în care ne-am născut”!Ca şi cum generaţia lor e una de drojdie...Chiar este. Sau asta : „ chiloţi inteligenţi”, „ (!), „ sutien inteligent”, „ detergenţi inteligenţi” .... De ce nu şi „ biscuiţii natali”? Dementa limbajului de lemn al comunismului, acum Consumism.

Ce greu ne este...această etapă a arderilor ca terminale..., anii vârstei, etăţii marilor sentimente, dominate de implacabila nelinişte,...a despărţirii de ceilalţi, de cei dragi, de urmaşii familiei...Această suferinţă dintotdeauna, o suferinţă esenţială a Naturii- Mame, Mater, Matrice...Materia ...

Foşnetul de carte veche al pădurii, toamna...

Starea de Încântare

Ceea ce mă uimeşte pe mine însumi, revăzând anii mulţi de când scriu, (şi descriu ceea ce trăiesc) - este cumva cheia intuitivă, poate înnăscută(...), a comportamenului meu ...civic, mai ales după anii majoratului... Am „dintotdeauna „„ ceva care nu are linişte, ceva care

uneori mă face să mă simt „straniu”, cumva nu doar cel interior (conştientul), cu şi dinafara mea...Şi mai concret, o stare pe care o numesc socratică, cea a sentinţei „ Cunoaşte-te pe tine însuţi”...Mă auto-observ de când mă ştiu, pot spune că „ mîă experimentez”- scrierile mele fiind inclusiv observaţii în acest sens....Prin poezie, acesată percepţie *se codifică...*

Înţeleg tot mai clar că Duhul, Spiritul, Fiinţa (...), exaltă stările bucuroase doar într-un trup sănătos, doar când energiile organismului sunt armonice, aşa cum se resimt ele în tinereţe... Odată cu vârstele, ne îmbolnăvim, iar fiinţa nu se „ simte bine”, se simte captivă în „ mediul susţinător” numit trup, în sistemul acesta cu circuit închis (...), creier- inimă-sex...

(Treimea aceasta pare a corespunde analogic Teandrei din filosofia greacă...?)

*

Ajunge să stau nemişcat, în torpoarea dulce a unei adieri, aici, lângă Apa Streiului.Mă reumplu de ceea ce numesc „ energie îngândurată”, de starea indicibilă altfel decât metaforic, „ a exagerării!) – aşadar cuvântul doar gândit (...), se înnoieşte, se subţiază, devine aphoristic, Cuvintele redefinesc inefabilul, imponderabilul, cum se zice popular „ ne încântă”...Starea de Încântare, apoi starea de Descântec, ca ecou ancestral al manticii, al divinaţiilor din riturile arhaice ale omului în natură...Omul Încuvântat. Nicio bibliotecă întreagă, nici un sit al memoriei „ pe cant” al arhivelor, nu ne redau cu atâta forţă şi cu un astfel <u>de fast preexistent şi manifest în Natură, cum resimt aceste stări FIINŢIALE – să nu uit a o renumi stare paradiziacă....</u>

Este starea Inocenţei nepierdute, starea de dinaintea alungării, starea spre care visez să revenim, să re- devenim, dincolo de limitele duratelor noastre...În această metafizică palpabilă, pulsatoprie, încă, imenistatea cosmică a unui Sentiment Celest, ne redă fiorul pe care îl ştim transcedental, l-au numit alţii Nirvanic... Iar atunci când trupul e istovit, iar „ omul fructifer" reintră în iarnă, omul iernatic – aşa cum sunt eu acum,...se poate sprijini pe o infinitezimală zbatere ultimă de fluture, pe ultimul trandafir ars de prima brumă...

Şi atunci închid ochii, să văd...

Ani-lumină şi Proporţii

Ceea ce nu ni *s-a dat*, nu a fost programat arbitrar.. (...), ca durată,- aşa cum ştim omeneşte că ne-ar fi necesar, cu Plinătatea mulţumirii (de la Multum, ceva peste măsura arbitrară...) – este Timp. Nu ni se îngăduie să avem timp, să ne împlinim rostul, un Rost pe care îl resimţim intuitiv îngereşte, însă îl primim cu măsura restrictivă, a neiertării....

Cumva...resimt cu o măsură perceptivă...o vârstă mult mai mare decât cea calendaristică, aproape de biblica vârstă 73 de ani... Ca SĂ SUPORT CE EACE ÎNŢELEG, ZILNIC, VOI NUMĂRA NU ANII CEI PREZUMTIVI RĂMAŞI, CA SPERANŢĂ, CI ZILELE-NOPŢI, SĂPTĂMÂNILE, LUNILE... Şi uneori suport şi pot dormi nopţile, ştiind că de fapt trăim şi cu măsura Nopţii.... Iar Somnul rămâne un mare mister, nu al meu, ci al Fiinţei în existenţa umanului... Cei vechi încă afirmă că, după Marele Potop- probabil post-glaciar - ni s-a promis Iertarea..., că Divinitatea a făcut un nou legământ (re-ligio... aşadar spectrul Luminei, curcubeul...) – numai că...de milenii, trăim

altceva, pare că am fost (din nou!) uitaţi. Dacă nu suntem orbi cu minţile, vedem ceea ce NI se întâmplă şi e o naivitate a atribui asta Cuiva anume, devreme ce Universul are o Lege explicabilă (deductibil) ca principiu ordonator absolut, imuabil şi incognoscibil în sensul de a putea vreodată a fi controlat în folosul omenirii...

Poate că vina este a Anilor – Lumină, aşadar tragicul ne este aici, suntem captivi în Proporţii...
*
Suntem impregnaţi, unii suprasaturaţi de Memorie. (Când aceasta este a obscurităţii, a uitării de sine, ea este toxică, ucide. Din miezuitoarea paideuma şi până „ sus”, în conştiinţă, în structurile de cristal poliedric, ale acesteia.
*
Ardem- biochimic zicând,- animalic, însă în analogia de suprafaţă, a Arborelui vieţii. În adâncul hrănitor, coroana de rădăcini care extrage din lut, piatră şi ape freatice, telurice, din aparentul neviu,... sevele ce vor urca în coroana de sus, a văzduhului (duh- văzut), cu vârfuiri spre soarele care ne resoarbe.

În picătura de sânge oceanic care circulă, captivă în Sistem, prin arterele- ramurile noastre, pulsează misterioasa ritmie fractalică, aceeaşi în univers...Din substanţa primordială APA, nucleul de moleculă, din ameobă, din memoria infinitului mare în cel mică, din macro-cosm, în micro-cosm, din Sistemul Solar-planetar, în sistemul atomic, con form ecuaţiei lui Niels Bohr...
*
Din milenii, omul a memorat şi a codificat iniţiatic, Cunoaşterea / de Sine ca Sine al Lumii/ care a venit din Cer...Aşadar de la Origini. Geniile intuitive sau sacerdoţii cărora li s-a revelat aceasta,

esenţialmente, au determinat evoluţia propriuzisă, devenirea cf. Legii Divinităţii, a perpetuei Geneze...

Neuitând că spaţiul-timp este ciclic repetabil, aşadar precesiv, cei astfel iluminaţi au avut cum să deducă, scrutând trecutul, previzibil- logic, viitorul... Profetismul nu poate fi fără retro- cunoaştere. Prognozele nu pot fi viabile, fara Gnoze.

Focuri de artificii

Politica joacă tontoroiul ei valpurgic, într-o veselie mai ceva ca în Cimitirul Vesel de la Săpânţa. Delirul mediilor este semnificativ. Ici un popă îşi ţine cursurile prozelitice, saducheism, alături filme porno, spice platinum, dincolo sminteala cohortelor de clauni, saltimbanci, analişti ignari, zvârcoliri impotente de stradă, deviaţi mintali, filme apocalitice, derizoriu... Statistic, se ctitoresc cateva mii de biserici, ortodoxe(80%), catolice, greco- catolice, neoprotestante, iehoviste, (tronuri), moschei ş.c.l. E o febră anume, aşa cum a mai fost prin anii 1000 (v. Anul o mie" de Henry Focillon).

Hunedoara retroactivează cumva medievalistic, sunt serbări şi chinuri de restaurare cu scop turistic... La Castel, la Cetăţile dacice, menestrelii şi junii se joacă de-a istoria, de-a luptele cu săbii de lemn, de-a „ programe europene"... Un delir bine instrumentat.Împreună cu ...singurătatea celui ce scrie, apăsat de Urâtul baudelarian...să îţi scrii agonic- extactic, poate ultima carte...O răbdare glorioasă, un delir numai al tău, asumat.

*

Computerul, adică eu, fără pricepere tehnică....îmi „ înghite" proiectul unei cărţi de poezie...E a doua oară şi e vina mea. Mă consolez.. mistic: mi le- luat înapoi Noaptea.

*

Spiritul, Inteligenţa, NE experimentează? Sau SE experimentează? Ce anume determină ratările, eşecurile, reluările?

„Zdrenţele dezgustătoare ale sclavului”

Mircea Goian… jurnalist

*** cum se odihneau pădurenii navetişti după coasă… *îndârjire la patru ciocane* diferite frecvenţe ale exaltării* realitatea dură***

„ În vreme ce majoritatea hunedorenilor se străduiau să devină „ eroi ai muncii socialiste”
venind să se odihnească în combinat după multe ore de coasă pe dealurile din pădurenime, Giovanni Purcariu lovea cu îndârjire cu patru ciocane pe barele acordate diatonic ale vibrafonului creat pentru muzica de jazz. Faţă de bloomurile de oţel fumegânde, barele instrumentului vibrau în diferite frecvenţe asociind stările de exaltare cu realitatea dură specifică unui oraş de siderurgişti”..

Hebdomadarul devean Replica, 1 dec. 2010

*
Lasă-i să se devore între ei. Este singura şansă pentru cei încă vii şi nemânjiţi.
*
De la statul de Drept, la statul de drepţi, cazon, nu e mult...

*
Simptomele au devenit ale avariei: cedează sitemul nervos (Administraţia statală) a sistemului criptocomunist, cu accent criptociocoism...
*
Dictatura sexualităţii, a democraţiei distrofice, a

dogma-trinelor...Dictaturi....
*
Îmi revine mereu în minte complexul biblic al fratricidului – Abel şi Cain. Şi o analogie poate bizară: Ismael şi Istrael. Şi altundeva,...aici,cel al fratricidului (de fapt) dintre cei trei „ veri primari”, din balada Mioriţa...
*
Trăim ceea ce Erasmus din Roterdam numea „ apocalips al prostiei”...Timpul este circular, aşadar ceea ce a fost este, va mai fi...
*
Astfel că suportăm, şi imunitatea ne poate veni tocmai de la acest coeficient de irealitate, care pentru noi, scribii, este arta noastră, dacă ea rămâne a semenilor noşri, cei încă dornici de vindecare....necomplici cu boala lor, boala acestei lumi...VISUL ne este starea esenţială, el ne poate salva, ne poate fi de leac, lecuitor, dacă subconştienul fuzionează cu mintea rece....Creierul ne este unicul organ RECE din corp, ca să nu ne auto-incendiem. Biochimia ne este ramură din bătrâna alchimie...Să rămânem gnostici. Asta îşi spune lui însuşi Sinele...
*
Carmen de moribus, ola la ! Ce exact ! Chiar când inteligenţa râde.
*
Post coitum...Pentru bărbat, orgasmul este o experienţă a morţii, un vicleşug atenuant al biochimiei...Pentru femeie, orgasmul este altceva, este foamea nopţii de lumină, de nestingere...Eros şi Thanatos...

Amantele zeilor iubitori

Duioasele prostituate ale lumii de azi, frecventabile pe canalele televiziunilor şi internetului. ..Kamasutrele lumii virtuale....Orgiile în doi sau cele de grup...Femeia, învinsă

aparent, exlamând în transă, orgasmic, englezeşte :
Oh, my Good, „ O Mygood!, adică O, Dumnezeul meu, domnul meu, demonul meu...
De undeva din ancestral, de undeva din geneza căderii Fiilor Cerului,
care s-au împreunat cu femela omului...
Virtualele ...fecioare, iubitele zeilor,
elohimilor, voila ! Şi tu, care le iubeşti totuşi preaomeneşte.

Ultimul trandafir

În parcul muşcat de prima brumă....Albinele, viespii şi fluturii au terminat şi anul acesta lucrarea lor...Trandafirul ultim, pe care îl iau încă nears, trandafirul ghimpat, ca sufletul poetului, îl ascund sub haină şi îl pun în sarcofagul lui de ceramică, îl rebotez cu aqua dolce (a stării mele)..şi îi ofer câteva bobiţe de zahăr, să îi amân imortelizarea....O, inoceţa lui nepierdută! Şi roirea de albine a cuvintelor mele bolnave...
Un trandafir englez, descendent din Rosa canina, floarea Câinelui anubis,...floarea de rug, floarea numelui Rozei, de care scria Umberto Eco...O alegorie a Stării mele de după Septentrionul natal, un adio amânat de o lacrimă care nu mai cade...Starea adamică, a Urâtului în lume, a geloziei faţă de temponauţii lui Enoch...De ce să te întristez cu adaosuri explicite?

Schije de poem satiric

O, Adevărul, Sophia, Fiul Filio... ! Mereu la un pas înainte, mereu la un pas în urmă....Şi îl speriem, imprudenţi, îl alungăm grăbind să-l cuprindem, aşa cum ne alungăm umbra...Cu soarele ucigaş din spate...Noi, morţii de mâine. Noi, misterul ce se ascunde arătându-se, şi

viceversa. Cele şapte Frici (spaime) ale umanului, sunt de fapt una singură, cu şapte spectrale „ culori”, ca ale unui curcubeu, însă peste care tronează răbdător negrul de doliu al nopţii lui Novalis...

Noi, Unul multiplu, fractalic...

*

Alo, pompierii?! Veniţi, sunt fierbinte !

*

Contrareclamă nostimă: Coca- Colaps...

*

„ Combate bine”, îl lăuda activistul de partid pe tovarăşul membru devotat, cu membrane cu tot...Se mai poate să şi bată bine, dacă e şi sescurist...

Acceptându-l pe Godot..

Nano/ teatru f.f. scurt

Furror tartarus est, vest şi...rest...

Ultimul strigăt al dictatorului, către mulţimea care îl huiduia, în Bucureşti: ALO !? Alllio ! ...(Asta a fost vocea Ventrilocului, din viitor, Traian Băşescu....Iar ecoul BOC, răspunde, asurzit: - Haoleo !)

(Din auf, mulţimle păcălite) : HUO!

Din auf(fiderzein) Băsescu :-... cîhî, câhîîîî. Deputaţi şi dePUTANE, chetîţţeni, Lihnişte. Măăă, ce drachu ?! Singuri voi v-aţi ciuruit, dar cu Eba ce-aţi avut? ! ..Fac un apel pe corabia nebunilor, către tov. Stolo, Stoika, Nastratin Pogialan, Server- Cotoi, toarşa Cocoş şi toarşa Miss Roburta, Marmovideanu, tov Flutur şi tov Wily Brânză, heellooo, lei perdeleii mei, jos suspândacii, shus fraudacii mei !!! Vă ordon, treceţi Furtul! Fiţi solidarnosci ! *Vivat paricidu'*!

(*Cascadorii, ţuţări, gay excitaţi, fameni, nimfe, europenisionaţi, capete plecate şi totuşi tăiate, ş.a.. scandări gâtuite, scandări*

ventriloce, scandări vuvuzelice(:
- Băăă!! SESCU-mpeşte baclavaua-n voi, javrelor, afarăăă !
(Ecoul fractalic, prin canale:
...gheară...ară...ăăăăă..

Cortina de fier vechi şi şpan cocsochimic

Text capturat din eter

Cortina de fier vechi

Între naivi şi proşti e doar o subţire liniuţă de umbră.
*
Dumnezeu nu ia minţile cui nu le mai are...
*
Un fior nirvanic, la Esenin: „ Te-am trăit sau doar te-am visat, viaţă?”
*
Există şi ventrilocism în delirul politic, există şi vampirism, ambele aparţin legilor energetice..
*

Erasmus, umanistul olandez, un evreu rebotezat Gerhard Gerhards...) -, cu al său „ Elogiu al nebuniei”, de fapt un elogiu al prostiei – masa de manevră a ticăloşilor dintotdeauna....(Însuşi Einstein vedea în prostia omenească u pericol...cosmic!)...Erasmus care scria în secolul XV(!) că viaţa e o comedie sinistră, în care oamenii, deghizaţi felurit, îşi joacă rolurile până când „ stăpânul teatrului”, „ sub purpura superbă a regilor”, dar, atenţie ! „ sub zdrenţele dezgustătoare ale sclavului”, îi sileşte să părăsească teatrul” ...

Teribilă sintagmă a complicităţii tragice dintre victimă şi călău. Deoarece psihologia sclavului, robului, este demonică, este genial- inumană, dar operaţională a „ lucrării în orb” dintotdeauna, dintre Călău şi victimă, mulţimea de care scrie Gustave le Bon... Determinarea aceasta face istoria şi ea pune mereu doliul macabru pe curcubeul căzut, de băltoacă, al prostiei umane,

a celor mulţi şi înjosiţi prin iresponsabilă complicitate cu idolii săi..

Enunţul retoric

Tiranul de tip modern este cel dintotdeauna: îşi învinge propriul popor, mizând pe îndobitoricea(mancurtizare), pe reflexele foamei şi fricii, principiile ordonatoare ale existenţei...Sloganul lui şi al sistemului –mulţimii, este „ idealul naţional". Aşadar mulţimile îl produc, îl adulează orbeşte, ca apoi să şi-l devore....La români, decăzuta „ virtus romana" a devenit secularmente răbdare mută, apoi laşitate, înstrăinare, vidare de sine colectiv,aşadar criza de identitate....Cota de avarie este cea a extremelor, care ...se ating.

Fecioara..

Şi Atena, zeiţa greacă a dragostei şi inteligenţei, a fost Fecioara, aşa cum ea a fost divinizată în toate miturile şi, prin suincretisme, în religii. Omonima ei latină este Venus, deasemeni zeiţă a dragostei şi frumuseţii...Ca să nu mai vorbim de Isis, de Mamit, de Geea...Peste milenii, Fecioara Maria...La indieni Kali, Marea Mamă, este una şi a morţii...Prin aceea că..., a te naşte, este a începe a muri...a fi muritor....Colateral zicând, creatorul se întrupează- prin femeie- Matrice,- Mater-Materie- ...şi apoi moare ciclic, succesiv, în eternitate....

Incestul ca „păcat originar"…

Nimic nou sub luna lumii…

Pejorativ zicând, Adam s-a împreunat cu „ sora" sa, devreme ce, conform mitului genezic evreiesc, Eva a fost „ carne din carnea „ lui şi „ os din osul lui"… Deci ei au concept fiu din acelaşi sânge, fiind consanguini. Miturile,

epopeile, ca şi basmele din toate zonele redau acest fapt riscant din punct de vedere al efectelor, dar şi istoria relativ recentă, mai ales cea a regilor, unde monarhia are interesul atât a păstrării unor reguli cu ţinta descendenţei, cât şi a averii moştenite direct….Dacă miturile despre zei conţin acelaşi fapt-act pe care-l numim modern incest, şi în cazurile istorice efectele au fost degenerarea, distrofiile, urmaşi alineaţi, etc.

*

Într-un vast studiu comparativ, despre basmele românilor şi al popoarelor învecinate, dar şi al tuturor popoarelor romanice, premiat academic în 1889 (!), Lazăr Şăineanu oferă un impresionant sumum de glossare şi comentariu al domeniului, incluzând şi tematica incestului în omenire.

Subiectul fiind unul „ delicat”, desigur că nicăieri nu s-a conservat mai bine ca în basme, în tradiţia orală a popoarelor, cea laică, însă nu odată şi cea creştină, fie oarecum „ voalată” sub stigma dogmatică.

În imemoriale timpuri, matriarhatul era victima principală, adică femeia deopotrivă venerată

În era păgână, a Naturii- zeiţă supremă, mama Geea cea cu alte zeci de nume, dar acea femeie- Mater era şi abuzată, fără scrupule, iar fiicele ei erau nu odată posedate de propriul tată, sau de rude directe….Incestul este în acest înţeles, şi el, un „ păcat originar”, urmările fiind cele fireşti, iar despre imoralitatea acestui act nu se poate vorbi în înţelesul actual, ci în legea naturii şi a primitivisimul comportamental al Naturii, eventual sub motivaţia „ înmulţirii şi stăpânirii pământului”, ordin atribuit creatorului..

*

Deci incestul vine din era primitivă, fără relaţii conjugale, departe de ceea

ce eventual este înscris în Geneză, ca pereche….Dealtfel acolo nici nu aflăm ceva explicit, imperativ în acest sens. Devreme ce Adam îi are pe Cain şi Abel cu Eva, se subînţelege că fiii lor s-au căsătorit tot cu surori, deoarece „ Adam a avut fii şi fiice”…Poate că şi acest lucru a determinat căderea drastică a vârstei primordiale a omului adamic şi matusalemic….Adevărul pare a fi disimulat, camuflat în tradiţie şi apoi în texte, din motive strict religioase. Natura nu cunoaşte moralitatea, nici mila, nici alte legi pe care omul le-a declarat morale, ea are legea junglei. În illo tempore, relaţiile incestuoase erau chiar considerate şi continuate sacre (ceea ce subînţelege că imitau oarecumva zeii…) .

*

Conform istoriei lui Strabon, parţii antici sanctificau unirea dintre fii şi propriile lor mame, în Persia religia sanctifica unirea dintre fiu şi mamă, pe motivul vigorii şi sângelui tânăr) . Priscus scrie că la tătari asemenea căsătorii erau permise, tot astfel şi la huni.(vezi analale medievale); Attila s-a căsătorit cu fiica sa Esca… neavând cu ea urmaşi, a luat-o pe o alta, Ildiko, cea care avea să-lucidă prin otrăvire.

Venind în timp, familiile regale în mai toate ţările considerate civilizate, fie şi cu acordul tacit sau ocult al bisericii în „ conlucrare” cu puterile. Nimic nou sun luna lumii…

Încă vechii regi egipteni, faraonii, erau obligaţi a lua de soţie pe sora lor… Cleopatra a devenit nevasta fratelui ei Ptolemeu, din dinastie ptolemaică. Peste ocean, la peruvienii Popoarelor Soarelui, de asemenea. Incestul este atribut al primitivismului, în modernitate fiind considerat un act criminal

şi reprimat prin lege, ceea ce nu îl face să dispară, nici în zilele noastre…Nenumărate cazuri, care mai de care mai oribile, sunt relatate de medii în era internetului şi televiziunii.

*

Măreţii greci antici, (ca şi cei incaşi), aveau acelaşi obicei, cum am spus, mai ales din motivaţii extra-amoroase, materiale, ale tronurilor şi privilegiilor lor.

Mythra din legenda vedică, s-a căsătorit cu propiul ei tată. Zeul (sau omul zeificat)) Indra, s-a căsătorit cu fiică-sa Ahalya…Olimpul elenic abundă în astfel de fapte. În legenda despre Soare şi Lună, la români, incestul este extins mitologic la modul cosmic;(vezi şi balada Sora soarelui); Soarel3e s-a îndrăgostit de sora sa Ileana Simziana (ciudate nume ce amintesc de Luna şi de îngerul căzut Semiaza, din apocrifele lui Enoch, n) …iar Dumnezeu (Dumindzău, aşadar Domnul zeilor) -) o schimbă pe Simziana în lună şi pedepseşte Soarele „ ca în veci să nu se întâlnească”…Nici regii Bibliei nu lipsesc; între sutele de „ ţiitoare” pe care le inseminau Solomon, David şi alţii, erau şi surori sau rude apropiate; scopul presant era de a avea urmaşi viguroşi, neapărat feciori…In Biblie sunt şi alte istorisiri (îmbătarea părintelui pentru a se culca cu ele), sau altele, numai că tot din consideraţii de cenzură a dogmei iudaice, astfel de fapte nu sunt înfierate, ba, uneori, tot victimele sunt cle vinovate de „ păcat”…

La popoare învecinate, ortodoxe, nici popa nu e scutit de astfel de „ dezvăluri” privind incestul: „ un basm macedo-română se numeşte „ Popa ia de soţie pe fiică-sa”…Incestul este atribuit şi miturilor dacilor (Decebal cu fiica sa), sau ungurilor (regele

Ungariei…). De fapt toate popoarele din arealul larg european au astfel de relatări (În Muntenia: Fata popii a cu stem; Fata popii din sfeşnic; În Moldova „ Găinăriţa”; în Ardeal „ Frumoasa”; Fata din buturugă” (prelucrare de Desnuşianu); Pajura; Lisandra; Ispirescu are şi el basmul „ Împăratul cel fără de lege”, „ Sfânta Vineri”etc. Lista este impresionantă. Dacă decodăm mitul lui Narcis, cel autentic, ni se relevă de fapt un simbol al incestului în plan psihic; Narcis vede în luciul ape pe sora sa, necum pe sine. Restul e…parabolă.

Deci nimic nou sub luna lumii, nici măcar sub …semiluna balcanică…

Între sudalmă şi rugăciune

Împreună că prof. univ. dr Florentin Smarandache, de la Institutul Gallup din New Mexico, am schiţat un studiu lapidar al „ zicerilor” româneşti, neaoşe, al expresiilor triviale, al sudalmelor, aşa cum funcţionează ele în exprimările mai „ deocheate” ale românilor...Înjurăturile cele mai frecvente – deloc paradoxal- se referă şi au trimiteri la mamă...sau la organul sexual feminin...Lucru bizar doar pentru minţile exaltate, care numiră România, „ grădina maicii domnului”- măgulitoare apreciere a Papei Ioan Paul- Wojtilla... Aceeaşi idee, deghizată propagandistic- comercial, este şi a ministrei dezvoltării şi turismului, Elena Udrea- Cocoş, cea cu „ Grădina carpatică” , a „ frunzei”, aluzie la sexul femeii- Evei, adică aluzivă la faptul statistic că în România, femeile sunt mai numeroase decât bărbaţii!

Oferta a fost inspirată cinic de spusele măgulitoare şi de cu totul alt substrat, al Papei. Numai că dincolo de aceste

facile slogane cu ţintă ecumenică,...realitatea este că românii nu îşi înjură divinitatea Tatăl, ci divinitatea Mater, deci ei sunt Patrioţi (şi aici?!) aparte, niţel pe extremă, ci nu Matrioţi, adică ai limbii MATERNE....Poate că astfel ar fi mai nimerit să zicem Limba Paternă? E de regândit în ce măsură suntem cu adevărat creştinaţi, odată de ocupanţii romani, apoi, secole la rând şi obsedant actual, de slavii pravoslavnici...

Desigur, cum *se zice*, nu neapărat Instituţia Bisericii este blamabilă, ci aceia care din interior o subminează; după 1989, cazuistica descalificării comportamentale a unor lideri ai bisericii" naţionale", a relevat decadenţa în acest sens, aşadar o criză care este nu naţională, ci instituţională...Consider că acest timp de comportament este SADUCHEISMUL de dinainte de Cristos (Hristos)...

Bogdan Petriceicu Haşdeu avea sintagma „ patrihoţi"...Poate prin aceste ziceri glossate cu ţintă mai degrabă rece-ştiinţific, am stârnit ipocrizia şi habotnicia unora....în ţara în care poporul zice : „ Fă ce zice popa, nu ce FACE popa"....Exact cum ne cereau şi activiştii ceauşişti: care una cereau- ziceau, dar alta făceau! Adică erau...patrihoţi şi mai egali decât ceilalţi în „egalitarismul" lor demagogic...

Maniheea

Dacă există autotitraţi Înalt preafericiţi, există şi Adânc Întunericiţi. Şi există. Se reciproc determină.

Paideume

Cei din munţi, cu spirit montan..., şi cei din depresiuni (Oaş, Haţeg, etc) ...O paideuma a

...depresivităţii? La extremă, cei din şesuri, din puste, din deşerturi....Ai vămilor pustiei, cum scria Ioan Alexandru... Ai lui Ioan botezătorul... Botezul cu apă curgătoare...,diviniizează de fapt Apa, substanţa primordială...Iar creştinii au transferat simbolic ...Iordanul, într-un vas numit la ortodocşi, cristelniţă... (de la Christ)...

Ştire sinistră la TV: Un preot din Moldova de dincoace de Prut.., botezând un copil, l-a apăsat prea brutal pe cap şi l-a înnecat în cristelniţă..Practic, l-a ştrangulat.. O, Doamne!

Fraudacii

România suspendată de sărăcie, mancurtizare, stupidizare retroactivă, de tâmpenizare!

....În congresele diareice ale PDEleilor, una pseudo-filoz-oafă: „ În România au apărut suspendacii” ...Aiurea ! Şi coana Anastase, şi Cocoş-Udrea, şi Boc, fac jocuri de cuvinte de soiul ăsta, amintind de ...daci... Păi ei ! sunt GÂNDACII, gânditori de speţă sfertodoctă, orbiţi de chiorârea Conducătorului – ei sunt de fapt suspendaţi în delirul logoreic- electoral, în discursuri demagogice, stereotipe, ei sunt „ urmaşii lui Traian Băsescu”, aşa cum tot Udrea stupide women cu frunza pe buzele de jos, galinaceea Elena of Frundza Verde a cocoşului şi sosia feminină a lui SERVER Voinescu- Cotoi ei sunt *FRAUDACII! Boccceaua lui* Bocneriu BOCeşte iar tristan tzara urlă la lună : BĂ SE SCU-mpeşte totul! BĂ-SESCUmpeşte moartea !

*

În iarna 2010 românimea va îngheţa BOCnă.

*

O invocaţie ciudată în jocurile de copii: „ Ala-Bala...” ...(Allah, Baal ?) ...In sud/ Oltenia

Este un zeu invocat popular, pe nume ALA...oate tot de la Allah ...Basmul Harap Alb evoca desigur un arab alb / harap...
*
A suporta că murim: prin retragere a memoriei lungi, prin alienare, prin uitare de sine.
*
Arte escatologice, arte mitologizante, arte prevestitoare? Reumplem Timpul de muzici, dar Timpul ne este surd şi mut şi orb...Metaforic zic.
*
Suave anomalii, paranoia cromatică a orhideelor.
*
Sânii ei goi sunt de fapt foarte...plini.
*
Un pseudonim mult mai potrivit pentru poeta....Ana Freudiana..
*
Cauza filosofiei este delirul zeilor.
*
Poezia mi-a fost modul de cunoaştere, al intuiţiei, ai felului meu de a fi, empatic, sau având prea- plinul suferinţei Naturii...
*
Gem catedralele lumii de cruci de aur, icoane de aur şi pietre scumpe... Crucea a fost din lemn, iar acum a ajuns ofrandă pentru cine? O fi aurul Anunakilor ?
*
Alegi una, alta culegi. Iată demo(N)craţia !
*
Să scriu despre comportamentul slav al celor din teritoriile vecine cu ruşii....E vorba de presiunile a cel puţin 13 secole...Principalii agenţi istorici : biserica pravoslavnică şi elitele obscure, efemere dar eficiente, ale Kominterniştilor kulturnici, apoi cele ale regimurilor totalitare - ....Moldova, Bucovina şi desigur, Basarabia, mai ales, au fost tratate mereu ca nişte satrapii ale Ţarismului şi respectiv Stalinismului....Sufletul acestor ţinuturi este

traumatizat, mutilat, în estincţie tragică...Religia Roşie...Ea funcţionează ca păuşa din lemn Matrioşca....Ucraina este cea mai întinsă la graniţe vecină...şi azi...Populaţia a doua ca număr este a Rutenilor, rusnacilor, sau russinilor....O populaţie numeroasă a rutenilor este infiltrată istoric în România, disimulată sau deghizată conjuctural, ...De exemplu, în zona Hunedoarei, în munţii Poiana RUSCĂI,...ori pe Valea Mureşului...Istoricul T. M. Le spunea un pic extremist (?)- corcituri...

Amintire fără Muenchen ...

Clientelarii de la „ Curtea veche”- nouă, fac ture pe banii culturii pe mapamond într-o voioşie. Am fost invitat insistent de către organizatori,(Dr Theodor Christian), şi preşed. Uniunii Scriitorilor Germani din Bavaria, Robert Stauffer, la October Fest, 2001, ca laureat pentru relaţiile literare cultivate de revista „ Provincia Corvina”, şi ca autor al cărţii în tandem „ *Blitzende fenster- Ferestre fulgerate*”, cu Magdalena C. Schlesak şi „ *Empatia divină*”, editate de mine aici, bilingv. De trei ori am fost la Sibiu, unde, la paşapoarte, am fost pasat, cenzurat practic, de către funcţionarii înţesaţi de securişti şi foşti miliţieni. Invitaţia era pentru 14 zile, am avut şi delegaţie de la edilii mei, dar eram pe listele negre de dinainte de 1989....Când mai erau 5 zile până la începerea

manifestărilor, am renunţat scârbit. *Romanien Kutlur Einblicke in Munchen* a rămas în arhiva mea de nimicuri ale zbaterilor toate. Cine mai participa acolo, desigur, pe cheltuiala bugetului? Prof. Dr. Rrrăzvan Theodorescu, cel cu TVRL la revoluţie, ministrul culturii...,Dr. Rodica Binder, Mircea Cărtărescu (?!), Dr Peter Motzan (naiv confrate al Hertei Mueller de anţărţ...), Vladimir Simion (?,) dar şi excelentul regretat dr.Vasile Iliescu(exilat în Germania), istoricul, pe care îl cunoscusem la Congresul Româno-American de la Oradea, alături de prietena mea Magdalena Schlesak, şi ea în exil...

A fost o mare dezamăgire faţă de „ vameşii" politruci ai regimului (nu exista viza UE) şi mi-a fost ruşine mie pentru modul în care românii îşi hărţuie în continuare scriitorii. Am înţeles că aşa numita Uniune a etnicilor Germani din Hunedoara, era înţesată şi ea de foşti informatori ai securităţii.

Arderea etapelor

Eu aşa am fost, încă de la început, întâi instinctiv, apoi intuitiv, apoi conştientizând: mi-a ars etapele prin arimtii, meandre, salturi şi căderi, ridicăi şi epuizări, iar ceea ce filosoful numeşte asompţiune, a fost stigm, a fost consecinţa, a fost determinarea. Şi nu regret.

*

Unitatea unei creaţii literare nu este neapărat pragmatică, ea nu este rod al intenţiei reci, ci este ceva din adânc, este a substratelor, este a ceea ce numesc memoriei freatică.

*

Deseori, căutând anume ceva, am descoperit altceva, surpinzător, cu atât mai îmbucurător.

*

Uneori ai impresia că insistând obsedant să ajungi

un ţel, de fapt îl îndepărtezi, îl alungi, ca şi cum îţi alungi propria umbră, cu soarele prea înalt din spate ...
*
Picturile lor reci, stihiale, non- figurative...Vezi câteva zeci de autori de acest tip, şi nu vei dibui nici măcar stilistic, care e autorul. Un stihial suspendat, abisal, al hazardului.
*
Cam.... nesfânt regele David, devreme ce a pândit-o pe Bethsabeea, suprinzând-o din ascuns în pielea goală, la scăldătoare. Era prin secolul XI î. Chr. Nimic nou sub luna plină...
*
Nici Solomon nu a fost poetul consacrat, ci a avut artişti de curte cu har, care i-au lucrat comenzile...Avea să facă figură de poet genial, însă de fapt Cântarea Cântărilor, e o compilaţie: sublimă, cu scopul iniţierii deflorării fecioarelor. Solomon este un simbol al Mirelui, Sulamita, simbol al Miresei – Fecioare...Textul este un mic manual de educaţie sexuală pregătitor actului împreunării, un model pentru rangurile înalte, dar şi pentru oamenii simpli...Toate aluziile şi subtextul, insinuează cert practica dezvirginării, preludiul actului „ iniţiatic", unele scene sunt picante; de pildă mirele bea vin din buricul fecioarei şi altele..

Umbra memoriei ocultate
Conducătorul- pseudo-Mesia

....În „ era ceauşescu", cohortele succesive de staliniști au fost treptat (natural şi idoelogic) împrospătate de scriitorii care accedeau spre afirmare, atât prin reviste, cât şi prin edituri, care au instituit concursuri anuale de debut. Cenzura era ultra-vigilentă, iar propagandismul de tip activistic- cazon, omagiul direct la adersa

conducătorului şi a tovarăşei, au devenit condiţionale pentru aceste debuturi, ca şi pentru a fi recunoscut, promovat până în „ istoriile literare la zi”, sau în manualele şcolare şi în universităţi. În sens mai pedstru..., dacă erai plin de zel – devotament- pentru cauza- partidului- stat, aveai un post şi un rost, îţi apăreau cărţile şi nu te hărţuiau securiştii, etc. Într-un fel, majoritatea scriitorilor domniei lui Ceauşescu, au fost siliţi condiţionat să îşi de obolul, astfel fiind, cum s-ar spune, (niţel sau mai abitir) şantajabili moralmente..

Sunt de revăzut în acest sens celebrele big- antologii omagiale, cerute de partid la aniverările personale ale lui Ceauşescu sau ale PCR-ului,în care dacă erai prezent, erai asigurat de succese, şi e de amintit parctica der a ţi se cere o „ poezie cu tovarăşul” sau cu tovarăşa, dacă „ vreţi să editaţi cartea la noi”... Chestia este că unii au cedat cu câteva strofe, dar alţii au editat biblioteci cu elogii de acest tip, făcând carieră, avantaje etc.

Cei care au făcut exces de zel până la cote penibile, au mâncat cozonac, alţii franzelă, la „ bufetul de partid” de la Casa Scânteii, Măgoşoaia oripe la editurile agreate de Tovarăşi, iar alţii au stat la cozi cu tichetele de raţionalizare .. ale .. eroicei clase muncitoare., cântate cu osârdie şi de adolescenta şi de nonagenara Nina Casian, care a emigrat la timp spre New York-ul hulit altădată cu osârdie proletcultist- jdanovist-sovromistă...

Câţiva congenari solidari o viaţă, unii editori, redactori de reviste sau domni critici agreaţi şi de regimul totalitar, şi – prin duplicitarism- de regimurile de după 1989, contunuă acerb să-i ignore sau denigreze pe cei care nu au fost „ cu ei”, inclusiv pe cei

care au părăsit ţara dar continuă să fie ceea ce sunt : scriitori români. (Din generaţiile proletcultului, cea numită în boeme capitalei „ poeta – cal” , a fost privilegiată de „ organe” şi a făcut figură de „ clasică poetă română încă din viaţă”, creaţiile ei intoxicând generaţii de elevi, începând cu ....cei de la grădiniţe, unde educatoarele erau să-i înveţe limba română prin aberaţiile ei de tip „ Nică fără frică „ şi altele. O vreme, a sfătuit prin poşta redacţiei, la România literară (cum face domana Constanţa Buzea, azi) – debutanţii care doreau să fie tipăriţi în rfevista actuală a dlui Alex Ştefănescu...

Dacă în glorioasa-i tinereţe, Nina Cassian a fost o seducătoare, cum aflăm din cartea ei de memorii, elogiată de dl A. Ştefănescu (în R-L.) şi prezentă pe la târgurile de carte din Bucureşti, este treaba dsale. Longevivă fiind, auzim că se face lobby în anumite cercuri occidentale (...), pentru mari premii, dacă nu chiar Nobel-ul...

Portet de comunist este un fel de piatră de căpătâi, a liricii aservitoare Propagandei comuniste de sorfinte proletcultistă, apoi ceauşiste, prezentă în mai toate acele „ Omagii” roşii amintind de Stalin şi de Mao sau Kim Ir Seng;

...este un veritabil Manifest al Doctrinei care îl înlocuieşte pe Mesia, cu Ceauşescu (de ziua lui 1981, d. Cartea Românească) recte cu Partidul Unic, iar „ focul ideologic” îl vede ca pe rugul biblic al lui Moise, cum scria M. Eliade în „ Aspecte ale Mitului”:

Torturi din limbariţa politikon dîmbovicioasă...

Ca să servim şi câteva cireşe pe tortul acesta de flustuk, iată doar câteva din pişcoturile rupte de la gura aleşilor voştri (!) care pot purga percepţia

deviantă a electoratului românesc de oriunde s-ar afla, inlcusiv la Paris, unde strânse voturi Wiliam Brânză, azi parlamentar !

„Aceste cuvinte ne doare-n cur" (dixit primarul Vanghelie)

..Unii au un sistem nervos scalariform, ca cel al anelidei: un neuron în cap, unul în cur şi altul în picior" (discurs televizat conferinţă de presă a dlui primar generalizat Sorin Oprescu).

Pleaşca-ţi pe limbariţă, Pale/ologule ! Îţi faci de râs strămunii.

Dar curaj, rrromâni ! Avem un nou ministru al kulturii şi kultelor BOCceliste ! Toader Paleologu ! Paleo, adică antic, sufixul no comment. Iată-l făcând lobyy ghici cui ?

„ Succesul nostru este datorat în mare măsură unei persoane, lui Traian Băsescu. Este o pleaşcă ce nu se mai întoarce aşa uşor. Sîntem aici graţie unui om politic, de aceea trebuie să definitivăm procesul de creare a unei identităţi proprii".

Baftalo mo, S-o castreze !

„ S-o castreze pă mă-sa, nu pă noi! (despre ministrul de Interner Maroni)...Silvio Berlusconi ăsta care-şi implantează păr (...), dacă-i nesimţit şi e porc, o să joc eu rolul de ...nu-mi stă în caracter...dar împuţiţii ăştiia merită să fie jigniţi" (Nicolae Păun, deputat Partida romilor, discurs în parlament) .

Adnotări despre vocabula UR...

Am putea vorbi despre o cercetare de tip „ arheologic", în limbajele lumii, explorând *siturile unor limbi de pe glob, în sensul de a cerceta ceea ce am numit undeva* ***arheofiinţa.***
Un simplu „ ciob" (vocabulă, etimon,etc) poate servi la reconstituiri ale

unui vas- cuvânt, întreg, cu surprinzătoare concluzii...Asta a făcut marele Densuşianu, chiar dacă uneori a deviat, dar şi A.D. Xenopol, ori mai recent Victor Kernback, sau C. Daniel ş.a.

Fascinantă rămâne prezenţa vocabulei **UR** în mai toate spaţiile mitologice, probabil de la URIEL, despre care citim incitantul volum „**Aparatul lui Uriel**", al massonilor americani Cristopher Kinght şi Robert Lomas ! Acel Uriel a fost fie înger, fie zeu **civilizator,** e acelaşi cu biblicul arhanghel, ca şi cel evocat în Cartea lui Enoh, considerată apocrifă.(vezi şi Victor Kenrbach, ş.a.)

*

Mai puţin se ştie că UR pentru vechii unguri, cei descălecaţi în valuri succesive, din stepele asiatice, Ateluzzu, în Europa, prin nordul României, pentru a se stabili în pustele Ungariei de azi, (A.D. Xenopol, etc) – era zeul lor suprem , traducerea însemnând Stăpânul. (După creştinarea prin catolicism, ungurii aveau să transfere vocabula UR (stăpânul) – numit de ei şi IŞTEN, sincretic, în UR Işten (exprimare exclamativă invocatoare, însoţită de semnul crucii - *uzuală în vorbirea maghiarilor catolicizaţi, ca şi a reformaţilor etc.*

Se subînţelege, însă, şi Crist, vezi denumiri de localităţi sau străzi, mai ales ale ceangăilor din Aredal, proveniţi din Bucovina şi Moldova, CRISTUR...În comuna cu acest nume, aproape de Hunedoara şi Deva, recent (2010) a avut loc o mare adunare a ceangăilor din Europa)...În etimologia c urentă UR mai înseamnă şi Munte, vezi UROI, dealul surpat de lângă Simeria, ş.a. unii cercetători zicând că acest nume ar veni de la ...URIAŞI..

Am scris un serial cu acest subiect (Uriaşi-

Uriel) în revista arădeană „ Viaţa de pretutindeni” şi în unele jurnale. I-am enervat pe câţiva, duşmani ai lui Densuşianu.
*
Aşadar Işten- UR era zeul absolut, Stăpânul ungurilor şi, desigur o ciudăţenie lingvistică, ungurii fiind fino- ugrici, acest prefix apare fără sedilă şi în numele capitalei turce, Istanbul...Să mai observăm că IS este acelaşi cu IS de la ISIS, zeiţa ...egipteană... mama lumii.

For Eugen Evu from University of New Mexico, U.S.A.

OZN-uri la răstignirea lui Iisus - imagini incredibile pe o icoană veche de aproape o mie de ani!

O icoană dintr-o biserică sârbească naşte şi mai multe controverse legate de existenţa extratereştrilor. Pictată in 1350, icoana prezintă doua nave în stânga şi în dreapta crucii pe care era răstignit Iisus. Cele doua nave par a fi într-o cursă, una dupa cealaltă, iar prima este decorată cu o stemă ce astazi este folosită pe avioanele din Serbia! Denumită simplu, "Răstignirea", pictura datează din secolul al 14-lea şi a fost între timp mutată din mănăstire într-un muzeu.Nu este însă singura pictură de acest profil. În galeriile din Florenţa, Londra sau din Georgia se regăsesc şi alte picturi de multe sute de ani ce includ elemente similare.

(E)Vuvuzele
*
Duhul blândeţei hrăneşre duhul dictaturii.
Îl *determină.*

Cărţile mincinoase fertilizează terenul pentru cele adevărate...
*
Nesăţioasele amante ale poetului, Libertatea şi Autocunoaşterea.

*

Paranoidul gândeşte prin fascii. Schiofrenicul le îmbârligă. Secera şi ciocanul a fost replica ...soarelui altanţilor, aşadar extremele se inspiră şi determină. Cuvânte cheie: fundamentalism, fanatism, radicalism, and alte ..isme

*

Oare zeii şi-au dat nume, sau omul ? Şi atunci, care este numele lor cel real?

*

Aia e mută? Nu, dar nu se mută...

Poeţi pe nedrept uitaţi

În spaţiul literar hunedorean, cunosc poeţi cărora le atribui în cunoştiinţă de cauză, condiţia de poeţi rimbaudieni, poeţi ai stigmei proprii, ori ai celei colective (...), , sau dacă vreţi, alţii, traklieni. Unii s-au stins prematur, alţii s-au răzleţit sub nemila veacului acesta, de răscruce. Negreşit, un poet remarcabil a fost Ionel Amăriuţei. Un scriitor pe nedrept „ uitat" în satul lui (Ţara Moţilor) a fost Marcel Petrişor…Şi mai sunt…Alţii, s-au dus de tineri. Mă gândesc la ilianul Ioan Radu Igna, stins la nici 50 de ani, (volum unic editat „Dor cu gheare"). Magdalena Kuhn a fost ucisă la Deva, în condiţii tulburi, am scris despre ea în „ Tresărirea Focului"…După 1990, mulţi au plecat în lume. Ovidiu Băjan,a emigrat în Franţa, (două volume de poezie, excelente), deveanca trist lovită de destin, Nicoleta Olteanu (două volume de eseuri şi poezie), se află pare-se într-un sanatoriu faţă cu un destin nedrept de tragic; sunt şi dintre cei ce din varii motive, ard mocnit în provincialismul măcinat încă de răfuieli, sau derizorii lupte de grupuscule, Nicolae Crepcia(la Brotuna, un destin traklian…), şi Marian Boboc, în Lupeni, parcă prea impregnat de

destinul Lupenilor istorici, din care ies vâlvele hrubelor, cu lămpaşe de carbid şi ţipeniile ciuhelor „ proletare”, dar şi utopia undergraund-ului post- post modernist, caduc precum dosarele arhivelor securităţii, ori împieliţările Grizzu ale „ tovarărilor” grafomaniaci ce se sfâşie între ei…Inspirat, careva a numir Valea „ a scrierii”, însă poate ea este şi un necropolis în care se bat între ei răposaţii adversităţilor…confesionale, ori barabele cu momârlanii şi rutenii urcainieni debracaţi cu Tremul Foamei, de tov Stalin..

Mihaela Gagea din Strei Sîngeorgiu- (emigrată în U.S.A.), Robert Petrescu (un volum de poezie remarcabil, apoi o tăcere de …marmură..) şi desigur sunt mai mulţi, cărora le cer iertare că ne vedem tot mai rar şi nu din vina mea. Şi cum să îl uit pe Martin Szegedi, care a emigrat în anii 80 în Germania, după ce câştigase concursul editurii Facla din Timişoara, cu un proiect ...premoniţial titra „ Plecarea poeţilor”... Aici l-au mâncat de viu securiştii şi falşii prieteni…Corespondenţa ulterioară cu el ar rezulta o carte dramatic Ingratitudinea vremii, conjucturile extraliterare, au ca efect un fel de halou negru, de ecou surd al unei culturi la răscruce, în avarie, sau în estincţie. Poate că timpul gratitudinii va reveni pentru ei în atemporalitatea care suspendă ...hologramа memoriei ... Acea stigmă pe care a avut-o genialul Nicolae Labiş, pare să treneze mereu asupra acestor destine, cumva asumate tocmai prin Fatum-ul prea rigid, narcisismului sau orfismului anacronic cu vremurile ce pare, ele însele, blestemate... Fie doar titlurile unor cărţi spun destul: „ Dor cu gheare”, „Înfloririle nopţii”, „ Îngerul vidanjor”, Clasic şi

omăt", „ Alchimia divinului" (Nicolae Szekely), „ Poetul miliardar", „ Metafore şi resentimente" (Al. Ranta),etc.Vitregia (...) face ca în locurile meritate de astfel de poeţi, să se fi strecurat grafomani, epigoni sau chiar patologici- schizofrenici (!) minori, în hărmălaia interminabilă a „ tranziţiei" şi „ reformelor"...Vina este ca şi în cazul lui Labiş, mediocritatea civică…dar şi a CRITICII contemporane, degradarea descalificantă a „ breaslei", scribilor, cum îi numeşte pe drept Constantin Stancu...

Mitul Fecioarei – cult al virginităţii ?

În mitologia greacă, **Hestia** (gr. Ἑστία) a fost zeiţa căminului, a Focului Sfânt, prima fiică a lui Cronos şi Rheei, soră a lui Zeus, Poseidon, Demetra, Hera şi Hades. Cu toate că a fost curtată de Apollo şi de Poseidon, Hestia a obţinut de la Zeus dreptul de a-şi păstra virginitatea pentru totdeauna. În plus, Zeus i-a acordat onoruri excepţionale: i se închina un cult în toate casele oamenilor şi în templele tuturor zeilor. Aşa cum căminul domestic era centrul religios al locuinţelor umane, Hestia era centrul religios al locuinţei divine. Această imobilitate a Hestiei explică faptul că nu a jucat nici un rol în vreo legendă. A rămas un principiu abstract, întruchipând ideea de cămin, nemanifestându-se ca o divinitate personală.În mitologia romană, Hestia este echivalentă cu Vesta.(de unde Vestale. (*Curios sau doar nostim e că avem în neolatina noastră, sufixul nominal vesta la ...nevastă- neveste ?)*

Fecioara Vesta era numită şi ea. Înaintea Feciorei Maria, „ *pururea*

fecioară” în pantheonul elin. La romani, ea este Virgo- Venera, Venus. Fecioara (Miriam- Maria) nuanţează fonetic actul de măritiş, la italieni marito(soţul !)...iată aventura uneori amuzantă a onomasticii...Fecioara Maria a rămas şi ea „ pururi virgină” consacrată de creştinism ca maica Domnului, adică mamă a Pruncului cresc – dar şi Fiului Omului, om conceput cu divinitatea, prin duh sfânt, „şi asistenţa” la inseminare a doi arhangheli (îngeri), Mihael şi Uriel... Cu toate că ea naşte evident femeieşte, rămâne nedefloratã, adicã „ pururi virgină”, cu toate că este logic să ne mirăm cum anume actul naşterii nu a avut efectul firesc- corporal al dezvirginării? Hestia(Vesta) este simbol al familie- căminului, ideii de Familie...(Curios, numele dat de Isus, întrebat de Matei, despre instituţia familială(N. Test. ,Matei) despre FAM-eni, el spune că famenii nu sunt nici felemi, nici bărbaţi, (adică hermafroditi? n) şi că „ ei sunt pentru îngerii din cer „ !?! Prin fameni, subînţelegem famelici, efeminaţi, ambigui sexual, n). Hestia (Vesta) – Virgo, la romani, Vierge la francezi, etc. –era la greci Întâia Născută...din Cronos(Timpul...) şi Rheea, deci soră cu Zeus (zeul absolut) şi Hera...Ca peste tot în mitologii, ceva este conspirativ- codificat, iar omul pare a fi imitat în propria-i devenire şi cunoaştere, modelul de la zei, îi imită pe zei...Stricto smibolic, deci, Fecioara este Mama Zeificată, adorată simbolic- iconic, cu scopul psihologic-sugestibil, de a menţine vie ideea de procreaţie... Numai că mitologia şi apoi unele religii, au adaptat umanului sensul iniţial, ca pe un program de natură genetică...Hesti, Avesta, etc nu au avut fii, au fost cu adevărat „ fecioare pururi”,

însă apoi sensul a fost transferat la uman şi Fecioara Maria (Miriam) – devine mamă a Mesiei, deopotrivă fiu al „ Cerului” şi al „ Omului”...Al Împărăţiei, adică al unui Imperiu ceresc, promis a se întemeia pe planetă... Apropos SF- ...oare să avem prin acest fenomen o viitoare religie, între cunoaşterea revelatorie şi cea carteziană, prin ştiinţe? ...Şi poezia (poieion, creaţie) nu ar fi oare mai potrivită a aparţine S.F.-ului, *ca gen literar?*

*

Întâi a fost sămânţa, apoi oul...Omul este în interregn, vârf al lanţului trofic, fructul de sus al Arborelui Vieţii...cei vechi uzează (biblic) de expresiile „sămânţă”, pentru oameni, (seminţie omenească) şi nu de de ou - sămânţa ovipariană, adică reptiliană, sauriană, sămânţă a mutaţiei interregn etc. Oviparele, de la saurieni la păsări, sunt după seminţe, care sunt ale vegetalului, iar oviparele sunt ale mineralului.... Regnurile....Mineralul accede (mutant) spre vegetal (cristalele sunt un fel de inflorescenţe ale acestuia!) -, iar vegetalul spre animal, succedând etape intermediare...Toate tind spre Lumină, prin ardere- apă- aer...Iată legea unui Dumnezeu legic, absolut, incognoscibil, ci doar DEDUCTIBIL, ubicuu, să-i spunem DEOPREZENT.* Un pseudo- paradox: orice ieşire, este de fapt o intrare în altundeva..

Colaje

Ai uitat, maimuţă-duios fricoasă, prea jucăuşo ! Te amăgeşti că ai uitat!

Careva a zis: „ Prin aceea că omul uită, nu merită „! Trist enunţ...* Feromonii nocturnului geamăt, zvâcnetul ca un

altoi, smulgerea în indicibila stare de levitaţie pe care sufletul tău străbun o ştie dintotdeauna...Starea de dinainte de vorbire, a suspinului, a vocalei continue...Şi durerea difuză a unui terror vacui..., vibraţia - fantomă, de gol a simţului amputat...* Cine sunt ăştia, toţi ăştia, care de peste 20 de ani de dezmăţ, distrugeri, demagogie delirantă şi mancurizare, joacă tontoroiul pretinselor elite, conducătorii, emanaţii, zoaiele, pegra asta de rataţi, de taraţi, impotenţii ăştia care nu au organon, aşa că îşi regulează mulţimile arondate cu nebunia ce şi-o ascund lor înşile...Ei nu sunt doar proşti, sunt doar tâmpiţi. Creierele lor aplatizate li se oglindesc pe chipuri, în limbaje, în gesticulaţia lor de nevropaţi....iar marasmul în care lamentabil se zbate ţara, pentru ei este marfa din care sug ultimul sânge....Vampirii !* Omul.... Fratele –om, se comportă apocaliptic ori de câte ori scoeităţile intră în criză, aşa cum muribundul dă proporţii cosmice implacabile sale morţi...În peştera lui Ioan – pedepsitul, înnebunitul, se rescrie Apocalipsa inevitabilă, el aude trâmbiţele şi îl vede pe Abbadon Exterminator ca pe un erou- răzbunător al propriei frustrări, al traumei de a muri, aidoma traumei de a se naşte...Homo apocalipsys...cum figures. Şi îşi zideşte nu peştera, ci palatul, căptuşit cu plumb, adăpostul antiatomic şi antiseismic...mormânt de rezistenţă pentru el şi familie... * Un buncăr de şarpe în memoria rece a întunericului.

*

Au decodificat în fel şi chip
Uterul femeii zeificat…,
Fecioarei: omphalos,
sanctuar, templu, sfântul
Graal, pronaos....(Codul lui
Da Vinci). Careva insinua
că „ veriga lipsă” este chiar
Femeia...

*

Omul – animal cosmic terorizat, traumatizat...Încă prin naştere, femeia umană a fost cumva programată a suferi aceasta: „ vei naşte în chinuri”....din Genesa, de după „ păcatul originar”, suntă ca o pedeapsă, o consecinţă, o determinare ca efect al unei abateri din condiţia genetică iniţială, a unui Program...S-a interpretat ştiinţific îngustimea coapselor femeii şi insificienţa elastică a vaginului la naştere, faţă de mărimea craniului foetusului, de unde trauma (chinurile...) naşterii la om, absent la toate celelalte mamifere !

O altă diferenţă ciudată este absenţa rutului la om, faţă de ritmicitatea lui naturală, la toate mamiferele şi chiar la primate... ...Basmul românesc „ Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă făr’de moarte”...în care încă nenăscutul...” plângea a nu se naşte”...

*

Într-un fel..., profeţiile erau programe psiho-sociologice pe termen nelimitat, variabil, funcţie de probabilitatea fenomenologică a istoriei, a devenirii ...organizate... Asta ştiau şi vracii, şi şamanii peşterilor, şi marii preoţi ai sanctuarilor, apoi sacerdoţii barbarilor, prefigurându-i pe întemeietorii de religii, pe profeţi şi ....

*

Numele de Adam- pământ roşu- e posibil să fie al unei rase primordiale roşcate, cu piele şi păru roşu.... Unii afirmă că Adam a fost uriaş....poate „ butucul” speciei (spiţei) mai apoi numită Neanderthal, ce a convieţuit milenii cu Sapiens, şi s-a stins undeva în actuala Spanie...

Sunt dovezi că au fost şi încrucişări între aceste două ramuri (dihotimice ...Omul neanderthalean...avea capacitate craniană – deci cerebrală- superioară celuilalt, care s-a perpetuat

după estincţia lui...A avut soarta animalelor mari, a saurienilor, a reptilienilor ..
*
Maimuţele de azi...Păi cele primitive şi hominidele sunt pe planetă de 7o de milioane de ani...Urangutanul, gorila, cimpanzeul....(CimpanZEUL!), apoi babuinul, mandrilul, tamarinul etc...Iar lemurienii...., adică maimuţele din legendarul continent Lemuria...!

Când vezi dansul lemurienilor....îţi aminteşti de Horele omului...Doar 2 cromozomi ne despart de maimuţe. Poate cineva....cândva, un genetician.. nişte elohimi....au efectuat operaţia, a determinat mutaţii..., corecţiuni, hibridizare, mutaţii, pentru că Fiinţa este cosmică şi devenitoare, dacă operă este, dacă este creaţie-creatură... *Şi suntem !...*
*
Oare care sunt numele adevărate ale speciei umane, acolo, undeva, unde am fost concepuţi a fi ? Numele tău, al meu, al nostru... Sau numere ? Nu cumva suntem cifre care ...pulsează cum tahionii ? ...
*
Lecturile mele cele mai liniştitoare, încă din copilărie, sunt citirea norilor..." Nouri lungi pe şesuri"...
*
„ Christos este arhetipul conştiinţei(Sinelui)?...Al subconştientului este Mercur...
*
Acolo, într-o poiană din pădurea visată..., pe umărul meu se aşează prietenoasă, o pasăre, un silf....Mi-am dat seama că era oarbă, se uitase imprudent într-un fulger, m-am gândit ...
.....
„ Am impresia că o anume cunoaştere se maturizează subconştient. Cunoaşterea dobândită e împinsă (exilată) în subconştient pentru a dezpovăra psihicul casre experimentează...Se creează totuşi o relaţie de dependenţă, căci

cunoaşterea împinsă în subconştient, mecanizată, este premisa pentru libertatea folosită „ sus” ...

Konrad Lorenz- Karl Popper

Paul Richeur-
eminentul filozof francez, fost profesor la mai multe Universităţi din Franţa (Strasbourg, Sorbona, Nanterre) şi din America de Nord (Montreal, Yale, Chicago), situându-se în descendenţa fenomenologiei lui Edmund Husserl şi a filosofiei lui Karl Jaspers, afirmă că omul conferă sens lucrurilor, realităţilor, dar în acelaşi timp îşi conferă sieşi sens, prin comunicare”.

Comment :
Mitologia este codul umanului, din care extragem esenţa Memoriei lui ancestrale, substanţa primordială a Adevărului neperisabil, transcedental, şi care este sămânţă a lumii devenitoare, prin care re-devenim şi din care sevele se vor ramifica mereu, înnoite, regăsind vigoarea creaţiei ...

*

„Mai devreme sau mai târziu se va întâmpla”, spune o zicală populară. Numai că nu acelaşi lucru, elementul timp distinge între ceva fatalmente, dar necondiţionat de timp...Fatalismul este o simplă prejudecată, a percepţiei şi atât. O supersitţie, cel puţin o prudenţă empirică...

*

„ Lung este Timpul/ însă ce e adevărat se-ntâmplă”, scria romanticul Holderlin...

*

Creatorul a admis omului dreptul de a „ da nume”, aşadar de a-şi întemeia propriul limbaj. Nu i-a impus propriu-i sistem lingvistic; iar Sieşi îşi ascunde propriu-i nume. Omul i-a dat mii de nume, întâi cumva pluralist (!), a venerat primitivist tot ceea ce îi făcea bine sau rău (...), pietre, plante, animale, apoi s-a venerat pe sine ! Ca Fiu, urmaş, descendent,

moştenitor adică... **Sieşi se roagă omul ?**

Dieter Schlesak

Apartinând din punct de vedere afectiv şi poetic generaţiei ’60, Dieter Schlesak păstrează un viu interes pentru problema limbajului şi experimentului artistic, după cum o dovedeşte şi Romans Netz (2004), un roman care investighează posibilităţile expresive ale comunicarii virtuale.

Dieter Schlesak este unul dintre cei mai reputaţi poeţi şi prozatori germani ai momentului. S-a născut în România, la Sighiţoara, în 1934, iar din 1969 s-a stabilit in Germania si, ulterior, în Italia. A studiat la Universitatea din Bucureşti, iar din 1959 şi până la plecarea sa din ţară a lucrat ca redactor la *Neue Literatur*. A fost distins cu numeroase premii literare, iar in 2001 i s-a decernat premiul Fundaţiei Schiller pentru întreaga sa operă. A publicat volume de poezii, romane şi eseuri despre experienţa exilului şi întâlnirea Estului cu Vestul, dar şi despre realităţile româneşti, cum ar fi volumul *Wenn die Dinge aus dem Namen fallen*, dedicat evenimentelor din decembrie 1989 şi tradus în româneşte cu titlul *Revolta morţilor* (1998). De asemenea, a realizat o impresionantă antologie de poezie românească în traducere germana, intitulata *Gefahrliche Serpentinen* (*Serpentine periculoase*, 1998) şi cuprinzând 114 autori. La Editura Polirom: *Capesius, farmacistul de la Auschvitz* (2008). În fine, Dieter Schlesak a editat o altă antologie din poezia română transilvană, în care am fost onorat a fi selectat şi trades. Păstrez cu emoţie câteva schimburi epistolare, unele publicate în revista Provincia Corvina în care Dieter a fost şi publicat înainte de anii 2000. Întreaga sa operă relevă nu doar un poet, eseist, prozator şi editor, ci şi un cercetător din speţa titanului de la Weimer, Goethe, iar ca experimentist – îl văd alături de Bogdan Petriceicu Haşdeu. M-am bucurat de elogii ale dsale şi îl consider un om de geniu…care crede, aşa cum titrează o carte a sa, (în) “

Există viaţă de după moarte*",,.(* referinţe colaterale Wikipedia).*

Palindromul

Fascinantă inscripţia de pe veriga Tezaurului vizigoţilor lui Athanaric, de la Pietroasa (România). (Cloşca cu puii de aur). Tezaurul din era marilor migraţiuni, conţinea 22 de piese - zece s-au pierdut- cel recuoerat de Muzeul Naţional are 12 piese din aur masiv, de 18, 79 kilograme aur.

Decodăm în inscripţia protetoare, acea antică psihologie magică, bazată pe forţa sacră a cuvântului scris, de a influenţa subconştientul, de a sugestiona (ca în hipnoză!) – pe eventualul răufăcător, hoţul comorii. Exact ca în piramidele din Egipt. Blestemul, pentru piesele „ pierdute" se pare că nu au avut efect, ori nu se ştie efectul, a rămas ocult?

Scrie pe veriga de aur, în limba tracilor: HUTEN IAREN EIVEN : Casa (Neamul) în pace să-ţi fie ! Polindromic, cetită invers, inscripţia este un blestem (o stigmă magică): NEIVEN ERAI NETUH- Blestemat să fie răufăcătorul (hoţul) ...

D'ale boc/ şevismului

Ăsta, cu **kurgură roşie** ca dublul organ al găinei lui cocoş**,** ţuţărul Robertei Anastasie Fraudalia - şi pupinkuristul lui Umil Boc, Sever Ionescu, mai bine zis *Server băsescur.* Pidosnicul o susţine, o şi josţine ? – pe dşoara-n urechi care a comis cea mai scandaloasă încălcare a legii din toate timpurile în Parlament, **Server – Cotoi…** jăvristul care, te pomeneşti, va ajunge prim – sinistru, scos din chioara-

minte a *„ băsescismului*” (conceptul lansat de el în campanie...). Ce lichea ! Au fraudat legea pensiilor lovind in milioane de semi-morţi.
*
Ţie nu îţi voi face niciodată rău, cu voia sau fără voia mea...Ţie, nimănui, niciodată.
*
Dacă nu ştii, ori nu poţi să faci bine altcuiva, cel puţin sileşte-te să nu îi faci rău!
*
Orice rău faci cuiva, ţie îţi faci. Efectul oglindirii, sau al ecoului umbrelor...
*
Nu lăsa pe azi, ce poţi face ...mâine (zicală pentru „ reformatori”).
*
Creierul are forma unui sâmbure de fruct.
Scoarţa cerebrală seamănă cu scrotul...
Sunt prezente două emisfere.
*
Glumă sinistră: „ Mireasa i-a oferit mirelui mâna sa” ...A rămas ciungă?
*
Idem: „ I-a dat un picior în fund” ...A rămas doar cu celălalt picior?

Unui înalt Membru... i s-a rupt membrul.
*
Proces verbal de contravenţie:„Cel grav accidentat, a fost amendat deoarece în cădere a zgâriat cu dinţii vopseaua de pe capota maşinii poliţiei”.
*
Nu lăsa pe azi, ce poţi face ...mâine (zicală pentru „ reformatori”).
*
Creierul are forma unui sâmbure de fruct.
Scoarţa cerebrală seamănă cu scrotul textilelor, evident...
Sunt prezente două emisfere.
*
Elena Udrea e bună ca ministră de SEXTERNE, iar Roberta la Internat.
*
Boc e vânos dar fragil intravenos, trebuie protejat cu prezervative de import.

*
Îmi e dor de tine de îmi buşneşte sângele printre cuvinte!

Narcoza lui Narcis: luciul apei clare ...
*
Lecturi de reluat: *Jean Burgos*- Poezie şi morfogeneză; *Saint-Pol Rauz*
Exorcismele textului.
*
Au fost zeii canibali din illo tempore...Jehovah îi cere lui Abraham jertfă pe fiul său Iosif, Avraam face un rug pentru a-l jertfi zeului prin ardere...Zeul îi cere asta ca dovadă supremă că îl iubeşte pe El mai mult decât pe propriul său fiu!Ce e mai înfiorător, mai crud în acest ordin pentru iubire fanatică, condiţionată prin crima asupra fiului tău? Că zeul canibal se răsgândeşte, pare o simplă alegorie cusută cu aţă albă: zeul renunţă şi primeşte în schimb un biet berbecuţ care îşi încurcase coarnele în spini....Poveşti cu tâlc sado-massochist!
*
Şi oare în mitul Cain-Abel, al fratricidului din Geneza..., motivul geloziei dintre fraţi nu este tot o astfel de iubire a zeităţii tutelare (de astă dată Elohim? Sau prefiguratul JHWH) – de a jertfi carne, ci nu ofrande vegetale ? Or Creatorul a programat ca omul să se hrănească vegetarian, necum din uciderea animalelor !

Abel, producător agricol, oferă zeului canibal seminţe şi fructe ofrande, Cain, vânătorul sălbatic, oferă carne.. Zeul primeşte oleacă tolerant – fumul jertfei lui Abel, dar Cain gelos pentru iubirea Tatălui (?) îl ucide cu un bolovan...Jertfa „plăcută Domnului”,la Cain era cea a grăsimilor animale, iarla plantele lui Abel doar fum frumos mirositor, poate niţel afrodiziac...
Zeul canibal este totuşi iertător, din raţionamente probabile ciudate, ca

morală supremă: îl iartă pe ucigaş....Poate de aceea că el era Cel Dintâi Născut?... Fiul, adică, ci nu Copilul, copia cum s-ar spune, plăsmuit fără intervenţia duhului ?

Astfel, prin iertarea dar alungarea lui Cain, zeul s-a „ umanizat" din forţă majoră pentru sporirea omenirii..., însă umanitatea avea să se perpetueze sub semnul unei A DOUA CULPE – păcat de moarte: după incestul adamic (Eva este strict biologic,anatomic, SORA lui ADAM, parte feminină extrasă din genomul lui!) – specia umană este din nou alungată, adică repudiată, stigmatizată sub semnul pribegiei şi în definitiv noi suntem urmaşii lui Cain, ucigaşul. Sărmanul prea-iubior de tată- zeu canibal...!Ai zice că de Tătâne, adică Tartar, care asta înseamnă...ceva mai târziu, în spaţiul post-sumerian, vezi inscripţia de la Tărtăria, cea cu zeul Şaue, mai veche cu 1500 de ani decât „ prima scriere" din Mesopotamia, Sumer.. .

Alte observaţii despre vocabula UR...

Am putea vorbi despre o cercetare de tip „ arheologic", în limbajele lumii, explorând *siturile unor limbi de pe glob, în sensul de a cerceta ceea ce am numit undeva* ***arheofiinţa.*** *Un simplu „ ciob" (vocabulă, etimon ,etc) poate servi la reconstituiri ale unui vas-cuvânt, întreg, cu surprinzătoare concluzii...Asta a făcut marele Densuşianu, chiar dacă uneori a deviat, dar şi A.D. Xenopol, ori mai recent Victor Kernback, sau C. Daniel ş.a.*

Fascinantă rămâne prezenţa vocabulei **UR** în mai toate spaţiile mitologice, probabil de la URIEL, despre care citim incitantul volum „**Aparatul**

lui Uriel", al massonilor americani Cristopher Kinght şi Robert Lomas ! Acel Uriel a fost fie înger, fie zeu **civilizator,** e acelaşi cu biblicul arhanghel, ca şi cel evocat în Cartea lui Enoh, considerată apocrifă.(vezi şi Victor Kenrbach, ş.a.)

*

Mai puţin se ştie că UR pentru vechii unguri, cei descălecaţi în valuri succesive, din stepele asiatice, Ateluzzu, în Europa, prin nordul României, pentru a se stabili în pustele Ungariei de azi, (A.D. Xenopol, etc) – era zeul lor suprem , traducerea însemnând Stăpânul. (După creştinarea prin catolicism, ungurii aveau să transfere vocabula UR (stăpânul) – numit de ei şi IŞTEN, sincretic, <u>în UR Işten (exprimare exclamativă invocatoare</u>, însoţită de semnul crucii - *uzuală în vorbirea maghiarilor catolicizaţi, ca şi a reformaţilor etc.*

Se subînţelege, însă, şi Crist, vezi denumiri de localităţi sau străzi, mai ales ale ceangăilor din Aredal, proveniţi din Bucovina şi Moldova, CRISTUR...În comuna cu acest nume, aproape de Hunedoara şi Deva, recent (2010) a avut loc o mare adunare a ceangăilor din Europa)...În etimologia c urentă UR mai înseamnă şi Munte, vezi UROI, dealul surpat de lângă Simeria, ş.a. unii cercetători zicând că acest nume ar veni de la ...URIAŞI..

Am scris un serial cu acest subiect (Uriaşu-Uriel) în revista arădeană „ Viaţa de pretutindeni" şi în unele jurnale.

*

Aşadar Işten- UR era zeul absolut, **Stăpânul** ungurilor mongoloizi/ originar/ asiatici* , ci nu Tatăl-Tătâne- Tartar ? ... şi, desigur o ciudăţenie lingvistică, ungurii fiind fino- ugrici, acest prefix apare fără sedilă şi în

numele capitalei turce, Istanbul...

Să mai observăm că IS este acelaşi cu IS de la ISIS, zeiţa ...egipteană... Muma Lumii.

**** vezi A.D. Xenopol, „ Istoria Românilor" vol.I).***

UN NOU PREMIO INTERNAZIONALE DI POESIA PENTRU

EUGEN EVU

Organizat de Rasegna Italiana di letteratura ed arti „ Eventual- Mente, sub genericul ParteOPPOSTA, A. Culturala Selene din Pedalino, Italia, concursul internaţional de carte editată (fondator şi president Nicola Rampin), a decernat trei premii pentru poezie: Beatrice Bressan- Spechio- Miroir

- *Loreleo Editions (bilingvă) ; Eugen Evu – Vânătoarea de curcubee"- editura Hestia şi Silvano Demarchi- Poesie scelte . ed. Forum Quinta generazione.Acelaşi concurs a nominalitzat- o şi pe Elena Daniela Sgondea, pentru poezie bilingvă.*

Sir Haşirim sau „ Cântarea Cântărilor"

Scrisă în secolul al VIII-lea al erei noastre- Cântarea Cântărilor a fost iniţial folosită în liturgiile de Paşti (liturgie- litorgie?,n) ...devenind una dintre cele cinci „ meghilot", sau suluri ale Torei citite la marile sărbători evreieşti...

În Biblie, Cântarea Cântărilor este aşezată între Cartea Eclesiastului şi Apocalipsa.

Cântarea Cântărilor ni se relevă ca o culegere de poeme erotice destinată celebrării căsătoriilor religioase..(...).Cea mai acreditată de slujitorii religiei este interpretarea „

versiune alegorică" (se cunosc patru moduri de interpretare ale Bibliei, în general)- aşadar euristică. Potrivit acesteia trebuie să vedem (decriptăm, decodăm) –în ea celebrarea unei UNIRI MISTICE între Jehowah (Dumnezeu la evrei , n) cu poporul ales. Religia creştină a adoptat (prin sincretism) şi ea, în mod convenţional, această interpretare puritană, înlocuindil pe Jehowak (JHWH), ci Isus Cristos (Iisus Hristos în greacă) – şi pe evrei cu creştinii...

Astfel, simbolul s-a transferat de la unirea lui Dumnezeu cu Biserica-mireasă.....Iubita lui Solomon (care a avut nenumărate femei, pe care le-a inseminat direct în acest ritual,n) – se numeşte Sulamita, se poate deduce că el şi ea sunt de fapt două simboluri, ale Perechii umane ce, prin împreunare, repetă un act iniţiatic originar, între Îngerul Căzut (civilizator...), şi femeia umană, despre care se scrie în Genesa (6) din V.Testament...

Sulamita(Solamita, sau via arabă Suliman-Salomee- Solomia, etc) era de fapt una dintre numeroasele „ţiitoare" ale regelui Solomon, evident adorată de el, iar nuanţele pot fi întrevăzute inclusiv în mitul Fecioarei, şi acesta cu numeroase rădăcini în mitopoeza terestră a diverselor civilizaţii. Omenimea se comportă subsolar, dar şi sublunar, cu toate conotaţiile sintezei care este Omul, din interregnuri.

Suntem interconectaţi cosmic., adică sinoptic.....

Rabinul francez Josy Eisenberg, afirma în lucrarea sa „ Femeia în timpurile biblice" (Paris, 1993): „ Biblia rezervă un loc important dragostei şi căsătoriei. Sexualitatea apare în Biblie ca lucrul cel mai firesc din lume...Totodată, eminentul tălmăcitor şi exeget al Bibliei (ca şi un Andre

Choruki, traducător al Coranului (-„Viaţa cotidiană a oamenilor Bibliei") – (Paris, 1978) – consideră şi el că „ activitatea sexuală normală şi licită este benefică. Ea constituie chiar obiectul poruncii pe care Creatorul i-a dat-o omului în Geneza, după ce a făurit lumea :

„**Creşteţi, rodiţi şi vă înmulţiţi până veţi umple pământul"...**În culturile Orientului Îndepărtat, mai ales în cele conservatoare, educaţia sexuală a fost una benefică, efectul ei fiind de fapt prolificitatea umană în anumite spaţii... (remember Kamasutra, şcolile de educaţie sexuală, practicile, metodica unor şcoli, tantra ş.c.l.)

Arabii numesc ritualul împreunării „ *covorul de carne al rugăciunii"* -

Viaţa sexuală, continuă Chouraki- nu poate fi astfel disociată de viaţa amoroasă acuplului uman, şi nu există în ebraică niciun cuvânt care să exprime asemenea idee" (Dr. **Emil Witner,** editura Forum, Bucureşti, 2000).

În actualitate, mai ales după anul 2000, constatîăm o explozie fără precedent(după unii opinenţi, sau una care se repetă, după alţii...) a Sexualităţii în întreaga civilizaţie...Ca şi cum un instinct de profunzime ancestrală, al Vieţii, se revigorează terifiant, ca un reflex, într-o lume acut-excatologică, a spaimelor apocaliptice..

„Adultismul" – un camuflaj semantic convenţional pentru...adulter?

Una dintre milioanele de imagini promovate de mediile româneşti actuale, reluând de fapt vechile manuale de educaţie sexuală din Kamasutra şi altele, toate având aceeaşi motivaţie considerată sacră, de la Origini.(sursa Suplimentul erotic, Click,din 22.01.2010). *Video- media internet oferă*

prin canale ca „ Spice Platinum” ş.a.- o uriaşă panoramare a sexualităţii globale, imagini care par să strivească iconeria religioasă, cu scop de a se împlini...porunca divină... Între îngerul căzut şi Prostituată, războiul creaţiei continuă, iar Geneza a re-devenit Gentică ?

Dicţionar parţial de religii actuale

Enumăr câteva principale : Iudaism, Creştinism, Islamism, Bahaism, Budism, Confucianism. Hinduism, Jainism, Mandeism, Maniheism Mazdeism, Religia Maya, (cu scriptura lor Tonalamatl, atenţie la sufixul **ATL**- de la Atlanţi? ,n), mormoni, romani, shintosim, Sikhism, Taoism, Vedism.....Numărul cultelor neoprotestante şi al sectelor depăşeşte 500....

Aserţiuni la lucrul poezic

Comportamentul convulsiv al sevelor, în arimtiile climei...
*
Ajerbadjanul are capitala Baku. În Moldova avem oraşul Bacău, de la Bako, în maghiară.
Toate denumirile cu o la final(Birgo, Palko, Ciango, ...) au terminaţia românizată „ ău”: Bîrgău, Palcău, Ciangău, ...Bacău...).
*
În Basme , mitologii şi religii, avem arhetipurile toate, inclusiv cel al crimei: fratricidul, paricidul, incestul, convieţuirea şi conflictele de tip eroic (ca finalitate ideală) cu monştrii, himerele, vampirii, pricolicii, balaurii, dragonii,...În biblie avem toate aceste arhetipuri, sincretizate şi alegorizate, parabolizate şi transferate prin contaminatre din zona psihotică, virtuală (...), în

cea reală...Este un dute-vino al psihologiei şi psihiatriei umanului practic inepuizabil....Fantasmele devin istorie şi apoi sunt resorbite de ireal.
*
O senzualitate misterioasă mişcă dimensiunile(sau structuriler uneia, unice) ale sufletului uman, o empatie care nu îi aparţine omului, ci o „ preculrează” mereu, spre a-l devora în real. Există un vampirism energetic reciproc în tot ce este viu şi încă neviu. Şi ventriloci împieliţaţi.
*
Sintagmă ciudată : „bruta sensibilă”. Ceva străvechi ce aparţine ideii de Golem sau Frankestein. Obsesie a rateului demiurgic...
*
Nimic nu este pur, totul agită impuritatea, întru a o decanta şi face transparenţă, lumină, ardere la vedere. Întunericul este atavismul abisului.

Nu „ ochii” văd, ci *Vederea vede. Ce este vederea* ? Îţi vine să te întrebi: cine (sau ce anume) se uită (priveşte) prin ochii noştri, în lume? Un vis al luminii?
*
Un madrigal al ultimelor frunze/
valsând tangajul morţii-ncetinite...
Reci insomnii ritmînd nemărginite/
stelare doruri, nostalgii murite ...
*
Aveam sintagma „ scrieri nefrumoase”, în cartea „ Despărţiri de plural”, cu scop subtil de a evita ideea estetizării stilistice....Însă paradoxal, a evita cuvântul ” urâte”, a fost tot un gest ...estetizant. Sunt un perfecţionist cam orgolios, în toate...recunosc, însă maniac nu am cum fi.
*
Nu e axiomatic dictonul „ panta rhei” (totul curge), mai degrabă totul arde...Verbul fluidităţii, al afluării (verbul mareelor, flux- reflux), este propriu arderii. Ardere biochimică, ardere ca

transfer interregn, prin aceea că aredere este şi cea a combustiei, şi ardere este şi oxidarea
şi chiar putrefacţia...
*
Depinde, dragă poete:....Unele reproşuri ale ştiu eu cuiva, le-am resimţit ca elogii! Şi viceversus.
*
Asta este ....Avem a ne consola, (a ne obişnui ?) cu gândul cel ma Adânc.., treptat, zilnic, că vom muri, asta fiind dureros prin aceea că ne vom despărţi de cei dragi, de familie, de prieteni, de cei de aproaper, dar cel mai dureros, de cei ce ne sunt departe, duşi în lume, cum este mezinul meu Remus...

cuvinte cheie : ***moaşte, mancurtizare, indundaţii, strangulare la cristelniţă...etc***

Pelerinaje la Iaşi, la moaştele sfintei slavonice Parascheva, supranumită „ protectoarea Moldovei”....Câteva sute de mii, mjoritatea femei, majoritatea bătrâne....Sursecitate, sunt evident într-os tara semi-hipnotică, sunt în transă ! Declară reporterilor că au venit să ceară sprijin lui Dumnezeu, prin „ mjlocitoarea” lor, redusă la câteva oscioare (moaşte), aduse de la muntele Athos...Se calcă literalmente în picioare, să ia „ sfinţire” de la bărboşii înţoliţi în straie scumpe, purpură şi aur, smirnă şi tămâie, sulfură de magneziu etc.....Işi exaltă fantomatici, îmbrăcaţi gros, unii dormind prin parcuri sau campinguri ca nomazii, starea asta, ne arată că şi-au cumpărat iconiţe din plastic, busuioc sfinţit, cruciuliţe, toată recuzita micului comerţ cu veşnicia, cu moartea. Aşadar indulgenţe, ca pe vremurile altor Inchiziţii...

(Ieri un şef de mănăstire ortodox a fugit cu toată ograda de 20 de „ măicuţe”, din ţară,

preferând altă dogmă, la Athos....Îl vor excomunica înalţii patriarhiei...care însă ignoră cazurile de homosexualitate, incesturi, perversiuni erotice, pedofilie, sihotism, sau uciderea la cristelniţă a unui prunc din neglijenta – cazul din Moldova din septembrie)... (Oare unde o fi roşcovanul escroc de la Tanacu, acum la ocnă, olaltă cu amantele lumânărese care au „ excorcizat-o" pe sărmana nebună crucificând-o, în scandalul de acum câţiva ani? Un film şi câteva cărţi cu acest subiect cras-medieval, circulă prin occident...)

O întrebare, cel puţin pentru înalt- MULT/ PREAfericiţii fenomenului: oare sfânta de peste Prud...cum de nu i-a ocrotit când cu inundaţiile catastrofale din toamnă? Şi de ce nu l-ar canoniza pre sfântul Boc- Celuţă, sau pre sfântuca cu virgulă frunza evei pe gură... Elena Cocoş Udrea, ori pe Roberta Anastasis and mucenicul Server Voinescu- Cotoi... sau pe mahărul Băsescu, descălecătorul ?

(anno pomini 2010...).

Omul care scrie (III)

O ipoteza via semiotică

Ca scriitor, m-am auto-observat mereu, mi-am scrutat, intuitiv şi prin cunoaştere, comportamentul interior, sub aristotelice „ sentinţe" : Cunoaşte-te pe tine însuţi" şi „ Urmează-ţi zeul"… Poetul nu are şanse autentice de a descoperi- a i se releva esenţele,- fără acest experimentism, unii îl numesc perfecţionism.

Visele, în starea de somn profund, sunt pentru zona subcorticală, un mecanism (vezi Mecanica Visului, de Freud, sau studiile lui C.Gustav Jung, sec. XX) – un fel de antivirus… Stocăm în memorie, zilnic, enorm de

multe informaţii- „ mecanism antivirus” care e necesar pentru sănătatea mintală, depozitele se cer a fi decantate, dacă vreţi reciclate.

Limbajul acelei emisfere, subconştientul, este cel primordial, al imaginilor, deoarece ştim că raţiunea (eul), se exprimă şi comunică(m) prin cuvinte…Starea din somn este parţial a inconştienţei, dar creierul lucrează în acest sens, elimină plusul inutil, sau nociv, ca o toxină virtuală, a psihicului… Psihedelismul, stimularea prin terţe narcoze. Sunt de regândit în această idee. Suprasaturarea de aceste toxine- viruşi, duce la paranoia şi agravate, la schizofrenie. Omul care scrie confruntă dintotdeauna acest fenomen, alienant, dacă el nu are un caracter foarte puternic, cum e cazul geniului, mai ales al cercetătorilor, inventatorilor, gânditorilor…O snetinţă antică (Socrate) spunea: Meden agan, totul cu măsură)

Psihologii numesc starea de suprasaturaţie, efectul ei, terror- mentis(Teroare mentală)…Categoric, starea de „ visătorie”- reverie, uneori frenetică,- din timpul stării de veghe, diurnă, este undeva *între* veghe (punte între raţiune, ego şi Sine…) : o a treia stare, aşa cum de pildă o exprimă pragmatic onirişţii, deliranţii metafizici, etc. În fine, e tulburător să medităm că subconştientul este implicit unul colectiv, că avem în memoria noastră genomică, informaţie pe care nu a distrus-o nicio traumă, frustrare, eveniment în timpul câtorva generaţii….Poate că aici se deschide o nişă în ideea prof. Florentin Smarandache, despre Nonmaterie, ca a treia stare …cosmică a fiinţei…poeţii ştiu asta, dar nu ştiu de ce…Pe colaterala metaforei…,aş spune că

dacă avem o viteză a luminii, este şi o viteză a întunericului…Iar cum ştim că suntem interconectaţi în Spaţiu- Timpul circular, repetabil,..în somn şi visătorie, percepem o a treia dimensiune, poate întrezărim o a patra!… Fizica subcuantică Defineşte creierul (omul) ca un „ sistem bioenergetic deschis, care funcţionează ca undă, particulă şi vibraţie…(Aşadar nu suntem în dualitate, ci suntem triali, dacă vreţi în Treime, teandră, triadă…

GIOVANNI FORMAGGIO

LAUDATIO : Italia
primăverii afective ..

Ceea ce am văzut, încă de la primele traduceri din poezia sa în română, este o luminiscenţă afectivă, generoasă, pulsatorie, din care cititorul simte căldura iradiantă a afectelor…În discursul său limpede şi impregnat de simţul moral, timpul conţine toate timpurile, iar poezia devine „ memorie sculptată”, aşa cum pe o piatră din oraşul său, edilii au expus un text simbolic al poetului. Giovanni Formaggio s-a născut la 13 Martie 1939, în Asigliano Veneto (VI), şi trăieşte în Canegrate, Milano. Este foarte cunoscut în literatura italiană, dar şi în Spania, Franţa, Germania,, Austria, Malta, Statele Unite, fiind membru de onoare a multor Academii italiene şi străine. Este Cavaliere della Republica Italiana pentru merite literare. În Italia îi apar cărţile şi i se cântă poeziile.

Este foarte activ în Cenaclul Academic European „ Poeţi în societate”. Numeroşi exegeţi sunt unanimi în aprecierea unei prezenţe semnificative, a unui spirit activ, al marilor emoţii ce ni se transferă vibrant, cu o muzică interioară, a celei mai muzicale limbi din

lume, italiana…Este poezia catarsică, este poezia care invocă sentiment primordiale, durabile, efervescente.
Eminenta Enza Conti (Academia Internaţională Il Convivio, Sicilia) – observă valoarea seneţială a poeziei sale, mesajul Speranţei, pozitivismul şi umanismul, iluminarea ca stare a întregii sale opere.
Lirica lui Giovanni Formaggio se poate reciti cu surpriza unei elevate comunicări, nuanţată şi plină de verva afectelor esenţiale. Poezia sa sculptează diafan, cântecul trecerii noastre, dar şi al stabilităţii în ancsetral. Limbajul ei este uşor traductibil, prin substanţa ideilor, a meditaţiei filosofice.

Ceea ce primim şi vibrează din lectura cărţilor acestui poet înnobilat, Cavaler al Republicii, dar şi al Empatiei este energia apollinică, subtilă, benefică, a Artei divinatorii, în modernitate. Iar gestul care rezistă este cel din genericul academic al Mişcării „ Poeţii în societate”, gestul fraternităţii europene, globale, şi fiorul transcendental - renascentist, de primăvară repetabilă, al Fiinţei …

(Dec. 2010- Acad. Eugen Evu, Romania)

Despre cunoaştere

Cine vede mausoleul marelui poet- matematician arab Omar El Khayyam, din Iran, înţelege ce cult aveau contemporanii săi – veneraţie venind din vremuri imemorabile,- faţă de iniţiaţi, de învăţători, de înţelepţi, de genii. Ei sunt şi vor fi ceea ce Vechiul Testament numeşte idoli…Când aceşti idoli au fost (şi când sunt) beneficii adoratorilor lor, recunoscuţi ca atare, este omenesc să îi idolatrizeze, în sensul de a-i considera sfinţi, eroi ai Cunoaşterii, civilizatori

aşadar. Şi românii, prin cultul (cultural) – al predecesorilor săi scriitori, savanţi, inventatori, oameni ai gloriei strămoşilor, etc) – asta fac, idolatrizează. Poate că mai mult ca alţii, din motive ce se întrevăd din drama istoriei noastre,..o fac cumva printr-un comportament „ maassificat”, mimând religiozitatea de tip ortodox, uneori chiar fundamentalist, ca în politica naţionalistă în momentele de criză identitară, vezi legionarismul – un fel de fascism mulat pe …arhanghelism…

*

Cunoaşterea de sine, de Sinele Lumii, iluminarea de acest tip, a fost dintotdeauna întru emancipare, progres, şi e de considerat că gestul, comportamentului unei civilizaţii astfel recunoscătoare va fi mereu acela „ zeificare”, de „ închinare” lor. Dacă religiile secularizate …,îşi au sfinţii, mucenicii, apostolii lor, tot astfel şi „ poporul” păgând, adică de la păgânism, care era ab initio o relgiei faţă de Mama Natura. Omul este fiul naturii, fie dacă este învăţat din milenii că este fiu al Cerului (vezi Genesa, ei au fost stigmatizaţi ulterior ca „ îngeri căzuţi”, poate geneticieni.- demiurgi, substituiţi pare-se unor entităţi superioare, din „ Ceruri”…)

*

Acel tip de „ idol” (de unde ideal, ideologie, idealism,etc) – aminteşte de eroul antic, de omul zeificat, uneori prin atributele, valoarea sa, de sorginte divină; prin „ treimea de zeu”, genetică (vezi Epopeea lui Ghilgameş, etc) – este revendicat de umanitate ca atare, din omenesc simţ ancestral al Recunoştiinţei. Necum al gratitudinii şi Uitării.

A cunoaşte este stricto-senso,

CONŞTIENTIZA…Fie prin auto- perfecţionare, intuiţie, geniu, fie prin REVELAŢIE, din vechime considerată din sursă divină, a inpsiraţiei duhului divin, „ pogorât” în mintea omului ales…

*

După greci, numim acest timp a fi (din nou) apocaliptic, ceea ce are echivalentul în occident de REVELATION, revelaţie, aşadar dezvăluire, conştientizare a umanităţii a ceea ce ESTE, cine este, iar prin extindere, conştientizare revelatorie (prin ştiinţă) – a condiţiei umane în lume şi cosmos, la scară planetară şi astrofizică….Este Timpul (slav. Vremea de vremi) – profeţit a fi cel al DEZVĂLUIRII, Revelation. Unii înţeleg eronat ca fiind acest moment cosmic, precesional,…un „ sfârşit al lumii”…

Teze, proteze, slogane, chipuri …Cadre de nădejde…

Una dintre nenumăratele lozinci ale ideologiei comuniste, din sorginte bolşevică,…marxist-leninistă, materialistă, era îndemnul înscris pe ziduri, predat îl şcoli, academii…,întocmai „ iconoclastelor” – „ Să trăim şi să muncim în chip comunist”… Vag, ceva ne aminteşte de sintagma biblică „ după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”.. Numai că aici avem o corupţie …oximoronică a originalului enunţ privitor la originea omului ca fiu al lui Dumnezeu, care a fost creat (făcut) – „ după chipul şi asemănarea „ creatorului său. A traduce aceste două atribute este neclar; chip, ar însemna „ arătare”, „ aparenţă”, „ înfăţişare”, iar asemănare, probabil mod de a fi, analogic cu El.

Comunismul ca „ ideal sacru” a coborât în profan (istorie, ideologie, idealism ! , paradoxal- la extrema nazismului, ca replică a sa,..înţelesul mesajului. Naziştii lui Hitler şi Goebels au fost lideri ai partidului NAZIST, care vine din Partidul Naţional-Socialist ! Massificarea avea nevoie de sloganuri,(„ psalmi, sau dacă vreţi Sure …) - altele la ei, iar în replică de tip extremist-naţionalist-fundamentalist…, „ cultura de masse a comunismului (massificare egal mancurtizare, robotizare, îndobitocire…) –altele în Estul semi-sovietizat… După ieşirea din sistemul totalitar, comportamentul masselor a căzut la un extremă traumatizantă, teribilă, deoarece după eşecul „ traiului şi muncii în chip comunist”, în simplă retorică, vidare de esenţă,…capitalismul – ieri profeţit ca „ putred2, revine în trombă şi cu alte motivaţii, globalizante,…asupra acestor popoare chinuite în timpul păcii ca în război…În acest sens, al doilea război mondial nu a încetat. Milioanelor de jertfe ale acestuia, îşi sporesc cifra în această nouă „ dilemă veche” a civilizaţiei, iar românii sunt printre cei mai nefericiţi, mai nefericiţi decât îi considera Mircea Eliade….sau Mircea Vulcănescu…Pentru că această nefericire de tip mioritic şi cu adaog Manoleic – balcanic, -…a devenit stigmă.

„ A trăi şi a munci în chip comunist”…este acum imperativul tragic a milioane de români care vor să fie şi pensionaţi „ în chip comunist”, că „ în chip capitalist” nu vor mai prinde, sărmanii, zilele.. Iar dl preşedinte Băsescu, debarcând de pe vapoarele flotei …scufundate,…are un slogan electoral ciudat : „ Să trăiţi bine „ ! Ceea ce, în mod cinic, se subînţelege, „ Să muriţi

bine „!!!”, dacă simţim ce dezastru economic suportăm ţşi ce măsuri ia guvernul pentru a ne înjosi cum nicăieri în Europa nu sunt oamenii înjosiţi... Asta o pune în aplicare acest Boc degeţel aplatizat, hop-mitică al lui Băsescu, Boc cel mic şi agitat ca un robot (RoBOC) - fostul lider utecist al studenţilor clujeni, aşa cum mulţi dintre cei ce fac „ reforma” de pe poziţii pretins democrat- liberale…, o fac: ei sunt ceea ce propaganda de ieri numea „ cadrele de nădejde ale viitorului de aur” …

Amintiri care vor fi

-poema în proză-

Moto:
” Iar timpul creşte-n urma mea

mă-ntunec” …(Eminescu)

…La ce bun să prelungeşti umbra propriei existenţe în faţă, aidoma unui pom dezrădăcinat care umblă clătinându-şi cuiburile sub luna plină…Tangaj al catargului în cruce, pe talazul memoriei?

Ceva înnăscut şi întâi mai mult orbecăind a se cunoaşte, ca şi cum o ţipenie jumătate zeu, jumătate … Zburătoare ce s-ar smulge din tirania gravitaţiei, cu plumb teluric în oase. O pulsaţie paralelă, abia presimţită, în amurg, când văzutul se recuprinde cu invizibila stare ca o reminiscenţă pâlpâind din estuarele somnului. O foame de a armoniza, de a restaura, de a reînsufleţi ceea ce se resoarbe din fiinţă. Un dor de sine Ca ecoul ce pare să vină din stele, de clopote, de corăbieri rătăciţi.Ori poate aveam în suflet nedesluşite zvonuri ale pădurilor din care am fost alungaţi ?

Am trăit ceea ce citisem dar mai ales am cercetat

ceea ce răsuna în mine şi altfel decât a scrie nu aveam cum să-i povestesc celui ce o vreme mă însoţea, celei ce, o vreme, mă primise în trupul ei

Îngreunat de seminţe. Iubeam, însă nu înţelegeam ce anume mi se ia, eram prădat, jefuit, muşcătura se sublima în săruturi şi mă revărsam ca ulciorul zdrobit de lespedea nopţii, lună spartă pe ape. Ceea ce „ mi se-ntâmpla" aparţinea unei alte logici. Vederea încă ceresc limpede, a inocenţei, recompunea hologramele unor poeme care suspendau starea, o aşezau într-o rigoare preexistentă?

De unde veneau acele gânduri care melodiau frisonul cărnii, trepidaţiile orgasmice ale inimii, ce anume rezona în intervalele de frig luminos dintre vocabule? Era în mine fascinaţia acelui colorism, cu inflexiuni de arhaice daine, legile altădată cântate, laice colinduri, exaltările incantatorii ale vetrelor din Valea Streiului, unde cândva trecui cu luntrea piezişă, la pălimarul din Bretea Română…Eram un altoi, un vlăstar împins de seve bătrâne, din trunchiul aproape căzut al acelui măr sădit cândva şi altoit cândva de tatăl meu, fecior fiind, în Vâlcele Bune ? Mărul trăznit la bătrâneţe, şi ale cărui ramuri încă rodeau, în iarbă, fructe roşii, iernatice, ne mai culese de nimeni…şi care putreziră pe crengi, sau le culegea vântul şi îngheţul. Era în mine o fascinaţie care nu este în întregime omului…Chemătoare, chin dulce- amar, de a restaura armonii în estincţie?

Facinaţia bătrânelor ursitoare, fascinaţia rostirii divinatorii, incantaţia, doina muribundă prin luncile cu aiurări de mierle, codobaturi şi vulturi sub clopotele unui mileniu sinucigaş…Am învăţat de singur, cel mai sigur am învăţat de la mine însumi. Am fost şi sunt auzitor şi

bucuros de vânturi, de viscole, de ascunzişuri printre stânci, de regresiuni în memoria lungă, a afectelor de profunzime, de substraturi, de filoane, de zăcăminte, de artere ale melosului din Mun .Chemat ca de sanctuare, răzvrătit şi împotrivindu-mă străinilor zei.M-am zidit în mine însumi, ca să mă apăr. Am răsunat din resurse ale unei prezenţe doar bănuite, din care aidoma unui izvor de neoprit, ţâşnesc şi acum, la bătrâneţe, uluiri, revelaţii care nu îmi aparţin pe deplin…Din preaplinul acesta am scris. Este ceva magic în realitate, într-atât de constant, manifest, unduitor şi râzându-şi de toate, de moarte, de inexistenţă! Este ceva alchimic în limbaj, o presimţire de veşnicie spre care fiinţa tinde, pe care fiinţa doreşte a-l recupera ?
Ca un fel de joc liber, un simţ ancestral, un instinct, rudimentar, de vânătoare ? A te juca astfel, ar fi aşadar a exersa mereu lecţia vânătorii, pentru a supravieţui dincolo de moartea lentă a simţurilor, un joc vital, ca o dăruire în felul ei concomitent extactică şi agonică, orgasmică? Şi să suporţi repetat acel hiatus, acea „ imortalitate rece”, post-coitum, cum probabil femininul nu accede a şti ?

Asemenea căderii îngerului corupt, prin femeia umană.
Bucle ale netimpului, reumplând intervale, goluri sub vulturi, sub clopote, tânguire şi murmur al monadelor, complicitate cu regnurile şi alungare de sine, prin decadentele, entropicele meridiane ale unicei morţi, aritmice, morţii vulnerabile prin aceea că nu există.
*
Viaţa, ca o dezvăţare suportabilă, în doze mici, de lume.

Revenirile

Tu, amorul meu, prin oglindire/ ca trezirile tot mai încete din somn/ tu, amorul meu prin oglindire/ revii tot mai departe/ te întorci fără chip/ cu acel frison cu acea tresărire/ de invizibil/ în absenţa vântului/ pe ape…./Ca o amintire /care nu voi va fi …/să te vindeci de mine./ Fiecare întoarcere a ta/ e de tot mai departe./ Nici viaţă nici moarte/ nici viaţă/ nici moarte.

*

Laudă Foamei şi Setei, ele mişcă lumea.

*

Din ape am ieşit, în ape ne vom întoarce.

*

Omul nu este prin voia sa. Naşte şi moare asistat, oricum, singur. Este experienţa fundamentală în două ipostaze ale aceluiaşi fenomen. Cea mai absurdă suferinţă este aceea a îmbătrânirii care schilodeşte trupul şi sfarmă minţile. Te întrebi ce poate fi mai înjositor, decât degradarea demenţială, furia cu care viaţa ucide. Se sinucide, pentru că Legea în univers(uri?) este o perpetuă distrugere şi re-creaţie, aşadar Reciclare. Oare Creatorul nu moare, ca particulă în fiece entitate, în fiecare entitate? Cuget că voi muri DE TOT, cândva, inevitabil, implacabil, oricum: iată absurdul Oare se poate vorbi de o demnitate a celui ce-şi curmă zilele pentru a nu mai accepta această înjosire, această disfuncţie a principiului A FI,, a opri suferinţa?

*

Cerul înstelat este o mare parte doar cimitir de stele….Lumini care călătoresc spre ochii noştri, noi distingem de fapt un trecut mort, care se îndepărtează în haos, de sine.

*

Existenţa umană (a inteligenţei) …este un scandal, o anomalie a economiei cosmice.

Tu eşti propriul tău
experiment
Captând umbra durerii
amputate
Colorând noaptea de talaz
A memoriei
*
Aceste scrieri, aceste
precipitate cardiograme.
Aceste foi de auto-
observaţie, aceste inutile
accentuări ale umbrelor,
într-o oglindă care fuge,
voalează, uită.
*
Un program preexistent în
virtutea căruia eşti obligat(
..) de a fi, a deveni şi a fi
resorbit. Unde, de ce,
pentru cine? Cine
recoltează ?
*
Un paradis fructifer pe
suprastoc… Din care ai fost
alungat şi la care în zadar
tânjeşti a fi reprimit.
Un paradis (gr. „ Grădină
împrejmuită cu ziduri") …o
alegorie şi ea imprimată-n
memoria ta, ab initio?
*
Religiozitatea omului,
cultul morţii sale. Un cult al
zeilor. De unde şi artele.
*
Trăim printre morţi, idolii –
modele ale unei civilizaţii
în perpetuă estincţie, în
retragere, în entropie.
Umbre, ecouri, apoi
uitarea…Timp deja mort,
asborbit de foamea unui
viitor virtual, stihial, un
summum de proiecte-
utopii ciclice…Surditatea
luminii şi frigul ei
interstelar, decăzute în
sarcofagele rocilor, în
bazalt, în permafrost, între
două glaciaţii, delirul unei
noi geneze…unei noi
escatologii iminente.
*
Cosmonauţii afirmă că în
cosmos domină un miros
de metal încins , ceva
funerar, am adăuga. Sau
ceva care călătoreşte spre
unde ? criogenic, cu nume
date de noi, altele desigur,
ca ale altora, eventual pe
undeva…
*
De unde şi de ce vin
gândurile, aparent
dimprejur, de peste tot ?
Viaţa, ca un somn al
morţii: regenerativ ?

*

Ţipătul de pasăre nocturnă al amintirii ce nu poate muri…

*

În ceea ce numim „ cuvinte”, stăruie reminiscenţa telepatiei ? Poezia este exerciţiul de a o recupera?

Anume prin patos, prin „ trăire”, prin fluxul şi refluxul memoriei ?

*

Moartea nu este negaţia vieţii, ci împlinirea ei. Oamenii primordiali ştiau asta, mureau râzând. Apoi au venit alţii, care uitaseră, dar au preluat esenţa: cred în înviere, dacă nu în reincarnare, totuna.

Dar cine sau ce i-a şoptit omului asta ? Ca să s u p o r t e ? …

*

Toate întrebările esenţiale sunt ale omului dintotdeauna, divers formulate, însă aceleaşi. Cine suntem, de ce suntem, încotro mergem sau suntem duşi…Şi fiecare duce cu el propriul răspuns, unul arbitrar, ca u surogat de consolare, de vindecare, o buclă absurdă a cosmului exilat în noi. Şi ne dor mai tare despărţirile de cei dragi, decât plecarea noastră. A trăi, este a face dependenţă.Viaţa este drog interregnuri.Tendinţa este : a mineralului, de a sui în vegetal; a vegetalului, a sui în animal; a animalului în Inteligenţa Fiinţei Cosmice.

Ne amăgim ca să credem că ştim. Credem, pentru a motiva ceea ce ni s-a ascuns dintotdeauna. Ce haos ! între bunăoară o ameobă, o omidă, o larvă, un avion sau o catedrală!

Analogii

Întocmai cum sângele irigă creierul, gândirea fantezită şi imaginativă este un decantor al psihicului nostru, iar aceasta este şi vindecător, înviorător, catharsic. Am cunoscut scriitori care au înţeles asta la timp, dar şi mulţi care au „ funcţionat” în sensul patologic al acestei evoluţii

prin destructurare maladivă, prin complicitate cu propriile suferinţe psihice…Desigur, gândind …bacovian, (marele poet simbolist a fost ftizic) – se poate spune că astfel de creatori – în poezie, dar foarte asemănător, în artele plastice, aşa zis nonfigurative, spihedelice..) …ei „ aud materia plângând”…

Însă rezonanţa cu materia în decompunere şi entropie acutizată de „ spirit”, biochimia şi efectele ei „ anorgasmice” – dacă acceptaţi termenul…,a fost un decantor al unei boli, deci nu al evoluţiei, ci al involuţiei; poezia de acest tip este delirantă, se explorează spaţii onirice, zonele abisale ale subconştientului (in extenso unul colectiv, Freud fiind zeul lor…) – aşadar ei au trenat în simpotele inflamate ale fiinţei …Medicina, psihiatria de tip materialist-dialectic de la Socola,..dar şi de la Zam, Gătaia, etc.- îi numeşte maniaci obsesivi (megalomani, erotomani, mesianici) etc – adică oameni bolnavi psihic, paranoici şi chiar schizofrenici. Paranoia poate fi contracarată prin acel catharis, dar schizofrenia şi demenţa senilă descompun personalitatea, iar scrierea unor astfel de maniaci doar întârzie descompunerea …Obsesia este una provenind din frustrări, unele chiar din trauma „ biblică” a naşterii, nu odată prin transmitere genomică…(Aceasta am observat-o, în mulţii ani de activitate culturală şi animator de cenaclu, reviste, etc) – chiar la aşa zişii „ copii precoce”, foarte talentaţi, care ne surprind prin ceea ce numim genialitate….(Există conceptul de genialoidism, aşadar o formă coruptă a manifestării genialităţii… Deobicei copiii astfel supradotaţi, în arte, eşuează în demenţa pretimpuriu

instalată şi dacă mediul este neprielnic (familia, şcoala, societatea)- creaţiilr „ precoce” rămân simple exotisme, iar boala devine rebelă şi „ gena misterioasă” decade, apare chiar nebunia. (Unul dintre multele cazuri a fost Elena Farago) . Între cei de acest tip, în întreaga literatură, sunt mulţi care au sfârşit prin suicid, sau internări psihiatrice, sau criminalitate. Psihologii din vechime şi până azi, asociază impulsul creator (virtual) – cu unul distructiv, sau auto- distructiv…). Uneori, identificarea unui IDEAL – sau unei idolatrii..- pentru astfel de creatori, duce la alte simptome, inclusiv în filozofia lor, în politica unora, de tip eroic, eliberator, barzi ai unei puteri, nimic nou în istorie.

*

Erotomaniacul este deopotrivă megaloman, exaltând imageria exotică, şocantă, delirul verbios, efecte ce pot fi înţelese, la „ rece”, ale halucinaţiei: fie provocate de accesorii (alcool, tutun în exces, narcotice, droguri) – fie pur- şi simplu prin auto-inducere a unor „ factori” ce aparţin fenomenului psihic manifest, „ spiritului care se agită” în om.

O parafrază

Fiecare ţară îşi are hoţii şi criminalii, dictatorii şi „ poeţii” pe care şi-i merită..Ei sunt numiţi barzi, corect ar fi bastarzi.

RECURS LA ESTETICA NOII POEZII ROMÂNEŞTI

Scuturaţi de prejudecăţile minime ale memoriei induse cultural din profania istoriei, *să ne dumirim* cum se cere la o mare Răscruce (întoarcerea rebelă a „zăpezilor de odinioară”- iluzie a unui Adineauri, în realitatea unicului ACUM...) şi să ne reumplem benefic - revigorant, traumatorgic, de uimirea adevăratei Identităţi, după frumosul enunţ al lui

Borges: *„nu există manifeste mai multe entităţi care scriu în lume, ci de fapt este Una singură, cu felurimea ei de nume..."* gustând eternul adevăr că arta este adevăr înfrumuseţat, întru a fi - prin aestetica magna - mirabilă, divinatorie în sensul anticei mantici, arta ne este nous religiosus. Prin aceea că oriunde în timp-spaţiul umanului sensibil şi cosmic INTEGRAT (interconectat), dacă vreţi hologramic, iar prin aceasta ne poate fi vindecătoare, dincolo de asaltul seismic al cyborgului rece, rob al dumnezeului-omozeic (...), având şansa de a ne reînţelege ca FIINŢĂ - în virtutea că EA este imuabilă pe arpegiul vibratoriu-modulatoriu ancestral, pe câtă vreme suverana MIŞCARE este spiralată şi muabilă - însăşi LIBERTATEA - supremă aspiraţie a sufletului - duhului în Uman poate devia în percepţiile noastre variabile, pulsatorii, accentuat afectiv-subiective, sincronice Naturii (nu a noastre, ci noi fiind ai Naturii. De unde iluzia că CERCUL (cel mai antic semn al lumii), este captiv în egal- anticul semn comsic al Spiralei, rotaţiei observabile de la proporţiile unei galaxii, până la, bunăoară, cochilia unei moluşte, sau suişul spiralat al unui vrej de plantă pe Invizibil Arac, dincolo de sprijinul ÎN SUS al unui ţăruş vertical.

Ce oare mai este real-românesc în poezia română, dacă nu depăşim stupida grilă a apartenenţei la un Suflet arhaic paideumatic, resurecţional, (duratele se repetă ciclic în marele Eon) şi dacă nu reînţelegem că suntem ai Fiinţei Româneşti (M. Vulcănescu), unici în diversitate, cum însuşi Divinul? Vălul Maya pentru mine este o iie de borangic sub arniciul ţărăncuţei din Munţii Orăştiei, gătindu-se de măritiş, cu fir auriu, al chakrelor ŞAPTE. În scrisul cu acul, ce triluri. Aşa vor fi vălurit hlamidele zeilor. Dăruie-mă, vrajă străbună a Cuvântului ce înnoieşte Lumina de lumeni a Lumii, jar şi mir şi ofrandă Misterului (pulsatoriu al) trezirii spre şi întru LUME a LUMINII. Glorie subcuantelor! Fă-mi-te cuib Inimă, ulcior îngenunchiat la Izvoruri! Scumpia lila şi cea albă interconectează cu

trilul privigetor, cu fluierul mierlei, cu elitrele greierilor, cu zumzetul viespilor, corfele lor se vor scutura în fagurii eternei orânde-simetrii, ale Inteligenţei materiei: profanul reînvie în sacru, ni se reândumnezeieşte sieşi Fiinţa. Cunosc dulcea viclenie a miresmelor, a feromonilor, radiestezica rudimentului (cel bătrân butuc genezic), oscilaţie pe cadranele ce inversează Timpul, ale Inimii şi cercetaţilor răunchi este viclenia vitală a Spiritului în imuabila lui LIBERTATE. Ceara sau chihlimbariul, spermanţetul ori baletul flăcării acolo unde intră în cer nu îmi sunt străine, ci complice, precum femeia în orgasmele ei metafizice...*Voila!* Suntem opera care îşi adoră Creatorul. Ni s-a dat-dăruit, spre a spori şi transmite. A dărui ceea ce ne-a fost încredinţat: întru adeverire. Fie prin cântec! Existenţa este experiment al revelării divine în uman, este pluralitatea în infinită nelinişte-mişcare sistemică, a punctului luminos, supendând pulsatoriu umbra muririi, înaripând cugetul a nu se părbuşi resorbit în abisul în care se uită. *„Mă uit în lume”*, iată primejdia pe care o confrunt, o conştientizez cumva reductibil, cotidian, ca să aleg o măsură ceva mai sus de *nadirul latent* pe care l-a intuit marele poet român Ion Barbu. Scriu să mă trezesc în lume. Revenirea din somn îşi reface aproape instantaneu claritatea, coerenţa suprizei (mirajului real) de A FI.

Poezia Română a tresărit, peiorativ zicând, prin, bunăoară, basarabeanul Mateievici: *„limba noastră-i o comoară/ în adâncuri îngripată/ un şirag de piatră rară...”.* Poetul e alegoric (prin estetizare divinatorie ro-mantică preclasică) - punând în cheie parabolică ideea existenţei unui FILON de adâncime, cum vena de aur masiv, cu maximum de carate, sub geologica mantie protectoare. Românul macedonean Macedonski, încă amar-agonic-descurajat de vremile lui, enunţă melodiind strigătul *Fiinţei româneşti* deasupra lumii, înaripând teluricul în INEFABIL - în splendida Chemare: *„Veniţi, Privighetoarea cântă /Şi*

liliacul e-nflorit". O, zeiţă a BUCURIEI, nu a Mâniei tragic-eladice. Îţi iei aici privilegiul „de frupt" al unei erori: nu privihetoarea- femelă cântă, ci El, Privighetorul, Bărbătuşul cel înnamorat, care emite triluri măiestre, bruş cenuşiu de carne ce vibrează chemător de împerechere şi CUIB. Astfel resimte poetul adevărat trezirea ca înviere de primăvară a duratelor, iar ca semn al suirii în sublim împreunat interregnuri, liliacul ciorchine, aidoma constelaţiilor din macrocosm, reuneşte unicitatea în multipla ofertă de muguri-flori. Ceea ce află răspuns enteleheic în spectrul culorii fundamentale LILA, excitând hărnicia roirii albinelor şi misterioasele lor migraţii ce au inspirat in illo tempora (...), migraţiunile popoarelor. „*Veniţi, Privighetorul cântă/ Şi liliacul e-nflorit*". Trezirea spre Lume a Luminii (gemelare!) prin rezonanţa revelatorie a intuiţiei poetice a Omului: iată, exist, iată devin, iată, redevin. *Trilui-m-aş şi n-am cui/ Trilui-m-aş vântului/ Învierii Dorului. Mie însumi, Omului...* Suntem mai vechi decât Europa, mai vechi decât Luna. În Anamnesys. Veniţi! Să ne smerim în acest fel de neuitat, fiinţa nu uită. Să ne redăm vrajei, nouă înşine, prin poezie.

În Martie reîncepe numărătoarea inversă a Babelor. BABA - zeul Moş Babilon emigrat, tril ce ne pulsează „nadir latent" accesând orizontul. Mă reaştern pe scris ca ninsoarea aceasta ce mai degrabă e o alegorie şi presimţ-mimesis al REÎNFLORIRII. Precum svele se tulbură „întru limpezire" (Noica ar zice), astfel şi sângele, ce „ apă nu se face", deoarece ESTE, substanţa primordiei, cu Memoria sa cu tot. BABA, Geea, Mater. Materia, trans-substanţierea, precum în Metatext, aşa şi în TEXT. Am zis, m-am spus: privighetorul priveghează, trilul recheamă Proniile, Babele şi Sfincşii Carpatici refuză parabola-cheie a unui Prometeu caucazian (deci şi el carpatic, însă urieşesc-făcător şi complice cu omul cel vechi, omul cu

vultur propriu. Recursul nostru însă, este la Orfeu, tracul. Poezia-cântecul îmblânzesc Fiinţa. Peste opt zile se va repeta sacru NUNTA şi ÎMPREUNAREA. Cine încă nu pricepe, să se dumirească, înduminicându-se !

Un mare poet spaniol de azi /Santiago Montobbio

Născut la Barcelona 1966

nasceu em Barcelona, 1966. Licenciado em Direito e Filologia Hispânica pela Universidade de Barcelona. Professor da Universidade Ramon Llull e da Universidade Nacional de Educação à Distancia (UNED). Publicou pela primeira vez como poeta na Revista de Occidente em maio de 1988. Seu livro Hospital de Inocentes (Madrid, 1989) mereceu o reconhecimento espontâneo de autores ilustres: Juan Carlos Onetti, Ernesto Sábato, Miguel Delibes, Camilo José Cela, José Ángel Valente, Carmen Martín Gaite. Publicou também Ética confirmada (Madrid, 1990), Tierras (França 1996), Los versos del fantasma (México, 2003) e El anarquista de las bengalas (Barcelona, 2005), finalista do Prêmio Quijote, concedido pela Associação Colegial de Escritores da Espanha ao melhor livro publicado no ano mediante votação dos seus sócios. Os textos em prosa de Santiago Montobbio foram editados em El Norte de Castilla por decisão de Miguel Delibes. Colaborou em revistas da Espanha e América, tais como: El Extramundi y los Papeles de Iria Flavia, La Gaceta del Fondo de Cultura Económica e Casa

de las Américas. Foi traduzido para o inglês, francês, italiano, alemão, r**omeno*** , danês e português. Versões de seus poemas foram publicadas em Paris (La voix du regard, passage d'encres), Bruxelas (Le journal des poètes), Roma (Pagine), Londres (The Review, International Pen), Nova Iorque (Terra Incognita). Ocupa na Espanha a vice-presidência da Association pour le Rayonnement des Langues Européennes (ARLE), de Neuilly-sur-Seine, e é correspondente em Barcelona da revista desta associasção, Europe Plurilingue, publicada pelas Éditions Université Paris 8.
** trad. Eugen Evu, Rivista Provincia Corvina; Rivista Agero – (Germania); " Cartea intalnirilor", ett.(n.red.)*

NO NINGUN SECRETO

Detrás de cada noche se
esconde una amenaza
y ante una amenaza
sólo queda el balcón
abierto
o sus labios eran juncos
que por un momento
detenían
el incesante llover de la
tristeza
o nuestra historia es tan
pequeña y además ya
tiene tanto frío
que en su único verso
ahogado
resume por entero al
mundo
o no debemos
olvidarnos de recordar a
la mañana
que para que sigamos
viviendo es del todo
imprescindible
que se refleje alguna
vez
en los sueños del
estanque.
A veces quizá mejor un
"a pesar de todo tú y yo
tendremos
una casa sólo que de
aire", y en caso de que
tengamos
que volver a casa y que
olvidadas mamás
vayan a reñirnos por
llegar tan tarde
probablemente será más

acertado algo así como
“cualquier nombre
que escribamos tendrá
forma de ausencia o de
ceniza”
y después, con vocación
de final, y más
simplemente:
“herejías del fuego,
sobre una estrella un
amor se ha disecado,
no puede ser más triste
la menopausia de la
espera, la memoria
sin espinas no es de
nadie, ahora sí que no
han de llegar los
barcos”.
Y, ya por último:
“dedos de sombra sobre
naipes huérfanos”.

Sí. Lo diremos así, a la
fuerza tendremos
nosotros
que vivir así esta tarde,
hasta el fin del tiempo.

Y si entonces alguien a
quien hubiéramos
engañado o perdido,
alguien antiguo que
volviera como de un
olvidado sueño se
vuelve
nos preguntara por todo
esto, nada más
podríamos decirle,
como excusa torpe
temblando en manos
huecas:

“Señor, tendréis que
perdonarnos,
pero no es ningún secreto.
Aquí,
en esta inútil tierra que nos
dieron,
**todos somos poetas (con
más o con menos tretas)”.**

Despre criticism

Moto : Timeo Danaos, et dona ferente…

Ar fi de scris un studiu
despre cei fără buze, ca
această improprie „
analistă” Pora, îngustă
rău…
*
Ministressa Elena Udrea,
pe care Ciorbea o numeşte
Afrodita lui Zeus, cu
tocurile ei înalte…În loc de

frunza carpatina, s-ar potrivi o opincă cu toc cui.
*
Problema blondelor la noi: toate sunt vopsite, şi, desigur, bărbierite jos zilnic.
*
Criticismul de temut, după modelul George Călinescu, a clonat numeroşi epigoni…Prozeliţii furăcioşi, plagiatorii de hiclenie grecească, l-au supranumit „ divinul critic”, ceea ce e stupid. Un critic nu poate fi divin doar pentru că este rece-sentenţios şi exaltat mistic, mai degrabă merge sintagma actuală „ monstru sacru”, ceea ce sună tot ca dracu’ !
*
După cum ignoră sau tac despre cei ce nu le-au fost acoliţi, studenţi sau smeriţi lingăi, îţi poţi verifica propria eventuală valoare: fii bucuros că nu te laudă ăştia ! Exişti.
*
Ei sunt din tagma cum fraudae a lui Năsturel.
*
Criticismul „ de serviciu” , este mai mult de viciu. Unul activistic, congestionat, fără buze. Forcepsul cu care îşi moşesc clonele…, este cu gheare. Ei nu au ceea ce grecii numeau organon propriu, ei ratează continuu amputatul lor sine, referindu-se la alţii. Frazele lor sunt transpiraţiile reci, despre care scria Cesare Pavese…Iar plastrografii- descendenţi, sunt acel Hiatus dintre conceptele de Creatură şi Creaţie, care face mediocritatea istoriei noastre literare de suprafaţă un depozit de fiare vechi, pe suprastok, în vremuri ce adevăratele valori emigrează cât văd cu ochii.
Dar Ei au ochiul multiplu, al muştei (la arat…)…
A devenit zadarnic să îi iei în seamă: ca bietul Xerxes, care biciuia Oceanul…
*

Încă nu e târziu să ne dumirim că doar moartea fixează caratele operei unei vieţi…

*
Îngerii suspecţi ai zilei,
îngerii cu urechi ascuţite…
_____ *

Poema de la Sarmizegetuza

Spada cu două tăişuri. Taie flacăra şi ninsoarea. Asta să nu uiţi la trezire. Diafană memoria solzilor, rezonante elitrele stelelor… Scânteietoare lire ale îmblânzirii: a străbate suportabil delirul.
Nu aurul îngheţat al Fatalităţii. Oarecum plânsul Niceean, cel desculţ prin concepte. Oarbe, wagneriene păduri…
Ca nourii peste deşert, mincinoşi Cei orbi de sine se perindă: se-ntunecă rămuroase proporţii în ariditatea de cactuşi a mutanţilor. Astfel mincinoasele cărţi Care au extins labirintul…

Totul nu curge, ci totul arde! Se repetă bolnavii şi dogmele fericirii şi celor şapte frici. Trăncăneala răbdării. Îmblânzirea balerinei cu biciul. Laşitatea fructului oprit. Utopia celui născut după moarte. Pansamentul nirvanic pe spărtura din spate a trădării. Istoria vă este conspiraţie şi trădare. Şapte frici, şapte singurătăţi: sunt una singură, aceeaşi: Goliciunea şi incestul măruntei cunoaşteri.
Totul arde. Ci nu panta rhei.
Cei bolnavi de sinele lumii de lumi…Ai milei, ca sămânţa iubirii. Cu necruţare de sine
Ei nu ştiu să râdă. Cei ce nu se pot resemna şi ucid pentru „binele public”. Fruntea nu îţi fie grea de îngenunchiere. Oare mai auzi cum continuă

Libertatea să-şi cultive odoarele !?
Popoarele mici, cu ai lor mari cântăreţi şi Gândire Montană…Goi, sub cascade!
Focuri zoroastrice, sărutate de empatia celestă.
Totul e ardere, gestând în Amurg un rotund răsărit, în splendoarea de Om :Niciodată-n estincţie.
Viaţa, era ne iubeşte. Iar în absurdele mlaştini Fălcile unei memorii captive, telurice, se retrag în viclenia dintre animal şi neştire. Însă nu cel viclean e cu-adevărat cel mai puternic!

Extremele se reciproc determină…

„ Mănânc şi plâng, mănânc!”, iată eroarea poetului.

Postludium

Reînvaţă să te iubeşti, pentru ca preaplinul tău să se îmbie şi celuilalt.

Cel de departe, precum aproapele. Dintotdeauna, desigur, scrisul conspiră; însă poate fi confiscat de mercenarii tenebrelor. Astfel şi artele. Dar libertatea răsună cu felurimea lui Unu.
Libertatea e Dumnezeul.
Cei încruntaţi nu pot şti, surde săbii duale…
Zvăpăiată danseze Însufleţirea ta iubitoare pe pajiştea de lumeni!

Lumina nu se ia, ci se dăruie.

Aici, ce-i ascuns, se arată.
Cuvântul trăit, cel visat
Aşa cum izbucnirea în floare e pregătită în sevele sacrei memorii.
Totul arde, deci şi arderea curge.
Ci oglindeşte-le !
Libertatea ni-I Dumnezeul.
*
Nu uita, Maria, cu soarele în faţă, mergem spre crepuscul, pentru a grăbi splendoarea răsăritului stelelor…Şi din Elizee,

scânteietoare ecouri se întorc a ne vrăji, ca să suportăm temerea cea mare….Murmurul de stele al elitrelor …
*
Magii şi Alchimiştii aceia, în căutarea sufletului lumii, au înţeles astronomia uitată…
Continuatorii lor sunt poeţii sub zarea propriei lor post-modernităţi…Ceea ce tremură acolo, este divinul romantism din afara paradisului…*
I se spunea Radu Ciolanu iar un domn Virgil Ardeleanu, avea un distih „ „ Cio…anu, anul şi romanul”..
*
Auzite den bobor: „ Sacu’ de boc a lu’ Băsescu”…

Şopârle şi momârle

Aici, în plin tragic, unicul scut este umorul. Iată de ce scriu pamflet, de ani de zile, în regimul trecut .Scriam cu subtext, „ sopârle”…Aceste şopârle le numesc acum „ momârle”…Prietenii ştiu de ce.

Despre - GIOVANNI FORMAGGIO

LAUDATIO : Un Cavaliere della Poesia

Quello che abbiamo visto, ancora dalle prime traduzione di poesia di Giovanni Formaggio, in rumeno, e una luminescenza affettiva, generosa, pulsante, di qualle il lettore sente il calore raggiante dell’affetto...Nel suo discorso chiaro e impregnato dal senso morale, il tempo contiene tutti i tempi e la poesia diventa „la memoria scolpita”, cosi come su una pietra dalla sua citta, i consiglieri hanno esposto

un testo simbolico dal poeta. Giovanni Formaggio e nato al 13 Marzo 1939, in Asigliano Veneto (VI), e vive in Canegrate, Milano. E molto conosciuto in leterattura italiana, pero anche in Spagna, Francia, Germania, Austria, Malta, Stati Uniti, e membro onorario di moltAccademie italiane ed estere.
E Cavaliere della Repubblica Italiana per meriti literrari. In Italia appariscono i suoi libri e si cantano le sue poesie.

„*As vrea sa nu fiu o boaba de nisip/ in clepsidra timpului/ a duce inapoi lancile anotimpurilor/ a imbraca haina copilariei.,”...*

Parlando con la societa …

E molto attivo nel Cenaclo Accademico Europeo „Poeti nella societa”. Numerosi esigenti sono unanimi nella loro valutazione di una significativa presenza, di un spritto attivo, delle grandi emozioni che ci transfericono vibrante, con una musica profonda, di quella piu musicale lingua del mondo, l’italiana... E la poesia catarsica, e la poesia che invoca il sentiero primordiale, durevole, effervescente.
L’eminenza Enza Conti (Accademia Internazionale *Il Convivio*, Sicilia) – nota la valore essenziale della sua poesia, il messaggio di Speranza, il positivismo e l’umanesimo, l’illuminazione come stato di tutte le sue opere.
La lirica di Giovanni Formaggio si puo rileggere con la sorpresa di una comunicazione elevata, raffinata e piena della vivacita dei affetti essenziali pero anche della stabilita nel’ancestrale. Il linguaggio, l’enunciato lirico diretto e facile traducibile attraverso la sostanza delle idee della meditazione filosofica.

Cio che riceviamo e vibra dalla lettura dei libri di questo poeta nobilitato, Cavaliere della Repubblica, ma anche l'Empatia e l'energia apollinea, sottile, bonifica, della Arte divinatoria, in modernita. E il gesto che resiste e quello dal generico accademico dello Movimento „Poeti nella societa", il gesti di fratellanza europea, globale e il brivido trascendentale – rinascimentale, di primavera ripetibile, del Essere ...

(Dicembre 2010 – Accademico Eugen Evu, Romania)

Pietro SEDDIO
Giovanni Formaggio, *Culoarea amintirilor*, (Ed. Montedit)Străluceşte, citind poeziile acestui autor, toată construcţia dialectică şi poetică, care se foloseşte de propria onestitate intelectuală şi de bogata sa experienţă de viaţă.

Un compendiu poetic care înfăşoară în mod intelectual (şi nu numai) cititorul care poate încerca, strofă cu strofă, profunzimea expresiei care este şi „construcţie" artistică şi poetică, încredintand acestui concept cea mai buna intenţionalitate, însoţind-o cu acea gândire analitică ce se foloseşte atunci când cineva analizează şi se găseşte în faţa unui adevărat produs literar de o valoare absolută.

Printre altele trebuie să subliniem activitatea sa literară, lungă şi confirmată cu succes şi recunoaştere care este garanţia absolută de aceea nu este dificil a observa propoziţiile, sentimentul care îl însoţeşte şi sinceritatea interioară care se pune la baza fiecarei compuneri. A schiţa conţinutul culegerii sunt primele versuri ale poeziei „*Aşi vrea"*: *Aşi vrea să nu fiu o boabă de nisip/ în clepsidra timpului/ a duce înapoi lăncile anotimpurilor/ a îmbrăca haina copilăriei.*

Versuri care se transformă în oglinda unui suflet care priveşte (contepmplă) timpul ce trece şi ar vrea să se reapropie de copilărie, acea perioadă în care fiecare Fiinţa ar vrea să se întoarcă pentru a putea (re) trăi clipe de absoluta nepăsare.

În limbajul poetic al lui Giovanni Formaggio există un intens angajament lexical care se foloseşte de utilizarea metaforelor. Destul de punctuală şi semnificativă prezentarea doamnei Angela Fiorini (Primarul din Pero) care, dincolo de patriotismul local, trasează un itinerariu care pune în evidenţă etapele importante care rezultă (transpar) din poezie. Este împărtăşit scrisul sau atunci când subliniază cu o acută cercetare: „ Fluide versurile, în succesiunea lor bogată de armonie, în măsură de a (re)da viaţă unei lumi reale, dure şi în acelaşi timp atenuată, o lume care poate culege speranţa de schimbare, substituind poate şi faptele atroce întâmplate; o lume care cu certitudine poate fi mai primitoare pentru toţi". La introducerea doamnei Fiorini se adaugă şi mesajul preşedintelui Regiunii Veneto, Giancarlo Galan, care evidenţiază cuvintele lui Formaggio „ se articuleaza atât de bine încat devin o poezie uşoară, frumoasă, evocativă din timpurile trecute dar cu sentimente eterne."

Umanitatea, experienţa, asimilarea, realitatea, sunt elemente fundamentale prin care se clarifică conceptul de viaţă care este reprezentat cu prudenţă şi printr-o frumoasă expresie poetică, una care se asimilează (spontan,n) mult şi la finalul lecturii reţine cititorul este satisfăcut. Rar avem posibilitatea de a citi texte poetice aşa dens rafinate pentru entitatea lor şi este inevitabil de a propune lectura celorlalţi, prin aceasta analiza a mea care

se asociază celei din prefaţă, sigur că al Nostru va şti încă sa fie un protagonist al timpului nostru.

**Trad. In limba română de Elena Daniela Sgondea şi Eugen Evu, Romania*

Despre natura Fiinţei

„ Omul este un animal marin, care umblă pe uscat şi visează să zboare”…
Însă înainte de a fi fost animal marin, a fost altceva: lumină cu structura memoriei solare în alfabetul ei,.. foc, lavă, rocă, moluscă, peşte, batracian, reptilian, saurian, mamifer ordinar…
Nimic mai… exotic….Eonii care s-au perindat înspăimântă prin proporţii…Ce măreţie insuportabilă! Ce incomensurabilă memoria abisurilor din noi…Şi totuşi, continuăm…Şi niciunul nu ştie cine suntem, de unde venim, DE CE SUNTEM, încotro mergem…
Iar această obsesie de a zbura,…pare a fi mai degrabă o amintire impregnată undeva în arhetipurile ratate, reluate, prin geneze şi distrugeri, distrugeri şi re- luări…ale unei Opere ce se caută pe sine, se alungă astfel pe sine, precum CEVA îşi urmează propria-i umbră, îşi ascultă propriul ecou..
Dacă întrebările esenţiale pot conţine retoric şi eventuale răspunsuri, una rămâne şi arde: DE CE SUNTEM ?

Opinii de lectură

Apocalipsys cum figuris sau Sovietele levitice…

Un fenomen de amploare în scrisul românesc din preajma anilor 2000, când mediile atingeau delirant cota de avarie a spaimei milenarist- apocaliptice (vezi televiziunea lui Dan Diaconescu, profeţiile în direct ale unor feţe

monastireşti, sau cazul Tanacu) făceau reeting mai ceva decât atacul terorist din 11 septembrie, în U.S.A….), face în continuare valuri, spre slava inclusiv a producătorilor… Consemnez că pe străzile ţării poţi vedea numeroşi oameni cu aspect bărbos, cu biblia în mână, propovăduind sfârşitul lumii….În parcuri, în preajma unor biserici, etc, auzi misionarişti improvizaţi de bună voie, explicând cuvântul Domnului. Zeci de mii de turişti – pelerini, fac pelerinaje la mănăstirii de diverse hramuri, la moaşte şi butoaie cu apă sfinţită…Există un uriaş comerţ cu obiecte simbolice creştine, dar există şi fenomene „ sataniste”, meetinguri ale minorităţilor de gay şi lesbiene, uneori aceste tabere se încaieră şi sunt despărţite de jandarmerie şi poliţa comunitară…Este România de azi, <u>România apocalipsys cum figuris…</u>

*

Literatura de tip misionarist pare a fi una dintre „ vocaţiile” noii Agore liberal- democratice. Acest „ călăuzism” m-a intrigat o vreme, dar m-am dumirit repede : în aceleaşi medii sau raft- la- raft cu euforica producţie de „ vindecători”, piaţa de tarabe, talcioc sau bazar, oferă pare-se rentabil (efect al sărăciei sociale, al prăbuşirii sistemului ceauşist şi în plin vertij al Crizei- existenţiale şi morale…) – o mare cantitate de oferte …apostolice. Acest apostolism face prozeliţi şi umflă derizoriu tot ce a dospit în regimul totalitar, eşuând şi mai negru în cele aşa – zise „ ale tranziţiei”….Tranziţie spre ce ? Evident nu îmi asum vreun rol de expert, sau analist, cum se poartă acum, în circul şi carnavalismul acesta grotesc- exotic…În astfel

de presă, dar şi în cărţi ce refac din sfărâmături babilonice, stihiile „ catredralice” sau „ revolta fondului neconsumat” …(Artur Silvestri- „ Apocalipsys cum figuris”, ed Carpathia), presarii din România şi numeroşi presari din diaspore (SUA, Germania, Italia, Spania, Moldova (încă) rusificată, etc.) produc o terifiantă literatură în care stau alături, „ democratic” şi „ echidistant” ideo-logic sau idealistic, icoane cu măicuţe misionare, alătrui de reclame erotice: în oboare, pe străzi, ca şi în astfel de publicaţii, are loc o paradă halucinantă a „ misionarişţilor” ; de o parte călugăriţele în negru, colectând orice pentru reparaţii de lăcaşuri, comercializând broşuri, psaltiri, CD-uri, iconoclasturi de celuloid sau cruciuliţe, iar ca vajnice luptătoare ale emancipării în trecerea de la comunism, la consumism, pe şoselele patriei şi în U.E,- oiţele mioritice, rătăcite din turma „ Îngerului electric”, cum scrie Paulina Popa, putanele practice, se dăruie pe altarele TIR-urilor transeuropene, contra- taxe în euro…

*

Am citit câteva duzini din astfel de cărţi….După ce terorismul a devenit noua mare problemă a lumii, cumva reactiv, la extrema lui, în ţările estice post-comuniste, îndoctrinate, unde bolşevismul şi apoi duplicitarismul devenise condiţie a supravieţuirii, acest NEO- ACTIVISM popular a emis monedele calpe, în inflaţia escatologică copmarată de unii cu spitalele psihiatrice…

În fond avem manifestarea unei suferinţe grave, sociale, în care a fi „profetul” este ultima ispită şi de fapt un simptom al decadenţei istoriei, al Imploziei şi deviaţionismelor specifice crizei globale. În cărţile de acest tip, am găsit un

fascinat fenomen sincretic, de resurecţie a păgânismului şamanic, a protocronismului de ieri, a zoroastrismului, maniheismului, orientalismului, hinduismului, dar şi bogomilismului chirilic: autori altfel bine intenţionaţi, îşi fac public serviciile acestui tip de „ evanghelizare”, într-o veselie neo- schismatică fără precedent. Efectul în masse este noua ipocrizie a „ parteneriatului” de acest tip, între politicieni şi misionarii amatori ce sporiră pe „ cap de locuitor”…În scrierile paralele oarecum, fac ravagii production cărţile de horror, erotism „fără frontiere”, neo-kamasutrice…Frcicile Occidentului (secolelor” apocaliptice” XIV-XVIII, de care scria în anul 1978 un mare exgetet, Jean Delumeau(Librarie Artheme Fayard, Paris) – sau cele din „ Anul o mie” , a lui Henri Focillon,etc) – se vădesc profetice în sensul actualităţii euro-globale a Misionarismului exaltat amintind şi de Jeronimus Bosch, sau de Francesco Goya cu ai săi monştrii emanaţi de …somnul raţiunii.

*

Negreşit, raţiunea) conştienţa de sine a umanului, ca oăperă a Divinului), este Inteligenţa şi lucrarea în Fiinţă a liberului arbitru, atribut al aceluiaşi Divin… Numai că simptomele ce impregnează scrierile şi faptele mai sus evocate, nu pot fi luate în scris decât sub STAREA DE TEROARE autoindusă, ori manipulată, volens-nolens ori pragmatic, în societăţile moderne. Ele resimt diferti, acelaşi fenomen: cele şapte frici fundamentale de care scriu emineţii filosofi şi sociologi Konrad Lorenz şi Popper (Viitorul este deschis, editura Trei, trad. Din Piper Verlag GmbH, Muenchen, 1985). Uriaşele tsunami de informaţie sunt

pentru români copleşitoare…Bisericile tradiţionale , B.O.R. şi cele două catolice, dar nu numai, îşi dispută cu uneori acccente acute de prozelitism (explicabil în criză…),- enoriaşii loiali, dar şi mulţimile lui …Gustave le Bon. În România de acum, misionarismul sus- evocat, interferează de amploare şi cu cel reîntors din diapsorele româneşti din Statele Unite, îndeosebi, al cultelor şi nu lipsesc nici sectele de tip Martorii lui JHWH, fenomen de înţeles sub genericul profan de democraţie…liberală. Toţi te trag de mână oferindu-ţi reviste şi literatură misionară…Constat o bizară analogie dintre idolism şi idealism, între politici şi dogme, între doctrine utopice şi ideologii- ba chiar o resurecţie exotică a păgânismului pre-creştin – inclusiv a unor „ butuci” pre- dacici, zalmoxeeni, deceneici…Însăşi medicina sincretizează (prin naturism şli aşa definita „ preoţie albă” (versus …magie neagră ?,n) Acest teribil amalgam de convingeri şi practicism sine qua non în ceea ce aş numi Malpraxis-ul însăşi Condiţiei… Suntem deja în mileniul Trei, despre care Malraux „profeţea” un „ secol religios, sau de tot nereligios”…. De recitit şi opera modernului sacerdot-filosof Aldrin Toffler…Parafrazându-l, misionariştii sus- citaţi, ar fi noii sacrdoţi, ai „ noii barbarii”, cea a exploziei Progresului ?

*

Continuăm a fi într-o lume a dezamăgirii şi a eşecurilor ciclice, ale tuturor utopiilor doctrinare, umbre ale dogmelor ce continuă a se război, în fond, la modul FUNDAMENTALIST-ic, al extremelor care se ating, interferează terifiant…În acest război al omului cu omul…,pe fondul retoric, PARADOXIST, al Păcii

profeţite de Fiul Omului, Isus Christos (unii preferă Hristos, din greacă) – suntem de fapt captivi în DUALISM.

Personal, mă consider un TRIALIST, aşa cum acelaşi amintit Lorenz definea omul actual, omul relevat, omul raportat la divinitatea …(triadică, TREIMICĂ) din El.

*

Revin fulgurant la sintagma „ front comun" aflată în prefaţa unei cărţi recentze editate de „ Călăuza"- dialoguri de Mariana Pândaru (Bârgău) cu dr. Dan Cioată, chirurg cardiovascular din Timişoara. Amân o opinie strictă asupra acestui dialog cu scop declarat al misionarismului în speţă…E liber fiecare a fi chiar …liber cugetător. Regăsim în lectura cărţii, sincretic, atât idei ale esenienilor creştinismului originar, cât şi animismul alchimiştilor în căutarea sufletului (dl dr. Cioată preia că sediul sufletului este în inimă, biblia scria că ar fi în „ rărunchi",„ în sensul alegoric de „ adâncul necercetat de om",n) . Regăsim şi teza lui Deceneu- Zamolxis, invocată de Herodot despre daci, anume a vindecării corpului prin vindecarea sufletului, aşadar a cauzei înaintea efectului…dar şi texte preluate din „ Învăţăturile Sfinţilor Părinţi despre boală", rugăciuni pentru bolnavi, editată de Cartea Ortodoxă şi ed. Egumenţia,etc.

Iată cum se încheie cartea :

„ Slavă ţie Dumnezeul nostru
Slavă Ţie !
Cel mai mic dintre doctori şi teologi,
Dr. Dan Cioată, chirurg cardiovascular.
*
Prin graţia şi iubirea Lui Dumnezeu.
Întru'dreapta cinstire a Sa.
Mariana Pândaru, scriitor.

(n pag. 118), „ **Medicina ca misiune”- editura Călăuza v.b. Deva Decembrie, 2010.**

Coda: *acest text fiind deloc cu intenţie polemică, mă rezum doar la a vă recomanda să citiţi singuri, sub semnul liberului arbitru, fiind ori nefiind de acord cu opiniile despre ...misionarismul literar. Poate că suntem cu toţii sub teroarea conceptului ultra- prezent, de „ coruption”, recte al efectului Coandă, al ceea ce americanii numesc CRYSIS* .N.n. Halleluiah şi Allah Ackbar !

Un român in Italia
Dănuţ GRĂDINARU

È scritto nel DNA

Non sprecate il vostro
tempo con le promesse;
i frutti crescono sugli alberi
vicino ai passeri
e maturano sotto i raggi
luminosi del sole.
Sono loro la dolcezza e la
fiducia che nutre lealtà.
Hanno un gusto fresco e
tropicale molto gradevole,
il sapore tenero della
miracolosa vita.
È il seme che rinasce dal
seme nel giardino divino;
l’albero che cresce dritto
nel grembo celeste
e spolvera le foglie al di là
delle Grandi Porte...
Non perdete il tempo con
grandi illusioni.
Reale è il tocco che
sentiamo dentro di noi
ed il nostro DNA non si
sbaglia mai.

Epistole în labirint

Domnule Evu, vă mulţumesc pentru urări şi cuvintele frumoase! Mă bucur că am reuşit să vă aduc un zâmbet în aceste zile geroase. Poate că afară viscoleşte, viscoleşte în parlament, peste noi peste case; viscoleşte pe străzile pustii, la răscruce de vînturi, în labirintul ce ne înghite de zi cu zi. Dar noi

nu ne vom pierde; nu vom lăsa acest îngheţ să înainteze pentru că această căldură din interior ne va proteja şi va dărui tuturor un zâmbet solitar (bineţe). Încă suntem aici pe baricadele înalte ale cugetatei înţelepciuni...Vă urez sărbători fericite alături de cei dragi! Toate cele bune!

Danut Gradinaru, Italia, dec.2010

Poeţi hunedoreni- remember
Dan CONSTANTINESCU

Spada

Deasupra creştetului nostru
o spadă – mereu.
Clipa când va cădea
nimeni n-o ştie.
Singura apărare
să fii însăşi spada.

Laşitate

Frica de toate,
de tot.
Fuga din toate,
din tot
spaima de a primi
în lumina ochiului
spada.
Ci spada,
despicând,
întregeşte.

Judecata

Spada, goală,
străluceşte pe piatră.
Şi lumea se despică
până-n străfund.
O pasăre, ciripind,
se-aşează pe lama ei
ca pe o creangă
de cireş înflorit
Şi lumea se zideşte
din nou.

Hunedoara, 1977

Adnotări- pagini psihedelicioase

După epoca stalinist-bolşevică (prima înfometare), a fost era

ceauşistă (a doua înfometare), iar acum suntem sistematic în procesul accelerat de regimul Băsescu- Boc, al celei de a treia înfometări. Altfel spus, e una singură, în faze succesive, inflamate şi în acord cu aşa zisa rezonanţă Schuman…Fractalic zicând, trăim un război micro- macro energetic, faza „ între plug şi computer" fiind precipitată în cea de „ între gropi şi popi", alegoric zicând. Ferice de cei săraci cu duhul, iar celor bogaţi cu duhnetul.„„anatema !

Flash- adnotare:

În acest moment când scriu, iată ce transmite Antena 3 TV: premierul Emil Boc îşi începe discursul de sfârşit de an : „ Distinşi parlamentari…"…Se aude o pocnitură şi strigătul „ Aţi luat mâncarea de la gura copiilor"! Un salariat de la TVR 1 s-a aruncat de la balconul Parlamentului, se pare că s-a sinucis în semn de protest. Omul, inginer de sunet la TVR!, a deschis braţele, a aruncat o bilă portocalie cu numărul 13,către Boc, şi s-a aruncat în gol…Paramedici, perfuzii, sânge, etc.

Ştirile continuă. Se pare că sinucigaşul supravieţuieşte, se pare că are o fractură deschisă…

*

Criza absolută este când însăşi realitatea îşi pierde semnificaţia.

Starea Împărăţiei (Imperiului)

Comportamentul religios, multiconfesionist,..a explodat înaintea lui 2000, apoi şi mai mult, în sensul unui spectru bizar de natură bigamică, dacă nu histrionică…Atacul terorist din 11 septembrie, recte terorismul islamic, în general, par a fi şi ele efecte agravante ale fenomenului… Criza internă şi cea globală, cuplate, e la vârf şi în acest sens. Om la om

profetizează, predică, îndeamnă la pocăinţă, ţine a te coopta religiei lui….Concurenţa cu popii, cu martorii lui HHWH, sunt cumva extreme dogmatrinice, apocalisismul, predicţiile, sunt şi ele, astfel unele ale Crahului…inflaţioniste. Iar peste toate, alarmele cercetătorilor NASA ş.a.- privitoare la anul 2012 …(dec. 2010).
*

Mic poem diafan

Goliciunea ta
este în oglinzi
imaginea mişcată
a celuilalt înger.
*
Best (engl. frumos) bestie(rom. Bestie…)
*
Ideologiile şi religiile, ele învinge lumea. Îşi învinge propriile popoare, apoi se extind, ca pandemiile.
*
Nichita Stănescu are un titlu absolut impropriu: "Măreţia frigului"… Orice poate fi frigul, numai măreţ ba !

Al său ultim delir …antimetafizic…Sau tot el zicea: necuvintele…
*
Noţiunea românească de " cuviinţă", de la Cuvânt este…? Aşadar ceva străin de logos, un Intrus ?
*
Gândul, cugetul, este mister: îl conştientizăm deja gândit.
*
Pentru om, căderea îngerilor a fost întru a sa înălţare.
*
Alpha, începutul în care deja gestează Omega, un nou sfârşit. Şi viceversus…(inversus).
*
Omega, ciclic gravid de Alpha.
*
Zero gravid de Unu.
*
Urma pereche a unei păsări în zbor. Aşa e poezia înaltă. Pasăre numai cântec, pasăre numai ţipăt…
*

Best (engl. frumos) bestie(rom. Bestie…)
*
Ideologiile şi religiile, ele învinge lumea. Îşi învinge propriile popoare, apoi se extind, ca pandemiile.
*
Nichita Stănescu are un titlu absolut impropriu: "Măreţia frigului"… Orice poate fi frigul, numai măreţ ba !
Al său ultim delir …antimetafizic…Sau tot el zicea: necuvintele…
*
Noţiunea românească de " cuviinţă", de la Cuvânt este…? Aşadar ceva străin de logos, un Intrus ?
*
Gândul, cugetul, este mister: îl conştientizăm deja gândit.
*
Pentru om, căderea îngerilor a fost întru a sa înălţare.

Alpha, începutul în care deja gestează Omega, un nou sfârşit. Şi viceversus…(inversus).
*
Omega, ciclic gravid de Alpha.
*
Zero gravid de Unu.
*
Urma pereche a unei păsări în zbor. Aşa e poezia înaltă.

Adnotări

Petre Ţuţea, agonic…Supefiant de agonic- mistic, mască a unei suferinţe cristice, şcolit de Nae Ionescu…geniu oral, fără operă. Deşi era considerat disciplo al lui Socrate Despre Eliade : „ Eliade a fost omul religios în realitate"; pe Cioran îl vede „ împăcat cu transcendentalul", adică în acord final cu Apostolul Pavel, pe care îl negase, avându-l model pe pesimistul absolut, Schopenauer".
Repet ce scriam în „ Tresărirea Focului" : Nici Ţuţea, nici Cioran, necum Paler, necum

Liiceanu…Care recent afirmă că filosofia este ipocrizie, adică se renegă, pulverizat, ca şi amicul de ieri, Pleşu, acesta altcum, însă tot aia e! Şi hazul cu adevărul de la mijloc, la toţi aceştia extremişti – fundamentalişti-radicali…policolors.

Facere- Facit

Patria este deopotrivă Matria ? La începuturi a fost Pater- paternalism, aşadar Principiul masculin, creatorul absolut- Dumne(d)zeu, (literal Domnul zeilor) EL Plural Elohim, entitate plurală? – iar din EL (?), altfel cum ? – s-a diferenţiat …EA, entitatea feminină, pentru a re-crea, în uman, prin pereche (împreunare sexuală) – a naşte Fiu, (dar şi fiice, numai că dintotdeauna fiica a fost „ secundară", din raţiuni autoritare dar şi ciudate pentru om, …devreme ce mai importantă este Femeia- creatoarea- creuzetul, graalul Vieţii, Grecii numeau Triada-Teandra,. Adică Treimea, adică Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.. multitudinea fiinţării…E ciudată la creştini, ordinea acestora, oare nu era mai corect: Tatăl, Duhul Sfânt şi apoi Fiul?

Rezumat: Acest unu plus una egal altul, celălalt, urmaşul, descendenţa… …rezultă din verbul înmulţirii (mulţimilor), Facere…iar Patria este una cu Matria, pentru societăţi crescende, triburi, ginte, neamuri, popoare, imperii

Banalizarea infernului

Sinceritate….Sunt supărat pe lume, ca ţiganul pe sat…Da. Egoism, ipocrizie, minciună, nedreptate, războiul fiecăruia cu fiecare, ingratitudine, nevrotism, politicianism şi ăsta în falset, voci îngroşate, frici care agresează…deviaţionisme,

autism, copilării pentru mulţi barbare, sălbăticirea sufletelor într-o hărmălaie, o rumoare de vuvuzele, de roiuri excitate….mulţimile lui Gustave le Bon… bătrâneţi urâte, afaceri, afaceri, bussines, decădere, dezamăgiri, primitivism în înveliş religios, fanatisme, ideologii, dogme, doctrine, idealuri, deliruri…

De ce scriu, de ce am cântat o vreme ? Pentru a suporta. Estuarul, unicul, al fanteziei, al iluziei alinătoare, dacă vreţi drogul ultra- fin al sinelui (?) în acest tot mai banalizat infern…La condition Humaine…

Obsesia

Îmi repet mereu, să nu uit: străbatem invers timpul. Durate fractalice, în sus şi în jos…ora infimei existenţe, în Eonul probabil infinitului. Deodată, raţiunea devine absurdă, bombastică, proporţiile ne copleşesc, noroc că suntem LIMITAŢI. Trăim, aşadar murim. În orice naştere, germinează apoi gestează – invers! – deja murirea. Iar acel zeu numit Fantezie-Imaginaţie…ne ademeneşte dintotdeauna, l-am sacralizat : vom renaşte, ne vom reîncarna, dacă vreţi …vom învia. Numai că… E insuportabil să înţeleg: de ce aş deveni (sau redeveni?) nemuritor ? Din acest DOR inefabil…, vin toate suferinţele noastre, de parcă nu sunt ale noastre, ci ale Fiinţei Însăşi, ale Misterului Absolut…**Obsesia** omului de a „trăi veşnici” (de la veci- veacuri, adică secole, eventual milenii…) poate vine din …originile vechi-testamentare, recte de dinainte, din Babilonul sumerian? Ori din Atlantida? Omul adamic a trăit sute de ani. Matusalem aproape un mileniu…Adică altfel spus …VECINIC(secular)..

Polvere summum …

Post-diluvian, cum scrie, durata vieţii i-a fost scurtată drastic, pare-se la 10% din cea originară !„ Duhul” (energia cosmică) meu nu va sta în om veşnic, căci omul este din pulbere făcut, şi în pulbere se va întoarce”…Tatăl şi Duhul decid: fiul, cu toate că este Fiul lui Dumnezeu – Tatăl, este condiţionat uman la noul om post-adamic, (noul …Noe?) la a fi şi Fiul Omului… (Mitul Enuma Eliş zice Adama, apare şi un Adapa?!) …

Un hibrid căruia i-a rămas doar legea liberului arbitru: autocenzura….Deci omul nu este ROB(de unde robot ?!) lui Dumnezeu, cum susţin unele biserici…Este Fiul (emancipat de la rob la fiu) creştinismul afirmă că este Fiul iubit…Deci nu pedepsit, cum a fost generaţii la rând, prin potop… Pe urmă a fost şi acel legământ (Re- Ligio, refacerea legăturii) …văzut ca un curcubeu…subiect ce aparţine energetismului…Latinii zic RE LIGARE, totuna. Dovezile arheologice relevă infinit un timp mai lung decât cel pretins de V.T. evreiesc, şi acela plagiat din scrierile sumeriene şi nu numai, cum sunt expertizele actuale. Omul e mai vechi decât vezi Doamne, 5ooo de ani, există dovezi certe, osteologice, că hominizii au cel puţin 3 milioane de ani. Pe urmă cele două ramuri, dihotomice, ale Arborelui Vieţii, …expatriat din Paradeisos (gr. Grădină împrejmuită de ziduri, n) .., au co- existat cel puţin omul Sapiens şi omul Neanderthal, stins acum cca. 15 000 de ani, undeva în Insula Iberică….Şi au existat (avem dovezi) şi hibrizi între aceste două variante umane, ca să nu mai zicem de Uriaşi (nephilim, etc)…Termen deasemeni plural, ca Elohim…).

CONSPECT DESPRE URIAŞI

TĂRTĂRIA

fără diactritice …

Inscripţiile din localitatea Tărtăria (via Orăştie spre jud Alba), cu scriere mai veche cu cca. 15oo de ani decât cele din Sumer. Numele zeului invocat este Şaue…

„TATARII“

Herodot amintea de unul dintre cele mai glorioase si nobile triburi ale vechimii: teutarii, carora le mai spunea si tartari sau tatani. Din aceste denumiri deriva „tatarii“, cu intelesul de „tatani“, strabuni, neavind nici o legatura cu tribul nomad care a aparut in istorie multe secole mai tarziu. Acelor „teutari“ strabuni li se atribuie tumulele (movile tuguiate din pamant, care indica morminte) si fortificatiile muntilor Carpati, acele ziduri ciclopice ce se intind pe culmile muntoase, ale caror ruine se vad si astazi intre Turnu Rosu, Sibiu, Miercurea, Sebes, Orastie, Hateg, Vulcan si-n muntii Buzaului. Peste tot unde se gasesc aceste fortificatii, impreuna cu cioburi de vase purtand simboluri stranii, oamenii spun ca acestea au apartinut uriasilor sau tatarilor stravechi. Homer relateaza ca acestia erau „favoritii zeilor“ si ca ii intreceau pe toti in inaltime, forta si frumusete“, de aceea erau daruiti cu o viata mai lunga decat toti ceilalti oameni. Ei au fost cei dintai care au ridicat altare zeilor, iar aceste mese pentru ofrande erau enorme. Tot ei au fost cei care au inaltat dolmene si menhire si au confenctionat cel mai frumos cizelate unelte din piatra. Aristotel le atribuie cele dintai constructii sub forma de turnuri si fortificatiile ciclopice de aparare, ridicate pe culmi.

Din nou despre uriaşi

Uriaşii au fost rezultatul unui alt fel de incest, anume al unei „ căderi”, deviaţii de împreunare între specii incompatibile, mai mult sau mai puţin strict sexual, cât prin urmări de natură monstruoasă . Biblia (şi alte surse), îi evocă a fi proveniţi din actul sexual între „ Fiii Cerului” şi femela umană. Poate că femeia acelor timpuri imemoriale era şi ea de o constituţie mai voinică, altfel e dificil să credem în acest act: incestuos, prin aceea că şi Ei, poate veniţi din cosmos, şi despre care se spune că se înmulţeau şi „ prin duh”, (enorm mai longevivi sau nemuritori, eventual aşa-numiţi de către omul cu durata mai scurtă de viaţă?) – incestuos, aşadar, deoarece, conform religiei, şi ei erau ca şi oamenii(…), tot fii ai lui Dumnezeu (Geneticianul Suprem), de unde „frăţietatea”…

Basmele şi legendele din spaţiul carpatic şi pontic, abundă de uriaşi… Munţii sunt plini de movile, stânci uriaşe sculptate, dar mai ales denumiri care invocă *urieşii*... Ciudata vocabulă prefix UR poate aminti de Uriel…Uneori sunt numiţi zmei,alteori draci, tărtari, se descriu lupte sau înfrăţiri vremelnice, te teritoriu, cu oamenii. Cert este că s-au dezvelit nenumărate schelete de uriaşi, unii depăşind 6 metri, în diferite locuri din ţară, ca şi în alte zone de pe planetă. Termenul „ uriaş” este considerat de unii istorici de maghiar (zeul lor suprem este numit şi Domnul, tradus Ur- Işten, Oriaş…(literal „ om gros, zdrahon”) -), Însă poate a fost preluat de unguri de la alţii, din spaţiile de unde au migrat în aceste zone. Mai avem termenii de gigant, novac sau arap. În cele mai arhaice forme, avem Fârtat şi antinomicul său, Nefârtat.

(Aceste forme aparţin mitului gemelarilor, altă temă mitică planetară, de tipul adversarilor fratricizi…) Alte nume pentru uriaşi este cel de jidov (nu are nimic cu porecla de mai târziu pentru evrei, jidani). Poate că e amintirea acelor uriaşi nephilim care au scăpat de Potop şi s-au refugiat în zone înalte, de ce nu şi aici ? Sârbii zic judeu, bulgarii latin (!?), cehii avar, nemţii hun, francezii sarazin…E posibil ca acestea să fie porecle desemnând primitivismul urieşesc originar, barbaria, cruzimea, canibalismul lor ? Aceasta ar fi de fapt demonizarea duşmanului.

Oricum, în mitologia românilor, uriaşii sunt evocaţi ca o generaţie anterioară umanităţii noastre. 2 Erau tot oameni, dar mult mai mari, cu cap uriaş, picioare groase, păroşi, atât ei cât şi femeile lor. Li se atribuie o inteligenţă scăzută, uneori bunătate, alteori răutate. Echivalenţi cu uriaşi, din familia zmeilor, sunt orcii, sau ogrii. La greci, ei se numeau şi drakos…şi erau canibali. Să nu uităm că sanctuarele dacice de la Sarmizegetusa (incinta sacră şi calendarul- zodiac) sunt situate fix sub axa imaginară a Constelaţiei Drago (Dragon) – ceea ce drac înseamnă.

Interesant pentru ozenologi este , în unele basme, că ei se prefăceau în roate de foc multicolore, ceea ce sugerează navele sau carele de foc din alte mitologii. Dar zmeii aparţin gigantomahiei sauriene, balaurilor, reptilienelor, aşa că nu au legătură cu uriaşii care „ erau tot oameni

---

Sâmburii din mithos- despre uriaşi

Gilgameş (…) uneori Bilbameş (există şi megalopolisul modern Bilbao, n) a fost al cincilea nepot de fiu al marelui zeu (anunahi) Enlil, despre care scrie Zecharia Sitchin

care a descifrat în timp de 16 ani, în Sumer, descifrând uluitoare relatări de veritabilă astronautică.,,, peste 26 de mii de tăbliţe… (v. „ A 12-a planetă”,ş.a). Epopeea lui Ghilgameş _ cum şi terib ilul text Enuma Eliş (atuncea când…eli-elohimii…) au cobortât di n ceruri „ …-este cât se poate de incitantă, la o recitire cu minţile (cunoaşterea) actuală. El a fost de fapt al cincilea rege din oprima dinastie de după Potopul universal, postglaciar.A ridicat zidurile Uruk-ului, unde avea să se nască Moise (Moşul evreilor atunci în robie în Sumer). „ Sunt cel care a venit din Uruk de pe celălalt tărâm”…Un „ celălalt” ,nu neapărat ca o altă dimensiune, el spune că „ sunt cel care a trecut de cealaltă parte a Muntelui, pe îndepărtata cale a Răsăritului de soare”…(există ipoteze că erou semizeu (?) uriaş, (gigant) – ar fi originar din Munţii Retezat….Bizar estă că în arealul larg hunedorean există nenumărate legende cu Uriaşi, în Munţii Retezat, Orăştiei, Zărand, mai ales. De la acel Munte (…) a ajuns în Mesopotamia (meso-potamos, pământ de mijloc, n). Era un uriaş de statură 5,7 m, lăţimea pieptului (scrie epopeea) de 2,75 m.La fel şi prietenul lui Enkidu- un fel de Yeti-Big- Foot al vremii lor. Enkidu şi strămoşul lui Ut Napiştim (Uta Napiştim), au salvat omenirea ca seminţie, de la estincţie. Vor fi fost urmaşii acelor Fii ai Cerului pomeniţi şi în biblie, dintre cei ce s-au unit cu fiicele oamenilor, le-au luat de neveste şi atunci a apărut pe planetă spiţa urieşilor ?Talia uriaşilor nu este o exagerare a mitului, există pe glob nenumărate schelete de uriaşi, unele au fost găsite şi în România. Am extras câteva date în acest sens, în cartea mea „ Gnoze şi descoperiri, 2010). La fluviul Typhon (

azi Orontes, din Cilicia (Asia Mică), a fost descoperit un mormânt din cărămidă care avea mai mult de 6,5 m, iar „cadavrul din interior era de mărime proporţională cu mormântul şi toate părţile sale erau ale unui om” (arheologii).În peştera Lasha, podişul Tibet, au fost găsite în 1957, trei sarcofage în care se aflau scheletele a doi bărbaţi înalţi de 5 metri şi a unei femei de 3 metri.

Au fost găsite în lume, în aşa-zisele gorgane-movile, inclusiv în România, schelete de aceste dimensiuni. Nume ca „ Gorganul uriaşului”, „ movila uraşului” etc, abundă în teritoriul nostru. În China, între deşertul Gobi şi Takla Nahan din Munţii Tian-şan a existat în mileniul III î.H-, populaţia Dong way de rasă ALBĂ, cu înălţimi frecvente de 5 metri. La Gargayan (Filipine) a fost descoperti un schelet de 5,18 m şi cu invisivii de 7,5 cm lăţime.

Biblia relatează (probabil din surse mult mai vechi decât „ acum 5 mii de ani, când se socoate că a fost geneza adamică…) – despre uriaşi – pe unii numindu-i Nephilim, Goliath etc. Unii au participat la războaiele cu omul sau au fost aliaţi omului în tabere adverse… Homer, părintele istoriei, a scris despre „ Uriaşii semeţi” (Odysseea, VII,70-71)…

În România s-au descoperit oase de uriaşi la Cacaleţi şi la Călui (jud Bistriţa- Năsăud) şi alte locuri, memoria (eposul) poporan numindu-i Tătari, Urieşi sau Giganţi. Tartar – însemna Tartor- Tatân- tată, strămoş uriaş…). Undeva scrie că ei, uriaşii dedulciţi la femeile omului, au fost aruncaţi în tartar, cu sensul de adâncuri submontane, sau subdeşertice… E de revăzut ce este cu Tărtăria, unde s-a aflat scriere cu aproape două milenii mai veche decât cea din Sumer ! Este acolo scris- numit numele zeului ŞAUE (de

unde şeile munţilor, Şauleşti, nume ca Şeu, Şauca, Sauca, Şeuca, Şăuleşti (Deva) etc. ? Prezenţa foarte frecventă a prefixului nominal UR (amintind de UR-iaşi, URUK; URUMA,…URIEL(unul dintre cei din cei 200 de aterizaţi pe Muntele Hermon, cf. apocrifei cărţii lui Enoş, poate un civilizator întemeietor de oraşe- cetăţi, sanctuare, „ calculatoare din piatră" de genul celui de la Sarmizegetussa Regală, sau Stonehenge, Carnac ,….ştiinţe astronomice antice, …, ş.c.l. Rămâne tulburătoare pentru codexul „ arheofiinţei" din spaţiul carpatic- pontic şi danubian, ca în Caucaz-ul uriaşului erou Prometeu…(Cauccii sunt şi ei de înţeles. Caucaz- prelungirea în nord- vest şi nord a Carpaţilor noştri … Formaţi cuvinte cheie ca uriaşi, giaant, scl, şi motorul de căutare vă va răsălăti în acest vast subiect… (Planeta de care se tem savanţii azi, este supranumită Planeta Crucii, sau a Uriaşilor…) (eugen evu, site Cobra).

Giganţi din vechime

Existenţa unor giganţi în vechime pune multe probleme savanţilor. Fenomenul este oarecum acceptat, dar numai superficial. Mulţi consideră că, dacă acum trăiesc oameni giganţi de 2,30-2,70 m, de ce să nu fi trăit şi în vechime astfel de oameni. Problema este însă că majoritatea giganţilor din zilele noastre suferă de o dereglare hormonală, boala numindu-se gigantism. Ori, despre giganţii din vechime, majoritatea consemnărilor se referă ca la un popor diferit de oamenii de rând, sau chiar la o rasă diferită.Deşi rămăşiţe umane gigantice s-au găsit în mai multe părţi ale lumii, nu am găsit nici un studiu genetic al ADN-ului acestor rămăşiţe.

În afară de mitologie şi folclor, să consemnăm câteva rămăşiţe ale unor oameni extrem de înalţi ce au fost raportate în diferite părţi ale lumii:

- Un schelet uman putred ce măsura în jur de 3.28 metri a fost descoperit de către lucrători în timp ce arau o podgorie, în noiembrie 1856, în West Virginia.
- Un schelet uman ce măsura 3.6 metri (12 picioare) a fost descoperit la Lompock Rancho, California, în 1833 de soldaţi care săpau o groapă pentru o magazie de pulbere. Scheletul avea un rând dublu de dinţi şi a fost înconjurat de numeroase topoare de piatră, scoici sculptate şi blocuri de porfir cu simboluri greu de înţeles.
- Un schelet de 9'11"(3.02 metri) a fost descoperit în 1928 de către un agricultor ce săpa o groapă de gunoi în Tensas Parish, Louisiana. În 1931 un alt schelet de 10'2" (3.1 metri) a fost descoperit de către un băiat ce îngropa un câine, în Nearby, în apropiere Madison Parish.

- Craniul unui tânăr de 7 picioare şi oasele parţiale ale membrelor unui om estimat la peste 11 picioare au fost descoperite în 1890, într-un cimitir din epoca bronzului de la Castelnau-le-Lez, Franţa, ştirea fiind publicată în revista "La Nature " şi, ulterior, în New York Times în 1892.

- Antropologul german Larson Kohl a descoperit în 1936, pe malul lacului Elyasi, în Africa de Sud, oseminte unane gigantice.

- Paleontologii şi antropologii germani Gustav von Konigswald şi Frank Wedenreich (1873-1948) au găsit între 1937 şi 1941, în farmacii chinezeşti sau în Hong-Kong, mai multe oseminte umane de talie uimitoare.
- În timpul săpăturilor efectuate în Caucaz, in 1964, într-o grotă din Alguetca, în apropiere de Mangliss, s-au găsit schelete de oameni măsurând 2,8-3m.

- La sfârşitul anilor 1950 în timpul construcţiei drumurilor în Homs, Turcia de sud-est, s-au descoperit mai multe morminte de uriaşi. Aceste morminte au avut 4 metri lungime, şi în ele s-a găsit un femur de 47.24 cm în lungime. S-a calculat că persoana care a deţinut acest femur avea, probabil, o înălţime de paisprezece-şaisprezece picioare.

În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, ...

aceştia sunt vestiţii viteji din vechime (Facerea 6:4).

În Biblie se găsesc mai multe relatări despre unii giganţi din vechime. De exemplu:

"Căci numai Og, regele Vasanului, mai rămăsese din Refaimi. Iată patul lui, pat de fier, şi astăzi este în Rabat-Amon: lung de nouă coţi şi lat de patru coţi, coţi bărbăteşti." (Deuteronomul, 3:11)

1 cot = 0,48 metri, deci patul lui Og avea o lungime de 4,52 m.

"Atunci a ieşit din tabăra Filistenilor un luptător cu numele Goliat, din Gat. Acesta era la statură de şase coţi şi o palmă." (Cartea întâia a Regilor 17:4)

1 palmă = 0,23 m, 1 cot = 0,48 metri , deci Goliat avea 3,11 m.

La sumerieni întâlnim mai multe imagini ale unor regi uriaşi.

Muzeul Arheologic din Herakleion conţine nenumărate artifacte cretane vechi printre care şi topoare duble gigantice. Oare ce înălţime aveau cei care le utilizau?

Toporul dublu era în Creta instrumentul de sacrificare al taurului sacru, şi a devenit principalul simbol religios la cretani (este cel mai adesea descris, împreună cu capul de taur). Numele minoic pentru topor dublu este "labrys", astfel cuvântul labirint poate avea iniţial însemna "casa toporului dublu". Topoarele descoperite datează din perioada 1700 - 1300 î.Hr.

Cea mai mare piatră extrasă dintr-o carieră se află lângă Baalbec. Ea cântăreşte aproximativ 1200 de tone. În fundaţia templului de la Baalbec se mai află alte câteva pietre de mărimi foarte mari. Este greu de presupus că au fost utilizate de oameni obişnuiţi.

Şi în istoria mai recentă întâlnim câţiva giganţi.

Împăratul roman Maximinus Thrax s-a născut într-o familie de ciobani din Tracia în 173 dH. El măsura 8 picioare şi 6 inci. El era un atlet deosebit şi astfel se presupune că nu suferea de dereglarea glandei pituitare.

"Historia Augusta" precizează că Maximinus era născut în Tracia dintr-un tată got şi o mamă alană. La fel ca majoritatea împăraţilor din secolul III, Maximin şi-a început cariera politică ca simplu soldat, în timpul lui Septimiu Sever.

Un istoric roman, Julius Capitolinus, spune că el mânca zilnic 20 de kg de carne şi bea de obicei şase galoane de vin.

Pe lângă excepţionale abilităţi fizice, el a avut, de asemenea, excepţionale abilităţi intelectuale, dovedindu-se a fi un lider superior, strateg si tactician. Ca urmare, el a promovat rapid de la rangul de soldat la rang de tribun, şi apoi de comandant suprem al tuturor armatelor de la Roma.

În timpul lui Alexandru Sever, Maximinus a fost pus peste recruţii din Pannonia, care-l dispreţuiau pe împăratul Alexandru. Împreună cu legiunea Legio XXII *Primigenia*, Maximin l-a asasinat pe Alexandru Sever şi pe mama sa la Moguntiacum (azi Mainz), în 235. Garda Pretoriană l-a recunoscut pe Maximin ca împărat, iar Senatul a confirmat schimbarea de împăraţi.

Maximinus a fost împărat roman în perioada 235–238, murind asasinat.

Carol cel Mare sa născut pe 2 aprilie 742 în Europa de Nord. El a moştenit regatul francilor de la tatăl său în anul 768 şi a reuşit ca în următorii treizeci ani să-şi creeze un imperiu, "Sfântul Imperiu Roman".

Carol cel Mare avea o înălţime de aproape opt picioare. El a fost un mare războinic şi atlet, şi a avut o putere deosebită.

Existenţa unor giganţi reali în vechime nu cred că poate fi contestată. Apar însă câteva probleme:

- unii susţin că giganţii din vechime erau aşa cum sunt majoritatea giganţilor de azi, suferind de dereglări ale glandei pituitare;
- alţii susţin că giganţii din vechime erau o rasă diferită de rasa umană;
- există unii care susţin că erau mai multe feluri de giganţi.

Uriaşii normali aveau în jur de 8 picioare. Dar erau şi uriaşi de 15 picioare , de 25 de picioare sau chiar de 36 de picioare. În literatura mondială există şi astfel de uriaşi, cât un bloc, de asemenea şi în farsele pe internet. Dar deocamdată doar atât.

Odată cu progresul înregistrat de biologie în studierea ADN-ului uman provenit de la schelete vechi sperăm să se efectueze studii şi pe schelete provenite de la uriaşi. Se va răspunde astfel la întrebarea dacă erau o rasă diferită sau înălţimea lor se datorează unor alte cauze.

Bibliografie

1. Fossil Legends of the First Americans (Princeton University Press 2005) — ISBN 0-691-11345-92. Nevada State Journal, Reno Nevada. Sunday, August 3, 1952 Page 6.3. La Nature: revue des sciences et de leurs applications aux arts ... Volume 18, By Gaston Tissandier - 1890 [1]4. A Race of Giants in Old Gaul - The New York Times, Oct. 3, 1892 [2]5. CBC.CA - Seven Wonders of Canada - Your Nominations - Sleeping Giant, Ontario6. Hakluyt, Richard, Voyages of the English Nation, 3 vols. (London: George Bishop, 1600). 3.7517. Lyman, Robert R., Sr. (1971). Forbidden Land: Strange Events in the Black Forest. Vol. 1. Coudersport, PA: Potter Enterprise.8. krishnascience.com/files/Giant_Human.html9. http://www.geocities.com/saqatchr/page46.html10. http://www.s8int.com/dna12.html11. http://www.grisel.net/herakleion_museum.htm

POESEU DESPRE REÎNCARNARE (2)

Despre natura reîncarnării

Desigur, cum s-a mai spus, Dumnezeu este Unul incognoscibil şi etern, totul fiind reglat şi organizat. Această organizare în vastitatea ei pare unora înspăimântătoare, înfricoşătoare şi ei cad în semi-orbirea unei ipostaze care, consider,

nu e în armonie cu măreţia, cu splendoarea divinului, din care, ca operă vie, facem parte. Îi spun *partedin.* Această organirare este Cosmos versus Haos, iar fiinţa nu este haotică, ci este miracolul de *„a fi”,* este înminurare, cum avem un bătrân cuvânt românesc. Cunoaştem prin întrezărire (alt cuvânt asemenea)... Îi spun *„magnetoglindire”.* Iată un enunţ ce aminteşte starea religioasă a omului, una de bună seamă programată şi ea în genom: Marele Organizator trebuie să existe, prin aceea că nici în prezentul foarte avansat, cu toate cuceririle ştiinţei şi tehnicii, nimeni nu poate concepe şi crea (în laborator) un fir de iarbă care să trăiască. Viaţa este un subansamblu al lui Dumnezeu. (Neolatinii traduc strict literal „Domnul Zeilor”, ceea ce e tulburător, însă nu insist acum). Condiţia acestei planete vii, acestui vast ecosistem cu subansamblurile sale, este *una*, o *lege*, nu omniprezentă, ci deoprezentă. Miliarde de celule jos, în corp, se reînnoiesc. Tot astfel miliardele de sisteme, de galaxii, de universuri. Cine a delimitat în finitudinea duratei lui, nu are cum concepe-înţelege-cunoaşte infinititudinea, o poate doar deduce, iar aceasta este dumnezeiesc. Este darul şi Harul omului. Efectul posibil rău este celălalt: dorind să stabilim propria noastră organizare sfidând-o pe cea a Divinităţii, urmarea este vinovăţia, răspunderea pentru otrăvire, distrugera, foametea, sărăcia, bolile...

Dogmatrine

Cercetătorii serioşi ştiu că învăţătura lui Iisus Hristos cuprinde gânduri şi convingeri despre reîncarnare. Între alte concilii care au stabilit (arbitrar) alte „legi”, „porunci” şi dogme, este cel din anul 533 d.H. de la Constantinopol. Învăţătura lui Iisus a fost *ştearsă* printr-un decret papal. (Max Wildiers). Aşa cum în religii, şi în istorie, conspiraţia a fost, este şi va fi, cheia unor evoluţii

ale gândirii, îi spun dogmatrina. Iniţial, Biserica Catolică descria fiinţa umană ca fiind alcătuită din trei părţi: corpul, sufletul şi spiritul. Apoi s-a trecut la dualitate. Niciun teolog nu are rabdarea să explice, fiind probabil năucit de confuzia proprie. În secolul II după Hristos, au apărut teorii dualitate corp-suflet, iar înţelesul de Spirit (Duh) a fost ignorat voit. De aici apare confuzia privind reîncarnarea, absenţa termenului de spirit determinând-o. În Conciliul din 533 d.H. ideea de reîncarnare a fost înlăturată cu trei voturi contra două pentru. Au continuat a fi consideraţi discutabili teologi ca Origenes, Sfântul Augustin, sau mistic ca Francesco de Assisi, Jan Ruysbroek ş.a. Termenul (conceptul) de Spirit reintră în dezbateri în sec. al XVII-lea, însă ca parte componentă a sufletului. Reţinem: învăţătura (codul) lui Iisus despre reîncarnare era teama preoţimii faţă de eventualitatea creării unei anumite stări în mulţimi, care erau dintotdeauna condiţionată de viaţa materială şi care, la aflarea unei existenţe de după moarte nu ar mai fi supuşii puterii mereu aliate în scopul supunerii, ordinii sociale etc. Nimic nou sub Lună, nici sub soarele Ra al lui Akenaton primul reformator religios - adorator al lui Ra, la Tel Amarna. Învăţătura originară a lui Hristos, a fost reajustată, deviată şi tocmai de cei ce aveau a-l urma. *Ceva nu e în ordine cu noţiunea de suflet* scria un teosof olandez. *Tot ce are un început are şi un sfârşit, iar dacă nu există ceva care nu a avut nici un început, nici sfârşit nu va avea.* Biserica a abdicat sistematic, în istorie, de la rostul ei, în folosul conlucrării cu puterea efemeră a statelor, pentru a controla şi menţine ordinea. În strictă actualitate acut escatologistă, apocaliptică, faţă de toate ameninţările din cosmos sau din teluric, se ştie că psihologia mulţimii, comportamentele ei psihotice, sunt cel mai dintâi pericol pentru toţi. Iată dilema. *A fost epoca de piatră, este epoca*

Adevărului, spune cineva. Nimeni nu scapă de acest proces. Om, familie, ţară, pom, insectă. Nimeni.

Ştiinţa explorează prioritat starea materiei, suprafaţa, palpabilul. Ea infirmă accelerat certitudini de ieri. Noi privim atât în microcosmos, cât şi în macrocosmos. Marile dileme, dezbaterile pro-contriste au fost acute în secolele 18, 19 şi 20 şi iată că ele continuă precipitat în noul nostru numărat mileniu trei. Se experimentează, după modelele anticelor panteoane ale zeilor, metoda cercetării materiei (inteligente), aflată sub impactul enunţului lui Hermes Trismegistos: aflând ce este aici, deducem ce este acolo, sus. Pentru unii, ştiinţa este religie. Unii cercetători revin în cercetarea ştiinţifică, pe câtă accesibilitate oferă ea, partea (starea) nematerială a lumii. Se caută obţinerea antimateriei, se vorbeşte de „materia neagră". Dacă calculăm viteza luminii, de ce nu şi pe cea a întunericului? În noi, cei ce îndrăznim a cugeta poetic, există, pulsează ceea ce a fost demonizat a fi „cunoaşterea luciferică", există metafizica şi, cum altfel, antimetafizicieni. Ţăranul român zice simplu, oftând: *„Ştie Dumnezeu!"* Însă fiţi sigur că încolţeşte mereu în fiecare om, dincolo de stadiul cunoaşterii sale, întrebarea, deloc luciferică, îi rămâne a crede sau a se considera, ca operă vie, un simplu animal orfan, fără tată, fără mamă. Grea suferinţă! O fi a sufletului? O fi a Spiritului? Suferinţa de acest fel nu poate fi a Spiritului, tresarscriind asta.

Dr, Abraham, din secolul XX descoperea că o proiecţie a unui mijloc de tratament homeopatic, efectuată printr-un câmp magnetic, indica pe o placă fotografică locul de formare al plantei, chiar dacă în laborator nu există nici o plantă. El fotografiase existenţa plantei. Comment al lui Dethfsen: „Harold Saxon Buer, profesor la Universitatea din Yale, a

cercetat câmpurile electrice (remember relaţia Bohr şi Trismegistos) care învăluie fiinţele vii. Aşa a descoperit el în jurul unui grăunte de grâu, un câmp având forma plantei mature, iar în jurul unui pui de broască ţestoasă a observat de asemenea un câmp magnetic de forma unei broaşte mature. Un model, un arhe-tipar, preexistent? Se cunosc din mitologie şi alte surse: în trecutul îndepărtat, omul avea mai multe simţuri. Putea vedea şi simţi acest lucruri? Apoi a fost dezvoltarea limbajului, comunicarea de acest tip posibil în dauna acelor simţuri - să le numit telepatice. A plătit scump cucerirea. Însăşi divinitatea are legea pe care o numesc sacrificeală. De ce nu ar fi valabilă şi în om, opera sa vie, care, asemeni lui (după chip şi-asemănare), această modalitate legică de a deveni. Esher, ashe esher, a rostit Jahwe pe munte, auto-definindu-i-se lui Moise(n.a.)Simţurile pierdute, atrofiate, estompate, în estuincţie adaptativă au fost în timp şi vor fi, recuperabile prin creaţia omului: telepatia este telefonia, televizorul transmite gândurile sub forma imaginilor, a reprezentărilor. Internetul este interconectare, motoarele de căutare ultra-performante; ele deja modifică întregul nostru sistem milenar de a fi, funcţiile cerebrale, deci şi duhul, cugetul,devenirea. Lux-Ferris se traduce literal: „purtătorul de lumină”, Ce fel de lumină decât cea a (re)cunoaşterii?
Descoperirile şi tehnica rezultată aparţin unui om următor, modificat, ameliorat, conform condiţiei existenţiale planetare...

Adaos lapidar: S-au efectuat milioane de experimente, de la vechile Popol Vuh, Cartea tibetană a Morţilor, ori cea Egipteană, la cele de tip telepatic, mesmeric, regersiuni telepatice etc. Se caută viaţa de după moarte reluând problema reîncarnării. Avem aproape cotidian cazuri de copii nou-născuţi care îşi amintesc cine au fost în altă existenţă, cunosc limba acelei existenţe, sau au coeficientul IQ de

inteligenţă egal cu al unui Einstein ? Sunt cercetaţi în proiecte pe bani grei (cazul recent al copilului Oscar, vezi internet pe Google). În epopeea sumeriană Enuma Eliş (Când zeii au coborât - ELI-s - din ceruri), sau în Ghilgameş, regăsim astfel de probleme. Noe, când se naşte, sub suspiciunea că ar fi „un fiu al îngerilor" făcut cu femeia, avea aspect alb, a vorbit încă din prima zi;...recitim Cartea lui Enoh, Evangheliile de la Qumran etc. Savanţii pluridisciplinari cercetează în Sumer şi descifrează mii de tăbliţe cu tot felul de relatări - grafice sau literale - despre crearea omului de către entităţile Anunaki. O uriaşă resurecţie a acestor probleme este în explozie în întreaga lume. Un infim procent din omenire este, perceptiv, undeva în apropiatul viitor vizionar, lucid: cine suntem, de unde venim, de ce suntem, încotro mergem, cum şi ce devenim?

Un experiment din miile de acest fel, telepatic: Helen Rambach a efectuat teste pe un eşantion de o sută de persoane care afirmau univoc, după revenirea din starea telepatică indusă, că au trăit 5500 de regresii în timp. (De citit şi cartea transilvăneanului emigrat în Germania şi Italia, Dieter Schlesak, „Există viaţa dincolo de moarte"). Există o bibliotecă uriaşă despre aceste subiecte experimentale.
Patrimoniul uriaş salvat în toate civilizaţiile milenare, se cere recercetat, reînţeles, decodificat. Închei amintind că Apocalipsa (greceşte) are alternativa uzuală de Revelaţie şi înseamnă dezvăluire, descoperire a omului despre Sinele umanului, fără captivitatea mentală în dualitate.

Din Revista Agero
Germania, 2010

Pagini invitate

Antonia ILIESCU

Sinea poetica la Eugen Evu

Un poet al galaxiilor, nascut la intretaierea dintre Infinitul mare si Infinitul mic, hranit cu paine care "musca din el", "il mănâncă", se lasa mancat "ca pâinea calda", un visator la stele, straniu ca "anemonele visului", "imperecheat cu marea", poet al luminii si al iubirii, poetul "luminilor din umbre", cantÃ£ret al vietii si al mortii, pe care nu le poate despărti una de cealaltă, cÃ£ci orice viatÃ£ are o moarte si orice moarte isi are viata ei. Acesta este Eugen Evu in cea de-a 35-a carte a sa: plin de vigoare imaginativÃ£, plin de substanta poetica de un rar rafinament, deopotriva filozofic si artistic.

Poet revoltat intr-o subtila si discreta religiozitate, Eugen Evu pune in garda omul-poet, fiu din aceeasi substanta sufleteasca cu fiul Omului: "Preaiubitorule, te vor urca/ Pe cruce, te vor bate-n targ, in cuie,/ Chiar arborele vietii finnd statuie/ Prea incarcat de roade viata ta/ (…) Preaiubitorule chiar tu esti cauza care/ Le dai prilej prin jertfa ta, sa prade/ Si darul, si prinosul la altare/ Al duhului ce-n foamea pietrei cade." (Poem).

Poezia lui nu este numai gand frumos imbracat. Este o stare. Nu este o poezie care sta cuminte intre coperti. Ea striga, alearga între cer şi pamant si chiar şi dincolo, spre spaţii infinite. Agăţându-se cu încăpăţânare "de optul culcat" (simbolul matematic al infinitului), refuzand (nemarturisit) apartenenta la acel "Post mortem vivere", EE vrea sa stea la masa cu cititorii sai acum, sa imparta roadele cu ei, cu noi, acum cat este viu.

Volumul publicat la Deva (Editura Polidava, 2007) intitulat "Neauzit de lumina" (este si titlul primului poem) reprezinta

chintesenta starii sufletesti a poetului ajuns la varsta senectutii creatiei literare. Este un strigat catre cealalta lumina, cea care “nu se vede, dar ne vede”, poetul apropiindu-se de Dumnezeu “cu fruntea”, cu sufletul, cu opera lui ca o ofranda de “spice secerate in paine”. Este pom scuturat de roade la inceput de toamna, in lumina. Tema luminii se repeta obsesiv in quasi totalitatea poemelor din volum. Lumina, ca sublimat al iubirii, revine cu forta in poezia de maturitate a lui E. E. : “Si-n vis ne ajunge ecoul iubirii/ Lumina – Memoria Dumnezeirii”.(De jos in sus) . Iubirea, fie ea cantata in vers cult sau in vers popular, dezleaga peceti prin saruturi, sau tradeaza miracole prin refuzul sarutului: “Un sarut neprimit e un deget pe gura/ Redevine pecete, sigiliu-nghetat…/ Ai respins? L-ai primit doar ca pe-o muscatura?/ Un sarut neprimit e-un miracol tradat”. (“Miracol tradat”) Poezia gen balada mioritica intra in scena inca din primele file ale cartii. Poemele “Lumina neagra” si “Chimion Alchimion” scrise in metru de poezie folklorica aduc din nou in avantscena tema luminii ca sursa originara: “Lumina razmurata/ Strapunsa si iar inspicata/ Mama si Tata.” Basmul in versuri “Chimion Alchimion” este lumina iubirii in actiune alchimica, unirea soarelui cu a lunii: “Friglumina ne-nvelea/ Chimion Altcineva/ Luna-n soare rasarea/ (…) Si din jos de rai ningea”.

Poetul este in acelasi timp pom de toamna cu fruct amarui, alunecand spre elegie, unde tema luminii vietii se estompeaza pentru a face loc unei alte lumini : cea a umbrelor si a mortii : « Padurile sub veac s-au desfrunzit/ Si nu stiu cum spre moarte n-am murit/ Doar sagetat solstitiul din cocori/ Cu gandul smuls in sus si-acum ma dori/ Si inversat

cadranul viu al fruntii/ reface calea ce-o arata muntii/ Si scriu ca injunghiat in noaptea nuntii » (Elegie). Poetul insingurat (« De nimeni, dar de nimeni nu mi-e dor ») s-a “smuls in sus” spre nemurire, tesandu-si de-a lungul vietii scara de valori : poezia adanca de sensuri, traita pentru a fi scrisa si daltuita in flacara ce va urca la cer : « Ars varf de foc ma duce-voi stingher/ Pe unde intra flacara in cer » (Elegie)

EE – « celesta jivina » – simte ca a venit vremea culesului si imbie fratii sa se infrupte : « Luati-mi cuvintele ! » striga poetul, striga cu disperare intr-o lume de care se simte instrainat: “…printre frati imi pare ca exist, nici atat…”

In “Gnossis” , scurte poeme filozofice de tip haÃ¯ku irump ca niste gheizere din mijlocul unor adevarate balade ca “Abelcain” sau “Ghematrios”. Focul, apa, pamantul si sufletul sunt materia lui vie in miscare :

“Tu care vezi cu-adevarat/ Focul/Arzi odata cu el” Te uiti/ Pe tine insuti te uiti/ In apa/ Curgi odata cu ea Ari si sameni tarana Transcenzi odata cu ceea ce semeni(…) Sinea si Sinele-s/Gemeni”.. Poezia “Foamea (I)” traseaza autoportretul sufletesc al poetului, privit introspectiv ca jertfa mesianica. Catharsis intru renasterea in “Altcineva”, mai bun, eliberat de constrangeri si de intunericul ignorantei. Intunericul “arde”, “dand lumina luminii”, intru implinirea sfintei purificari prin arta: “Precum in cer/ Asa si in opera”. Este, cred, cel mai reprezentativ poem al lui EE, ca poet daruit artei sale pana la mistuirea propriului sine, de catre “sinea sa”. Este foamea de sine, de sinele curat, transformat, usurat de balastul uman, trecator: “Adulat si jertfit/ Fumul sa

suie la zeul/ Din foamea catea.” (…) Arderea lumina luminei/ Sa-i dea/ Nici cenusa ramane/ Nici sunet/ Zbura / De dinaintea cuvantului/ Norul foamei eterne/ Al sinelui de/ Chiar sinea sa.” (“Foamea “) Moartea, acea “foame de materie a luminilor reci”, acel “fruct al vietii eterne” (“Discurs intrerupt despre moarte”), nu pare totusi sa-l sperie pe poet, nu-l atinge, el scapa de “hĂcuiala”, caci poetul, prin harul lui, “se ascunde in zeu”, e “zidit in metafora”:“bratul meu drept cazu dupa vis/ brusc ma trezii intr-o carte/ eram zidit in metafora, scris./ moartea taia mai departe.” (Alegoria ascunderii in zeu”)EE este cel ce a imblanzit moartea, facandu-si-o partasa la taina poeziei profunde, meditative. Cand vorbeste despre moarte poetul face apel la forma clasica a versului, cu strofe si rime imperecheate alternand cu rimele incrucisate. Spriritul crestinesc, care indeamna la iertare, este evident opus legii talionului:“Ci tu, fiind aproapele departe
Fii bun si iarta, iatra-te pe tine
Si astfel mori cu-o facere de bine:
Nu lasi de zestre moartea pentru moarte”
(“A muri ca parte moartea”)

Din revista

Romanian VIP, U.S.A

Pagini invitate :

LUCIAN GRUIA

„Când cineva cântă la o vioară Stradivarius,

Toate viorile vibrează în cutiile lor.Când un poet scrie o poezie de dragoste,Toate femeile freamătă în trupurile lor.

Când cineva se naşte,

Toţi copiii ţipă în jocurile lor.

Când cineva moare în lume,

Toţi oamenii plâng în visele lor.,,"

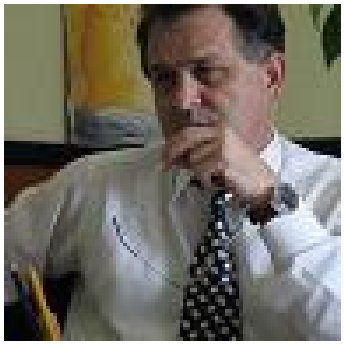

Pagini invitate:

Romulus Vasile IOAN

Analiza vectorială creaza confort şi disconfort, dar, cu siguranţă, clarifică ceea ce suntem.

Este născut in Hunedoara la 31.12.1956. A absolvit Facultatea de Metalurgie din cadrul Institutului Politehnic Bucuresti, în 1982. A parcurs toate etapele necesare formării unui inginer practician în producerea şi turnarea oţelului în cadrul uzinei siderurgice din Hunedoara. Ultima funcţie în cadrul ISPAT Siderurgia Hunedoara până in 28 iulie 2004 a fost Director Producţie. Din 29 iulie 2004 a fost Director General adjunct la TMK-Resiţa, începând cu 1 septembrie 2005 este Director General. A fost cadru didactic universitar asociat al Facultăţii de Inginerie Hunedoara susţinând cursul de Agregate şi Instalaţii Termice în

perioada 1994-2000. Din 2001-2003 a ţinut prelegeri studenţilor de la nivelul masterat cursul de Optimizarea Sistemelor Tehnologice. A condus şi sprijină în continuare acţiunile culturale ale Fundatiei Iancu de Hunedoara. A susţinut teza de doctorat în inginerie la Universitatea Politehnică Bucureşti în anul 1999. A publicat peste 55 articole în revistele din ţară (Metalurgia, Buletinul Ştiintific al Universităţii Timişoara) şi peste 15 articole la reviste din străinătate (Steel Times, Bulletin-CIM).

* *Este Diplomat de Excelenţă AsCUS Provincia Corvina*

Lansare de cărţi la Castelul Corvinilor, Hunedoara …cu Ion Urda, Nicolae Cerişer, Eugen Evu, Victor … Ca scriitor şi istoric, Romulus Ioan Vasile este primit cu mare cinste de hunedorenii lui…

Reşiţa, un oraş... cu temă industrială

REŞIŢA - „Odată cu vârsta preţuim tot mai mult sănătatea şi prietenii“, afirma Romulus Ioan în lucrarea „Singur printre bănăţeni“.

Librăria „**Semn de carte**“ a găzduit joi, 29 iulie un eveniment socio-cultural, eveniment ce a readus în atenţia publicului reşiţean, pasionat de arta fotografică dar şi de cultura şi istoria municipiului nostru, expoziţia de fotografie „Industrial“ semnată de Victor Ioan. Cu ajutorul fotografiilor în alb- negru, una din cele mai bune forme de fotografie document, mărturie, lucrările sale aduc în discuţie o latură de mult uitată a Reşiţei, industria siderurgică. Vernisajul tânărului reşiţean, student al Facultăţii de Artă din cadrul Universităţii de Vest Timişoara specialitatea Artă Fotografică, a fost urmat de un dialog pe tema scrierilor semnate Romulus Vasile Ioan precum „Singur printre bănăţeni“ şi „A doua epistolă către hunedoreni. **Eisenmarkt, Vajdahunyad, Hunedoara“.**

În prima lucrare, dr. ing. Romulus Vasile Ioan, director general TMK, fostul CSR, scrie o scurtă istorie a siderurgiei reşiţene, în mod cronologic, de la 1769, istorie de altfel, foarte bine documentată. Aceasta cuprinde patru epistole către reşiţeni dintre care primele două exprimă sentimentele şi resentimentele autorului. Cea de-a treia epistolă prezintă istoricul uzinelor

reşiţene iar cea de-a IV-a se îndreaptă spre ce trebuie făcut de acum înainte pentru dezvoltarea municipiului nostru. Alături de autori, la manifestare au participat şi dr. **Ada Mirela Chisăliţă şi dr. Mircea Rusnac, istoric cercetător.** Este oare adevărat că dacă nu-ţi cunoşti rădăcinile este ca şi cum nu ţi-ai cunoaşte părinţii? Şi mă refer aici la rădăcinile prinse şi crescute în istoria şi cultura spaţiului în care te-ai născut. Poţi oare să funcţionezi şi să faci faţă într-o societate actuală consumistă până la epuizare fără să ştii, sau încercând să uiţi cine eşti şi de unde vii? Nutreşti cumva sentimentul, tot mai evident, că nu te identifici cu caracterul spaţiului în care ai crescut? Încerci să negi cumva trecutul încă prezent? Te întrebi ce are frumos un oraş industrial, cum sunt Reşiţa sau Hunedoara (exceptând desigur dărnicia peisajului natural)? Nimic frumos! Aşa gândim majoritatea deşi puţini o recunoaştem. Dacă oraşele industriale sunt urâte… cum sunt oameni care s-au format şi trăiesc în ele? Sunt şi ei urâţi? Răspunsul la întrebări l-am primit joi 29 iulie, seara, în curtea umbrită a librăriei Semn de carte*. Romulus şi Victor Ioan s-au alăturat într-un tandem de carte şi fotografie pe tema oraşului industrial şi a locuitorilor săi. Cei doi ardeleni adaptaţi şi adoptaţi de spaţiul bănăţean, tată şi fiu, s-au reunit într-un gest comun de înţelegere şi datorie (oarecum) faţă de rădăcinile lor hunedorene, oferind celor prezenţi argumentele înţelegerii şi estetizării oraşului industrial. Avizat prin meserie, dr. ing Romulus Vasile Ioan, directorul combinatului TMK Reşiţa, a propus celor prezenţi un dialog pe tema scrierilor sale „A doua epistolă către hunedoreni” şi „Singur printre bănăţeni”, punctând totodată constatările

argumentate ale mutării sale împreună cu familia, dinspre Ardeal înspre Banat. Iar dacă o imagine face cât o mie de cuvinte, cea mai directă metodă de estetizare a oraşului industrial ne-a pregătit-o Victor Ioan, prin intermediul expoziţiei de fotografie „Industrial”. Dacă tema fotografiilor este evidentă din titlu, ceea ce trebuie însă marcat este modul în care tanarul student al Facultăţii de Arte Timişoara (Foto-Video), a ales să exploreze cadrul industrial prin intermediul contextului în care s-a născut, într-un gest de asumare a trecutului şi conştientizarea prezentului. Baudelaire spunea că e un miracol al artei faptul că oribilul, exprimat artistic, devine frumuseţe. Au participat la dialog cu opinii oportune dr. Ada Mirela Chisaliţa şi dr. Mircea Rusnac – istoric. Aşadar, joi seara, am avut dovada evidentă (vie) a faptului că oraşul industrial urât este frumos şi mai ales nu naşte oameni urâţi, s-au altfel spus oamenii frumoşi pot estetiza un oraş industrial. Urâţenia nu are la bază considerente estetice, ci mai degrabă contexte sociale, economice.

Lavinia Predescu despre …

Spiritul creativităţii…

Muzeul culturii şi tehnicii fierului - Hunedoara- studiu de caz-proiect

Acest turn de răcire de la Furnalul nr.4 poate deveni corpul Muzeului Fierului

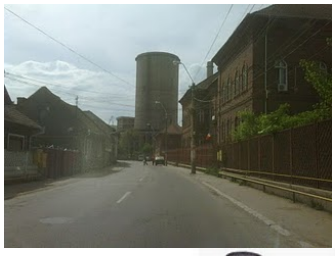

printr-o proiectarea inteligentă se poate transforma acest turn in caldirea muzeului:
aşa arăta un turn similar transformat în anii 2000-2002 î oraşul La Felgura-prov. Asturia Spania

Scrisoare către un prieten,

Dragul meu Romulus, materialul Muzeul Fierului e un proiect frumos,. aşa cum numai tu ştii să întocmeşti, ingenios şi cu patos autentic, este ceva laudabil. La o prima vedere opinez ca desigur merita sa scoti o carte care se adauga excelentei tale prezente in lumea Arderii cosmice pe care omul stra/ strabun, o continuă, pejorativ zicând, prin creativitatea sa şi intima relaţie a Fiinţei umane cu Focul, cu soarele...Suntem cu toţii în acea dimensiune fractalică...şi eu nu glumeam când într-un poem observam ciudata asemanarea fonică a numelui de Inginer, cu cea de Inger...(etimonul fiind acela de ENG, de la Engel...). Ca autor, te percep ca pe un foarte sensibil " poet practician", daca nu uităm că poet vine de la poieion (creaţie)...Dupa milenii, hunedorenii vetrei paideumatice, au în genomul lor colectiv fascinaţia, misterul Zoroastric al Focului divin...In cartea ta " Singur printre reşiţeni", am remarcat o specială filosofie faţă de Timp-

Spaţiu, aşa că repet un laudatio pentru tine: te consider un Poet practician şi păstrez intacte sentimentele de când eram colegi...Daca vrei, poţi include ca modestă prefaţă această epistolă la Evanghelia inimii tale,
eugen evu

Când poate, hunedoreanul revine la Castelul istoric al Corvinilor …

La Corvin Casttle, 2010:
Romulus Vasile Ioan,
manager al metalurgiei reşiţene, animator devotat al muzeologiei, istoriei şi artelor,
ca nostalgic corvinian al Hunedoarei istorice şi culturale …

(conspect texte şi imagini de eugen evu, membru al Fundaţiei Iancu de Hunedoara).

Dr. Ing. Romulus Vasile IOAN

Hunyade Corvin de Inidoara-lumina lumii

1. **Localizare, generalitati :** Hunedoara, Inidoara[1], Eisenmarkt[2], VajdoHunyad[3]

Hunedoara este amplasată pe ramura estică a Munţilor Poiana Ruscă, cel mai important masiv de calcar dolomitic din Transilvania, descoperirile ultimilor ani demonstrând că arealul hunedorean a fost intens locuit odată cu perioada neolitică

Puţine oraşe din lume pot demonstra o vechime şi o continuitate neîntreruptă de şapte milenii. Cu aproximativ 7000 de ani î.e.n., regăsim urme ale civilizaţii Starcevo-Criş, apoi au urmat în ordine cronologică culturile Turdaş, Petreşti, Tiszapolgar, Coţofeni, Bronzul timpuriu, Wietenberg, Igriţa, Hallstatt A-B, Basarabi, dacică. Toate au fost descoperite în săpăturile efectuate în dealul Sânpetru[4]

În punctul Dealului Sânpetru, pe vârful acestuia, se află o fortificaţie de pământ cu val şi şanţ dintr-o epocă neprecizată cronologic şi cultural)[5][6], [3] resursele minerale diverse ale microzonei au fost factorii motivanti a evolutiei vietuirii si a creatiei tehnice, constructia monumentelor, asa zis arheologice, satul, orasul, cimitirul si incinta sacra. În anul 1998, în Grădina Castelului [7] au fost efectuate săpături

[1] Denumirea orasului in graiul padurenesc;
[2] Denumirea in limba germana a Hunedoarei;
[3] Denumirea in limba maghiara a Hunedoarei;
[4] Ioan Romulus, 2007,10
[5] Luca,1999,13. (Muzeul Brukenthal Sibiu)
[6] Sîrbu Valeriu(Muzeul Brăilei)
[7] Punctele arheologice hunedorene intrate în literatura de specialitate poartă următoarele denumiri: Cimitirul Reformat, Grădina Castelului, Biserica Sf.Nicolae, Judecătorie si Dealul Sânpetru.

sistematice. Acestea au scos la iveală material arheologic foarte interesant legat de vatra unui cuptor care se încadrează în Hallstattul timpuriu (H.a.A). La prima examinare a artefactelor găsite am înclinat să credem, împreună cu C.Roman[8], că ne aflăm în faţa descoperii unui cuptor de producere a bronzului, fapt eronat consemnat într-o lucrare a autorului. După studii aprofundate asupra descoperiirii, lipsa unei arderi la temperatură înaltă[9], s-a optat pentru încadrarea acestui complex corespunzând culturii Basarabi, ca funcţionalitate, în categoria gropilor menajere, care depozita resturile unui cuptor de redus minereul[10].

În anul 1998, în Grădina Castelului au fost efectuate săpături sistematice. Acestea au scos la iveală material arheologic foarte interesant legat de vatra unui cuptor care se încadrează în Hallstattul timpuriu (H.a.A). **Punctele arheologice hunedorene intrate în literatura de specialitate poartă următoarele denumiri: Cimitirul Reformat, Grădina Castelului, Biserica Sf.Nicolae, Judecătorie si Dealul Sânpetru[11].**

Datele actuale, care completează vechile descoperiri din zona Hunedoarei, demonstrează că, în cuptoare ca cel prezentat, se putea obţine atât bronz cât şi lupe de fier, întrucât condiţiile termodinamice de a stimula reacţiile de reducere sunt aproximativ identice. Momentul la care este încadrat acest cuptor este Hallstattul timpuriu, mai precis Hallstatt A(sec. XII-XI î.e.n.), perioadă ce corespunde maximei dezvoltări a metalurgiei bronzului în zona Transilvaniei şi care este percepută ca o fază de

[8] Ioan ,1999,80.
[9] Aspect sugerat cu profesionalism de către dr.Horia Ciugudean de la Alba Iulia
[10] Roman, Diaconescu , 2003,57.
[11] Ioan Romulus. 2007, 10.

tranziţie spre epoca fierului[12].

Valea Cernei, lărgindu-se în zona Hunedoarei, a favorizat dezvoltarea la gura văii a unei aşezări care să dea posibilitatea locuitorilor din munţi să vină cu produsele lor, în primul rând cu fier, spre a-l oferi în schimbul grânelor şi al altor produse de la şes. În acest fel s-a dezvoltat Hunedoara ca loc de târg al fierului[13]. Acest fapt a determinat dezvoltarea, în jurul acestei profesii, a fierăritului, şi a altor meşteşuguri legate de necesităţile comunităţii. Domeniul Hunedoara devenea astfel locul de întâlnire a negustorilor de metal care la rândul lor aduceau marfă pentru comercializare, circulaţie monetară, un anumit model de viaţă şi ştiri în urbe. Toate acestea au gravitat atomic în jurul fierului şi a cetăţii până în zilele noastre .

Originea denumirii orasului de Hunedoara vine de la, cuvantul arhai: hunie[14] = palnie , vale care se ingusteaza, in grai arhaic, care s-a transformat in graiul padurenesc in Inidoara. Terminatia oara vine cu siguranta de la var – cetate in limba maghiara, alterarea s-a produs mai tarzie, padurenii transformand **var** in **oara** in timpul pronunta.
huníe (-íi) s.f. – Pîlnie. – Mr. *hunie*. Bg., sb. *hunija*, din ngr. χουνί ‹ gr. χῶνος (DAR; Conev 39), cf. tc. *huni*[15].

2. Ioan Huniade, Iancu de Hunedoara , Ioan Corvin , Ioannes Corvinus,

[12] Ibidem, 11
[13] Velescu 1972,5
[14] Iorgu Iordan
[15] Dex

Hunyadi János, Johann Hunyadi, Ján Huňadi

Dania regală din 18 octombrie 1409 a regelui Sigismund, atestă dăruirea posesiunii regale Hunedoara, *ac Nove Nostre Donationis titulo,* lui Voicu (Wayk filius Serbe), fiul lui Şerb, Mogoş şi Radu, fraţii lui Voicu, unui alt Radu, văr cu ei din partea tatălui şi lui Iancu, fiul lui Voicu (viitorul Iancu Ioan de Hunedoara)[16]. *„Noi Sigismund, rege al Ungariei…*- glăsuieşte printre altele hrisovul - *dăm, dăruim şi hărăzuim lui Voicu, fiul lui Şerb* – şi rudelor sale printre care şi fiul său Iancu pentru strălucitele sale merite militare, domeniul regal, fâneţele, păşunile, pădurile, apele şi eleşteele, după vechile şi adevăratele ei hotare.*"* Punerea în stăpânire a avut loc la 28 octombrie, iar forma orivilegiată a daniei a fost emisă la 10 februarie 1410[17].

Filippo Scolari- comitele de Timiş

Actul din 1409 ne face să credem că familia lui Iancu Ioan era o familie mult mai veche prin datele referitoare la relaţia cu comitele de Timiş, Filippo Scolari de Ozora. Ipoteza este întărită, de regele Mathia, care evidenţiază rolul lui Scolari *„acest excelent comandant l-a învăţat pe tatăl meu primele lucruri din meşteşugul războiului şi sub severa sa educaţie a devenit mai întâi cel mai viteaz oştean, apoi căpitan[18] şi de un izvor italian care spune că florentinul aflat în slujba*

[16] Mureşan 1968,45-46

[17] Lupescu 2003,7-34;
[18] Mureşan 1968,45-46

lui Sigismund de Luxemburg este giovanetto allevato, Iancu Ioan de Hunedoara".

Posibil ca acest act, de care este legată sărbătoarea Zilei Hunedoarei astăzi, să fi reprezentat o întărire a unei donaţii făcute înainte de data acestui act. În timpul lui Iancu Ioan Corvin de Hunedoara[19] localitatea capătă o dezvoltare pe care nu o avusese înainte; devine târg (oppidum), iar cetatea se transformă în castel. Originea, religia şi numele lui Iancu Ioan Corvin au fost terenul de dispută a multor istorici, atât de origine română cât şi maghiară. O concluzie se impune să precizăm că Viteazul Iancu Ioan de Hunedoara[20] a fost hunedorean, născut român, zis românul (*dictus Olah*)[21], a făcut carieră ca Voievod al Transilvaniei şi Guvernator al Ungariei, dar în primul rând, lucru care l-a făcut nemuritor, Iancu Ioan Hunyadi este apărătorul creştinătăţii europene, este cruciatul de sânge românesc din Inidoara (Huniadi)[22]. În Istoria Românilor Nicolae Iorga îl caracterizează astfel: „*Coborâtor din cnezi, fiu al ţinuturilor celor mai primejduite, ţăran rămas aşa până la sfârşitul vieţii sale, cu tot catolicismul său, cu toate călătoriile în Apus şi cunoştinţa împrejurărilor italiene, cu toată căsătoria cu o sălăgeancă de neam nobil, Elisabeta, el şi-a pus înainte de un scop, pe care l-a urmat cu toate puterile sale şi cu toate mijloacele rasei, ale celei robite, de care se ţinea, şi ale celei libere, cu care a făcut pact de alianţă şi chiar legături de familie, şi nu numai să*

[19] Am utilizat si concluziile referitoare la numele voievodului transilvănean făcute de domnul Andrian Andrei Rusu în cartea *Ioan de Hunedoara şi românii din vreme lui* , Ed. Presa Universitară clujană , Cluj Napoca 1999.

[20] Maghiarii cunosc legenda lui Ianoş Viteazul

[21] Iorga 1996,4685.

[22] Ibidem.

asigure liniştea Ardealului necontenit atacat la toate pasurile, ci să împiedice asemenea încercări printr-o serie de ofensive, de acte de cruciată, mergând până la capăt, în fund cu mijirea cupolelor Constantinopolului imperial, de atâta vreme prime jduit şi el."

Iancu de Hunedoara în Chronica Hungarorum, Brno 1488

Pentru noi, hunedorenii important este că Iancu Ioan Hunyadi aparţinea unei societăţi medievale în care originea etnică nu are importanţă. Din acest motiv, nici românii, nici maghiarii nu au greşit şi nici nu vor greşi vreodată, dacă vor continua să şi-l revedice, el le aparţine în egală măsură[23]. *Orgoliile naţionale trebuie înfrânate şi trebuie să înţelegem ambiţia comună a două etnii europene de a atrage un personaj istoric european de talia Ianculuі numai de partea unei baricade. Ce s-ar întâmpla astăzi cu multe personalităţi din lumea sportului european, dacă am aplica aceeaşi gândire!?? Până la urmă trebuie respectată alegerea unui individ într-un moment istoric oarecare ţinându-se cont de contextul religios, politic, geografic, socio-economic, etc.* În pofida multitudinii de supoziţii, istoriografia română şi cea maghiară, cu alte cuvinte cele direct interesate în limpezirea problemei, au ajuns la o concluzie comună conform căreia familia „de Hunedoara" a fost de origine română[24]. Părerea personală a autorului asupra originii familiei *Hunedorenilor* este

[23] Rusu A A 1999.
[24] Tripa D T 2002

că aceasta trebuie căutată în ţinutul cuprins între comitatul Hunedoarei, Cinciş, Densuş, Râul de Mori şi Banatul din imediata apropiere a Porţilor de Fier ale Transilvaniei. Dorinţa unor istorici de al *importa pe Hunyade* din familiile româneşti cu *originea sănătosă a sudului României* trebuie înţeleasă în contextul disputelor *crizei româno-maghiare*, depăşite în prezent.

În cazul Corvinilor trebuie ţinut cont de situaţia specifică a Transilvaniei în secolul al XV-lea, specificitate care se menţine într-o oarecare măsură şi în vremea noastră, lucru care este greu de înţeles astăzi de unii contemporani din sud. Trebuie precizat faptul că în Transilvania secolului al XV-lea, coexistau două biserici: bizantină şi romană, cele două religii se aflau într–un conflict neîncetat pseudodoctrinar[25].

Catolicismul având de partea lui instituţiile şi puterea politică şi ortodoxia o forţă pasivă eficace, bazată pe puterea credinţei şi a toleranţei. Concomitent peste aceast absurd război fratricid al credinţei se suprapune mişcarea de unire a celor două biserici[26], care culminează cu Sinodul de la Florenţa care promulgă solemn unirea în 6 iunie 1439. Trebuie ţinut cont de propagarea hotărârii unirii celor două biserici creştine într-o Transilvanie cu vorbitori de limbă latină, care ascultau în biserică liturghia în limba slavonă, necunoscută şi greoaie.

„Iancu Ioan Corvin alături de Matia Corvin a contribuit efectiv la anii de

[25] Punctul de vedere al autorului, care consideră că diferenţele doctrinare nu au natură divină, ci pur umane. Omul a produs separarea celor două biserici, tot el a accepta creştinismul de rit bizantin ca o erezie!!!

[26] Dorinţa exprimată de Patriarhul Constantinopolului şi de de papa Eugeniu al IV-lea şi alţi ierarhi.

glorie ai istoriei medievale al regatului Ungar. Iancu Ioan Corvin de Hunedoara a fost şi el creaţia unei provincii care era dominată de contraste de diverse tipuri[27]*. Hunedoreanul a fost legat atomic de domeniul său şi de Transilvania, ajungând un important apărător al creştinătăţii europene. Iancu Ioan vine în contact cu Renaşterea*[28]*, în toate manifestările vieţii sociale, politice şi culturale*[29]*, care trebuie să-l fi influenţat în mod benefic. De aceea se cade ca istoricii să scrie biografia lui Iancu Ioan de Hunedoara prin prisma Renaşterii, acceptând noile realităţi europene al anului 2000."*

Iancu Ioan Corvin de Hunedoara, marele voievod transilvănean, a facilitat dezvoltarea acestui meşteşug pe domeniul Hunedoara, cu atât mai mult cu cât domeniul se afla în posesia familiei Corvinilor. Fiul acestuia, Mathia Corvin, regele Ungariei, a încurajat meşteşugul fierarilor prin reducerea şi scutirea acestora de impozite[30].

Viitorul Mare Cavaler, trimis la Florenta sa studieze, tehnica de lupta florentine, regulile *castelor* cavaleresti , a intrat inevitabil in contact cu ideile renasterii si a umanismului, care au produs in mod normal o transformar a mentalitatii comune in regatul maghiar si a format o mentalitate lumianta militanta tipica pentru ideile cruciadei tarzii *. Huniade vine în contact cu Renaşterea, în toate manifestările vieţii sociale, politice şi culturale*[31]*,...,* care trebuie să-l fi influenţat în mod benefic, creand premizele unui

[27] Rusu 1999, 56

[28] Trebuie acceptat că Renaşterea a fost mai timpurie în Transilvania decât în celelalte provincii româneşti.

[29] Lăzărescu, sa. Ţările Române şi Italia până la 1600. Bucureşti, 1972, 68.

[30] Ioan , Ateliere şi cuptoare, posibile obiective turistice în zona Hunedoarei, lucrare prezentată la Simpozionul de Cultură industrială, Calea Fierului în Banat Reşiţa,2000, lucrare în curs de publicare

[31] Lăzărescu, sa. Ţările Române şi Italia până la 1600. Bucureşti, 1972, 68

luminat [32]. Intr-o scrisoare adresata lui Ulrich de Cilli, 1453, Iancu, spune: Eu caut adevarata noblete in inima umana , nu altundeva, parafrazand ideile marelui Petrarca.

Hunide i-a cunoscut si s-a afalt in contac cu :

- Umanistul Poggio Bracciolini, care spunea dspre el: *sapientia et humanitate*- care costitue liantul spiritelor luminate ale epocii. [33]
- Ducele Milanului Fracesco Sforza;
- Dogele Franceso Fosecari il denumea in scrierile sale prieten;

Cariera politica a lui Ioan Huniade a fost: *una carriera rinascimentale… in tutto e per tutti* [34]

Cariera militara a ramas imortalizata in biblioteca Florentei: Sederea italiana a lui Hunyadi Janos[35] .

Cruciada de la Varna din 1444, aşa cum apare în ediţia din 1564 a lui 'Martin Bielski' - *Cronici Poloneze*

Intr-o scrisore catre Siennea a magistratului Bracciolini, Huniade este descris: Givanni Vaivoda, riputassime et gloriossimo capitano, piu che qualumache altro de nostri tempi[36]

Huniade, fiind recunoscut in vremea s-a ca cel mai mare comandant militar al Ungariei medievale. Fapte care ne dau dreptul sa-l considera pe Huniade ca fiind : cel mai mare strateg militar al Europei Centrale si de Sud –Est.’’[37].

A fost *curtat* toate ordinele cavaleresti active pentru o noua batalie a Bizantului : atacul la rege(Mahomed al II lea) nu se putea face decat cu cavalerul/ nebunul... adica Huiande.Cea mai clasica

[36] **Fl Banfi, 1934, 261-262**

[37] Nicolae Ceriser Directorul Muzeului Castelul Corvinilor

dovada este Ioan de Capistrano, calugar franciscan, sustinatori ai cruciadelor, pionul de sacrificiu a papa Calixt al III-lea. In dealul Sanpetru era o capela catolica cu hramul Sf. Petru. Huniade era cavalerul/ nebunul[38] , pt ca era in

coasta turcilor si cu posibilitati maxime de deplasare si concentrare militara, avand o tehnica de lupta foarte eficienta intr-un spatiu geografic redus in comparatatie cu Europa crestina

Batalia Belgradului, 22 iulie 1456, in centrul imaginii Ioan de Capistrano, iar in stanga cu sabia ridicata Huniade.

Huniade a murit, pe 11 august, de ciuma, la Zemun, in apropiere de Belgrad, ia cateva luni mai tarziu se stinge si Giovanni de Capistrano. Ioan (Iancu) de Hunedoara a fost inmormantat in Catedrala Catolica din Alba Iulia, iar pe piatra sa funerara sta scris: “S-a stins lumina lumii!”.
In urma acestei batalii, papa Calixt al III-lea l-a numit pe Ioan (Iancu) de Hunedoara “atletul cel mai puternic – unic – al lui Christos”.

Piatră comemorativă a **Bătăliei de la Belgrad din 1456** din parcul Kalemegdan din Belgrad

Printr-o enciclica papala, in fiecare zi, la ora 12, se trag clopotele bisericilor catolice din toata lumea in memoria lui Ioan (Iancu) de Hunedoara, chemand credinciosii la recitarea rugaciunii “Angelus”. La Vatican, momentul rugaciunii Angelus este public duminica si in timpul sarbatorilor

[38] aluzie la piesa jocului de sah

religioase, cand pelerinii se strang in Piata San Pietro pentru a recita rugaciunea impreuna cu Sfantul Parinte.
La 554 de ani de la moartea sa, Ioan de Hunedoara este in continuare pomenit in toate bisericile catolice din lume. In Romania, din pacate, nu se da o atentie prea mare personalitatii sale istorice impresionante: cateva strazi din diferite orase ale tarii ii poarta numele, un colegiu o fundatie culturala din Hunedoara. *De aceea se cade ca istoricii să scrie biografia lui Iancu Ioan de Hunedoara prin prisma Renaşterii, acceptând noile realităţi europene al inceputului de secol 21.*

3. Simbolistica hunedoareană

Simbolurile , legendele si heraldica Huniazilor, o întâlnim in castelul de la Hunedoara, ctitorit în cea mai mare parte de Iancu de Hunedoara, castel care a fost reşedinţa familiei CorvineştilorVoievodatul Transilvania a fost *fondat* de celebrul căpitan Ioan Iancu Corvin de Hunedoara. Din toţi întemeietorii de principate, Hunyade a avut rolul politic cel mai evident. De altfel, ceilalţi sunt legendari, în timp ce el este istoric.
El pare să fi fost nu numai un rosicrucian, ci un Rose – Cruce. Căci el a atins şi chiar a depăşit starea de om primordial este foarte probabil, dar nu credem că acest nume
rezervat iniţierii se potriveşte unui misionat al unui Centru daco – hiperborean. Familia de origine a renumitului căpitan este a simplului cneaz Voicu zis *Corvinul*.

Supranumele, după legendă, are originea: Voicu, soţia sa şi Iancu Ioan, erau plecaţi în călătorie. Obosiţi, ei se odihneau sub un arbore, unde nu întârziară să adoarmă. Singur, micul Iancu Ioan a rămas treaz. El pleacă din braţele mamei sale, scoase inelul de aur din degetul tatălui şi începu să se joace cu el. Trecu un corb care fură inelul din mâinile copilului şi zbură cu el. Copilul începu să plângă, trezindu-l pe tatăl său; acesta ucise pasărea cu o săgeată ; corbul ucis lăsă să cadă inelul. În amintirea acestui fapt, *familia de Hunedoara, Huniazii* , luară ca blazon un corb ţinând un inel de aur în cioc şi supranumele Corvinul. Familia va fi înnobilată în 1409, de către regele Sigimund de Luxemburg, fiindu-i dăruite domeniile şi castelul Hunedoarei ca o recunoaştere a serviciilor aduse regalităţii. În acelaşi an familia primea şi binecunoscuta stemă înfăţişând corbul cu inel în cioc. Prin diploma regelui Ladislau al V-lea Postumul din 1453, această stemă, simbolizeaza vitejia dovedită de Iancu de Hunedoara pe câmpul de luptă.

Cea mai monumentală reprezentare a blazonului lui Iancu de Hunedoara se află pe timpanul portalului scării spirale construite în 1453. Scara spirală construită într-un turn, conduce la etaj la „Sala Dietei", sub aceasta găsindu-se „Sala cavalerilor"[39][1].

Pe timpanul portalului este sculptată foarte frumos, cu o acurateţe deosebită stema care i-a fost confirmată lui

[39] Aurelian Sacerdoţeanu, *Stema lui Dan al II-lea în legătură cu familiile Huniade şi Olah,* în „Revista muzeelor", 1968, V, I, p.10; O. Velescu, *op. cit.*, p. 28; Jozsef Szalay, Lajos Baróti, *A magyar nemzet története,* II. kötet, Lampel Róbert könyvkeseskedése (Wodianer F. és fiai), Részvénytársaság, Budapesta, 1896, p. 205.

Iancu printr-o diplomă, de către regele Ladislau al V-lea Postumul, la 1 februarie 1453[40].

Această stemă are următoarea compoziţie:

- **Scut având în 4 zona** :
  - 1 şi 4 corbul cu inel în cioc înfăţişat în momentul aterizării cu aripile încă deschise,
  - 2 şi 3 un leu susţinând o coroană pe o labă.
    - **Scutul este timbrat de un coif medieval** văzut din faţă, cu viziera lăsată, pozitia de lupta sau de atac a cavalerului ;
    - **deasupra o coroană cu cinci fleuroane (<u>cruci înflorate</u>),** din spatele căruia se înalţă o aripă.
    - **sub coroană ies <u>lambrechini</u> bogaţi** care întregesc în mod fericit alcătuirea, simbolizand impodobirea, frumusetea, cavalerului plecat pe campul de lupta.Coroana aminteşte de înalta demnitate pe care a ocupat-o
    - **Compoziţia descrisă se află dispusă într-un chenar cvadrilobat (<u>cruce</u>)** care este susţinut de doi îngeri, cu un picior îngenuncheat, dar gata să se ridice.

[40] O. Velescu, *op. cit.,* p.27 - 28; O. Floca, *op. cit.,* p.224.

- **Leul din acel blazon simbolizează**, potrivit actului de confirmare, vitejia cu care a apărat Iancu de Hunedoara regatul ungar atât timp cât a fost guvernatorul acestuia,

Stema este executată în stil gotic cu unele influenţe renascentiste, vizibile mai ales în cazul tenanţilor[41][3].

Cifra cinci utilizata in repetarea unor motive in cadrul heraldicii , se afla sub o semnificatie, incarcatura ezoterica. Este cifra *Harului* (4+1). Este realitatea pamantescului in care apare contributia factorului divin. Dumnezeu adauga de la Sine ceea ce lipseste performantelor si stradaniilor noastre omenesti. In limba ebraica, "Ha'ret" (pamantul) este un multiplu de patru, in timp ce "Hasamaim" (cerul) este un multiplu de cinci. Cifra 5 este unul din factorii care apar pretutindeni in structura si masuratorile Cortului Legamantului . 5= **libertate .** 5= simbolizeaza calatoria (fizica si spirituala), aventura si miscarea continua. Odata cu ele, apar si instabilitatea, surprizele si schimbarile radicale.

Un alt loc de reprezentare este pe logiile orientate înspre curte ale aripii Matia, corbul cu inel în cioc, stând pe o cracă, având orientarea spre dreapta şi fiind pictat în frescă. Pasărea este redată in culoarea neagră a corbului.

„Sala cavalerilor" se constituie într-un alt spaţiu predilect de reprezentare a blazonului Corvineştilor. Pe cheile de boltă corbul este înfăţişat în două genuri de compoziţii heraldice.

În primul dintre acestea scutul conţine corbul cu inel în plisc stând pe un fragment de creangă fără frunze. În cantonul superior stâng se află o semilună şi o stea în şase colţuri. De data acesta luna sustine steaua . Corbul este orientat înspre dextra, iar

[41] O. Velescu, *op. cit*., p. 28.

penajul său este fin sculptat. Ca un amănunt de execuţie, dar care îşi pune amprenta asupra blazonului este faptul conform căruia coada este înfăţişată răsfirată

Steaua cu sase coltuir, este o hexagrama reprezinta "cumpatare si armonie" in toate partile lumii sau hexagrama = simbolul chinezesc Yang-Yin

O altă reprezentare demnă de menţionat se găseşte pe timpanul portalului capelei construită la mijlocul secolului XV, această stemă prezentându-se astfel:

- scut având în câmpul său corbul cu inel în cioc, cu aripile deschise şi stând pe o cracă.
- Scutul aplecat în partea dreaptă este timbrat în cea stângă cu un coif medieval cu viziera lăsată înfăţişat din profil şi prevăzut în cimier cu o coroană cu cinci fleuroane din care iese corbul cu aripile deschise ţinând în cioc un inel.
- De sub coroană, cu ţâşnesc lambrechini care cad de o parte şi de alta a scutului. Corbii sunt orientaţi spre dreapta[42].
- Lângă coroană, în dextra sunt reprezentate o semilună, iar sub ea o stea în şase c

[42] **Tripa D**

uri. Întreaga compoziţie - în alt scut, mai mare, aşezat drept[43].

În cadrul capelei pe o cheie de boltă de la balcon există reprezentat în chenar cvadrilobat coiful medieval cu viziera închisă aşezat în profil, timbrat de o coroană cu trei fleuroane mari şi două mici şi având în creştet corbul cu aripile deschise, dar de data aceasta fără inel şi orientat spre dextra.

În senestra, în spatele corbului sunt figurate semiluna şi steaua în şase raze. Lambrechini bogaţi izvorăsc de sub coroană.

Mit alchimic, evident, căruia orice cititor avertizat îi va descifra cu uşurinţă simbolurile: călătoria, veghea sub arbore a lui Ioan căruia îi este destinat inelul de aur, corbul negru saturnian care pune stăpânire pe inel captivitatea Soarelui în Saturn; trezirea tatălui; săgeata care, omorând corbul, eliberează inelul: oţelul filozofilor care, tăindu-l pe Saturn, pune în libertate Soarele[44]. Mesajul alchimic transmis de Iancu Ioan Corvin urmaşilor acestor meleaguri este cifrat în heraldica corviniană astfel: *fierului* ***(element provenit din adancurile pamantului)****, străpunge şi ucis pasărea lui Saturn (întunericul, răul-inteligent si longeviv, foarte rezistent* ***aspecte intruchipate de vitalitatea si comportamnetul Corbului)*** *pentru a elibera inelul de aur (lumina, binele, iubirea care este fragila si efemera)*[45]**,**

[43] **ibidem**

[44] Lovinescu 1996 , 55.
[45] Ioan 1998.

paradoxul este dat de faptul ca actiunea a doua elemete teluric(fierul) si saturnian (corbul) produc prin contact produc Lumina.

Iancu Ioan Corvinul a fost unul din marii căpitani ai secolului XV; a oprit înaintarea urcilor şi a organizat rezistenţa pentru o sută de ani şi a îndepărtat de Europa invazia turcească, lăsându-i timp să-şi organizeze apărarea. Istoricii români nu au dat importanţa cuvenită cavalerului hunedorean. Autorii cărţilor de istorie au insistat cu preponderenţă în anii de dinainte de 1989 pe voievozii din Moldova şi Ţara Românească. Originea sa *transilvăneană* şi implicarea sa în viaţa socio-politică a Transilvaniei a făcut dificilă prezentarea întregii sale contribuţii în istoria europeană. Nu întotdeauna interesul transilvănean a corespuns cu cel moldovean şi valah. În contextul secolului al XV-lea nu se punea problema naţională aşa cum se punea în secolele XIX – XX şi chiar XXI. De aceea este dificilă caracterizarea unui personaj istoric cu conştiinţa prezentă.

Bibliografie:

1. *Agricola G., De re metallica , Mockba, Nedra, 1986.*
2. Balogh J. 1943, Az erdelyi renaissance Kolozsvar, Cluj, 1943.
3. Faiver I 2000 A, Ezoterismul, Ed. Paideia, Bucureşti,
4. Iorga N., *Istoria Românilor, vol IV*, *Cavalerii*, Ed. Enciclopedică, Bucureşti, 4685.
5. Ioan R.V. 2000, *Iancu Ioan Corvin de Inidoara,*Provincia Corvina oct., 2000.
6. Ioan R V , 2007 - A doua epistola catre hunedoreni, Ed Neutrion, Resita 2007
7. Işfănoni R., Pădureni Hunedoreni, O viziune etnografică, ed.II , Ed.Mirabilis, Bucureşti, 2006.
8. Lovinescu V. 2006, *Dacia Hiperboreană,* Ed. Rosmarin , Bucuresti, 1996.
9. Lupescu R. 2003, Domeniul cetăţii Hunedoara în timpil Hunedorenilor, Mediaevalia Transilvanica, Tom V-VI, 2001-2002,nr.1-2,Satu Mare, 2003.
10. Mureşan C. 1968, Iancu de Hunedoara, Bucureşti, 45-46, 1968.
11. Pascu St. 1972, *Voievodatul Transilvaniei*, vol. I, Ed. Dacia, Cluj, 1940, 1972.
12. Popescu O. Ş. 2001, sa, Hunedoara, oraşul pădurenilor, oraşul fierului, Ed.Realitatea, Arad, 2001.
13. Prodan D. 1968, *Iobăgia în Transilvania în secolul al XVI lea*, Vol II , Bucureşti, 1968.
14. Prodan D. 1994, Producţia fierului pe domeniul Hunedoarei în secolul XVII, Din istoria metalurgiei Hunedorene, 110 ani de la punerea în funcţie a primului furnal de la Hunedoara 1884 –1994, material publicat din anuarul Institutului de

Istorie Cluj, Tom I –II, 1958 – 1959,1994.
15. Pataki I. 1970, *Exploatarea fierului în Comitatul Hunedoara la începutul secolului al XVI-lea,* Comunicare prezentată la Universitatea Babeş –Bolyoi , Cluj-11970, republicată învolumul omagial Din istoria Metalurgiei Hunedoarei 110 ani de la punerea în funcţie a primului furnal de la Hunedoara 1884-1994, 1970.
16. Popa R. 1988, *La începuturile Evului Mediu românesc. Ţara Haţegului*,Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988.
17. Roman C. D. 2003, sa,*Un complex aparţinând culturii Basarabi descoperit la Hunedoara-Grădina Castelului*, Acta terrae Septemcastrensis I,Universitatea Lucian Blaga Sibiu Institutul pentru cercetarea şi valorificarea partimoniului cultural transilvănean în contextul european, Ed. Economică, 2003.
18. Rusu A. 1999 *Ioan de Hunedoara şi românii din vremea lui*, Ed. Presa Universitară clujeană, Cluj Napoca, 1999.
19. Surdu B. 1960., Liniile dezvoltării social economice a Transilvaniei în secolul al XVIII–lea până la răscoala lui Horia, în AIIC, III, 120, 1960.
20. Tripa D T, 2000 – Personalitatea lui Iancu de Hunedoara intre legenda si adevarul istoric, Corviniana nr.6, 2000, 160-171
21. Tripa DT, 2001 - Utilizarea blazonului Corvinestilor pe edificii monumentale, Corviniana nr.7, 2001, 167-184;
22. Tripa DT, 2001-2002 -Cateva reprezentari inedite ale blazonului lui Iancu de Hunedoara, Sargetia XXX, 2001-2002
23. Velescu O. , 2001-2002, *Castelul de la Hunedoara*, Ed. Meridiane, Monumentele patriei noastre, Bucureşti, 1972.

Ideea tradiţiei: Fiul lui Romulus V. Ioan, studentul Victor Ioan, vernisaj cu temă industrială, la Reşiţa

Pagini invitate:

Mircea Rusnac –
Hunedoara, sora Reşiţei

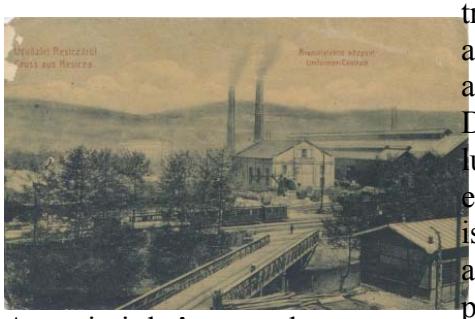

Am primit la începutul acestui an din partea lui Romulus Vasile Ioan (http://romulusioan.blogspot.com) două lucrări istorice de mare interes. Acum o vom prezenta pe prima dintre ele, care, dincolo de orice aşteptări, prezintă o importanţă deosebită pentru reşiţeni. Se numeşte *A doua epistolă către hunedoreni. Eisenmarkt, Vajdahunyad, Hunedoara*, fiind scrisă de un inginer foarte pasionat de istorie.* Pentru hunedoreni fără discuţie că aceasta este o lucrare de referinţă. Însă, aşa cum am precizat, surprinzător poate părea faptul că şi reşiţenii au de aflat multe lucruri din paginile sale. Aceasta poate şi pentru faptul că autorul este unul din foarte rarii buni cunoscători ai situaţiei trecute şi prezente din ambele centre de tradiţie ale siderurgiei româneşti. De aceea, citind cu atenţie lucrarea sa, descoperim o extraordinară mostră de istorie comparativă, cu adevărat fără precedent până acum. Pentru că, deşi Hunedoara şi Reşiţa sunt

separate de o distanţă geografică extrem de mică şi au cunoscut de-a lungul timpului condiţii istorice foarte asemănătoare, nimeni nu a avut până acum competenţa să facă un paralelism istoric între ele.

După cum scrie autorul în *Motivaţie*: „Cu siguranţă istoricul, deţinătorul adevărului despre **trecut**, va critica vehement *impardonabila* violare a unui domeniu al ştiinţei de un practicant al ştiinţei aplicate. Nu mă voi supăra, ce este scris trebuie forfecat, iar alinarea mea va fi dezbaterea. Şi totuşi, am să-mi cer scuze, nu apreciez munca solitarului decât în atletism, alergătorul de cursă lungă sau maratonistul, care luptă de unul singur cu timpul, cu spaţiul şi cu el însuşi. Consider team-ul ca fiind grupul multidisciplinar mai reconfortant pentru vremurile actuale. Grupul multidisciplinar poate prezenta o garanţie a consistenţei unei lucrări.” (p. 4) Temerea lui Romulus Vasile Ioan nu are temei, întrucât istoricii (aşa de puţini câţi sunt astăzi în zona noastră) nu au decât de câştigat din implicarea şi a altor pasionaţi în studierea trecutului, iar munca de echipă este întotdeauna generatoare de foloase reciproce.

Pasionat de istorie, inginerul hunedoreano-reşiţean a efectuat, după cum mărturiseşte, numeroase excursii de documentare în locuri de mare semnificaţie istorică: Villa rustica din Popeasca (Cinciş), cetăţile dacice din Munţii Orăştiei, Valea Fierului din Densuş, Valea Caselor, zona Ghelarului, Pădurea oraşului din Teliuc, fostele fierării de pe văile Cernei, Govăjdiei, Runcului şi Zlaştiului, furnalul de la Topliţa, cel de la Govăjdia, Castelul Corvinilor sau Muzeul Fierului. (p. 4)

După o amplă prezentare a tradiţiilor metalurgice antice şi medievale ale zonei, posesoare a unora dintre cele mai bogate zăcăminte din Europa, autorul constată că printre factorii favorizanţi ai dezvoltării industriale ulterioare s-a numărat şi vecinătatea geografică a Banatului: *Banatul este fruncea*, se intitulează un subcapitol al cărţii, cu precizarea în text că „*peste deal, în Banat* (subl. aut.) se produc transformări importante, Banatul devine domeniul Coroanei, *adică devine fruncea* (subl. aut.).” Aceasta determina o influenţă benefică şi asupra regiunilor învecinate: „Toate transformările şi modificările socio-demografico-economice au fost *importate consecutiv* pe domeniul Hunedoara şi în sudul Transilvaniei.” (p. 76) Pentru că, oricum, *Ardealul este mintea*, cum figurează în titlul subcapitolului următor (sublinierile autorului).

Legăturile încep să se contureze: „Transilvania este patria natală a geologului, mineralogului şi metalurgului austriac Ignaz von Born (1728-1789), consilier *cezaro-crăiesc* (subl. aut.), care ajunge la mari onoruri la Praga şi la Viena şi care efectuează în 1770 călătorii de documentare în Ardeal, Banat şi Ungaria superioară.” (p. 76) Din constatările făcute de specialişti rezulta concluzia următoare: „În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, atelierele de extragere şi prelucrare a fierului de pe domeniul Hunedoara sufereau de handicapul «subtehnologizării» şi rămânerii în urmă a relaţiilor din plan socio-economic, în comparaţie cu celelalte trei mari zone producătoare de fier din Imperiul habsburgic: Banat, Stiria şi Ungaria inferioară. Această subtehnologizare îşi punea amprenta asupra nivelului de producţie şi

asupra calităţii fierului produs. Fierăritul din această perioadă are un caracter ţărănesc şi deci o productivitate scăzută." (p. 77) Iată deci că Banatul, datorită condiţiilor speciale în care era administrat, luase un relativ avans, deşi în perioadele anterioare metalurgia hunedoreană fusese în mod evident mai dezvoltată.

În 1779 îşi făcea apariţia Franz Joseph Müller von Reichenstein, „cel care a fost reformatorul relaţiilor sociale şi economice ale domeniului Hunedoara." (p. 77) Era nimeni altul decât întemeietorul furnalelor reşiţene din 1771! De altfel, funcţionase chiar până în 1779 ca superior minier şi director al Direcţiei Miniere Bănăţene de la Oraviţa. În 1779-1780, el a participat „activ la revitalizarea producţiei miniere şi metalurgice pe domeniul Hunedoara." (p. 77) După renumele pe care îl avea, se putea deduce interesul arătat Hunedoarei de către conducerea imperiului. El a întocmit un raport cuprinzând 71 de puncte şi 890 de file. (p. 78) Conform acestuia, domeniul Hunedoara dispunea în acel moment de 13 ateliere de extragere şi prelucrare a fierului, fiind acţionate de energia hidraulică a râurilor Cerna, Govăjdie şi Runc. Ele se aflau la Baia de Coase, Nădrab, Limpert, Plosca, Topliţa, Baia Craiului, Teliucu Mic, Sibişel, Baia Cerna etc. „Raportul poate fi considerat un studiu de fezabilitate a atelierelor de fierărit de pe domeniul Hunedoara." (p. 78) Müller propunea pentru redresarea pieţei fierului în regiune „o adevărată reformă." (*Ibidem*) Totodată, el era „reformatorul producţiei de fier forjat la Hunedoara, la 21 iunie 1800 participând la lucrările de pornire a investiţiei celei de-a şaptea forje situată în zona Plosca" şi tot lui „trebuie să-i atribuim studiul de

fezabilitate şi amplasare a viitorului furnal de la Govăjdia.” (p. 79)

Dacă furnalele de la Reşiţa au fost pornite în 1771, nici cele hunedorene nu au întârziat prea mult. Cel de la Topliţa apărea în 1781, iar cel de la Govăjdia în 1813. (p. 86) Motivaţiile erau foarte asemănătoare cu cele care au determinat şi alegerea Reşiţei: „Însemnatele rezerve de minereu de fier existente la Ghelar şi Teliuc, bogăţia pădurilor furnizoare de mangal, dar mai ales puternica tradiţie a prelucrării fierului de către pădureni.” (p. 87) În 1858, furnalele reşiţene produceau 5.600 tone de fontă, iar cel de la Govăjdia 3.456, fiind cele mai productive din Ardeal şi Banat. (p. 96) A urmat apariţia centrelor industriale Călan şi Hunedoara.Romulus Vasile Ioan caracterizează astfel începuturile industriei hunedorene: „Uzina de Fier de la Hunedoara este rezultatul dezvoltării tehnice şi tehnologice din Imperiul austriac de la sfârşitul secolului al XIX-lea, ca urmare a dezvoltării producţiei şi a nevoilor acute de metal, generate de interminabilele campanii militare purtate de către acest stat. Apariţia uzinei din Hunedoara era impusă de tehnologiile precare, învechite, din atelierele care produceau fier în această zonă, devenite cu timpul nerentabile, pe de altă parte şi de conjunctura creată prin dezvoltarea căii ferate, apariţia unor noi tehnologii de producţie şi îndeosebi extinderea pieţei prin creşterea consumului de metal în uzinele mecanice şi de construcţii de maşini din Transilvania.” (p. 99)Ca şi în cazul Reşiţei cu un veac mai devreme, autorităţile aveau de ales între mai multe alternative: modernizarea furnalului de la Govăjdia sau găsirea unui alt amplasament, la

Simeria, Deva sau Hunedoara. În final, cea din urmă va avea câştig de cauză. Pe lângă avantajele de ordin geografic (apropierea de Ghelar şi Teliuc, existenţa pădurilor), „punctul forte" a fost dorinţa comunităţii, exprimată de către primarul George Dănilă, care a adresat un memoriu autorităţilor în 1881 în acest sens, „obligându-se să cedeze statului cu titlu gratuit atât terenul necesar construcţiilor industriale, cât şi drepturile de exploatare a carierei de calcar, angajându-se să acorde întreg sprijinul constructorilor, în special în problemele de aprovizionare." (p. 99) Ideea a fost foarte bună, întrucât a urmat punerea în valoare a zonei prin construirea căii ferate normale Hunedoara-Simeria.Construirea propriu-zisă a uzinei a început în august 1882 şi a durat, ca şi la Reşiţa, aproape doi ani, până la 25 mai 1884, când a fost făcută inaugurarea. Iniţial erau două furnale, dar acolo numărul lor va creşte în scurt timp, alăturându-li-se altele trei (în 1884, 1885 şi 1903). Primele trei funcţionau cu mangal, iar celelalte două pe bază de cocs. Minereul de fier parcurgea cei 16 km de la Ghelar cu ajutorul unui funicular, apoi pe o cale ferată îngustă. Mai funcţionau funicularele Govăjdia-Râul Bătrâna (18 km) pentru mangal, Govăjdia-Bunila (14 km) pentru mangal şi calcar, iar calcarul extras din carierele locale era transportat cu atelaje. (p. 100)

Comparaţia pe care autorul o face între producţiile diferitelor centre siderurgice din Transilvania şi Banat poate fi foarte instructivă. Dacă în 1814 furnalele reşiţene produceau 1.198,8 t fontă (adică 3,28 t/zi calendaristică), furnalul de la Topliţa producea în 1836

2.460 t, însemnând 6,4 t/zi. În 1899 Hunedoara singură dădea 83.000 t fontă, în vreme ce, în 1885, Reşiţa, împreună cu Bocşa şi Dognecea, abia atingeau 46.500 t, iar Anina realiza 31.700 t în 1890. (p. 103) Atunci cele mai mari furnale erau nr. 2 de la Călan, nr. 4 de la Hunedoara şi nr. 4 de la Reşiţa. În 1911 raportul Hunedoara-Reşiţa la fontă era de 70.070,6 t – 69.500 t, iar peste doi ani situaţia se inversa: Hunedoara producea 88.719,6 t, iar Reşiţa ajungea la 114.150 t. (p. 103)

Ca şi la Reşiţa, şi proprietăţile uzinei hunedorene erau destul de extinse, cuprinzând: minele de fier de la Ghelar, furnalul şi turnătoria de la Govăjdia, uzina hidroelectrică din Căţănaş şi cea din Hunedoara, ateliere mecanice, atelier hidro, iluminatul uzinei, atelier pentru transporturi, atelierul pentru unelte agricole din Zlaşti, calea ferată îngustă Ghelar-Hunedoara şi domenii forestiere. (p. 105)Sfârşitul primului război mondial a fost o perioadă dificilă şi pentru Hunedoara. La 5 noiembrie 1918 s-a ajuns chiar la oprirea furnalelor din cauza lipsei combustibilului şi a dezorganizării administrative apărute. (p. 108) În 1919, uzinele au fost preluate în proprietatea statului român, dar integrarea în noul context economic se făcea greu şi producţia continua să fie scăzută. În noiembrie 1919, o comisie condusă de generalul Ştefan Burileanu a vizitat uzinele din noile teritorii ale României. Între propunerile acesteia figura şi „transformarea Hunedoarei într-un centru siderurgic la fel de important ca şi Reşiţa, această propunere fiind motivată de aşezarea mult mai sigură din punct de vedere strategic a ţinutului Hunedoarei, aflat mai în

centrul ţării.” (p. 108) O monografie din 1928 enumera astfel proprietăţile Hunedoarei: uzina de fier cu cinci furnale, uzina de la Govăjdia, fabrica de utilaje agricole Zlaşti, minele de la Ghelar şi domeniul forestier de la Poeni. (p. 108-109) Uzina hunedoreană va rămâne în proprietatea statului în perioada interbelică, la fel ca şi cea din Cugir, însă vor fi dese tentativele de a le trece în mediul privat. Iniţial s-a încercat integrarea acestora în U.D.R., apoi s-a trecut la obstrucţionarea comenzilor metalurgice, dirijate către uzinele private. Ca răspuns, Uzina de Fier Hunedoara a exportat masiv fontă în Ungaria, acest lucru fiind şi el stopat de Uniunea Industriilor Metalurgice şi Miniere în 1923. Până în 1938 s-a continuat exclusiv cu producţia de fontă, iar în 1938-1941 au fost construite şi o oţelărie Martin şi un laminor de semifabricate de 800 mm. (p. 109)

În 1929 se încercase fuzionarea Hunedoarei cu Societatea Metalurgică Copşa Mică-Cugir, iar în 1930 a fost pe punctul de a fi preluată de Uzinele Škoda. În 1933, Max Auschnitt a încercat să o integreze în Concernul Titan-Nădrag-Călan. Totuşi, U.F.H. (din 1931 R.I.M.M.A.) Hunedoara va rămâne proprietate de stat, administrată mai întâi în regie directă (1919-1931), apoi sub formă de regie publică (1931-1940) şi ca societate pe acţiuni (1940-1948). (p. 109-110)

Dacă până în 1934 U.F.H. a reprezentat „o povară pentru bugetul statului”, (p. 136) după acest an ea a început să înregistreze beneficii. Statul nu investise mult timp sumele necesare, fiind preferat sectorul aurifer. (p. 137) Abia după încheierea crizei economice din 1933 s-a observat o revigorare a investiţiilor la Hunedoara, care au culminat cu oţelăria

şi cu laminorul amintite. În 1940-1945, societatea pe acţiuni creată mai cuprindea doar uzina hunedoreană şi minele de la Ghelar. (p. 137)

Oţelăria Siemens-Martin nou înfiinţată funcţiona cu tehnologia de elaborare din minereu (75% fontă, 25% fier vechi), în timp ce la U.D.R. şi T.N.C. era tehnologia din fier vechi (25% fontă, 75% fier vechi), cu un preţ de producţie mai redus (2,06 lei/kg faţă de 2,77 lei/kg), existând şi cauze tehnologice care conduceau la creşterea costului. (p. 141) În 1932 deja, U.D.R. ajunsese la o încărcătură pentru cuptoare de 17% fontă şi 83% fier vechi, iar T.N.C. Ferdinand la 23% fontă şi 77% fier vechi. În general, U.F.H. livra pe piaţă mai mult semifabricate, precum fontă brută, lingouri, laminate sub formă de ţaglă, minereu de fier etc. Acestea erau vândute, reprezentând 80-90% din veniturile uzinei, în timp ce la Reşiţa şi la Ferdinand se produceau laminate finite sau maşini. În consecinţă, se poate aprecia că „U.F.H. era nevoită să lucreze în condiţii de fabricaţie dezavantajoase comparativ cu ceilalţi competitori din siderurgie.” (p. 142)În schimb, uzina din Călan a fost cooptată în 1924 în Uzinele metalurgice unite Titan, Nădrag, Călan, împreună cu minele Teliuc şi uzina Ferdinand. (p. 142)În regiunea Hunedoarei exista cea mai mare rezervă de minereuri din ţară. La fier, acestea, concentrate mai ales în Masivul Poiana Ruscă, reprezentau 84% din totalul naţional, în vreme ce rezervele bănăţene ale U.D.R.-ului erau doar de 8,5%. 70% din patrimoniul naţional de minereu de fier se aflau pe teritoriul U.F.H. De asemenea, în apropiere era bazinul carbonifer al Văii Jiului, cu 97% din rezerva de cărbune brun a

ţării şi cu 50% din rezerva totală. Zăcămintele de gaz metan din judeţele Târnava Mare şi Târnava Mică nu se aflau decât la 100-120 km distanţă. (p. 144) În zonă erau şi importante cantităţi de fier vechi, provenite din activitatea industrială. La Reşiţa se produceau şi materiale refractare, iar din 1941 şi la Hunedoara era pornită o fabrică de dolomită. La mangan, rezervele din Banat însemnau 14% din totalul naţional, faţă de 32% în Carpaţii Orientali. (p. 145)

În 1941, cele 5 furnale ale U.F.H. produceau 175.000 t fontă (58% din totalul ţării), iar cele 2 de la U.D.R. doar 105.000 (33%). La oţel raportul era de 58-24 în favoarea U.D.R. (8 cuptoare faţă de 4), iar la cuptoare electrice „scorul" era de 32% U.D.R. – 28% U.F.H. La laminate, tot U.D.R.-ul conducea cu 38%-18%. (p. 146) Capacităţile de laminare din Banat (Reşiţa, Ferdinand, Nădrag) totalizau 48%, iar cele din Ardeal (Hunedoara, Cluj) 26%. (p. 147) În timp ce U.F.H. utiliza minereul de fier din Poiana Ruscă, având o concentrare de 37%, U.D.R. importa 50% din minereul folosit, de o calitate mai bună, aceasta având evidente urmări în producţia de fontă. (p. 150)După 1944 a urmat şi la U.F.H. o nouă „perioadă grea, datorită tuturor implicaţiilor din viaţa socio-economică ce influenţau climatul de uzină de la Hunedoara; peste toate acestea apare tot mai des implicarea politicului în viaţa uzinei. Trebuie consemnat că nu este vorba de politicul autohton, românesc, ci de influenţa politică *importată prin mijloacele vremii* (subl. aut.) din Uniunea Sovietică." (p. 151) S-a încercat totuşi construirea unei fabrici pentru producerea cocsului, în acel moment singurul loc din ţară unde acesta se

producea fiind Reşiţa. (p. 157) În special după naţionalizarea din 1948 s-a trecut la un proces de sporire accelerată a capacităţilor industriale.

În ultimii ani ai perioadei comuniste, criza în care se afla economia românească a început să îşi facă simţite efectele, fapt descris astfel de către Romulus Vasile Ioan: „Evoluţia siderurgiei ultimului deceniu al secolului al XX-lea a fost marcată de perioada de declin a economiei naţionale care începuse în anul 1985, când s-a înregistrat pentru prima dată după 1980 o reducere a Produsului Intern Brut – P.I.B. În anii următori, cu excepţia anului 1986, când P.I.B.-ul a crescut cu 2,3%, tendinţa de diminuare a indicatorilor anuali s-a adâncit. Principala ramură care genera descreşterea P.I.B.-ului era industria, care în acea perioadă reprezenta 50% din P.I.B., până în 1989. În aceste condiţii, descreşterea medie anuală a P.I.B.-ului în perioada 1985-1989 este de 0,7% (0,9% în industrie).” (p. 184) Evident, fenomenul s-a accentuat după 1989, în condiţiile schimbării sistemului economic.

Combinatul Siderurgic Hunedoara a fost reorganizat în baza H.G. nr. 29/14.01.1991, când a luat fiinţă S.C. „Siderurgica” S.A. (p. 183) Au început să fie oprite unele capacităţi industriale, (p. 159) însă s-a evitat disponibilizarea masivă de personal. (p. 192) Un bun conducător al acelei perioade a fost Silviu Samoilescu, pensionat însă în 1996. „Odată cu Silviu Samoilescu se încheie era romantică a siderurgiei hunedorene.” (p. 193) În general, problemele şi convulsiile survenite în aceşti ani pot fi din nou puse în relaţie de paralelism cu ceea ce se întâmpla în aceeaşi perioadă la Reşiţa. În cele din urmă,

Siderurgica a devenit proprietatea indienilor din grupul L.N.M.-I.S.P.A.T., la pachet cu Petrotub Roman, cu care nu avusese nimic în comun până atunci. (p. 221) Lucrarea se încheie cu o scurtă trecere în revistă a mişcării muncitoreşti desfăşurate la Hunedoara de-a lungul timpului.

Lucrarea lui Romulus Vasile Ioan este probabil cea mai completă monografie a istoriei industriei regiunii Hunedoara, având ca merit principal faptul că o pune mereu în legătură cu contextul în care s-a desfăşurat. Autorul a scos în evidenţă multe aspecte asemănătoare fenomenelor petrecute la Reşiţa în perioade de timp apropiate. În acest sens, prezentarea Reşiţei ca un etalon şi ca un permanent termen de comparaţie până în momentul naţionalizării demonstrează faptul că autorul cunoaşte locul ocupat pe atunci de aceasta în cadrul industriei româneşti. Însă prezentarea cu modestie, în termeni pozitivişti, a realităţilor Hunedoarei ne arată că nici ea nu a fost mai prejos. În concluzie, ambele centre industriale de tradiţie au cunoscut faze asemănătoare de dezvoltare şi de reorientare, care le fac să arate ca nişte oraşe-surori, împreună la bine şi la greu de-a lungul timpului.

* Romulus Vasile Ioan, *A doua epistolă către hunedoreni. Eisenmarkt, Vajdahunyad, Hunedoara*, Editura „Neutrino”, Reşiţa, 2007, 247 p.

Pagini invitate

Mircea Rusnac – Bănăţenii (de munte)

văzuţi de un Ausländer de lux

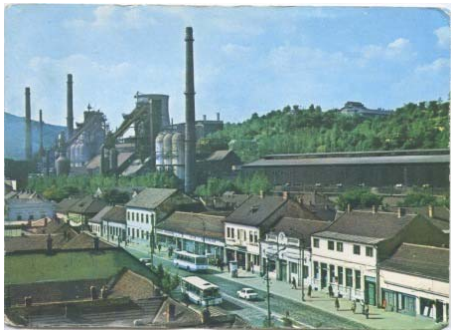

A doua lucrare a lui Romulus Vasile Ioan, „cel mai ardelean dintre bănăţeni” (http://romulusioan.blogspot.com), este de o factură total diferită de prima analizată aici. Dacă aceea se axa în special pe trecutul Hunedoarei, ţinutul de obârşie al autorului, văzut, este adevărat, de multe ori în comparaţie cu istoria industrială a Reşiţei, de data aceasta avem de a face cu o radiografie strictă a experienţei trăite de el în Banat.* Concluziile trase ar trebui să ne intereseze şi să ne preocupe în cel mai înalt grad.

Ca orice regiune situată la interferenţa unor lumi diferite, şi Banatul a suscitat de timpuriu interesul unor observatori de primă mărime. În 1780, Francesco Griselini analiza situaţia românilor bănăţeni de atunci, impresiile sale nefiind deloc măgulitoare. Chiar dacă le recunoştea acestora unele calităţi (ospitalitatea, pioşenia, ascultarea copiilor faţă de părinţi), totuşi trăsăturile negative predominau net: erau primitivi şi ignoranţi, femeile nu erau frumoase, abundau în rândul lor hoţii şi tâlharii, erau cruzi, dar şi fricoşi, murdari şi mult mai înapoiaţi decât vecinii lor sârbi. Aceasta era însă la începutul modernizării, după care peste Banat s-a revărsat influenţa civilizatoare austriacă. În rândul românilor, Banatul a început să fie considerat „fruncea”, iar după 1919 mulţi au fost atraşi de mirajul dezvoltatei regiuni. Totuşi, care este situaţia actuală? Tocmai la această

întrebare răspunde Romulus Vasile Ioan, un alt observator de primă mână, specialist atât în domeniul tehnic, cât şi în cel istoric. De o asemenea opinie autorizată nu se poate face abstracţie.

Lucrarea *Singur printre bănăţeni* are câteva părţi distincte: la început, autorul face unele consideraţii despre situaţia şi mentalitatea găsite de el în Banat (de munte, cum ţine să precizeze), apoi prezintă istoria foarte recentă a siderurgiei reşiţene şi în final face ample prezentări, de mare interes, asupra situaţiei economice internaţionale şi naţionale, cu accent special desigur pe industria de profil.

De la început, Romulus Vasile Ioan prezintă unele opinii interesante, anume că românii seamănă prea puţin cu celelalte popoare latine, neavând virtuţile acestora. Nu sunt nici mari cuceritori, precum romanii, conquistadorii sau Napoleon, nici creatori de frumos ca marii artişti italieni, nici mari revoluţionari în politică sau cultură, nici catolici. Conform opiniei sale, trăsăturile negative s-au accentuat în a doua jumătate a secolului al XX-lea: „A apărut ceva în educaţia individului şi în formarea caracterului românului după cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea. Cu toţii ne amintim de *a fi băiat deştept*, *a fi şmecher*, sau *vezi, ăla se descurcă!* (subl. aut.) De fapt, în spate se ascundea, mascată, cosmetizată, hoţia, şmecheria, care a creat undeva o breşă cu urmări incomensurabile în tipologia românului matur de după 1980 şi până în prezent, atunci când sintagmele educaţiei enunţate începeau să-şi facă efectul. Să nu uităm că alături de ridicarea hoţiei la rang de isteţime (*«Vezi, se descurcă, e isteţ!»* - subl. aut.), s-a aplicat consecutiv

sintagma *«Lasă, destul am muncit eu, măcar el să o ducă mai uşor»* – subl. aut. (aşa vorbea un părinte din perioada comunistă în familie, în auzul copilului). Astfel s-a creat, cu foarte puţin efort, un om care dorea să câştige uşor şi, dacă se poate, fără muncă, prin şmecherie. Se crease o mentalitate împotriva sintagmelor de genul *«Meseria este brăţară de aur»*, *«Să trăim din muncă cinstită»* etc. (subl. aut.) Devenise o ruşine să obţii note mari învăţând, era la modă să copiezi sau să cumperi o notă, era ruşinos să fii angajat şi să câştigi cinstit atâta timp cât puteai să-ţi rezolvi un concediu medical, o pensie de boală, o repartizare la un loc călduţ sau dădeai *«dreptul»* (subl. aut.) acolo unde trebuie ca să se rezolve problema." (p. 9) Credem că toţi românii pot recunoaşte, măcar în sinea lor, adevărul acestor lucruri.

Totuşi, analiza autorului se focalizează asupra bănăţenilor, în mijlocul cărora îi este dat să trăiască: „personajul principal este *bănăţeanul*", spune el. (p. 12) În continuare se face distincţie între Banatul de munte şi cel de pustă, care „diferă radical, putem spune chiar până la contradicţie. Nu numai prin peisaj, ci mai ales ca mentalitate a populaţiei." (p. 12) Deci toate referirile îi vor viza pe bănăţenii din zona montană.

În aceste locuri, Dumnezeu a făcut o „risipă de bogăţie", dar aceasta nu se reflectă în modul de viaţă al locuitorilor: „Am întâlnit şi oameni care aveau de toate şi nu ştiau să se bucure de ele. Aceştia nu mai sunt normali." (p. 13)

Ca şi Griselini, şi Romulus Vasile Ioan a găsit unele calităţi ale bănăţeanului. Un evident plus este colecţia de cristale a lui Constantin Gruiescu, altul ar fi

declanşarea revoluţiei din 1989. Însă, ca şi mai demult, aspectele negative predomină puternic în viaţa Banatului.

Bănăţeanului îi lipseşte punctualitatea, are tendinţa să tărăgăneze lucrurile. (p. 14) În vestita parabolă a caprei vecinului, varianta bănăţeană este: „Să moară şi Ion, să moară şi capra.” (p. 15) În Banat „nu putem menţiona manifestări patriotice semnificative”, comparabile cu ale celorlalte regiuni: „bănăţeanul consideră că doar Banatul este patria lui.” (p. 16) Şi în plus: „Bănăţeanul autentic ştie să se adapteze la toate condiţiile, el este patriot atunci când se referă la *Banatul lui* (subl. aut.), indiferent pe unde trec în prezent graniţele.” (*Ibidem*)

Un mare defect al bănăţenilor este în viziunea autorului mândria, foarte supărătoare pentru ceilalţi: „Este lucrul ce frapează cel mai mult în Banat. Toţi cei care se consideră bănăţeni sunt *mândri/făloşi* (subl. aut.). (…) De ce, nu pot să precizez. Ca simplu participant de o vreme la viaţa socială din Banat, consider această afirmaţie ca fiind una stupidă.” (p. 17) În acest caz, trebuie să admitem că Romulus Vasile Ioan vede corect lucrurile.

Muzica practicată acum de ei este în mare regres faţă de cea din trecut, fiind doar o copie a celei sârbeşti. (p. 18) Solidaritatea manifestată la revoluţie este „destul de rar întâlnită în ultima perioadă.” (p. 18) „Banatul şi bănăţeanul au fost întotdeauna, până la contactul cu el şi ei, două noţiuni admirate. Banatul, privit din orice parte a României, pare un spaţiu de invidiat. Însă convieţuirea în acest areal nu e tocmai aşa.” Aceasta din următorul motiv: „Este singura regiune din România unde noul venit este întâmpinat

cu eticheta de *vinitură*. Eticheta pare, la prima vedere, o metodă de protecţie împotriva ştirbirii, vezi Doamne, a sângelui nobil de bănăţean." (p. 19)

De aici şi până la separatism nu mai rămâne decât un pas: „Spun asta fiindcă de foarte multe ori am remarcat la populaţia care cu mândrie îşi spune *bănăţeană* următoarea sintagmă: *Banatul nostru sârbesc*, *reuniunea bănăţenilor*, *cooperarea bănăţeană*, considerându-se ca fiind elita românilor. (…) Există tendinţa de a considera Banatul ca fiind buricul pământului." (p. 19, sublinierile autorului) Totuşi: „În Banat nu s-au înregistrat manifestări xenofobe sau cu alte conotaţii etnice. Banatul pare la prima vedere un spaţiu în care s-a dorit efectuarea unui experiment legat de convieţuirea în U.E." (p. 20)

Potrivit lui Romulus Vasile Ioan, toate aceste defecte ale bănăţenilor s-au repercutat negativ asupra situaţiei Combinatului Siderurgic Reşiţa. Acesta a mai avut şi ghinionul privatizării eşuate cu firma „Noble Ventures", ceea ce a fost „o mare porcărie, o nedreptate." (p. 27) Pe multe pagini este relatată pe larg istoria acestei privatizări şi a anulării sale ulterioare. Faptele fiind încă foarte apropiate în timp, nu vor putea fi temeinic studiate decât cu ajutorul documentelor care vor fi accesibile în viitor. Important este că vechea uzină reşiţeană a evitat în ultimul moment colapsul, iar autorul vorbeşte tocmai în calitate de director general din perioada de regenerare de după acest greu impas. Evident, etapa actuală, datorată noilor investitori ruşi, este net superioară erei „Noble Ventures".

Ce a găsit inginerul hunedorean venit în fruntea C.S.R.? După descrierea sa, situaţia era absolut nefirească. A fost întâmpinat cu ostilitate: „Exista o înverşunare a localnicilor împotriva uzinei, dar cei mai revoltaţi şi cei mai recalcitranţi reclamagii erau chiar foştii angajaţi. Am avut ocazia să cunosc şi alte situaţii similare în alte localităţi, dar niciunde răutatea şi dorinţa de a se răzbuna pe uzină nu atingea asemenea cote.” (p. 50) Salariaţii, în loc să servească interesele uzinei, comercializaseră în anii anteriori pe piaţa iugoslavă salopete, bocanci, scule şi dispozitive mecanice, pe lângă benzină. „În uzină, formalismul era la loc de cinste.” (p. 50)

Şi conducerea uzinei era divizată, noii veniţi fiind sabotaţi de cei vechi: „Trebuia demonstrat că cei doi noi veniţi (Radu Constantin şi Romulus Vasile Ioan, n.n.) sunt proşti, adică *vin alţii să ne înveţe pe noi*.” (subl. aut.) Pe deasupra: „Fluxul tehnologic era gândit de aşa natură, încât să nu funcţioneze pentru a avea performanţă. Parcă cineva se gândise ca fabrica să meargă cu spatele.” (p. 50) Totul era ambiguu: „Salariaţii nu vorbeau şi nu ştiau să explice clar un fenomen, cadrele tehnice vorbeau o limbă tehnică *meglenoromână* (subl. aut.), era cumplit să încerci să înţelegi ce se întâmplase aici. Nu se vorbea clar, compartimentul tehnic al acestei fabrici nu a introdus în limbajul uzinei o limbă clară, tehnică, şi atunci, din dorinţa de comunicare, uzina şi-a creat propriul limbaj.” (p. 51) Ne întrebăm, dacă aceste fapte sunt adevărate, cum ar fi putut o asemenea uzină să funcţioneze în mod normal şi să fie şi profitabilă?

Noii veniţi erau mereu confruntaţi cu tradiţia locală: „Au venit să *ne*

umilească, pe noi care am creat siderurgia românească." (subl. aut., p. 51) Iar angajaţii erau încurajaţi şi de alţi concetăţeni: „Foştii salariaţi ai C.S.R. (pensionari ori plecaţi) se manifestau la reuniuni social-culturale şi prin presă cu o evidentă ostilitate împotriva C.S.R. (nu am înţeles de ce, dar aşa era), uzina avea peste 1.500 de procese cu foşti şi actuali angajaţi." (p. 51) Iar sindicatul era şi el intransigent: „Toate discuţiile, chiar şi pe teme banale, se făceau numai pe un ton ridicat." (p. 51)

Toate aceste forţe locale negative (sindicatul, angajaţii, foştii conducători, partidele locale, pensionarii ceserişti, administraţia locală) se coalizau, trimiţând conducerii din Slatina „un flux continuu de informaţii, de cele mai multe ori false şi tendenţioase." (p. 52) Acest obicei ar proveni din trecutul turcesc al Banatului. „Limbajul tehnic din Reşiţa avea cuvinte ce nu se foloseau niciunde, era evidentă influenţa separatistă a bănăţeanului. Nivelul unor şefi în sectoarele fluxului de producţie era mult sub ceea ce era nevoie pentru a pune corabia pe linia de plutire." (p. 53) Chiar şi noul cuptor electric fusese prost amplasat: „Inexistenţa unei strategii de dezvoltare a secţiei de oţelărie şi a uzinei în ansamblul ei făceau ca toate costurile de modernizare pentru utilajele existente şi pentru noile investiţii să fie duble, iar în unele cazuri chiar triple." (p. 54)

Trebuie să recunoaştem: oricâte prejudecăţi ar avea autorul împotriva bănăţenilor (care acum încep să devină minoritari în Banat), părerile doctorului inginer se cuvin a fi luate în seamă. Suntem siguri că starea tehnică a C.S.R.-ului era aşa cum o descrie el şi cel puţin

această parte a criticilor sale este întrutotul corectă. Până la urmă, întreaga situaţie provenea dintr-o mentalitate deficitară a multor salariaţi şi a altor locuitori cu care aceştia erau în contact. Cât de departe ne apare acum vremea St.E.G.-ului sau cea a U.D.R.-ului! Acum C.S.R.-ul s-a mai pus pe picioare, prin efortul conducerii şi prin infuzia de capital rusesc. În concluzie, ne putem întreba la fel ca şi Romulus Vasile Ioan: „Dacă suntem cei mai făloşi, cei mai deştepţi, primii la toate, cei mai…, de ce suntem ultimul judeţ din ţara românească?" (p. 69)

Prezentarea amplă făcută apoi contextului naţional şi mondial al dezvoltării siderurgiei poate suscita un deosebit interes, cel puţin pentru un nespecialist în domeniu. Ea este de natură să ne indice, o dată în plus, că omul acesta ştie ce spune şi întotdeauna îşi bazează afirmaţiile pe date şi argumente incontestabile. Aceasta dă un plus de credibilitate lucrării şi ne asigură că tot ceea ce prezintă este autentic.

În final, Romulus Vasile Ioan dă bănăţenilor unele sfaturi de bun simţ. Aceasta pentru că uzina lor, „un combinat, cândva un simbol al industriei române, a fost plimbat, faultat, masacrat, după principii şi interese politice şi/sau locale." (p. 128) Deci ce ar trebui să facem noi, bănăţenii?

„Bănăţenii au plătit şi mai plătesc un preţ scump pentru mândria lor atât de mare. În fala lor au pierdut şi încă vor mai pierde multe. Fala bănăţenească este cel mai mare consumator de resurse atât materiale (băneşti), cât şi energetice (energii umane). Şi totul din cauza unor încăpăţânări prosteşti şi a unor interese meschine, care şi astăzi bântuie prin

halele de pe malurile Bârzavei. Drept dovadă că bănăţeanul îşi schimbă părul, dar năravul ba." (p. 128) Deci, primul lucru, ar trebui renunţat la mândria fără fundament. Apoi, trebuie „să nu considerăm modestia ca fiind sărăcie." Va trebui să considerăm „munca singurul izvor de generare a avuţiei personale, regionale, naţionale." Şi mai ales, „vom renunţa să mai trăim numai din poveştile cu ce au făcut alţii acum 237 de ani, acum 150 de ani etc. Important este ceea ce facem *noi, acum*." (subl. aut., p. 128)

Observaţii absolut corecte, după părerea noastră. Cercetarea trecutului este necesară pentru a ne cunoaşte identitatea. Însă trăim în prezent şi trebuie să continuăm realizările înaintaşilor, care au muncit pentru ei, aşa cum şi noi astăzi trebuie să muncim pentru noi. De aceea, „vom respecta munca şi pe cel ce munceşte" şi „vom fi mai puţin clevetitori." (p. 129) Ar fi aşa de greu, oare? În concluzia lui Romulus Vasile Ioan: „Reşiţa are puţine şanse să redevină ceea ce a fost, asta este clar. *Renaşterea oraşului* (subl. aut.) este în noi, în capacitatea viitorilor conducători de a înţelege că nu trebuie trăit în prezent numai din trecut. Urbea trebuie să-şi schimbe profilul economic, iar cetăţenii – mentalitatea." (p. 129) Iată condiţiile pe care va trebui să le îndeplinim pentru a ieşi din starea actuală de înapoiere generală, aşa cum le vede conducătorul singurei întreprinderi rentabile din oraş.

Încheiem aici prezentarea opiniilor lui Romulus Vasile Ioan, care poate că multor bănăţeni neaoşi le vor lăsa un gust amar. Comparativ cu descrierile lui Griselini (care a petrecut şi el trei ani în Banat), parcă defectele noastre s-au

înmulţit şi s-au agravat. Să ne gândim cât a progresat în acest răstimp lumea civilizată, care nu trăieşte doar din trecut. Bănăţenii au capacitatea nativă şi inteligenţa care să le permită să se ridice acolo unde le este locul. Problema este că acest lucru nu se poate realiza decât exclusiv prin eforturi proprii. Romulus Vasile Ioan, dincolo de limbajul său direct şi expresiile spuse pe şleau, care pe unii îi pot şoca, ne dă unele sfaturi de bun simţ, cum făceau şi trimişii Mariei Tereza pe vremuri. Atunci, bănăţenii au înţeles misiunea care le era încredinţată şi au făcut din regiunea lor un „colţ de rai". Acum, vor mai găsi energiile trebuincioase pentru o a doua renaştere?

*Ioan Romulus Vasile, *Singur printre bănăţeni*, Editura „Neutrino", Reşiţa, 2008, 133 p.

NINA CURI|A

Reşiţeni şi hunedoreni, oameni din două judeţe s-au întâlnit aseară pentru o clipă de relaxare

motto:
Nu e uşor să fii Romulus Ioan Vasile"...
…" Ca să fi om întreg"…(Rudyard Kipling)

Reşiţa - Culoare, cuvinte de suflet, muzică. În această ambianţă s-a desfăşurat dublul eveniment cultural găzduit de Galeria Agora.

Expoziţia a cuprins lucrări ale artiştilor Petru Comisarschi, Cristian Mircioane, Adriana Ilin Tomici, Radu Ro§an, Tiberiu Balasz, Torino Bocaniciu, Dan Vifor Pichiu. Lucrările au fost realizate în acest an la o tabără de pictură desfăşurate la Văliug, finanţati de directorul TMK, Romulus Ioan Vasile. Lucrările expuse au fost prezentate, criticate, descoperite celor prezenţi de criticul de artă Călin Chincea.

„Singur printre bănăţeni“ Este titlul cărţii ce poartă semnătura directorului TMK, Ioan Romulus Vasile, a cărei lansare a avut loc aseară. Hunedorean de origine, reşiţean prin... forţa împrejurărilor. Despre autor şi carte au vorbit prieteni şi cunoscuţi. La ce ne-am putea aştepta de la o carte scrisă de un inginer? Termeni seci, date sterile? Nu şi în acest caz. În „Singur printre bănăţeni” descoperim o altă pasiune a inginerului Romulus Vasile Ioan - istoria. ştiinţa trecutului, care ne ajută să ne putem trasa viitorul. Viziunea sa asupra privatizării eşuate cu Noble Ventures, de exemplu, se remarcă în mod special. Avem de-a face cu un om care a văzut totul clar, din exterior, nefiind implicat în mod direct. Însă, lucrând la un combinat asemănător, care trecea prin probleme asemănătoare, Ştia despre ce era vorba. În plus, după preluarea CSR-ului de către TMK, el a fost cel chemat să culeagă „roadele” precedentei privatizări. Însă, nu avem de-a face nici cu o lecţie de istorie. Chiar şi titlul acestei cărţi ne împinge către o latură sentimentală. Singură- tatea pe care autorul o simte, poate o scăpare nevoită din partea unui om obişnuit să poarte **o mască asemănătoare oţelarului.** Totuşi, inginerul este şi el om la rândul său, obligat să se supună slăbiciunilor umane. Dar el este primul care îşi recunoaşte greşelile. „Nu e uşor să fii Romulus Ioan Vasile”... Câteva cuvinte care spun mai mult decât orice despre un om în mintea căruia se luptă inginerul, directorul, istoricul, dar şi fiinţa umană O fiinţă umană cu părţile sale bune şi rele, cum sunt toţi oamenii, inclusiv bănăţenii. De aceea, autorul nu poate fi acuzat de ipocrizie când aminte şte anumite aspecte mai dificile ale zonei noastre. Putem accepta aşa ceva de la o persoană care a văzut bârna din ochii săi înainte de a

vedea paiele din ochii noştri. Indiferent
cât de greu ar fi de acceptat, nici noi nu suntem perfecţi cum nici autorul nu e. Nu există perfecţiune Probabil că acesta e şi motivul singurătăţii sale. Inginer înainte de orice, tinde spre perfecţiune fără a o putea găsi. Bănăţenii prezenţi la eveniment l-au făcut să înţeleagă că e unul dintre ei şi că de fapt perfecţiunea trebuie lăsată în seama
zeilor.

De asemenea, oricât de mult a vrut autorul să evidenţţieze faptul că a scris cartea în calitate de inginer şi nu de ardelean sau bănăţean s-a înşelat..

A scris-o ca şi om.

Romulus Vasile IOAN

Motivaţie sau postludiu la pagini invitate

…Timpul nu aşteaptă, este inamicul imbatabil al tuturor. Timpul este ireversibil, sensul fiind implacabil spre „finish". Cu metodele actuale, nu cunosc să se poată realiza o călătorie în timp. Călătoria virtuală este generată de noi înşine şi ea se numeşte amintire. Amintirea este un spaŃiu virtual, trăit, în care putem să deformăm din motive omeneşti unele date ale scenariului. Trecutul este amintire, mărturisire, istorie, documente, etc. Trecutul poate reveni oricând în realitate, el poate transmite semnale modificatoare de conştiinţe şi destine. Amintirea ca amprentă a unui eveniment trecut, poate genera pasiune şi emoţie, fiind singura metodă care ne poate cufunda în trecut. Prezentul este o entitate, cea mai fragilă. Prezentul permite transformarea viitorului în trecut. Analizând trecerea anilor, a vieţii, îmi pun problema dacă există prezent, sau timpul se derulează între viitor şi trecut. De aceea, popoarele care şi-au evaluat şi apreciat trecutul au avut viitor, evoluând cu înţelepciune în prezentul trecător. Viitorul este izvorul nesecat de viitoare

amintiri. Viaţa nu este un spaţiu limitat de naştere şi moarte, conţinutul ei este plin de căderi şi înălţări. Este greu să defineşti într-o frază noţiunea de viaţă. De aceea înţelepţii lumii au studiat biblioteci de tăbliţe scrise pe lut, papirusuri, epistole, scrieri pe piatră, informaţii pictate, textele semite, Vechiul şi Noul Testament ca esenţă a inspiraţiei divine, cărţi vechi şi documente fără a o caracteriza complet. Viaţa, pentru mine, nevrednicul laic, este un dar de la Dumnezeu, este un spaţiu energetic, un N - dimensional care trebuie trăit la maxim. În momentul naşterii nici nu am putea refuza acest cadou. Cred că nu este nimic mai frumos în această lume ca Viaţa, care ne dă şansa de a conştientiza lumea. În această viaţă am cunoscut oameni de care mi-a fost drag şi pe care îi îndrăgesc şi acum, chiar dacă ei nu mai sunt. Doresc tot timpul, chiar dacă mă mint, ca ei să fie printre noi. Nu vom ştii niciodată cu certitudine dacă moartea este un final sau doar o trecere. Deşi moartea, ca final, îmi displace. Accept finalul vieţii, fiind o realitate independentă de mine, care trebuie să ne transcende într-un alt spaţiu energetic, un alt univers. Fiindcă, dacă nu credem că ISUS a înviat, totul este zadarnic. Pasiunea este una dintre flăcările vieţii fiinţei umane, ea generează căderi şi înălţări, dar poate însufleţi cele mai benefice fapte. Pasiunea este reactivul care poate mistui fiinţa umană pentru un Ńel. Ea poate fi indusă sau dobândită şi, de aceea, efectele ei sunt diferite. Inginer fiind, am iubit istoria, chiar pot spune am făcut o pasiune, m-am ferit tot timpul de a face aprecieri la adresa adevărului istoric, am considerat că acest avatar este exclusiv al istoricilor şi de aceea, această carte nu este o carte de istorie

tradiţională, ci ea este rezultatul dorinţei inginerului de a ordona evoluţia tehnicilor de obţinere a fierului într-un habitat cunoscut. Cartea este modul în care am ales să-mi exprim pasiunea despre trecut şi amintiri. Cartea nu este completă dar, odată scrisă şi publicată, nu îmi mai aparţine, ea este a celor ce au răbdarea de a o citi, poate fi atacată, criticată, completată. Cu siguranŃă istoricul, deţinătorul adevărului despre trecut, va critica vehement impardonabila violare a unui domeniu al ştiinţei de un practicant al ştiinţei aplicate. Nu mă voi supăra, ce este scris trebuie forfecat, iar alinarea mea va fi dezbaterea. Şi totuşi, am să-mi cer scuze, nu apreciez munca solitarului decât în atletism, alergătorul de cursă lungă sau maratonistul, care luptă de unul singur cu timpul cu spaţiul şi cu el însuşi. Consider team-ul ca fiind grupul multidisciplinar mai reconfortant pentru vremurile actuale. Grupul multidisciplinar poate prezenta o garanţie a consistenţei unei lucrări. Am apreciat ingeniozitatea şi iscusinţa meşterului fierar care a transformat natura în unelte. Aceasta mi-a indus un interes de scormonitor în practica fierăritului. Cu siguranţă vacanţele de vară petrecute lângă bunicul meu Gheorghe Dărămuş, meşter fierar în satul łelna (jud.Alba), când urmăream spectacolul modelării fierului, a avut o influenţă asupra pasiunii pentru istoria fierului. În timpul şcolii în subconştientul meu s-a înregistrat o nouă amprentarepasională: ISTORIA. Ultima clasă de şcoală generală, clasa a VIII-a a fost şi ultimul contact cu istoria, fiindcă parcursul meu a fost legat de tehnică, Liceul Industrial, clasa de Termotehnică (1971-1976), Politehnică (1977-1982),

iar în acest segment de educaţie tehnică, istoria nu se preda. Cele două amprente pasionale au rămas latente în subconştientul meu până în 12 iunie 1984, când în deschiderea Sesiunii de comunicări ştiinţifice dedicate aniversării a 100 de ani de la pornirea primului furnal la Hunedoara, ch. Nicolae Kindler a Ńinut o prelegere introductivă referitoare la istoria fierului la Hunedoara. Scrierea acestei cărŃi pentru mine a fost o călătorie în timp, cu ajutorul amintirilor proprii dar şi utilizând imaginaţia proprie alimentată de trecut (documente, materiale bibliografice consultate şi fapte istorice). Este greu să-Ńi imaginezi ceea ce nu poţi cuprinde. Dar călătoria mea a fost susţinută şi de dese incursiuni în locurile cheie ale acestei istorii. Trebuie amintite desele excursii şi drumeŃii de documentare la : Popeasca din Cinciş - Villa Rustica; cetăţile Dacice din Munţii Orăştiei; Valea Fierului Densuş, Valea Caselor, zona Ghelarului, pădurea oraşului din Teliuc; locurile în care au existat fierării de pe văile Cernei, Govăjdiei, Runcului şi Zlaştiului; amplasamentul furnalului de la Topliţa cu feeria zonei, furnalul de la Govăjdie unde am dormit noaptea în campusul sportiv din vechiul amplasament al Oficiului de Furnale şi Forje ale v din vechiul amplasament al Oficiului de Furnale şi Forje ale Transilvaniei, Muzeul Castelul Corvinilor şi Muzeul Fierului. Se pot scrie şi spune multe, dar istoria fierului hunedorean trebuie să fie rescrisă de un trăitor al acestor canoane. Cartea a fost începută la Hunedoara şi finalizată la Reşiţa, în Banat. Este greu exilul fiindcă, doar departe conştientizezi trecutul, care altfel trece neobservat. Trecutul prin amintire transformă exilul într-un purgatoriu care te face să te

judeci pe tine şi să conştientizezi valoarea a ceea ce nu mai ai. În Banat, muncind cu sârg la revigorarea uzinei siderurgice, am reuşit să înţeleg foarte bine cuvintele „Ce vremuri şi ce oameni mai erau, pe când,…..Pasiunea pentru istorie m-a adus în contact cu persoane agreabile, cu care am rămas prieten. Voi pomeni aici doar pe: *Constantin Găină, Sabin Adrian Luca, Florin Draşoveanu, Valeriu Sîrbu, Ioachim Lazăr, Nicolae Cireşer, Nicolae Pilly, Mircea Dan Lazăr, Cristian Roman, Rusalin Işfănoni, Diaconu Dragoş, Irina Iamandescu, Rudolf Graf, Hans Rieser, Peter Zimmer,Martin Olaru, Werner Kremm, Constantin Gruescu, Gheorghe Alimpescu, Ioan Lupu. Profesia de metalurg m-a adus în contact cu personalităŃi ale siderurgiei: Silviu Samoilescu, Sabin Faur, Iosif Tripşa, Ioan Dragomir (coordonatorul meu de doctorat), Nicolae Murguleţ, Otto Adler, Petru Ianc, Mircea Penescu, Gheorghe Pogea, Costache Trotuş, Constantin Catrinoiu, Teodor Hepuţ, Petru Opriş, Dumitru Bobârnea, Dorin Dobrovici, Aurel Jurj, Gică Rădulescu, Silvia Vacu, Mariana Nicolae, Nicolae Păcuraru, Maria Petrescu, Suzana Gâdea, Avram Nicolae, Liviu Jucos, Iosif Vaida, Stefan Krisboi, Francisc Weber, Doru Gaita, Ionel Dobrin, Gheorghe Amititeloaie, Ion Ionescu, Alexandru Nemet, Mihai Curcubătă, Ştefan Tripşa, Gianfranco Gianfranchi, precum şi cu anonimii lucrători din siderurgic, etc.*

PS:

Deşi hunedoreni nu au dus lipsă de caractere şi inteligenţă nu au putut trece peste orgoliile perdante de a reabilita şi reactiva numele acestei cetăţi:

Eisenmarkt (limba germană), VajdaHuniad (limba maghiară), Hunedoara (limba română). Eu cred că toţi avem dreptul şi locul în această Cetate. O zic nu din cosmopolitism, zic fiindcă asta este istoria Hunedoarei, cu maghiari, cu români şi cu germani. Va ramâne în programul meu de viaţă o bilă neagră, nemeritată într-o Românie care se vrea europeană.

Concert cu trubaduri …

Călin Jicărean şi Viorel Boldiş în Italia

Aproapele de departe…

Folkistul Călin Jicărean, un brav mesager al poeziei cantabile,
în Italia …

Concert românesc în Italia, „ Elegie la Simeria”, de Eugen Evu

Andrei ZANCA

Poetului drag Eugen Evu

acest fulg

se insinua dimineaţa

când am ieşit dintre arbori

pe câmpul pustiu.

ningea. şi mi-a trecut deodat' prin gând

că aceşti fulgi

nu vor cunoaşte o altă privire.

niciodată, de pe acum

prin însăşi însingurarea mea

în contopire deplină

cu un câmp pustiu, acest fulg

mereu în alt loc decât cel bănuit

trăindu-şi între cer şi pământ

stingerea înzăpezită

preschimbând istoria

în presentiment

când toţi au crezut c-am plecat, eu

am închis poarta pe dinăuntru

Hielbrunn, Germania dec. 2010

Email ; podea_a@yahoo.com
Telefon ; 004 - 0723500869
UN ARTIST VIZIONAR
În aceste „serie" de metaloplastie ale ing. Alexandru Podea vibrează nu doar o identitate, ci o viziune a destinului colectiv cutremurătoare parabolă prometeică dar şi icarică, eroică dar şi tragică, a existenţei umane şi a sacrificiului creativităţii în modelarea obiectului şi prin impregnarea de spirit a acestuia... Mesajul unificator al artei sale are o dimensiune creştină, este unul al Devoţiunii şi al demnităţii, deloc patetic, cvasimotivat. În spaţii deschise, ambientale, urbane sau industriale, Podea îşi aranjează cumva sanctuarie lucrarile, cu un mesaj totodată ecologic şi de design ingenios, estetizant, confortabil integrat pentru perspective. Este mesajul regăsirii identitare a omului care la în stăpânire natura, fără a o distruge, ci pentru a o armoniza prin progres, prin tehnologie .
Eugen EVU

Alexandru Podea- un Metaloplastician de geniu

O fiică a Hunedoarei în Suedia

Dialog Marinela Bilavu Halvarsson – Eugen Evu

Eugen Evu: Draga Marinela, am fost colegi la o Casa de cultura performanta, tu fiind coregraf cu o rara vocatie, formata in scoala clujeana. Paradoxal, odata cu schimarea de regim si tot ce a urmat, ai fost inspirata si ai plecat intr-o lume unde democratia este istorica si reala, urmand – sunt convins – un destin. Dar si asumandu-ti-l. Stii ca te admir. Aceasta carte a mea este un fel de caleidoscop – de fapt publicistica culturala, dar intretesuta cu idei si oameni, o carte de seminar, a dialogului si a marturiei. Memorie a unei sume de prieteni - ce se vrea memorie a unor generatii artistice care interfereaza. Mi-am dorit tare mult sa stim cum au umblat sub alte stele acei dintre noi care au plecat ducand cu ei si amintiri, chipuri, sentimente sau uitari de aici. Ce iti amintesti de aici, fie cu neplacere?

M.B. Halvarsson: Ca in toata lumea, comunismul-socialismul a facut ca o mare parte din arta sa fie contaminata. In ceea ce ma priveste, coregraf si balerina fiind, trebuia sa-mi aleg cu grija speciala, tu stii bine, tema dansului pentru a putea fi acceptata si pusa in scena (tip dans tematic de exemplu) dar pana si la dansul modern a fost o perioada unde mi se cerea ca fetele sa aibe fuste in loc de pantaloni, asta limitandu-mi bineinteles stilul miscarilor sau pur si simplu obligand la un alt tip de coregrafie decat, hai sa spunem, muzica mi-o inspira.

Si mai sunt multe alte detalii de natura asta care au facut parte din munca noastra de "metodisti culturali", constrangeri pe care trebuia sa le eviti cat se poate de diplomat, apeland mereu la subrefugii, ori sacrificand pentru ca totusi sa faci arta si nu surogat de tip coreeean – cum a fost "Cantarea Romaniei" in "viziunea" activistilor ce ne "vegheau" considerandu-ne marfa propagandistica de lux. Atunci aveam senzatia aceea frustranta ca fac ceva fara placerea artei, ceva ce mecanicizeaza sufletul, ceva ce te sufoca, asa ca ne sileam sa dam un invelis artitic de fapt unor deliranti politruci care transformau pana si coprul uman in draperii, cortine cu lozinci sau inscriptii pe stadioane. Acest absurd

mi-l amintesc asa cum a fost: absurd.

E.E. Ce iti amintesti cu nostalgii?

M.B.H. Inca am puternice sentimente pentru inceputul meu de cariera coregrafica la Casa de cultura; o fata de 18 ani plina de entuziasm si dornica de implinire artistica si a vietii, visatoare, care a avut sansa sa lucreze alaturi de o echipa foarte buna. Nostalgia timpurilor de atunci consta in legatura trainica, prietenoasa, foarte empatica si cumva boema care s-a format intre noi colegii. Ne ajutam reciproc, fara rezerve, si acordam o groaza din timpul nostru liber fara sa clipim si totul il faceam cu mare placere si pasiune, de aceea si copiii sau tinerii care veneau la activitatile noastre erau stigmatizati de aceeasi pasiune. Ii "magnetizam" si se cizelau pe fondul afectiv si o intuitie anume, ca in zona artei noastre, de fapt, era un refugiu fata de ce se intampla peste tot cu "massificarea". Astfel se si explica cum multi dintre ei si-au facut acolo incepand, un viitor in aceasta bransa, dar si literatura, arte, jurnalism, cinema. Au inceput acolo, apoi s-au specializat prin facultati si multi chiar s-au afirmat in occident, dupa 1990, devenind la randul lor profesionisti, inclusiv profesori universitari, sau instructori, dansatori, actori, scriitori s.a.m. d.

E. E. Ce ai simtit in fata unei culturi total diferite si te tip nordic?

M.B.H. Din scoala – liceul de arte clujean, - nu imi prea amintesc sa fi invatat prea mult despre Scandinavia, aminteau doar despre vikingi, dar totul parea foarte departe si...., mitologic. Ajunsa aici, am avut ocazia sa vad pietre cu inscriptii morminte, monumente, cetati, toate vorbind despre o alta istorie, care m-a fascinat si am devenit interesata sa vad cat se poate de mult, sa aflu cat se poate de mult pentru a cunoaste acest popor mai bine. Cum spune un proverb: "cunosti trecutul, atunci poti cunoaste viitorul". Este impresionant sa vezi cat de mult s-au extins in Europa si nu numai. De asemeni, am putut vedea ce inseamna sa nu fi avut loc lupte in cel de-al doilea razboi mondial, pe teritoriul tarii. De aici, poate, un loc special in istorie si un tip de civilizatie greu definibil comparativ european, dar cu standard recunoscut inalt.

In Suedia au fost o multime de mari savanti care au dus faima tarii. Dar raportul dintre patrimoniul lor cultural si istoria lor este altul decat in spatiul nostru de valtoare, de stigmat, de rascurci si rasuciri. Nordul pare mai bland cu cei de sub cerul lui. Am cautat sa-mi fac o cultura medie spre a intelege si a ma integra cultural si habitual, inclusiv fiica mea scolarizata aici.

E.E.Cum sunt suedezii in folclor?

M.B.H. Suedezii nu au un folclor atat de bogat ca al nostru, in schimb au cateva traditii ramase inca, cu "motiv" religios. Dar stii bine ce mitologie fascinanta au ! E in substrat un trunchi foarte viu, din care s-au ramificat si artele lor moderne. E ceva special aici, acest premiul Nobel, care e un simbol demn de inteles si astfel: inventatorul dinamitei a instituit un fond destinat artelor, culturii, stiintelor, nicidecum arsenalelor. Noi am avea "nobeli" mai multi, Henri Coanda, Enescu, Eliade. Dar se pare altfel "ard" sensurile si semnificatiile in spatiul dintre imperii.

Suedezii au cateva importante traditii, pe care le sarbatoresc: Pastele, ca si noi, Valborg - este o sarbatoare de primavara in 30 aprilie cand fac un foc mare de tabara pentru a alunga

"duhurile" rele si a avea un an bun. O alta este "middsommar" (solstitiul de vara) care se sarbatoreste in week-end-ul respectiv. Se impodobeste un stalp de lemn cu flori si verdeata, se canta si se danseaza in jurul lui. Desigurm gasim paralele cate vrei cu ale noastre, undeva avand o sorginte arhaica dar aici fara sincretisme. Se pot face paralele cu zona sudica insulara, englezii si irlandezii. Riturile sunt cvasi- agrare la origini si de cult solar – altfel decat cel apollinic, desigur. O alta sarbatoare este "första advent" (primul advent) in 1 decembrie, unde lumea aprinde luminile la ferestrele caselor, steaua. Este ceva magic si nuantand religios teme ale colindelor noastre laice din Ardeal.

E. E. Despre fiica ta Andreea ?. Ea este Deia …

M.B.H. Deia, cum o alint eu a venit in Suedia la un an dupa mine si a urmat cursurile unui "liceu" numit "international bacalaureat" timp de trei ani, in limba engleza, liceu pe care

l-a terminat cu brio (a fost a doua pe oras, in ordinea mediilor); astfel ca a putut sa se inscrie la Facultatea pe care si-a dorit-o ”Handelshögskolan” in Göteborg (Facultate de stiinte economice), iar acum este in anul III si si-a ales specializarea finante. Cursurile se tin majoritatea in suedeza, dar au cateva si in engleza. Eu cred ca Deia s-a integrat destul de bine, si-a facut prieteni aici, ii place si isi cladeste un viitor, fara complexe. In timpul liber lucreaza pentru a-si completa veniturile.

E.E. Cum te descurci gandind romaneste si trebuind sa te exprimi in alta limba?

Acum bine, uneori trebuie sa fiu atenta sa selectez limba in care ma exprim: acasa cu sotul meu Mike (l-ai cunoscut) vorbim mai mult in engleza, in societate, suedeza si cu familia in romaneste. Asa ca necesita putina atentie pe ce "buton apas de pe pupitru". Dar intr-un fel asta dezvolta "dinamica" gandirii si chiar a imaginatiei …

E.E. Engleza este mai usoara decat suedeza?

M.B.H. Depinde, pentru mine da, fiindca am studiat putin inainte la scoala. De altfel suedeza este inrudita cu germana si engleza, insa are destul de multe cuvinte si de origine latina.

E.E.Ce impresii ai cand revii acasa?

M.B.H. Mari emotii, ca o fetita care se duce la intalniri de revedere, stiu ca vreau sa intalnim oameni care au insemnat mult in viata mea, a noastra si acum am sansa sa-i reintalnesc. Cu unii simt ca timpul parca n-ar fi trecut peste noi (evident nu cele biologice), cu altii simt insa ca s-a asternut ceva intre noi care face dificila comunicarea. Dar a veni acasa este intotdeauna o placere deosebita, a inimii si afectelor, care n-o poate lua nimeni si nimic din inima mea, "ea" este acolo pur si simplu. Recenta noastra revedere a fost, iata, un mic prilej de a schimba acest dialog solicitat.

E.E. Sincer cum ma stii, am simtit in acest schimb de impresii, o raceala vaga, dar nu din Nordul care v-a primit generos pe voi, ci in mod curios, din interiorul meu… Cert este ca zborul tau coregrafic de ieri, a invins prin

meritul tau, acea "gravitatie" tiranica a prejudecatilor si s-a intrupat cu gratia ta de balerina neuitata, cu talentul tau ce s-a exprimat mereu vizibil dincolo de "culise", intr-un zbor de cocor, insa pe un cadran cu un alt azimut decat previzibil… Iti multumesc, Doamna Harvarsson. Servus, Marinela si servorum Deia ! So long.

Draga Eugen,

Ca de obicei reusesti sa descrii foarte bine sentimentele in cuvinte si sa ma faci sa-mi imaginez pe viu si nu prin computer, cu emotia apropierii, acest dialog, ca si cand am fi fost de fata din nou. As mai fi adaugat acolo, faptul ca, datorita tie si cartilor tale, am reusit in acei ani sa-mi completez mult din ceea ce inseamna arta… Libretele tale erau complexe dar usor de transpus scenic coregrafic, limbajul specific al baletului se mula peste simbolisitica ta, imaginatiile fuzionau … Ma uimeam de cum poti sa analizezi si cum poti sa "descoperi" din toate unghiurile, nelasand neexplorate nici una din partile unei carti, unui poem. Am inteles ca artele pot fi sinoptice, se pot complementa, cum era si cu acele spectacole de poezie si muzica, „hasurate" delicat si cu miscarea corpului, transfigurativ, poematic…

(Aminteste-ti cum uneori iti puneam tot felul de intrebari referitor la versuri sau paragrafe din proza ta. Sau a altora... si cum aveai placerea de a-mi clarifica toate acestea, devenind astfel un fel de mentor al meu, pentru care tin sa-ti multumesc si acum. Imi amintesc cate zbateri, cate pasiuni deturnate spre arta, si ce satisfactii frumoase aveam cand reuseam pe scenele din tara sa surprindem prin profesionalismul nostru, intr-o cavalcada de amatorism din contextul acelor ani.

Un alt aspect care nu l-am mentionat este ca, atat Deia, cat si eu, poate n-am fi strabatut acest drum "atat de usor" fara sprijinul permanent al lui Mike, cu simtul extrafin al unui intelectual si generozitatea lui inimoasa, mai ales dupa efectele psihice, traumatice, ale plecarii. Mike a stiut sa fie alaturi de noi intotdeauna atunci cand am avut nevoie. Asa dupa cum ai spus-o si tu la un moment dat: suntem un trio -fericit ca ne-am intalnit in drumurile vietii- sau daca vrei trei cararui s-au facut drum. (.)

Undeva sus vegheaza tot timpul cineva. Deopotriva in noi. Poate o stea geamana aceleia ce sclipea in pomul de Craciun. Cum as uita acele spectacole create si regizate de tine, in care am combinat, bucurand mii de copii, arta dansului cu recitativul, teatrul si muzica ? La Hunedoara, dar si la Arad, Cluj, Campina, Resita, Deva… Cu grupul Canon, cu actorii Ana Ciontea, Simona Galbenuse – Pozniac, Mermezan, Sandut, cu tinerii tai poeti, cu toti ceilalti ? Si inca ceva... ***La multi ani!*** draga coleg si prieten, iata. E din nou Septembrie si imi amintesc acum, ca ziua ta de nastere este candva in aceasta luna de trecere si dezfrunziri, de culesuri si de amintiri usor nostalgice. Deci iti doresc in continuare putere de munca, la cat mai multe carti si *muza* sa fie cu tine tot timpul. Imi dau seama ca este una protectoare si iti este fidela din nu stiu ce mister. Ai grija si de sanatatea ta, pentru a le putea implini pe toate acestea. De asemeni transmite-le si dragilor tai baieti Sorin si Remus, fiicei tale Gloria si Avei- Maria, sotioara ta, toate cele bune...

Cu drag si dor,

Marinela 10 sept 2008.

Dialog publicat în revista CLIPA din U.S.A.

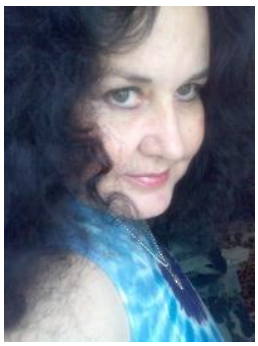

Marilena Rodica CHIREȚU

sau inocenţa nepierdută a poeziei ...

O ţară pe un munte

Mi-e dor de zăpada
iernilor trecute
prin focul privirilor ce
apără-o țară,
de fulgii lăsați pe
mormintele mute,
de amintiri ce nu vor
să mai piară.

O pânză de ceață
coboară din munte
peste tăcerea iubirii de
mamă,
mai cade un nor şi
aşterne pe frunte
grija de mâine şi-o
pâine amară.

Aş vrea să ascund
durerea-n zăpadă,
dar nu ştiu de Cerul o
să mă asculte
şi-o să trimită lumina
de-afară
în noaptea minții cu
plete cărunte.

În ziua scânteii părea
că e seară,
încă visam la
meleaguri pierdute,
acum focul arde şi-
aştept să răsară
din jarul trecut o țară
pe-un munte.

Ţara mea...

Țara mea de lacrimi,
de amar şi dor
înfloreşti privirea ca să
poți sa vezi
timpul poposind pe
negru- ți ogor,
stai aici, cu mine, pe
frunzele verzi
Nu pleca departe cu
strabunii mei,
amarnic vor plânge
mame şi copii,
de ramai cu mine, vom
pune temei
casei ce cuprinde
durerile vii.
Eu rămân aici, de la
geam privesc
vântul care duce
suflete departe,
soarele mă- nvață cum
să îmi topesc

suferința vieții mai
scriind o carte.
Noi suntem la umbra,
pe- un picior de rai,
şi stăm la taifas cu la
masă cu timpul,
la poale de munte se
aude- un nai,
fiii de departe
chemându-şi acasă.

George Anca este un scriitor român de cultură enciclopedică, specializat în indianistică, antropologie culturală, literatură universală şi comparată abordând genuri literare diverse. Poet, prozator, istoric literar, critic literar, eseist. Operă vastă, de combinaţii pline de virtuozitate între originismul universal şi modernismul arhaizant, tratând şi genuri de excepţie cum ar fi teatrul absurdului sau dodiile. Realizează prima traducere în limba română a unui curs de jainism.

George Anca

Scrisul în sine

scrisul în sine limbi străine
poliglot handicapat mental
comă fără erecţie concepţie
fără semen

ai rămas lampă
cine-a fost condamnat
eu
c-ai ridicat tonul
bemol major
ambitus mic
simulacre
deşert diacritic
wild flowers

undercloud la motoare
alamkara ananda

evenimente cu efecte triste
scrisul e catastrofă
prin spaţiul vedantin
antihinduism antisemitism
suntem luminaţi
mergem la duhovnic
poeta ne bucură
dacă nu abuzează

Avampremiera evuiana

Aserţiuni
Noesis- Poesis

Mitul fericirii este însăşi fericirea.
*
Starea spre care tindem, ţinta, limanul prefigurat de chiar Calea Străbaterii.(stră-umblării).
*
Omul îşi contemplă continuu propria extincţie: intensitatea acestei deveniri prin retragerea în Absenţă, îl face nefericit cu măsura noetică şi deopotrivă poetică.
*
Oare cuvântul femei vine şi de la …foame ?!

Sâmburi de poem

În cosmos totul
Sacrifică totul.
Precum în cer
Aşa şi în atom.
*
În poem, nu există timp
Inefabilul devine
aproape palpabil.
*
Nu eu gândesc.
Gândul mă gândeşte.
Vine gata gândit.
*
Atunci deodată
Minutarele vor îngheţa.
Sateliţii troznind
Se vor prăbuşi
Muguri de iridium.

*
Preludiul
va fi
secerişul
cu sabia.

*
Necunoscut sieşi
îngerul acela
nu e numerotat.

Florentin Smarandache, recent nominalizat Nobel pentru 2011, coautor al lui Eugen Evu al cărţii" Ziceri şi deziceri".. aici în ipostaza de cuceritor al zidului chinezesc …

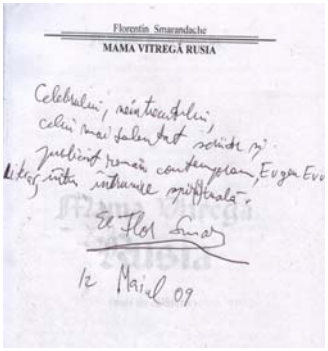
Florentin Smarandache
MAMA VITREGĂ RUSIA
Celebrului, neîntrecutului,
celui mai talentat scriitor şi
luptător român contemporan, Eugen Evu
cu drag, cu multe îmbrăţişări prietenească.
Ze Flor Smar
12 Mai 09

Problemă paradoxistă pentru Florentin:
Distanţa dintre Hunedoara-NewMexico, este egală cu cea dintre New Mexico şi Hunedoara ??
Atunci cumexplici că o scrisoare expediată din New Mexico, ajunge la Hunedoara într-o lună, iar una expediată din Hunedoara înspre New Mexico, face o săptămână?!

Cu Elena Daniela Sgondea
Rujoiu, la magnolii, Simeria

Vânătoarea 1

În golul dintre urme
umbra căprioarei
se destramă.

Vânătoarea 2

Pe kimono-ul
de omăt-
pete de sânge.

Editorul **Attila Doboli,** Eugen Evu**, Ion Urda şi Nicolae Szekely,** şapte zile în Ungaria

Nominalizat Nobel pentrupoezie, iordanianul **Munir Mezyed,** a fost prezentat la Deva de Eugen Evu şi tradus de Muguraş Maria Petrescu

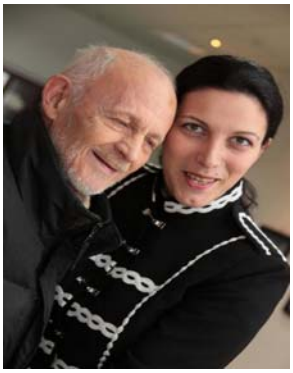

Exeget al operei plasticienei **Simona Locsei…**

Ultima şarjă şi elaboranţii ei, la Hunedoara flăcării, a lui Romulus Vasile Ioan…

Ionel Marin

Foşnetul
Netimpului

Clepsidră a simţirii
printre ani,
Lacrimă a netimpului,
Omul,sămânţă-ecou…
Spirit neînsetat
De spirala zborului,
Caută cu înfrigurare
Puntea ce-l leagă de Cer.
O lacrimă călătoare
Pe cerul inimii pluteşte,
Chiar de se ascunde
El aude, simte,vede…
Miracol înflorim prin
iubire!
De la naştere,
Ridicăm ochii din ţărână,
Păşim peste lacrimi,
Pentru a deschide
Uşile sacre ale
necunoscutului…
Odihnă vom afla
În rădăcinile renăscute
De timpul geamăn,
Lumină,rouă eternă, abis…
La adăpostul Lui,
v-a-nmuguri
Adevărul, în
foşnetul netimpului…

Dr. Honoris Causa,
poetessa Maria Teresa
Liuzzo, o stantornică
Prietenă prin „ Le Muse”..

Ladislau Daradici,
un exeget al liricii
şi tezelor fundamentale
ale lui Eugen Evu

Poetul italian, Cav.
Giovanni Formaggio,
pe constanta unei rare
amiciţii literare

Muguraş Maria Petrescu, cea mai exigentă traducătoare în engleză a lui Eugen Evu.

Extazul de a fi
Intactă în poet acea bucurie
În care se îmbracă păunul
Irişii curcubeului
subacvatic
În care abisul mimează
delirul
suprafeţelor
Sub albe febre râde
Alchimia lui Hipnos
Iezi fluturi sarcofage
scântei
Ale suferinţei lui Iov
Între limite.

The Ecstasy of Being
Unharmed in the poet that
joy

The peacock adorns himself
with
The irises of the
subaqueous rainbow
Where the abyss imitates
the delirium
of the surfaces
There roars with laughter
under white feavers
The alchemy of Hypnos
Little lambs butterflies
sarcophagi sparks
All within the limits of
The story of long-suffering
Job.

English version by M. Maria Petrescu

Duhul blândeţei hrăneşte
duhul dictaturii.
Îl *determină.*
*
Cărţile mincinoase
fertilizează terenul
pentru cele adevărate...
*
Nesăţioasele amante
ale poetului, ale Fiinţei:
Libertatea
şi Autocunoaşterea.

*
Ninge, mare şi anamnezic.
Se trezeşte sub cuvinte
noema…
*
Mitul fericirii este însăşi
fericirea.
*
Starea spre care tindem,
ţinta, limanul prefigurat de
chiar Calea străbaterii.(
stră-umblării).
*
Omul îşi contemplă
continuu propria extincţie:
intensitatea acestei deveniri
prin retragerea în Absenţă,
îl face nefericit cu măsura
noetică şi deopotrivă
poetică.

*
Oare cuvântul femei vine
şi de la …foame ?!

*
Duhul blândeţei hrăneşte
duhul dictaturii.
Îl *determină.*

Cărţile mincinoase
fertilizează terenul
pentru cele adevărate...
*

Nesăţioasele amante
ale poetului, ale Fiinţei:
Libertatea
şi Autocunoaşterea.

Sâmburi de poem

*

Toate sunt în noi: soarele, toamna, frigul, primăvara…Şi toate vor fi sau nu vor mai fi, amintiri.

*

În cosmos totul sacrifică totul. Precum în cer aşa şi în atom.

*

În poem, nu există timp. Inefabilul devine aproape palpabil.

*

Nu eu gândesc, Gândul mă gândeşte. Vine gata gândit. Mă vizitează. Năvăleşte, ca apa.

*

Atunci deodată minutarele vor îngheţa. Sateliţii troznindse vor prăbuşi, grindină cu muguri de iridium.

*

Preludiul va fi secerişul cu sabia.

*

Necunoscut sieşi îngerul acela nu e numerotat.

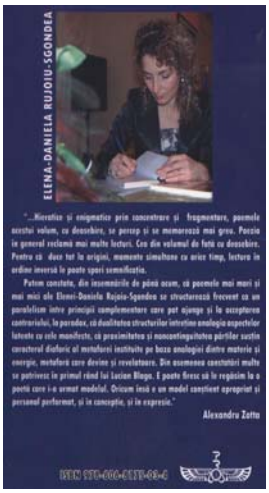

Top Noua Provincia Corvina

Dialog cu Poesis

Ochiul seminţei rabdă în iarnă

să se facă ziuă ieşind din pământ

astfel şi duhul de sine flămând

dintre Sine şi număr-cuvânt.

Consolatoare iluzii, iubiri decăzute

Prin aceea că vor să ia în stăpânire

Starea cea bună e cea care zideşte Dă trup din ce pierzi, omeneşteA cerşi nu e sfânt nici când Se dăruie ceea ce nu primeşti întreit Se dăruie verbul în toate pulsând Plâns care cântă, pom înflorit.

Ceea ce se exprimă e ceea ce semnifică Transfer între tot ce e viu Pentru a spori misterul zglobiu Constelaţia-n sâmburi se ramifică. Ipocrit este cel ce ascunde în rune Între sudalmă şi rugăciune… Dumnezeiasca din Duh goliciune Cu viclenie grecească, atee: Adevăratul fruct e sămânţa, femeie. Aici, în clarul văzător

întuneric Memoria conţine codul numeric Codex aureus, starea de bine

Sâmbure în care latenţa devine. Tu, care eşti fiindcă Sunt ! Duh râzând!

Când mi te dărui te-aud luminând.

Re- ligare

Mâncat de cuvânt ca o pâine

care sporeşte din sine mereu

spicele cântă în Hermeneia

nocturnului, nevăzut Curcubeu.

Versetul zero

Bucură-te, miel al inimii pure Zburdă pe pajişti, inocent fericit Păstorul cântă dinspre pădure Cântă sau plânge, melodios din cuţit.

Erika Erdos, cea mai talentată hunedoreancă a tinerei generaţii se scriitori, acum studentă bursieră în Norvegia

Dedicaţie evuiană

Eroismul disperării
este culmea laşităţii.
Doar o literă diferenţiază
conceptele de egoism,
eroism,
erotism.

Blues în faţa Poemului

Viaţa, altfel zicând, este evoluţia inversând timpul, reciclările rebele, înseninările de după sacrificiu. Acolo, suferinţa e lupta organismului cu sine, în simbiotic interregn, sunt conflicte şi consolări ale ce este învins, spre a se elibera din jarurile îndurerării…

Erpism tragic şi refacerea structurilor, iluminări şi vindecare aici, la netezite mormintele celor dragi. Pâinea trans- substanţei să îndestuleze lui Unu, latent – gravid multiplu, cum spicul legănat pe trestia surioară cu vântul şi însoritele ploi. Strălimpeziri delirează, elitre stelare. Îngenunchez cu mândria Operei care sunt, în faţa Zidului rezonanţelor Tale. O mie de ornice îmi ritmează în poeme, fiecare, râzând, o mie de timpuri!

Blues al fractalilor! Peste recile cuiburi ale simetriilor ce avide ne caută.

Halleluiah!

*

Nimic nu e de neiertat.
Moartea ştie.

*

Marile bucurii ucid mai feroce.

*

Prin liberul arbitru, omul a devenit autonom.
El este rege rob sieşi.

*

Existenţa şi perpetuarea raselor umane,…nu e compatibilă cu teoria originii dintr-un om adamic; (în ebraică, Adam înseamnă „ lut roşu”, poate sugerând o rasă primordială arămie…). Iar Eva însemnând Viaţă,..ar însemna că pentru perpetuarea (prin înmulţire a) oamenilor, Eva este cheia, Adam –ul iniţial fiind androgin (v. Platon). Adormirea lui Adam (în „somn adânc”), sugerează o anestezie profundă, totală, iar „ extracţia” unei „ coaste” pentru a o crea pe Eva ca pereche femenină-fertilă, aminteşte de o operaţie – transplant de celulă…(Stem ?) .

*

„ Suma eşecurilor sale”, s-a spus despre om…Mai corect ar fi „ esenţa”.

*

Stat vitregit, patrie bolnavă..

*

Şi întunericul îşi are strălucirea lui, în orgasme.

*

„ Israele, îţi voi da un nou pământ şi un cer nou” (JHWH)…
Şi le-a dat America de Nord…

Alter ego

Cu 30 de ani în urmă, securistul anchetator principal, lt. Col şi secundul buldog, şcoliţi la Interne, mă acuzau că sunt „ un pericol pentru ţara noastră”, că scriitorul are „ dublă personalitate”, etc. Ai dracului cu concepţia lor materialist – dialectică, problema alter- ego – mai ales pentru scriitor, era o problemă de „ securitate naţională” :” ostil regimului nostru socialist”, „ duşman al partidului nostru”, etc- aşa se repetă mereu raporturile lor strict secrete, către Tovarăşul şi Tovarăşa…

*

Creierul funcţionează ca un computer care se auto-programează: prin gândire, auto- sugestionare, dar

primind şi informaţii din mediu şi societate, pe care le stochează în subcortical….Probabil că visele asta fac, de-virusează, decantează, elimină ceea ce raţiunea (veghea) discerne….Desigur, pot greşi, reducând mecanicist totul la aceste opinii.

*

Percepţiile poetului, hipersensibile, procesele ce au loc între gândire (raţiune şi starea de visătorie, a imaginarului,) sunt o perpetuă provocare pentru psihic. Ideiile analizate devin obsesive, riscă obsesia maniacală…Terror mentis.

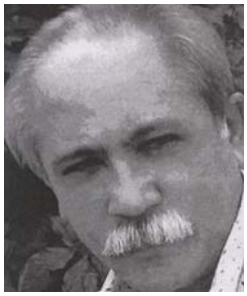

Carlos Chacon Zaldivar, prof. universitar in Cuba, -un poet modern şi critic de prestigiu, animator al Liricii studenţeşit, editor – selector al revistei „ Poetas en Matanzas”

Marinela Preoteasa

Publicaţii: ***poezie, epigrame, tablete, articole,*** într-o serie de reviste şi ziare locale şi naţionale: Luceafărul, Flacăra, Ramuri, Înainte (Craiova); Jurnalul de Olt, Jurnalul de Dâmboviţa, Olt Press, Gazeta Oltului, Flacăra, Cântarea României, România Literară, Mioriţa (nr 9, septembrie 1994, New-York, S.U.A.), Antologia Paradoxistă Internaţională, realizată de prof.univ.dr. Florentin Smarandache, Universitatea

din New Jersi), în revistele electronice internaţionale: Literra, NordLitera, pe saituri cunoscute: europeea, poezie.ro, luminitasuse; hermeneia.ro , Noua Provincia Corvina,etc.

Lucian Hetco, directorul revistei Agero/- Stuttgart, poet,
Filozof neo- hegelian.

Aure fisurate ..

Lentoarea fulgilor de nea, macro- tahioni (sic!) …încetinind moartea.
*
Am cunoscut scriitori ce s-au sinucis, sau au murit tragic…, depresivi, hipersensibili, inşi ai marilor frustrări…Gabriela Negreanu, poet şi editor la „ Albatros”,(la editat pe fratele meu Ioan Evu); Virgil Mazilescu (am dialogat cu el la editura Cartea Românească, în subsolul cu arhiva cărţilor cenzurate de „ Cartea Românească”; era acolo şi Florin Iaru…); Laurenţiu Ulici, Petre Stoica,…sau hunedorenii Dan Constantinescu (mort în exil), Neculai Chirica, Iv Martinovici…sau Valentin Taşcu, cu care am stat de vorbă la Cinciş, cu o săptămână înainte de moarte, tot aşa Ioan I. Iancu,.. Cezar Ivănescu…De fapt un şir lung, fantomatic, pe care îl întrerup, la ce să-i mai invoc?
*
Miocardul, muşchiul inimii, arc voltaic…Pentru mine, aorta este un noroc, e încă foarte bună, cu toate problemele arteritei.
*
Să ai o memorie interstelară…Poate o hartă a unui ciorchine stelar, undeva, în subconştient…Iar dacă nu, dacă e doar un joc imaginar, de unde totuşi vine?
*
Cum pe frunze, nervurile, schiţând arborele…
*
Tiparniţa pădurii ancestrale…Trezoreriile genomice…

*
Gnoze, diagnoze, pregnoze..

Amintiri nefrumoase…

O întâmplare urâtă, cu acel ţicnit maniac Al. Muşina (ce nume predestinat !) – pe care Al Cistelecan a „ mediat-o” cumva cinic, dacă nu uit (şi nu uit!) cunoştiinţa lui din „ acele vremi „„ când eram colegi la cursurile Culturii sinteziste, o, tempora ! AlCis, care a scris despre mine definitoriu, (în DSR)- expetând penibila eroare de a-mi numi tatăl Constantin, ci nu Gheorghe…
Apoi a fost acel reciproc (de stupid) schimb polemic între Muşină şi mine, găzduit de „ Vatra”, …şi dincolo, colbul de funingine al unor te miri ce complexe, frustrări, orgolii, dezamăgiri..Există şi amintiri inutile? Ei,şi ? Azi ştiu: elitismul…faţă de vreo categorie „ provincială”, atribut nedrept…, Şi poate ambiţiile de a fi titrat în mediile universitare…Un model pentru ei îmi pare a fi Alex Ştefănescu, căţărat pe scaunul de studio TV, rostind sentinţe a la maniere de Al Piru (îi este emul!)
Iar dragul de AlCis, pe o copertă a revistei postmodernişti lor de la” Cafeneaua literară”, se lasă fotografiat şi el cocoţat pe un scaun…o imagine penibilă, neclară, în care poziţia lui are ceva de suspendat, de spânzurat…
*
Exacerbarea *atitudinii-paradigmei* paternalist-dominante este cea din Vechiul Testament, probabil o reminiscenţă de după amurgul matriarhatului…venusian. Iar ab origine, desigur, este altoi al panteonului primordial, antebabilonian, sincretizat istoric în Istorie…
*
Aureole fisurate- titlu liric. Sau „ Aur îngheţat”. Ceva

oarecum impropriu, spiritor de mister, de echivoc, de stare…
*
În cuiburile lor de spermă oceanică, tulbure, de plancton, perlele bolnave ale hazardului..(preţios, n).
*
Irisul, cu numele lui mult mai sugestiv,românesc, de stânjenel…Delicateţe a prudenţei, metaforă a tandreţei cromatice a naturii…
*
Nu e nici un abuz…Tu eşti unicul tău experiment, de drept, în virtutea stigmei Liberului arbitru.. Iar verbul esenţial este al Asompţiunii…

Matrix …şi alternativa

Jung, recitit după trei decenii, cu exegezele lui Privind „ Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu"…De acolo începe desschiderea religiilor spre alte religii, spre ştiinţă şi literatură, de care scrie Angela Botez în mod strălucit.
Dar şi Teilhard de Chardin- toţi în jurul ideii regândirii asupra Divinităţii…Idem Fritjof Capra, ori Thomas Motus…Cunosc din interior(,…), religiozitatea artelor, adaos femin itatea lor…Ceva activ, matriceal…
*
I-am intrigat cu aceste idei pe unii. Trrăim accelerat o criză paralelă religie- arte, curente, găşti, secte, prin extenso şi una a ştiinţelor. Se orbecăie în tru aflarea (utopică!) a unei mentalităţi unice. Absurdul, psihelesimul, undergraund, sunt ale acestui fenomen precesional cumva…
*
Revin obsesiile – despre natura divină a omului şi reincarnare- regresiuni ale memoriei gnosticismului…Ezoterism redivivus.
Termenul de New Age…Sau cel de Network, izvorând din exgenezele

marilor neo- sacerdoţi Jung, Huxley, T. de Chardin…
*
Sintagma „ emanaţiei divine” – prefigurând parcă ceea ce trăim acum, trepidand, cu întoarcerea Planetei IX (Nibiru, Eris, A Crucii, etc…) din 2012.
*
De mare interes pentru cei ce scriem poezie…Pluralismul, recitirea lui Husserl…, soteriologia, holismul finelui de secol XX, de unde vine şi New Age.. Ştiinţe holistice, mai ales medicina, psihologie, revenirea fenomenelor oculte, paranormalul, uneori revendicate de ecologism…În Europa, mişcarea verzilor, poate şi feminismul…Revin religiile orientale, indiene, chineze, chiar şi în fizica teoretică…
Se caută febril alternativa !
*
La noi, paradfima postmodernistă, cu Cioran, Vintilă Horia,Eliade adolescent: „ Orice situaţie ajunsă la limită, a omului modern, împinge spre disperare”..
Ori ce este în om dintotdeauna, dacă nu obsesia limitei prin moarte?
*
Cândva citisem Kierkgaard, dar şi Blaga, dar şi Erasmus,însdă nu eram „ pregătit” pentru a-i înţelege Ca substrat, ca esenţă, ca tragic revelatoriu…Şi am exersat volens- nolens, empirismul Vieţii.
*
Deci formele plurale sunt alternative ale sacrului ezoteric (Angela Botez, ibid).
*
Inerţiile astea, aritmice, atipice,…din care ne trezim cumva brusc înviorați, în revelaţia unei metafore „ anamnezice”, cum ne amintim după unele vise, fragmentar, secvenţe ce vin din altă dimensiune.

Fractalism al memoriei.

*****

Jung, memorabil: „ Fie Cuvântul acest lemn vertical, pe care sunt crucificat; sunetul este însă bara transversală,

adică natura umană; dar cuiul, care fixează bârna transversală de lemnul vertical, este întoarcerea şi schimbarea mentalităţii omului”

Eritis sicut dii

Veţi fi ca şi Dumnezeu…Asta…după moarte ? (Cuvintele Şaprelui biblic…).
Ev to pav alchimic grecesc.. Inima şi principiul macrocosmosului, şi oglinda (oglindiriea, Oglindariul!) acestui într-un punct adică microcosmos, cum era considerat umanul din antichitate..
*
Aforismul poetic, pe care Twain îl numea „ mult în puţin”, sau lucrul haijinului, în hai-ku..

Reluare Cazul penal Evu Eugen

CAZUL PENAL Eugen EVU

moto: Hai, Dui, dui …D.U.I.” cântec de Tudor Gheorghe
A venit vremea să pleci

Consecinţele unui act al meu de disperare, revoltă şi - dacă vreţi - nebunie indusă diabolic de activiştii şi securiştii, turnătorii şi laşitatea celor ce - înjosiţi de condiţiile de supravieţuire eroică, devotată aşadar surogatele ancestralei virtus romana le suportam de la regimul miliţienesc ceauşist au culminat în anul 1982, când am scris o scrisoare de protest toarşului Ceauşescu, pe adresa C.C. al P.C.R . Acea scrisoare recunosc, nu am semnat-o deoarece eram conştient că fiind depistat ca autor, nemai-vorbind de starea mea

psihică şi fizică lamentabile, cu internări, operaţii şi epuizări, cât şi de faptul că aveam doi copii de vârstă pre-şcolară şi eram salariat ca metodist principal la Casa de cultură din Hunedoara, subordonată direct partidului şi primăriei, controlată de poliţie şi securitate, avea să îi determine pe ofiţerii deveni, hunedoreni, timişoreni şi bucureşteni (!), de la măruntul Haicu la generalul Mortoiu, vigilenţii fanatici din umbră, numărul lor depăşind 30 (!) să treacă la contraatacul direct, menit fie a mă desconspira drept un duşman periculos al sistemului - formulare frecventă în dosarele mele, fie alienat, deci pasibil a fi internat la clinica din Zam, cum făcuseră şi cu alţii (vezi cazul Dăian sau a tânărului Petruţa, din Orăştie). Organele de securitate, subordonate după fuga lui Pacepa, direct Biroului doi, Elena Ceauşescu, aveau, aşa cum reiese clar din dosarele mele, sarcina de a influenţa pozitiv pe cel urmărit şi apoi a-l recruta prin consimţământ de colaborare cu EI, a-l şantaja şi de fapt distruge Am ales pentru această metodă din germenele experimentului Piteşti sintagma de ţinta cap de om, amintindu-mi denumirea din vremea când eram militar în termen la M.A.I. - trupele de securitate operativă. Poate că dacă acceptam la lăsarea la vatră propunerea colonelului orădean Dumitru Atomi şi a C.I.-stului unităţii 0514 de a rămâne în cadrul armatei, eram, cum mi s-a chiar spus peste nişte ani de către EI general!

Tatăl meu, Gheorghe, fie iertat, care luptase în anii 40-43 pentru eliberarea Basarabiei şi scăpase alături de doar alţii doi de un măcel al lui Stalin asupra batalionului decimat dincolo de Prut, abandonat fiind de aliaţii nemţi, nu a

consimţit: „tu nu eşti pentru armată, mi-a spus la telefon, eu ştiu cel mai bine, căci tu eşti primul născut şi ai a l t f e l d e s u f l e t" (subl. n.a.).

…Pe sinistrele câmpuri de instrucţie ale Nojoridului şi Oradiei, înţelesesem dealtfel ce modificări aveau loc în fiinţa şi trupul ostaşilor acelui batalion de elită. Eram antrenat antitero, desant în munţii Gutâiului şi Ardusat-ului din Nord, eram trăgător de elită, cu gradul de caporal şi cu bastonul de mareşal în raniţă! Fusesem luat sub această armă re-creată de regimul ceauşist în 1965, după moartea lui Dej, pe principiul sănătăţii inclusiv a originii sănătoase: fiul cel mare al unei familii sărace, originare din satul de munte Vâlcele Bune pe Strei şi ultra-selectat după anume criterii.
Ei bine, calităţile mele artistice, muzicale şi literare, mi-au uşurat oarecum stagiul, ba chiar am avut privilegiul de a cunoaşte foarte special mediile superioare şi intime ale ofiţerimii acelui batalion de elită orădean. Mi-am dat seama cât fanatism ne era indus şi ce mutilant, de profunzime, poate fi a te dedica acelui mediu.

Întors în civilie, aveam să îmi urmăresc propria-mi ţintă - aceea a unui itinerar artistic - creativ şi am lucrat ani în şir în diferite locuri, dar mereu fiind atras de perfecţionarea mea culturală-artistică. Am cântat şi am cucerit trofee, premii, am cântat cu Ion Dican, cu Mirabela Scorţaru (Dauer) şi cu trupe excelente, cum a fost Sirius, lansată şi elogiată de un Cornel Munteanu, de la Europa Liberă, cel ce avea să fie asasinat în anii 70 de către agenţii securităţii. Despre acestea, curios, dosarele mele nu pomenesc, probabil că pe atunci nu eram ţintă cap de om! Revenind la expertiza Ministerului de Interne,

aflată în faţa mea, după peste 5 ani de răbdare, demersuri şi şicane, în fine obţinută de la C.N.S.A.S graţie dlor Dinescu, Ticu Dumitrescu şi Onişoru (parţial), în ajunul Crăciunului 2007(!), am REVELAŢIA unei unice sinteze a SCRISULUI MEU de o rară frumuseţe (!) horribile dictu iar autorii acestei expertize însumând 12 pagini strict secretizate între 1964-2007, îmi sunt SIMPATICI! Dincolo de acribia lor, vădesc categoric o instruire profesională ce depăşeşte bunăoară sistemul BOLNAV al unor exegeţi literari monştri sacrii de ieri şi de mâine care s-au pronunţat ori au ignorat asupra scrisului meu literar.

Dacă un Al Piru îmi reproşa că numele meu ar fi ….un pseudonim căutat (i-am fost trimis amuzat copie după buletinul meu la Gazeta Literară de atunci, mama României literare de azi), dl Manolescu a avut de spus doar atât, după loviluţie, când m-am adresat prin anii 90 d-sle privitor la dosarele mele: „deh, domnule Evu, ce îşi face omul cu mâna lui (afirmaţie N. Manolescu din R.L., număr pierdut, n.a.). Cum manu proprii!

Recunosc şi afirm că realitatea acelor ani, când prea m-am prins cu EI şi când Dumneata eşti foarte inteligent, ai fi mult mai bun ca boul acesta de căpitan Haicu, ai fi BUN LA NOI (colonel Lucian Văceanu*, ex-comandantul securităţii judeţene Hunedoara Deva, n.a) acea realitate depăşeşte cu mult imaginaţia creatoare, cel puţin a mea, deşi se spune că o am intactă şi rodnică, la cei 63 de ani

Pasaje din sus-numitul dosar obţinut în Noiembrie 2007:
Republica Socialista Romania. STRICT SECRET.Ex.nr. 1 pag 194
Ministerul de Interne
Departamentul Securităţii Statului Direcţia Cercetări

Penale
61/TI/00288521/o9.o4.198
4
Dosar nr-----Către
Inspectoratul Judeţean al
M.I.- Tov şef al securităţii-
Vă trimitem alăturat
Raportul de constatare
tehnico-ştiinţifică, scriptele
de comparaţie, piese în
litigiu(protestul, n n) şi
nota de investigaţie
nr.S/VV/0053007 din
25.o2.1984, privind pe
EVU EUGEN.
După studierea dosarului de
urmărire informativă
privind pe cel în cauză,
ofiţerul de cercetare penală
(subl n.) de securitate
împreună cu lucrătorul
operativ care se ocupă de
caz, în funcţie de situaţia
operativă, vor trece la
cercetarea susnumitului,
după care se vor lua măsuri
corespunzătoare de
finalizare. Suntem de
părere că la stabilirea
măsurilor ce se impun
pentru finalizarea cazului să
fie consultată şi Direcţia I-
a, pe al cărui profil de
muncă este cunoscut şi
urmărit EVU EUGEN.

LS ŞEFUL DIRECŢIEI
Ghe. Vasile
semnătura ss. Indescifrabil,
Conceptat Mr.T.I. plt
maj.dv.RD7o21/35
Nr exemplare două
ŞEFUL SRRVICIULUI
Col. M. Onea
ss indescifrabil.

MINISTERUL DE
INTERNE/ Departamentul
Securităţii Statului/
C.T.O.T.- Unitatea Specială
Strict Secret Nr.00362098
/2 **sept. 1985**
Ur 0012328 din 9.IX.85
(adnotaţie de mână, n)
/09.09.85 / Tov lt.maj.
Galiceanu/ convorbire, / ss
indescifrabil (adn m)
SECURITATEA
JUDETULUI
HUNEDOARA/ şeful
securităţii
Alăturat vă trimitem
raportul de constatare
tehnico-ştiinţifică (grafică)
nr.137 din 17.03.1984,
privind pe numitul EVU
EUGEN, identificat ca
autor al cazului HD

CLOVNUL.(aluzie la Hamlet,n).

Direcţia cercetări penale ne-a comunicat că fiind membru P.C.R. şi membru al Uniunii Scriitorilor din R.S.România, au fost informate organele de partid şi asupra sus-numitului (subl n.) s-a acţionat pe linia influenţării pozitive. În procesul cercetării sale EVU EUGEN a recunoscut faptele, arătând că le-a comis pe fondul unor depresiuni psihice şi nemulţumiri personale. (Menţionez că nemulţumirile exprimate în protestul direct lui Ceauşescu, dar şi altele, interceptate de EI (scrisoarea salariaţilor de la fabrica de încălţăminte Corvin Hunedoara, unde lucra soţia mea Maria Evu, zeci de interceptări poştale, convorbiri telefonice, acte sustrase sau fotocopiate prin PĂTRUNDERE în absenţa mea, ordonată în apartamentul meu din Hunedoara, pâre şi delaţiuni, la ordinul lui Haicu Ion şi altora ştiuţi de mine acum - nemulţumirile erau ale multor persoane nicidecum unele egoiste, doar ale mele)

Totodată, s-a angajat că pe viitor prin conduita şi comportarea sa, va demonstra că asemenea fapte nu-l caracterizează. Piesa în litigiu a fost reţinută la Unitatea Specială în conformitate cu prevederile ordinului 00122571977.

PT. COMANDANTUL UNITATII / Colonel Marinescu Constantin
Ss. Indescifrabil / L.S.
Conceptat MP / Dactilo ZM7664 Nr exemplare 2.

N.A.: recunoaşterea auctoriatului protestului a fost un act forţat, sub spectrul ameninţării directe şi repetate de a fi arestat cu toate că noi te apreciem şi ai copii mici... Semnează şi recunoaşte şi tot noi te scăpăm (Lt maj Haicu) Nu am semnat niciodată

consimţământul, nici nu am acceptat ajutorul LOR, transferul în Combinat la TESA, conform acceptului dir. General Faur, cum afirma cdt Văceanu. Am apelat direct la partid, la Deva, la Radu BĂLAN, cel ulterior …sinucis la Timişoara. El m-a protejat, apreciindu-mi valoarea de scriitor în judeţ. Am recunoscut şi aparent m-au lăsat în pace. Nu m-a apărat nimeni: nici tova Mitrofan Maria, şefa propagandei judeţene, nici tova Rafila Iacob, şefa mea supremă (sic) pe linie de cultură; nici tov Dumitru Radu Popescu, preş-ul USR, (ce mai vremuri, îl adusesem aici la noi, alături de Mircea Dinescu, Petru Romoşan, Blandiana, Macovescu)! Leul albastru a intrat în frică, tot ca la acel simpozion din Timişoara, relatat minuţios in Dosare şi de unde mi s-a tras marginalizarea la reviste, dar şi cea profesională, anchete şi etc Alias DRP, a evitat implicarea eventual eficientă prin autoritatea; nici procurorii hunedoreni şi deveni nici-nici. Îl înţeleg, el era urmărit la rându-i, Bîrgău aflase câte ceva, dar ştie mai multe amicul lui Dincă, ştia I. Bujor Pădureanu, a ştiut Cornel Popescu, Buzura, Doinaş, poate Păunescu,(o vreme…) Ioanichie Olteanu, Ion Horea, Victor Niţa(Cazan Costel) , Ion Macovei (M.I.) , Neculai Chirica, Aurelian Sîrbu (Al Plopianu) şi lista poate continua, există scrisori ale mele către ei furate de ai lui Popovici, Enea, Găliceanu, Sciopiaie, Haicu - Văceanu et company, comandantul local Săbău cdt. secului Hunedoarei şi TURNĂTORII cu nume conspirative Cazan Costel, Al Plopianu, Doru Emil, Dinu, Izdrăilă, M.I. mai ales este sigur- ,longevivul turnător al M. Interne! Ne-am revăzut, însă n-a reconoscut niciodată. În cenaclu erau doi cu aceste iniţiale: Iv. Martinovici, Dzeu să-l ierte, şi el a fost

urmărit Al doilea cu aceste iniţiale este Ion M., prietenul meu de familie vreo două decenii, avocat, întemeietorul partidului liberal local din Hunedoara, ulterior la judeţ, retras în linia a doua. Cât priveşte luptele şi dezvăluirile cu acuzaţii reciproce, din anul post electoral 2010, (vezi mediile centrale şi zonale, urmare unor atacuri ale cercatătorului Oprea.,,prefer să nu comentez, îmi e lehamite.) În cine să mai crezi dintre muritorii ce suntem sub stele? Organele locale m-au urât, le făceam probleme. Familia a avut de suferit, iar eu am rămas cu sentimentul vinei în acest sens. Îi expuneam, vai mie!
RAPORT DE CONSTATARE TEH-STT
Subsemnatul Nicola Gheorghe, specialist grafic din cadrul Ministerului de Interne, Unitatea Militară 0647/ Buc la solicitarea Inspectoratului judeţean Hunedoara al Min. de Int. prin adresa nr.53077 din 25 februarie 1984 am efectuat o analiză grafică între un înscris şi scriptele de comparaţie emanate de la numitul EVU EUGEN, pentru a stabili dacă piesa în litigiu a fost sau nu scrisă de sus-numitul. În conformitate cu prevederile Codului de procedură penală al R.S. România, respectiv art.62,64, 112 şi 115 am procedat după cum urmează:

Descrierea pieselor
Piesa în litigiu reprezintă o scrisoare intitulată **A venit vremea să pleci ,** n.a.), scrisă cu pastă albastră pe o filă de hîrtie albă, nealiniată, model A4. Documentul a fost expediat într-un plic de culoare alb tip mapă, adresat unei persoane fizice (PERSOANA ERA TOV CEAUŞESCU, dar EI nu îl numesc înţeleg de ce Mi s-a spus repetat, scrie repetat şi în corespondenţe lor, ordine, etc: nu avem nevoie de martiri, e stilul agenturilor străine de a cutare şi cutare, te-a lăudat

la Europa Liberă şi la Vocea Americii etc.).

(întrerup citatele din dosar din economie de spaţiu) Reafirm, nici un exeget critic al scrierilor mele nu a întocmit (sic!) mai tulburătoare aprecieri asupra MEA a celui ce scrie ca semnatarii acestui expert NICOLA Gheorghe, amintindu-mi straniu de un NICOLA din anii 70 - regizor şi eseist devean, de origine evreu, şcolit om de teatru (de estradă) despre care se spunea că ar fi fost dat afară din securitate NICOLA l-am redescoperit după anii 2000 în datele dezvăluite de Securitate din paginile revistei INMER. Figura la un moment dat ca fiind agent dubios la Paris Nu mi-a răspuns niciodată, dacă nu va fi murit între timp Cu el, cândva la Deva, am jucat în teatrul poetic al lui Blaga împreună cu prima mea soţie, ulterior refugiată în Germania. Ce mai roman, viaţa mea! E drept, acel NICOLA se numea LIVIU Coincidenţă? Criminaliştii ştiu că în domeniu o două coincidenţe NU EXISTĂ: şi eu mai cunosc câtevano comments!

UNEORI GLADIOLATĂ

Natural, de evoluţie superioară. Sinistromarginat sinuos, ordonat, lizibil Iată ce frumos, mon Dieu (!) scrie omul despre MINE: ...se remarcă printr-un scris cu dimensiune relativă mijlocie, cu dimensiunea absolută dreptunghiular înaltă, cu depasantele superioare în general subînălţate, iar cele inferioare prelungite, cu raportul dintre majuscule şi minuscule de inferioritate, cu înălţime inconstantă, uneori gladiolată. (asta îmi place şi va da titlul cărţii, n.a.) cu distanţa dintre litere în cadrul cuvîntului normală, iar dintre cuvinte mărită.

Este un scris cu înclinaţie constantă dreapta,

cu rînduri liniare orizontale, cu finale orientate progresiv, cu arcuire unghiulară şi semiunghiulară, natural, de evoluţie superioară, executat cu viteză mărită, cu apăsare normală, legat grupat, cu ovale închise, încadrat sinistromarginat sinuos, ordonat şi lizibil Caracteristicele grafice generale descrise mai sus le întâlnim în totalitate şi la scriptele de comparaţie emanate de la numitul EVU EUGEN. Minuscula Ťať se remarcă prin ovalul deschis superior cu atacul la ora 1 şi prin gama a doua subînălţată, tangentă superior la oval.
DECLARAŢIE SUB NE-PRESIUNE la 18 ani after the day

Subsemnatul Eugen Evu, scriitor român, autor a 35 de cărţi editate, titular al U.S.R. declar cu înaltă, adâncă, luminiscent sferică, seismică primulla regala şi gladiolată emoţie, că nimeni dintre criticii şi exegeţii ce au scris despre mine nu au egalat o aşa frumuseţe hermeneutică şi gematrică, asemenea acestor COLONEI GH. VASILE, COLONEL M. ONEA, lt col. Lucian Văceanu (Chimistul) et LIOTA pe care pe această cale îi salut, indiferent în ce dimensiune vibrează!
Adânc- Întunecimile lor îşi rumegă de facto şi de jure pensiile cozonaci de la bugetul fraierimii conform monstruoasei coaliţii din decembrie 1989.Acesta este un precedent de dreptate şi adevăr originale şi pentru urmaşii urmaşilor voştri întru propăşirea zicalei : În ţara noastră dreptatea umblă cu capu spartCare dreptate le-o dorim şi LOR !
Ştiindu-i de-acum pe toţi delatorii mei din judeţ, USR, Timişoara, Bucureşti (edituri) afirm că nici unii dintre ei nu au reuşit să mă analizeze atât de strălucit ca sus-numiţii securişti ai poliţiei politice adăugând că înţeleg perfect motivaţia

Statului de a-i recupera pe mulţi dintre EI, iar pe RESTUL de ordinul zecilor de mii, de a-i răsplăti cu PENSII incomparabil mai mari cu ale milioanelor de cetăţeni prostiţi dar răbdători până la suava laşitate patriotică. Parafrazând, fiecare ţară îşi are hoţii şi criminalii pe care şi-i merită.

AM OBSERVAT absenţa din alfabetarul străpuns de către aceşti turbaţi mercenari ai asupririi propriului popor, inclusiv al părinţilor şi fiilor lor, prin consecinţe indicibile, () a literei duble a NUMELUI MEU . E-e. Ştiu ce vorbesc, ştiu şi ce fac.
Nu atribui nimic paranormalului, ci doar ignoranţei LOR speciala pe care ar fi de dorit ca noile ORGANE secrete să le recupereze spre folosul real al patriei dacă este şi patria lor! Iar vocabula TI ar fi de revăzut în grafia mea, oricât de NE A MEA a dorit-o, spre a acuza minciuna, jaful, terorismul exercitat în naţiune, bestialitatea oprimanţilor, sub-omenia activiştilor sociopaţi, nebunia sistemului totalitar. Amin.
29 decembrie 2007 - Hunedoara

în loc de Post Scriptum:

MONITORUL OFICIAL AL ROMANIEI :
COLEGIUL CONSILIULUI NAŢIONAL PENTRU STUDIEREA ARHIVELOR SECURITĂŢII
DECIZIA NR. 157
din data de 9.05.2006
Colegiul Consiliului National pentru Studierea Arhivelor Securităţii,
Având în vedere:
1. Nota Direcţiei Investigaţii nr.S%DI/I/294/28.04.2006;
2. Verificările întreprinse la Ministerul Administraţiei şi Internelor Direcţia Generală de Evidenţă Informatizată a Persoanei, care au dus la identificarea

domiciliului domnului Văceanu Lucian;
3. Procesul-verbal al şedinţei Colegiului C.N.S.A.S. din data de 9.05.2006;

Pentru faptele:
1. propune dirijarea reţelei informative la locul de muncă, instruirea unui informator care urmează să determine persoana urmărită să-şi destăinuie convingerile moral-politice şi intenţiile, ascultarea cu mijloace T.O. (microfoane), eventual mobile, a discuţiilor persoanei urmărite cu tatăl său, să fie identificate persoanele cu care persoana urmărită deţine legături de corespondenţă şi instalarea de microfoane la domiciliul său
încălcând dreptul la inviolabilitatea domiciliului (art.32 din Constituţia României din 1965), dreptul la viaţă privată (art.17 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice) şi dreptul la libertatea de exprimare şi libertatea opiniilor (art.19 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice);
2. raportează avertizarea unei persoane pentru redactarea de scrieri cu conţinut denaturat care defăimează realităţile socialiste din ţara noastră
2.2. încălcând dreptul la viaţă privată (art.17 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice), libertatea cuvântului (art.28 din Constituţia României din 1965) şi dreptul la libertatea de exprimare şi libertatea opiniilor (art.19 din Pactul internaţional cu privire la drepturile civice şi politice);

În temeiul:
1. art.17 alin.2 din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea poliţiei politice comuniste, astfel modificată şi completată de O.U.G. nr.16/2006;

2. art.5 şi art.8 alin.7 din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea poliţiei politice comuniste, astfel modificată şi completată de O.U.G. nr.16/2006, coroborate cu art.5, art.18 alin.1, art.24 şi ar.40 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii ca Poliţia Politică, adoptat prin Hotărârea Parlamentului nr.17/2000;
3. art.8 alin.1 li.f) din Regulamentul intern al Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii;
DECIDE:

art. 1. Domnul Văceanu Lucian, fiul lui Ioan şi Ioana, născut la data de 28.03.1937 in Bucuresti, a fost agent al politiei comuniste, având gradul de locotenent-colonel in 1978, 1980, colonel în 1986, funcţie neprecizată în 1978 in cadrul Biroului 2, Serviciul 5, Direcţia II, şef serviciu - Serviciul 5, 1980, din cadrul Direcţiei II, Sef Securitate Judeţeană, 1986, în cadrul I.J.S. Hunedoara".

N.A. Toate detaliile adăugate acestei Decizii se referi la mine şi la tatăl meu, prigonit pentru credinţă creştină, cât şi la familia mea, precum şi la numeroşi colegi scriitori, pe care securitatea dementă şi obedientă a judeţului-problemă Hunedoara, cu a sa Vale a Jiului şi altele, i-a dezbinat pe unii până la moarte …şi după.

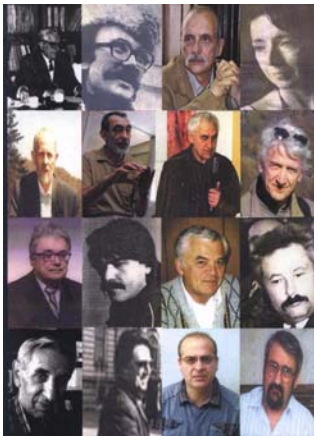

Nicu Stoe, cartea neauitării …

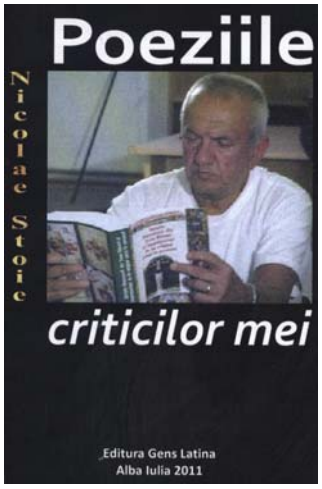

Stoe, arhitect al revistei Astra/ Braşov

Pietre care curg …
Riolitul, supranumit atât de liric: piatra care curge!
*
Tristă pasăre necântătoare...cucul, nume tânguit de singur…Ea, cuca, este mută…
La Hunedoara predomină de secole Cioara, numită „ de semănături”, verişoara prădalnică a Corbului (Corvus corvus) – cea heraldică, a Corvinilor…Cândva, supravieţuiau rânduneii, dispăruţi din cauza cocsochimiei, la streşinile umilei căsuţe a părinţilor, îşi făceau cuib netemător, ni se spunea că a le ucide e păcat de moarte, era pasăre considerată sacră… La fel şi barza. A rezistat mierla…Am văzut mierle albe…Am publicat Balada mierlei albe în revista Agora, din Franţa, elogiată de criticul Pierre Dubrunquez, şi în cartea „ Elegii Corvine – Evroze”…Acum abundă guguştiucul, turtureaua. Ciorilor le-am dedicat poemul „ Norul de carne”, rătăcit pe undeva. Pe guguştiucii de balcon îi răsfăţ cu orez şi pâine îndulcită. Vrăbiile, foarte agresive, le-am numit glumind „ şoareci aerieni”.

*
Comportamentul acvatic al textului…Delirul abisal, mimesis, al suprafeţelor….Şi briza complice cu luna…

Amintiri care sunt..

Proletcultiştii arealului, fost cenaclu Flacăra al Scriitorilor hunedoreni : Vasile Nicorovici, Neculai Chirica, Iv Martinovici, Irimie Străuţ, N. Panaitescu, Mircea Tuţă- dintre cei veniţi în Hunedoara în anii stalinism-dejismului 50…Apoi Victor Niţă (în tinereţe), Dita Matta, Ioan Radu Igna, Nicolae Crepcia,Valeriu Bîrgău (în perioada venirii la unedoara), Mariana Pîndaru, Ion Pop, Iosif Lupulescu Alkis Sevastianos Vlahos(grec repatriat)…

Nume importante: Otto Stark, (evreu, emigrat în SUA) Richard Wagner (neamţ, emigrat în Germania, fostul soţ al Hertei Mueler) Dan Constantinescu (Nicoară)- (mort în exil la Freiburg, Germania), Ioan Evu (fratele meu) ,Al Covaci, Victor Isac, Nicolae Balşan (morţi după revoluţie) . Mulţi au rămas simple promisiuni…

*

Anxioşi, erotomani, frustraţi, grafomani, genialoiozi, minori, emuli disimulaţi, elitişti rataţi, traducători „ciudaţi”, restaurând abili traduceri mai vechi, în fond nişte plagiatori,farsori, nomine odiosa.

*

Câţiva, după 1989, şi-au „ ajustat” trecutul, pentru a rămâne în dicţionare amnezice, numai cu „ fapte bune”, ba chiar eroice, de pseudo- dizidenţi. Despre „ revoluţionari” sau foşti agenţi ai securităţii, mai bine taci. Vorbesc mut cele patru dosare CNSAS, care zac şi acum, alături de 7 jurnale, din lipsă de bani pentru editare…Am numit undeva acest „ curent constant” al literaturii româneşti,” post- mortem-ism” ..

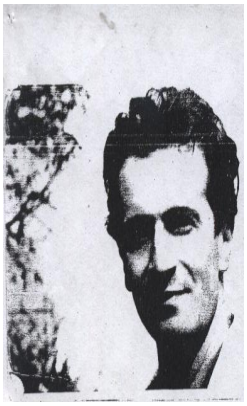

Dan Constatinescu

*

Au americani de la Hollywood o vorbă „ Care e problema ta, omule?” - Eşti un ratat”!
Această spaimă de ratare, terifiată, acel eroism comportamental al laşităţii mascat în teribilisme, Descalificant, degradant, care roade din interior fructul, ca viermele. Numai că acolo unde sâmburel e bun, rezistent, păstrează ceea ce frcutele putrezesc, culese ori căzute de singure…

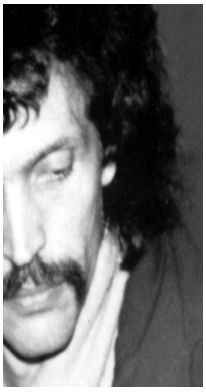

Miki Szekelly, poet şi muzician cu care am realizat cea mai fertilă serie a revistei Provincia Corvina

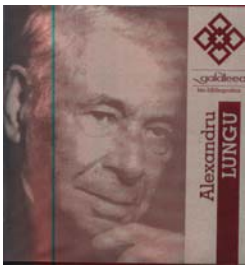

Dr. Alexandru Lungu, clasic român basarabean, stins în exil, Germania colaborator fidel al revistei mele Provincia Corvina

Umoristul **Ion Urda**
şi graficianul de geniu
Radu Roşian, colegi,
prieteni, la bine
şi la greu…

Dudu Spataru,
fost coleg la cenaclu
„Lucian Blaga", după
Revoluţie repatriat în..
Ieşii lui natali…

Kun Ilona Kriza,
Scriitoare hunedoreancă
de expresie maghiară,
care a făcut ceva aproape
eroic: m-a tradus
în ungureşte!

Poeta petrileancă
Elisabeta Bogăţan,
care mi-a tradus
competentă o carte
în franceză, la editura
pariziană a Lindei
Bastide.

Semioticianul, poetul
Prof. dr.Adrian Botez,
inceniâdiar exeget
al liricii mele

Criticul, poetul, anto

-logatorul diasporean
şi Istoricul transilvănean
Dieter Schlesak,
din Italia, prieten prin
arta poeziei şi a Vieţii.

Unica poetă şi prietenă
prin magia poeziei
şi a cristalogiei,
Magdalena C-scu
Schlesak, (Maggie), cu
care am editatdouă cărţi
multilingve în fericit
tandem empatic …

Plasticianul bucovinean
de Hunedoara**, Dan Pichiu**
-Vifor, alături de mine
la a doua serie a revistei
Provincia Corvina

Onorata moldo- engle-
-zoaică prof**. Mariana**
Zavati – Gardner, care
a tradus la Norfolk,..
masiv şi cu afinitate,
din lirica mea.

Umoresca
BOC cu BOC se face IOC

S-a dat BOCalaureatul pe
un frig BOCnă.
A avut loc BOCfest la
Bucureşti
BOC a intrat în GUINESS-
BOC şi a ieşit prin scara de
BOC.
UN BOC a explodat de la
gaz. Inventarul rămas:

O copie după Car cu BOCI de Grigorescu
Un sac de BOC
Ziarul BOCancul literar
O carte de BOCaccio
Colecţia revistei Plai cu BOCi, de Dinescu
O BOCcelutză cu coji de cartofi
Un poloBOC intr/o doaga
Un timbru vechi Cap de BOC
Un BOCanc fără pingele
Un youtube cu dezastrul de la BOCna Mureşului
Un tratat de BOCşevism băsesc
Un tabel nominal cu pedelişti BOCci votanţi
Un cioc de boc
O psaltire greco- bulgară BOCdaprosti
şi BOCete de la Cluj
O fotografie a dictatorului BOCkasa
O BOCşă de fier vechi
Un os de costoBOC
O minge de BASE- BOC, spartă
Un BOC de piper
O piele tăbăcită de BOC
Un afiş ciuruit de la Balul boBOCilor
Un sul de hârtie igienică cu antetul Umil BOC
Ordonanţa de purgenţă.
art o:" Moneda naţională Ron va fi înlocuită cu moneda portocalie RrrOM.
Semnat: Prim sinistru
Umil BOC

Ultima oră:
Pe Boc l-au prins cu BOCaua mică!
BOCdaprosti and Merci BOCcu'!
**** text scris de BOCbotează, 2011***

Fugi de fascism, dai de bolşevism. Şi viceversa. sau dai de BOCşevism cum băsesc unii…

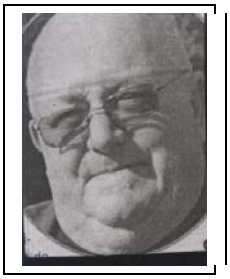

Un amic d'antan:
Dr. psihologist **Vali Cîmpeanu,** fost coleg de cenaclu la Hunedoara,

prozator umorist, psihanalist foarte bun, s-a dedicat practicii: este managerul spitalului de psihiatrie din Zam, susţinând că adevăraţii nebuni sunt liberi…Îl cred.

Cu puţin înainte de Anul Nou în cadrul uneireuşite manifestări culturale derulate sub egida SĂRBĂTOAREA POEZIEI, primarul Municipiului Deva, Mircia Muntean, înmânează diploma de ”Cetăţean de Onoare” al Devei.

Amintiri care mai sunt…
I se spunea „Maestrul…”

(suplement remeber…)

Asta e, prietene, cu tagma scribilor, cum bine spui tu…

Personalitatea puternică, devine orgolios-sentenţioasă, obsesiv – perfecţionistă, infexibilă, rigidă, iar obsesia „ verticalităţii coloanei vertebrale” acutizează acel „ factor alfa” al liderului-pater, protector , din care se determină şi „eroul neamului” , şi „sfântul Apostol”.
Sintagma „ şira spinării verticale”, evocată obsesiv de Iv. M. cel ce avea să se convertească de la proletcultismul bolşevic al tinereţii sale, în revoluţionarul de profesie din decembrie 1989…,era repetată de el în discuţii, în confruntările extraliterare din ani 50- 65, 70-8o…însă aveam să înţeleg la timp că era vorba nu de verticalitate, ci de anchilozare….El fusese jurist în Combinat, apoi se pensionase după o internare de 6 luni la Sanatoriul de boli nervoase de la Zam, ajutat de Vali Cîmpeanu, psiholog ce frecventa cenaclul clubului

sindicatelor, cuib activistic, disimulat, al propagandei dejiste, apoi al celei ceauşiste. Iv mi-a arătat că astfel – cu diagnosticul „grandomanie, megalomanie şi erotomanie”- el le spunea „ inventate de ăştia, dar mă ajută să ies la pensie de boală prin Uniunea Scriitorilor” …să scap de toţi ăştia Ca Isac şi Chirică, Bîrgău şi toţi grafomanii” .. Venise de la Ploieşti, în „ era proletcultismului” , odată cu activiştii „ centrali” debarcaţi de partid pentru „ educaţia marxist- leninistă” a muncitorimii,.. ca Nucuţă Tănase (pasager pt „ documentare) , Mircea Neagu, Vasile Nicorovici, Iosif Lupulescu, Vasile Pop, (Irimie Străuţ, în Valea Jiului) - Ditta Matta, etc.) -între cei ce „ se orintau” spre „marea afirmare în literatura nouă”, mereu în vrajbă cu grupul concurent, Neculai Chirica etc) -…Iv traducea fest din ruşi sovietici şi din chinezi, Vis în pavilionul roşu, Aimatov, Ciu Yuen, şcl. – iar în acei ani când nimeni nu ieşea din ţară fără aprobarea securităţii şi partidului, el a fost la sârbi, apoi la ruşi…(‚pentru…” documetare culturală” ..Ca şi Radu Ciobanu).

Maestrul şi Margaretele ..

Ceea ce e semnificativ pentru autoritarismul de acest tip, manifest în „ boemele literare”, este că şi Iv şi Neculai erau jurişti….Înlocuiseră, aici, oamenii elitelor naţionalist-ţărăniste condamnaţi de regimul stalinist, apoi eliberaţi condiţionat şi daţi „ la reeducare” prin muncă: cel mai semnificativ a fost Victor Isac – fost secretar al lui Maniu pentru tineret) – care era atunci simplu magazionier în combinat….Victor Isac l-a acuzat, mai apoi, pe Iv, de megalomani (în ziarul lui Bârgău, Călăuza tuturor”…), numindu-l „ obsedat descălecat ca erou

în oraşul de pe Cerna”…Noi, cei pe-atunci tineri, am moştenit acest otrăviţi spirit de vrajbe, de acuzaţii reciproce, de lupte intestine- care au făcut „ istoria” literară a întregii zone hunedorene…

Întreg acest comportament a fost un fel de „ autoprogramare” al unui destin devastator, ce avea să eşueze în „ eroismul” de lider local al „ revoluţiei” – dirijist şi sinistru prin finalul întregii poveşti..
Evoluţa acelei vieţi a fost evoluţia unei boli, ca în majoritatea cazurilor genialoidice.
Mistificarea…, căci asta a fost, venea pe fundamentalismul de tip oriental, - „maestrul” frecventa mitologia indiană, artele, filozofia aceasta- iar analiza cărţilor lui nu lasă dubiu.
Apoteozele de acest soi au fost finalmente dramatice anchiloze, fetişizare de sine şi pretenţia de a li se face statui în cetate. „ Dacă aş fi ştiut în ce am intrat” (evenimentele din 1989, n) – îi lăsam dracului”…mi-a spus într-o zi Maestrul, când l-am vizitat acasă, cu soţia lui Dan Constantinescu, Puşa, în exilul ei din Germania..
Încă ceva : Iv avea un nepot, după soră, în Germania, pe Radu Bărbulescu, editor al unei reviste „ Observator”, iar după „ revoluţie”, a fost în Freiburg, unde a ţinut (în asistenţa a vreo 10 inşi) un discurs de „ lider al revoluţiei române” ….numind România „ o Etiopie a Europa” (am văzut în ziare textul…); cu Dan Constantinescu nu avea să se revadă, el era în altă zonă, aşa că doar au vorbit la telefon…(mi-a spus soţia sa).. Iv l-a dus , pe contul lui, biensieur, şi pe Ionel Amăriuţei, ca apoi să-l insulte în scris – ziarul „ Cuvântul liber”- pe fostul său „ amic”…
(În anii 80, Iv făcuse un memoriu tovarăşei Mitrofan, şef propagandei

judeţene, şi obţinuse o garsonieră lângă teatru.., deoarece urmare despărţirii de a doua nevastă, celebra „ Doamnă cu curul de fier” din Haţeg.„,a rămas fără locuinţă…Ei bine, Iv mă căuta la teatru, unde aveam o maşină de scris, evident şi aiai „ testată” de securişti, rugându-mă să-i dactilografiez texte, traduceri,etc.
I-am spus că sunt urmărit de securitate de ani mulţi, de aceeaşi…, însă a ignorat…Ştiam că şi el este urmărit D.U.I.- de la anchetatorul comun Haicu Ion…. Odată, invitat de le la acea garsonieră, era acolo şi Ionel Amăriuţei (…), am vorbit despre chinezi şi evenimentele de la Tiananmen…
Ei bine, la câteva zile, Haicu, în ancheta ce mi-o făceau, mi-a spus : „ Crezi că nu ştiu ce aţi vorbit tu cu Maestrul şi cu acela din Călan, despre chinezi? Noi ştim tot !”.
Unica explicaţie pentru mine a fost că Iv avea microfon şi instalaţie specială în telefon, aşa cum eu însumi aveam şi la birou (am găsit dispozitivul, ştia de el doar directorul –şeful meu Ghiorghioni..-
Şi aveam unul implantat şi la domiciului din Zambilelor, când cu pătrunderea LOR în absenţa mea, în apartament…(Schiţa o am la dosare, iar cel ce le-o furnizaseră erau fie M.I., fie V. N.) …
Apropos dosare : cei ce s-au amestecat atunci în evenimente, au avut grija să-şi scoată dosarele din fişierele locale şi judeţene…Iar în curtea miliţiei Hunedoara, atunci, când EI preluaseră puterea ca „ emanaţi” ai lui Iliescu et comp,. au ars trei zile documente, arhive compromiţătoare. Şi nici unul…, mai apoi, nu a comentat public sau să fi făcut demersuri, ca mine, să îşi obţină dosarele D.U.I, de la Bucureşti sau UM Cluj, unde le-a dus C.I.-ul armatei gen Militaru…Scriu aceste

rânduri doar spre a îmi spăla propriul creier…

Epilog:

Când Maestrul … a ajuns şef la revoluţionari, îmbrăcat în uniforma kaki, cu banderola a Gărzilor patriotice, a lucrat special la problemele dosarelor, secondat de escroaca fost condamnată Ix Igrec, din tribunal, de unde furase timbre fiscale şi fussese condamnată pentru „ relaţii sexuale cu minori”, etc…Ea era adjutanta Lui….

Aţi cititi romanul lui Bulgakov, „ Maestrul şi Margareta?” . Dacă nu, citiţi-l !
şi membru al CmPUN, mi-au făcut „ prelucrare „ de tip B.O.B.- el, cu tov Diniş şi câţiva (de neuitat) emanaţi (manipulaţi) – acuzându-mă de „ misticism” şi somându-mă să nu mai scriu în ziarul findat de mine, contra unora de-ai lor…Am scos dintr-o plasă două volume de „ omagii” în care era prezent şi Maestrul…Atunci Diniş a zis : „ Eu vă împac, băi, că dacă ar fi aşa, pe mulţi ar fi trebuit să-i ÎMPUŞCĂM”…

(Nu departe, cpt. Haicu, îmi spusese „ Dacă am fi în anii ’5o, ţi-aş fi băgat pistolu-n gură” „)
Le-am cunoscut viaţa şi operele, în unii am crezut, o vreme, apoi m-am dumirit,erau cu toţii ca în romanele lor miliţiste: în *dimensiunea policer al…poliţiei politic e a sistemului…* Aşa cum eram aproape toţi, cum s-ar zice, „ lucraţi în orb” (sintagma securităţii) ..) Nu, prietene, nu îţi cer să înţelegi, doar eventual sper săţi le înţelegi pe ale tale…Fiecare dintre noi suntem cei care suntem (…), necum am vrea sau ar vrea altcineva să fim văzuţi….

Cum scriam undeva, e un păcat de moarte, pentru Sine, să te minţi pe tine însuţi..

La o epistolă de la Haţeg
Ianuarie, 2011, către
…poetul de la Castel…

„ Prin deductie, rezulta ca si eu am un dosar la EE,(????!!!, deducţie eronată! N..e.e.) in fine, atunci care e deosebirea dintre tine, artistul si ***tinele tau**** ***care*** *a facut obiectul dosarelor securitatii, vrei sa fii altfel, sunt condamnabili, dar daca reiei ciclul, el se repeta la nesfarsit, etc...”(* C.St.)

* Corect ar fi **Sinele.** Aceasta: Carl Gustav Jung afirmă că Sinele este Isus . Nu zice că Sinele e şi Iuda.
(„Imaginea omului şi imaginea lui Dumnezeu”, editura Teora.) (e.e.)

Maestrul şi unele ipostaze
In memoriam

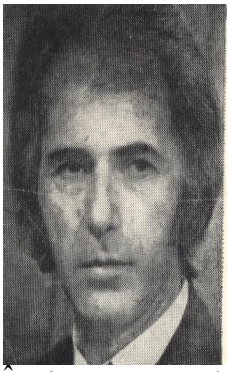

În tinereţea revoluţionistă a vrajbelor cenacliste..

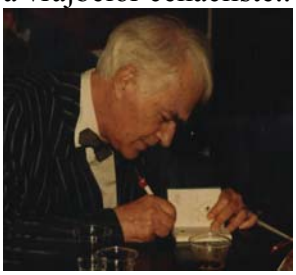

…şi n era glorioasei ascensiunea erou al revoluţiei decembriste, preşedinte de onoare al ei…
(Titrare: Mişu Rudeanu, Preş. FSN- judeţ…etc.)

Alţi colaboratori literari pe constanta afinităţilor elective…

Petra Vlah, emigrată în U.S.A, animator cultural al diasporei române, căreia i-am prefaţat o carte şi mediat alte două la „ Signata”…

Originară din Valea Streiului, poeta creştină **Mihaela Gagea,** din U.S.A. căreia i-am editat trei cărţi în limba română. Ca şi luncanii din aceeaşi vatră culturală**, Ioan Barb**, şi mai ales prietenul de la Haţeg, Constantin Stancu (ce m-a onorat cu un studiu al operei), îi consider uniţi prin ideea misionarismului literar, pe temeiul creştin-apostolic. Cum dealtfel şi **Ligia Seman**, din Hunedoara.

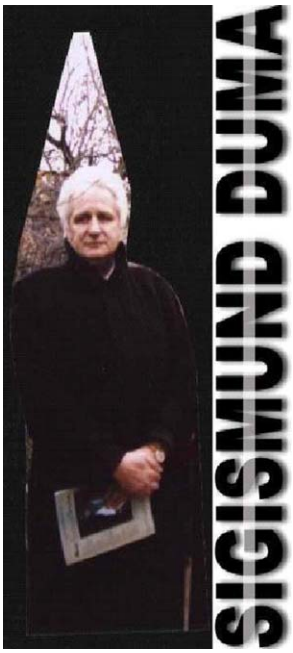

În imaginea din pagina anterioasă, pe verticală, cu un număr aniversar al revistei noastre Provincia Corvina, prof. univ. **Sigismund Duma,** eminent erudit în ştiinţe geologice şi crustalogie, rector al Univ.

Ecologice”Traian”,
colaborator Cultural pe
constanta valorii.

Vali
Poetul şi prof. univ.
Valentin Taşcu,
cu câteva zile înainte de
dramatica sa stingere…

Subsemnatul, cu **Mircea Dinescu,** traducătorul
Celebrei piese de teatru „ Maestrul şi Margareta” de Bulgakov,aici o imagine din 1982…Amintiri care vor fi…vorba lui **Mazilescu :**
„ va fi liniște, va fi seară”..

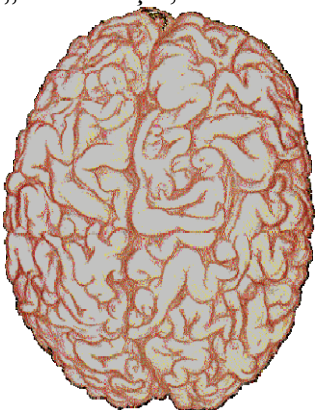

Creierul erotomanului…
(grafică sursa Italia)

Revista Provincia Corvina

anul XIII - nr. 14(51)-15(52) august 2009
Revista de literatura, arta si deschidere europeana
aparuta sub egida uniunii scriitorilor din romania
NOVA
PROVINCIA
CORVINA
Câtiva prestigiosi autori, prieteni si revistei...
Penultimul număr…
Anul 13 de apariţie,2009

Am scris …

Am scris, sau dacă vreţi,
am fost scris, aici, în
propriul meu orizont cumva
sferic, hologramic.
Cu excese empatice, cu
suferinţele actului scrierii,
aici, unde istoria a acutizat
delirant toate simptomele
alienării, ale înstrăinării.
Aici, în interiorul Stigmei,
cum mă definea Paul
Aretzu.
Istoria corupe, apoi ecoul
umbrelor ei, memoria, în
estincţie,
conformRezonanţei
Schuman , neh ?
Stenograme, spectrograme,
utopii, poate ….Amintiri
care vor fi.
Dacă stau să înţeleg cu „
mintea din urmă a
românului” ,…am căutat să
rămân intact în
dimensiunea sufletului, a
iubirii de celălalt ca de
mine însumi. De cel
aproape, dar mai ales de cel
departe.Am scris să nu mă
prăbuşesc, să nu devin
complice propriilor chinuri
şi eşecuri. Am scris nu ca
să fiu „ un critic de temut”,
ci un semen, uneori demn
de a fi iubit. Cum al meu
prieten Călin, emigrat în
Italia, ne cântă exilul. Căci
suntem cu toţii în Exil,
oriunde ne-am afla…

E C O

„Te voi sacrifica şi eu
Pe aceste câteva vreascuri
ale cunoaşterii
şi din litere va curge sânge
să mă învălui în fumul lui
să nu mă vadă duhurile”
Marin Sorescu

„ Niciodată inima mea
Însângerată
Nu m-a făcut
Să îmi pierd capul”
Victor Hugo

Arta scrierii

Actul scrisului e un act intim, cel mai singuratic, este imediat act al gândirii şi creuzet al memoriei decantate în estetic, tinzând a me- modela ideal, a fi matrice, re- naştere din mister, sacru, în profan. Astfel, opera „ învie”, este revelaţie, este coborâre de Duh (nevăzut) în văz-duh (duh văzut).
*
Este aşadar actul superior (de sus, ceresc) al Inteligenţei cosmice în inteligenţa naturii. Poetul, pentru că are harul- darul „ spunerii” alese, este, prin empatie, cel ce însufleţeşte metaforic Idei.
Magia rostirii este capacitatea de a intra cu gândul (cogito) cât mai vribrant, în toate cele ce nu cuvântă.
Când descriu şi relev sensul căderii unei frunze plutind din aer, pe luciul apei, tremurul ei de fiinţă agonică, acea capacitate se manifestă prin intrarea în frunză, în „ vietatea ei mută…” , pentru a o exprima şi astfel a exprima cugetul unui visător…Tot aşa o piatră din râu, ori de pe marginea apei, o grădină sau un munte….
Analogiile, ca metodă de trans- mutaţie semantică, de transfigurare…
*
Există o furror a creativităţii, o transpunere prin actul scrisului, a suferinţei naturii de a crea şi distruge, întru recreaţie, ciclic, fără limite. Actul

scrierii este în sine misterios şi înnoitor.
*
A trăi este a muri în măsura duratei, aşa cum o definea Rădulescu- Motru. Eminescu zice acelaşi lucru despre a trăi, a fi, ca Herodot(sec 5 i. Hr) , anume că viaţa este nefericire, din conştientizarea că vom muri…Eminescu scrie „ viaţa e un vis al morţii”, Goethe scrie că „ viaţa este vis”. Etc. Nirvana … Unica problemă ne rămâne „ cum anume trăim, murim, şi de ce ?!
*
Poate că acei singuratici ce se ţin departe de urmarea Vieţii, gânditorii „ absenţi”, ajung mai adânc în miezul marilor teme…Ca şi marii bolnavi, bunăoară Shakespeare, Schopenhauer… Pavese, Bacovia, Trakl, Hoelderlin, şirul lor este impresionant. Doar atât că ei nu sunt, ca MODELE, preferabil, ei nu liniştesc, nu alină suferinţa existenţei, ci o pot comunica catarsic pentru ei, mafelic pentru alţii. Poate că existenţa tragică este de confruntat prin atitudinea în scris (arte) a umorului, aşa cum înţeleg din Cimitirul Vesel de la Săpânţa.

Dacii mureau râzând…

Elena Daniela Sgondea Rujoiu

„ În acest *dincolo al cuvintelor*, abia nuanţat, este sugerat, deloc retoric, un fel de travaliu tulburător, al naşterii poemului ca o fiinţă....Aşadar creaţia, naşterea poeziei,pentru Elena Daniela este precum a Sophiei alchimiştilor,sau a pruncului sacru, este *logos viu*...”(poieion, creaţie înnoitoare).

Nu lipseşte însă, întreţesând grave acorduri convesive, nici tuşa sarcastică, de sorginte post-modernistă....Autodefi nirea conţine mereu trimiteri subtextuale, la „ story-ul” personal, cu procedeele haijinului japonez, ale hai-kuului: în cazul ei, acordul vine prin integrarea aforismului, a fulguraţiilor de tip „ fulger mental”, revelatoriu, anume prin
Mirare, Uimire, de unde rezultă nuanţe memorabile, între tandreţe feminină şi subtile reverberaţii naturiste, în cheie alegorică, prin

analogii pe care egipteanul Hermes Trismegistos încă, le punea în ecuaţia macro-microcosmos.... Acest simţ special al poetei pare înnăscut, este constanta cărţilor ei : „ *Încă nu", „ Glife tranilvane", „ La răsărit, tremurul", şi „ Tatuaje pe cer*"...Elena Daniela Sgondea este neîndoielnic pe itinerariul iniţiatic, împlinitor, al unei chemări ce se ramifi că din ecouri, umbre şi nelinişti, în arborele energetic al Vieţii ca Mister...Cred în poezia ei, pentru că ştiu.

----------*----------

Vânătoarea 1

În golul dintre urme
umbra căprioarei
se destramă.

Vânătoarea 2

Pe kimono-ul
de omăt-
pete de sânge.

Elena Daniela Sgondea

Comosignal

Dr. Cristian Negureanu

Misterele nedescifrate ale Bucegilor

Nici în ziua de azi nu se ştie de ce, în 1993, pe parcursul lui august, Munţii Bucegi au „jucat" pur şi simplu. Câteva sute de cutremure de mică intensitate s-au înregistrat atunci în zonă. Nu se cunoaşte nici sursa izvorului de apă din acelaşi masiv muntos. Este apa cu cea mai mare puritate din lume, după analizele specialiştilor.

De aici intrăm pe teritoriul legendelor. Se spune că Munţii Carpaţi ar fi străbătuţi de tuneluri lungi de sute de kilometri. Nimeni nu poate spune dacă au fost făcute de mâna omului sau de forţa naturii. Asemenea caverne uriaşe ar exista şi în Bucegi. Iar acele câmpuri de forţă pot să marcheze chiar linia subterană a tunelurilor. Se vorbeşte şi despre faptul că pe Vârful Omu ar fi fost un sanctuar dacic, aşa cum au mai fost şi pe alte creste ale

munţilor, în Retezat şi Ceahlău, formându-se astfel un urias triunghi carpatic între cele trei puncte. Este aşa-numitul „triunghi de aur” al Daciei. Istoricii nu s-au pus încă de acord asupra muntelui sacru al dacilor. Acesta ar fi fost Bucegiul sau Ceahlăul.

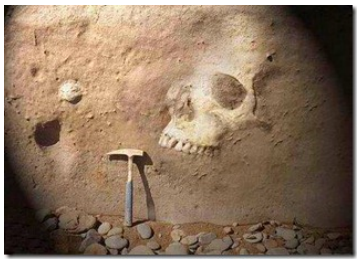

Aflăm şi despre primele cercetări făcute în Bucegi, încă din 1927, mai precis în partea estică a masivului, pe Valea Ialomiţei, într-o zonă cunoscută sub numele de „Şapte Izvoare”. Misterele muntelui se împletesc cu anumite certitudini. Se spune că aici venea Zamolxe, zeul dacilor, să bea apă. Dacii i-au spus „zona nemuririi”. Simbolul celor şapte izvoare era încrustat nu numai pe scuturile dacilor, dar se găseşte şi pe Columna lui Traian. Chiar în acest loc din Bucegi există un izvor a cărui apă este cea mai pură din lume. În perioada 1927-1935, aici s-au făcut studii atât de către cercetătorii români, cât şi de cei francezi. Oamenii de ştiinţă au arătat că încărcătura de bacterii din apa acestui izvor este zero, un fapt unic în lume. Alte cercetări au fost realizate în anii ’80. Specialiştii au constatat că izvorul se „alimentează” dintr-un lac subteran imens. Asta ne aduce aminte de legenda culoarelor subterane din munţi! Cert e că debitul izvorului este de 4.000 de litri pe secundă. Toate aceste informaţii au fost secretizate de autorităţile comuniste. De neclintit par a fi Munţii Bucegi, când îi priveşti de departe. Dar acest masiv s-a cutremurat timp de o lună, în 1993. Doar pe parcursul lunii august. Au fost câteva sute de cutremure atunci. Erau şi câte zece mişcări

telurice într-o zi. De intensitate mică. Cel mult cinci grade pe scara Richter. Prima oară am aflat despre acel femomen tot de la tehnicianul staţiei meteo de la Vârful Omu. „Deveniseră deja obişnuinţă. Zilnic se cutremurau Bucegii. Aici, la 2.505 metri altitudine, la staţia meteo, simţeam mai tare cutremurele decât la baza muntelui. Au fost doar nişte crăpături în pereţii refugiului salvamont de la Omu. Atât. Apoi cutremurele au încetat brusc. De atunci n-au mai fost", am aflat de la Gheorghe Porancea. Staţia meteo de la Omu n-a avut de suferit. E o clădire solidă, cu pereţii de un metru grosime, bine înfiptă în stânca muntelui. Cabanele din Bucegi au rămas în picioare. Nici căderi de bolovani n-au fost. Nu au fost pagube materiale nici la baza muntelui, în Buşteni.

Elena Daniela Sgondea

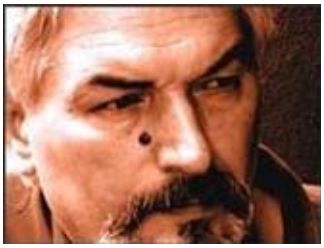

Andrei ZANCA

Poetului Eugen Evu

acest fulg

se insinua dimineaţa

când am ieşit dintre arbori

pe câmpul pustiu.

ningea. şi mi-a trecut deodat' prin gând

că aceşti fulgi

nu vor cunoaşte o altă privire.

niciodată, de pe acum

prin însăşi însingurarea mea

în contopire deplină

cu un câmp pustiu, acest fulg

mereu în alt loc decât cel bănuit

trăindu-şi între cer şi pământ

stingerea înzăpezită

preschimbând istoria

în presentiment

când toţi au crezut c-am plecat, eu

am închis poarta pe dinăuntru

LUCIAN GRUIA

,,Când cineva cântă la o vioară Stradivarius,
Toate viorile vibrează în cutiile lor.
Când un poet scrie o poezie de dragoste,
Toate femeile freamătă în trupurile lor.
Când cineva se naşte,
Toţi copiii ţipă în jocurile lor.
Când cineva moare în lume,
Toţi oamenii plâng în visele lor.,,"

Eugen Evu

Semne

Tragice vremuri,

când eşti mai în siguranţă departe, decât acasă.

Nu te mai teme

Unicul mare pericol
Al cunoaşterii
Sunt psihozele
Pentru cei
Nepregătiţi.

Elena Ceauşescu a cheltuit o avere să-l vindece pe Nichita!

In 1979, bolnav, chinuit de dureri atroce la ficat, **Nichita Stănescu** (1933-1983) s-a intalnit cu Elena Ceauşescu (1919-1989). Aceasta, ingrijorată de cum arăta marele poet, i-a trimis cei mai buni doctori. Dezvăluirile lui Mircea Gociman (77 de ani) atestă faptul că Elena, care ar fi împlinit azi 92 de ani, s-a asigurat că scriitorul urmează cel mai bun tratament, care a costat fabuloasa sumă de două milioane de lei! (**sursa News letter)**

Djamal MAHMOUD
Siromânul poet …

المصـدرجمال محمو

د هنـداوي, شـاعر سـوري يكتـب باللغـة الرومانيـه, ولـد فـي محافظـة الرقـه, فـي شـهر أيـار, 1962
درس المرحلـة الابتدائيـه والاعداديـه وكـذلك الثانويـه مـا اللغـه الرومانيـهفـي الرقـه ,أ ففـي مدينـة كرايوفـا ومـن ثـم كليـة الطـب البشـري فـي مدينـة كلـوج نابوكـا, حيـث تخـرج منهـا فـي سـنة 1990.
مـارس العمـل التجـاري بعـد سـقوط النظـام الشـيوعي ينشـر الشـعر فـي المجـلات والصـحف الادبيـه الرومانيـه المهمـه ومنهـا: مجلـة تريبونـا العريقـه فـي كلـوج ,فـاترا فيكـي نابوكا,مجلـة مجلـة فياتسـادي

أنثولوجيـــــا فيرتواليـــــا 7&8
دار النشـــر الصـــادرتين عـــن
برعايـــة الشـــاعرة -بيـــم, يـــاش
الرومانيـــة الينـــا مـــانولي
.....

المصـــدر

Blogosfere/ pamflet

PALAVRAGEALA

Vrăjeala sau palavrageala mediilor a atins de câteva luni cota de avarie, depăşşind cotul Dunării, cotul Donului şi limita de suportabilitate a coatelor-goale care află despre ei ceas- de- ceas ce bine trăiesc, cât vor mai trăi după …Neuro- penisionare(fără erată, n), şi ce mai rămâne după urâciunea

بريتوتينـــــدين, مجلـــــة
ســـيتاديلا فـــي مدينـــة ســـاتو
مـــاري, مجلـــة ســـينكور و كـــذلك
ليتـــيري فـــي مدينـــة
تيركوفيشـــــتي, مجلـــــة نوفـــــا
بروفينشـــــيا كورفينـــــا فـــــي
مدينـــة هونيـــدوارا, مجلـــة
فيـــدباك فـــي مدينـــة
ياش,صـــــحيفة كوفينتـــــول
ليبـــــير , مجلـــــة اوكلينـــــدا
ليتـــــيرارا, مجلـــــة
,ليتـــــيرارا أكتواليتاتـــــــا
مجلـــة أيكـــو و تينـــارول
,ســـــكريتور الـــــرقميتين
:وكـــذلك فـــي المواقـــع التاليـــه
أكونيـــا, هيرمينيـــا, ريتـــاوا
ليتـــيرارا, رومانيـــان هـــايكو
وغيرهما
نشـــر كتابـــه الأول فـــي دار-
النشـــر, داكـــو بـــريس فـــي
كلـــوج نابوكـــا, ســـنة 1995 وهو
بعنـــوان لمـــاذا
متواجـــد فـــي أنثولوجيـــات و
ثولوجيـــاكتـــب مشـــتركه الأن
العالميـــه للهـــايكو والـــتي
تحتـــوي علـــى مختـــارات مـــن
قصـــائد هـــايكو ل 177 شاعر مـن
العـــالم, صـــادره فـــي
اليابـــــان,طوكيو, دار نشـــــر
سيكيكاتســـــودو, باشـــــراف
واختيـــــار البروفســـــور
والشـــــاعرالياباني, مؤسســـــس
,جمعيـــة الهـــايكو العالميـــه
,بانيـــــا ناتسويشـــــي

pustiirii…" Voicu Vioară, la TVRealitatea : „ Să facem poporul să nu se mai lase vândut pe un kil de ulei" ! Să înţeleagă că a fost vândut cu subsol- sol nasol şi aer- apă- gaz, pe o sută de ani! Videanu- Marmosim : „ Am ieşit din recesiune şi vom intra în …vă garantez că…gazul nu se… …pensiile şi salariile nu se …ş.c.l.

Ba nu se, **ba se …scu**…mpesc! ! Gubernia BOC/ fest jumuleşte până şi amărăştenii de handicapaţi, orbii, paraliticii, taraţii urmează taxa pe morţiii ultimelor trei generaţii, până la înviere.Iar de Paşti, (paşte fericit !) - taxe pe rămăşiţele populaţiei, fumul centralelor, urmele de pe drumuri, cucuriguul claponilor, gălbenuşul dublu,…etc. Din 1 aapril ziua păcălelii va fi una de fiecare zi, până cade guvernul, ca să cadă următorul… Cu veselie vă anunţăm că se va prelungi vârsta agonică a câtorva milioane – indiferent de sex, rasă, convingeri sau tichete de calaltorie inutile, care vor muri până-n 2012, la obligatoria vârstă de 150 de ani, pentru a fi impozitaţi spre salvarea BOCcelutzei budgetare. Surse ce se cred ANONIMIZATE declară că Balada Meşterului Manole va fi Balada Meşterului MANELE. Cimitirile suprastoc, vor fi subetajate, după modelul garajelor newyorkeze. Va fi introdus industral gazul de brichetă pentru încălzirea românilor. Se va emite orodonanţa de urgenţă care să impună programul Videanu- Pogea- Boc- Băsescu- Iliescu- Năstase- Ponta and puzzle comp. > PRIMA CASĂ- ULTIMA CASĂ! – COŞCIUGUL de CARTON. Cost de pereche> numai 20 de pensii impozabile plus taxa popii (Ortul)…Vor fi impozite şi pe MOROI, PRICOLICI, FLĂCĂRI MOV, Flacăra lu Păunescu, Flacăra cocsochimiei,

Flacăra Sf Varvara (Vâlvora abatajelor, Grizzu), şi alte taxe pentru înnecaţi (pe mare, la inundaţii, în beutură, de astm, de tuse contestatară, scrâşnete dinţate, plăci dentare sau gingii.

Avem un nou concept : băsescism. Corect era băşism(fără erată, n). Aceleaşi surse afirnă că la Troscoceni un sobor de vrăjitoare şi psihotronişti lucrează pentru noul mausoleu al neamului (lor), prin tehnologie criogenică. Pe Marte se fac săpături finanţate de aleşii neamului (Lor), pentru a muta casa poporului în ipostază de Nou Ierusalim(cu soia). Un prim lot de cca. 5000 de guvernanţi,debarcaţi, reîmbarcaţi, emigraţi trans-partidici, vor fi debarcaţi în partea nevăzută a Lunii. Big- company Anonimul Corpolteisăn bagă producţia în serie de paraşute din suprastocul de pe şosele. Gropile vor impune tehnologii rutiere noi, pe bază de salturi batraciane, moduli tip lunar, plus canguri mecanici, de import . Noua monedă se va numi NEURO. Subdiviziunea ei : RRRRRRon. În Piaţa Universităţii va fi înălţat un monument pe care va scrie : LOC DE DAT CU CAPUL. Pelerinajele vor fi permanente, cozile vor fi protector flancate de forţele speciale bine plătite. DE VOI.

La Gubernie se lucrează pe echipe multi- partinice la un pachet de 666 de ordonanţe de urgenţă care vor scoate ţara din ţâţânile răbdării.

Concetăţeni: nu vă plângeţi, tot ce vorbiţi SE ASCULTĂ.

Cristian NEGUREANU
Onto -specia jumătate ascunsă …

Cercetatorii australieni au descoperit noua specii noi

de pesti ce se deplaseaza “mergand” pe fundul marii cu ajutorul inotatoarelor transformate in niste maini veritabile. Bizarii pesti cu maini au fost descoperiti in urma cu cativa ani, in apele putin adanci din sudul Australiei, insa abia acum oamenii de stiinta au reusit sa identifice ca facand parte din specii noi si diferite ultimele noua exemplare gasite in largul coastelor Tasmaniei, potrivit National Geographic. Unul din cei mai interesanti pesti cu maini din Tasmania acest exemplar patat, ce poate fi gasit in special in nisipurile de pe fundul Estuarului Derwent. Stiati ca jumatate din vietuitoarele planetei nu traiesc printre noi? Acesti pesti isi folosesc inotatoarele ca pe niste maini, pentru a se deplasa prin nisp, in cautarea viermilor si micilor crustacee pe care le mananca. Pestele patat este trecut pe lista animalelor pe cale de disparitie, insa cercetatorii sustin ca acesta nu poate avea prea multi dusmani naturali, avand in vedere ca toxinele din pielea sa pot ucide majoritatea pradatorilor din habitatul sau. Un alt reprezentant de marca al pestilor cu maini este si este cel roz, reprezentantul unei specii ciudate din care s-au gasit pana acum doar patru exemplare. In clipa de fata exista putine informatii despre biologia si comportamentul acestui peste, deoarece ultimul exemplar in viata a fost vazut in anul 1999. Un alt exemplar spectaculos este pestele rosu cu maini, trecut pe lista speciilor vulnerabile din Australia. Oamenii de stiinta sustin ca acesti pesti depun mai putine icre decat majoritatea pestilor, motiv pentru care specia lor ar putea disparea curand. Nu in ultimul rand, pestele cu maini din Australia vine si in varianta pe galben si chiar pe mov, uneori. Acesti pesti au fost inclusi

intr-o specie de sine statatoare, pestele cu maini Ziebell, ce traieste doar in comunitati izolate din largul coastelor Tasmaniei. Desi in prezent mai pot fi gasiti doar in sud-estul Australiei, pestii cu maini erau raspanditi, acum 50 de milioane de ani, pe intrega planeta. Cateva fosile ale ciudatelor creaturi au fost gasite, de exemplu, inclusiv in Marea Mediterana. Pestii se tem de propria reflexie mai mult decat de alti pesti(subl n. e.e.)
Sursa: Ziare.com. Foto: National Geographic

Mic eseu despre relaţia călău- victimă…

Motto: Cât despre mine, eu şi casa mea nu îmi voi iubi duşmanul niciodată!

Nu de sfinţi ai închisorilor e nevoie, ci de sfinţi morali ai Libertăţii.
Milioanele de asasinaţi din istoria recentă, ca să să rămânem în spectrul „ memoriei scurte”, au înnegrit zările (ab)surde al uitării după doar două- trei generaţii de urmaşi …sau au fost şterşi din cărţile puterilor perindate de timpul nostru profan, discreţionare de când omul: istoria o scriu cei ce învinge, iar martirii devin carnea de tun a …hristoşilor mincinoşi…Milioane de „ trofee de vânătoare” sinistre, ale holocaustului, siberiilor, osuarelor, crematoriilor, molohului , baaal-ului cronos– şi toate hrănind hăurile Iluziei absolute; război contra Fiinţei Libere adormite în omul bun (…), pierdut mereu de cei ce rabdă sau se rezumă la a nu riposta Răului…Sunt fiul dintâi născut al unui pastor penticostal- apostolic… Am fost botezat în ritul ortodox al vremii (1944), şi am respectat modic această dealtfel discutabilă practică a botezului în cristelniţă (…), a copilului încă neconştinet de sine, mai ales că botezul cristic – al lui Ioan Botezătorul, este

cel în apa Iordanului, la o vârstă când omul consimte conştient acest ritual şi semnificaţia lui…Biserica neoprotestantă a păstrat ritul, cea secularizată, de rit bizantin, ba. Am dialogat pe această temă şi cu pastorii şi cu popii…. Ceva ireconciliabil dăinuie între dumnealor. Unicul motiv aşadar al meu de a cultiva o relaţie directă, intimă, a sinelui meu, cu Divinitatea incognoscibilă, fără a schimba decizia şi strict-ritualul botezului pruncului ce am fost, este una a respectului faţă de părinţii mei Gheorghe şi Clara, care şi ei s-au supus legii vremii…unei biserici care, vai, este în păcatul secular de a fi prin practici saducheice (!), de colaborarea- acceptare – aplecare- colaborarea cu puterile trecătoare şi abuzive ale veacului…Cu atât mai mult în regimurile succedate din anul 1944 până recent, toate staliniste-sovietizate, apoi comuniste, atee, materialist- dialectice, democratice ş.c.l…

Mi-am urmat calea – chemarea scrisului literar, a poeziei, decantate mereu prin interioritatea inimii şi a duhului ce se manifestă în tot ce facem- trăim-vieţuim- intreprindem…, niciodată exclusiv ale Binelui, nicicum exclusiv ale Răului… Eu unul nu am consimţit niciodată să îmi …iubesc laş duşmanul – bunăoară anchetatorii, hărţuitorii securităţi sau activiştii sadici…EU NICIODATĂ NU! Nu pot urî, dar nici iubi vrăjmaşul, cel mult pot ierta şi chiar m-am rugat pentru unii dintre cei ce mi-au făcut răul, mi-au vrut moartea, mi-au determinat răul mie şi familiei mele iubite. Mie ca şi altora, unii orbiţi şi care nu pot conştientiza absurdul cerinţei de a-ţi iubi vrăjmaşul ! Prin extesnie, desigur, asta gândesc şi privitor la naţiunea noastră, la neamul

din care m-am născut şi în care voi muri.

Când afirm „ cred” implicit afirm „ ştiu”…Acesta este ceva ce aparţine Fiinţei. Când nu accept a iubi răul (răutatea patologică) – îmi apăr fiinţa şi astfel îmi apăr Dumnezeimea, ca obiectiv viu- manifest al Creaţiunii în creaţia gânditoare şi simţitoare ! Consider că minciuna de sine este cea mai gravă, iată de ce desfid sitagma „ hrsotos mincinos”, sau „ profet mincinos”… Există în patologia modernă o stânjenitoare (poate) calificare pentru astfel de oameni : „ mania persecuţiei” şi „ mesianism”…Sigur că nuanţa vag- materialistă a diagnozei este doar o inproprietate lingvistică de analizat lingvistic.

M-a contrariat încă din copilărie acea poruncă biblică pe care popii o repetă fără a regândi adevărul în actualitatea umanului, azi; este o poruncă demonetizată : „ Iubeşte-l pe văjmaşul tău”… Întreaga istorie cunoscută, depăşind opt mii de ani, este ignorată: în virtutea acestei porunci, sau dacă vreţi socrativ sentinţe, istoria omului – care este , vai, cea a războaielor lui absurd- fraterne- este azvârlită de pe orbita LOGICII, a ADEVĂRULUI
Oare evreii, de la care emană această deviză, care au fost războinicii cei mai înverşunaţi, sup porunca dumnezeului lor Elohim(plural!), IHWH, când au atacat, devastat, dsitrus în numele zeului lor, numeroase alte popoare, îşi …iubeau vărjmaşii? Veţi spune – păi atunci era legea talionului- dinte pentru dinte, noul testament a schimbat legea, mesia pledează legea nouă, a iubirii…
Sperbă, însă nici vorbă să vedem aşa ceva în istorie, dimpotrivă, vrăjmăşia este o condiţie cvasi- dinamică a

umanităţii, conflictele inimaginabile chiar pentru ei, cei de atunci, sunt fenomene ale urii, cauzalitatea s-a agravat în considerente de proporţii universale: cum să-l iubească americanul pe arabul terorist, europeanul sârb pe american, rusul pe neamţ, etc? Îşi iubesc românii situaţi „ la răsccrucea tuturor relelelor”, vrăjmaşii, ocupanţii din veacuri, agresorii, sau împilatorii din propriul lor neam ? Vorbe goale, predici în pustiu! Ipocrizie, dincolo de poleiala zicerii pravoslavnice! Oare Adevărul nu ar fi un dumnezeu mai tangibil, mai împlinitor şi mai eficient dacă ne-ar uni pe toţi în sensul unei împăcări în numele acelei iubiri de aproapele legiuite de dogma- doctrina- ideologia creştină? Retorica celor ce se auto- proclamă glorios- arogant „ înalt prea fericiţi”, etc- este din nefericire (pentru noi, ceilalţi, mai simplu- muritori,
- neiubitori NECUM de duşman- (!) o retorică a sclaviei, a înrobirii: ştiinţa medicală defineşte acveastă perversiune a laşităţii şi fricii în ambalaj mistic, instrumentar, „ complicitatea sado- massochistă dintre călău şi victimă” …
Torţionarul experimentat bestial în închisorile comuniste oare asta a respectat? Iubirea de vrăjmaşul său ?
M-am întrebat : cine sau ce este marele vrăjmaş absolut, răul care bântuie lumea, dacă nu aşa- numitul Satana, Diavolul, daimonul rău:
Fie credinciosul, fie ateul, vor răspunde că acela !
Păi dragă omule, atunci fie-mi îngăduit să întreb :
CUM SĂ ÎL IUBIM NOI PE VRĂJMAŞUL ABSOLUT AL UMANULUI, în virtutea sus- clamatei porunci? Colaboraţionism ? Duplicitate? Perversiune,

automutilare, complicitate înjositoare a celui atacat ca fiinţă şi trup, tocmai cu duşmanul! Unde în istorie a FUNCŢIONAT O ATARE LEGE ? Citiţi vă rog „ Un caz de automutilare” de Graham Greene… Sau „ Împăratul muştelor” …. Regândiţi diferenţierea fetişizării de religia inimii! Evident, nu fac apologia agresiunii, dar cât timp mintea îmi e limpede, voi găsi absurdă porunca de a îmi iubi vrăjmaşul ! Ar însemna să îmi trădez fiinţa proprie, a îmi trăda LAŞ familia, cetatea şi Neamul! A mă trăda pe mine însumi, sinea mea de creatură a divinităţii pe care o cred iubitoare ci nu canibală, ca zeii întunecimii din milenii.

„ Păcatul originar”

Confiscarea revoluţiei din 1989, ce – dacă ar fi fost ce a izbucnit (…) ar fi schimbat mai autentic şi mai la timp (…) România şi ar fi reconstruit-o real democratic, a fost „ păcatul originar” de unde consecinţele. Diversiunea are toate aparenţele şi substraturile securismului, a serviciilor secrete care dirijează – înclusiv în lume– marionetele efemer decise de electorate sau în cazul puciurilor (la noi în interiorul partidului- stat) – folosind şantajul infromaţiei …,şi călăresc istoria, escrocând elitele LAŞE, duplicitare. Complicitatea aparţine şi saducheismului unor biserici, încă din anii stalinismului …Este fals că majoritatea ar prefera – prin sondaje inteligent controlate- …armata şi biserica. Este vinovăţia gravă a celor ce se perindă la putere şi o compromit imediat ce şi-o confiscă pentru interesele personale.

Substituirea prin diversiune a Răului în Bine

Atunci când există un ziar care îşi strigă numele (Adevărul) mă gândesc de ce nu există şi unul titrat „ Minciuna” ? Unde se poate ascunde mai viclean falsul decât în autenticul clamat ?

Autodefinirea divinităţii suna cam aşa „ eu sunt cel ce devin”, ci nu „ cel ce sunt”, cum o atestă un eminent teolog evreu, cunoscător fin al limbii ebraice vechi… Cine este omul dacă nu cel ce tinde a deveni, a se reîndumnezei ?

Prima dintre ele,(durante cauza, durant efectus), cea mai gravă, este diversiunea unei pseudo- democraţii, respectiv compromiterea pe termen scurt şi mediu (cel puţin a) acelei democraţiei. Aceasta e crima replicată, serie de stunami a „ evenimentelor din Decembrie 1989”… ţinta fiind deidentificarea neamului (menţinerea în massificare amorfă) şi efectul vizibil – repetarea exodului din veacurile evreilor, popoarele Estice mai ales fiind sub mirajul eficient (economic, ci nu al fiinţei) – unui Pământ al Făgăduinţei, unui „ cer nou şi un luceafăr nou”…Unui orizont totuşi terestru, pe ruinele celui proaspăt ucis, decimat, şi prin tembelizarea naţiunilor prea sedentare…Colonizările de tip sclavagist de altădată, sunt infinit mai rafinat instrumentate. Numai războaiele sunt continue şi tot mai barbare, fie chiar prin sofisticarea procedeelor de ucidere în masă, prin terorism şi … antiterorism, sau viceversus ! Verbul unui Iliescu – fundamentalismul- este şperaclul ecuaţiei, atât în religiile conflictuale, cât şi în politicile- ideologiile care în loc să mântuie, bântuie. Se promite un … Pământ al făgăduinţiei care pentru evrei a fost America, iar pentru sclavii lui Cioran, (…), promisiunea unei împărăţii după moarte? Din care evident nimeni, dar nimeni, nu are de ce să se-ntoarcă, nici măcar pe demult netezitele morminte ale strămoşilor… Mentalitatea omului nou din viitor va fi una a ORFANIEI, prin opturarea memoriei afective, spre a suporta stigma… Istoria

zeităţilor (…), care au intervenit în accelerarea – ameliorarea animalului îmbunătăţit om, cândva, a devenit istorie proprie manu, a acelui specimen rezultat şi perpetuat până la noi înşine? . Destinul-program al omului acela, adamic, (LULU-muncitorul primitiv, cf. tăbliţelor din lut ars, a fost răspicat descifrat din tălbiţele din Sumer…un destin de ROB (robot) cu un snop de gene zeieşti, însă cenzurat la o durată de viaţă limitată, aşa cum au încifrat-o Ei, geneticienii stelari (?) în dubla spirală ….Faptul că nu au revenit după milenii, este tocmai pentru a nu fi ucişi cu pietre şi identificaţi ca atare, criminali. Dar există deja uriaşe biblioteci care afirmă că ei sunt aici….Obsesia antichristului reîmpieliţabil (…), pare să aibă temei.

In extenso

Indiferent de teoriile care motivează aceste fenomene, (manipulate, conjucturale, provocate, fataliste, etc) – ideologizarea cu simptome neo- internaţionaliste, unionaliste, fost sovietizante sau oricum altfel titrate) – (acum UE-iste, golbaliste, etc-) este marele tartor ce resuscită utopiile din cenuşile lor seculare, tinzând să restaureze un Obsedant Imperiu Împărăţie– după modelul religiosus – pretins celest, în teribila diversiune, sau conspiraţie dublu dogmatică – doctrinară…(Idol zici, ideologie citeşte!) Sunt maimuţăriţi zeii ante-babilonieni, uriaşii, semizeii, faraonii, eroii unui unic Pantheon- al tuturor, însă diferit implantat, ciclic, ratat şi reluat…Un obsedant delir al iadului pentru cei mulţi, raiului câtorva. Trilogia dantescă a devenit un puzzle, un conglomerat con- temporar, simultan, iar conceptul biblic de „ stricăciune” este numit azi „ corupţie”. Un Dumnezeu Unic nu este de descoperit nicăieri în acest egregor ce

pare într-adevăr al unei Pluralităţi întâi descinse de undeva, apoi coabitând şi în milenii epuizând devastator ceea ce a fost o hibridizare ..Acei zei civilizatori ai intemeiat în Egipt structurile model, apoi le-au rumat semizeii- hibrizi, urmându-le dinastiile muritorilor. După ce într-un fel sau altul, omenirea va fi cu totul altceva – altcineva …, fosilele speciei noastre vor deruta sau vor incripta într-o altă ecuaţie „ salvatoare”- memoria eonilor (…), contrazicându-se asupra unei specii fie sinucigaşe prin programare (…), fie o reminiscenţă de hibrizi într-un cimitir sinistru al lui „ ilo tempore” …Şi se vor întreba dacă am existat.

Egregor, chivot sustras şi scurtcircuitare

Am vorbit amănunţit cu un om fără braţul drept. I-a fost amputat încă în adolescenţă. E un contabil bun, cu o memorie excelentă şi desigur cu un plus al inteligenţei, de a abstractiza.

Simte în anumite perioade (intemperii, aşadar legat de electromagnetism) durerea în golul braţului absent. Ştiu că deşi membrul i-a fost tăiat, creierul a păstrat intact centrul nervos ce îi corespunde acestuia, aşadar el suferă determinat de o Absenţă… Aceeaşi problemă ar fi de extins – speculativ analogic – şi în dimensiunile enrgiilor subtile.

„Poetizând” (…), despre „omul vechi”…, când planeta avea încă geo-câmpuri neperturbate ca azi, din cauza progresului şi a uzului enorm de energie electrică (…) – *electromagnetism*,- unor oameni consideraţi sfinţi, profeţi, etc- aura (nimbul) le era vizibil în anumite stări: erau atribute ale acelei energii cosmic-ubicue, manifeste doar la

unii; prin urmare spectrul vizibil al acestei energii din jurul capului(sferoide)…li se releva unor înzestraţi – sau iniţiaţi (ca disciplolii apostolii ş.a.?) …Probabil şi mulţimilor adunate ritualic, care, ca un Egregor, interconectau sugestionate colectiv (ca la foot-bal, rock, campanii electorale, (remember fascinaţia la discursurile demente ale lui Adolf, dar exemplele sunt copleşitor de multe), de charisma acelora, percepând vizibil subtila energie subcuantică, luminozitatea ei pulsatorie ...Au existat inşi surescitaţi care jurau că au văzut la astfel de monştri „ aura sacrum", sau te miri ce „ flăcări violete", „ vâlvore"(„sfinte" Varvare sau Grizzu de abataje, etc.)

(Ceea ce rămâne a gândi: faptul că mulţimile acţionează „ feminin", *Gustave le Bon scria „ mulţimile sunt feminine"(Psihologia mulţimilor", „n" ed*iţii traduse în milioane de exemplare în lume, n)…aşadar sunt ELE ÎNSELE predispuse la a fi „ fecundate" psiho-extactic…, perecum ROIURILE de insecte, care au nevoie de MATCĂ … Marii clauni – lideri din Istorie, au speculat asta din plin şi o vor face mereu, cât timp aşa funcţionează creierul, prin sugestie şi …autosugestie…Este dacă vrem, fenomenul religiosus, în dimensiunea profanului.
Egregorul devine INCUBATOR.

Revenind la prima idee:

De ce nu se poate spune că – odată ce omului i s-a „ smuls altoiul" divinului, sau i-a fost opturat (!) – a suferit RUPTURA energetică dintre creier- inimă (afecte) şi emiţătorul-receptor atribuit divinului? Şi încă: omul astfel „ scurt-circuitat de la sursă", ar

resimţi (patologic, ca suferinţă de angoasă, anxietate, nevroze, depresii, ş.c.l.,) – ceea ce simte omul căruia i s-a AMPUTAT un organon (şi energia subtilă a rămas *suspendată* în vidul – ecou din creier ? Şi înceţoşând stihial „ chivotul purtat pe umeri”, energiile increate…

ANTITEZE: VINE IAR ÎNCEPUTUL LUMII
Dacii mureau râzând.

„După un pelerinaj solidar la Cimitirul Vesel din Săpânţa.”

S-a spus în mod just că bolile individului sunt şi bolile societăţii. Cu alte cuvinte, simptomatologia patologică a omului şi a vârstelor sale, se constată şi la colectivităţi, popoare, continente. Acelaşi lucru este valabil şi la civilizaţii. Bolile naturii sunt în om şi în istoria lui şi ele preced – corelate climatic- cataclisme şi haos. Alienarea psihică este un simptom agonic, tot astfel şi demenţa senilă ce precede moartea Rupturile dintre natură şi fiinţă – paranoia abisală şi crizele existenţiale, nebunia şi manifestările violente, primitiv instinctuale, inclusiv ale exacerbării erotice, preced dezastrele pe termen lung. Însăşi memoria ancestrală (memoria lungă) a omenirii, este atunci grav afectată. Sentimentul apocaliptic revine ciclic la răscrucile mari ale umanităţii, ca un anamnezis a ceea ce a mai fost: prin aceea că Timpul este circular şi precesiunile sunt matematic dovedite cu toate efectele lor la nivel terestru-planetar şi în „infinitul mic”.

Dintotdeauna, omul mintos şi foarte simţitor – adică trezit în lume şi iubitor de semenii lui şi de ea „lume, lume, soro lume, cum să mă satur de tine?” (Doină românească) a exacerbat în propria-i agonie crepusculară sentimentul

spaimei morţii întregii lumi: pentru el, odată cu moartea lui, este nu doar sfârşitul lui, ci al întregii lumi! Sau cel puţin bănuieşte şi afirmă că „sfârşitul lumii e aproape”. Subconştientul individual este şi el rezonant cu subconştientul colectiv: un popor sau un grup de popoare, continent sau civilizaţie întră în criza de identitate urmare a unor eşecuri majore istorice, crize politice-economice, etc. Şi atunci Religiile în paralel cu Ideologiile – clerurile, recte Activiştii cutărui segment (adică religiile profane care idolatrizează Utopiile emanate şi structurate dinamic spre a desface-face-reface Istorie – idealizează!) – vor fi de tip Apostolic-Mesianic-Apocaliptic. Împărăţiile (Imperiile de azi) fiind în agonie, fie sunt uzurpate economic – politic -militar (revoluţii, invazii, acte teroriste etc) – fie îşi „translează” graniţele, se prefigurează altundeva, dacă nu se refac cele demult prăbuşite, dar sub alte denumiri şi forme.

Globalizarea este un alt fel de comunism – al Consumismului şi al Hibridizării (amestecului rasial menit a revigora genele îmbătrânite ale unor grupuri A nu uita sintagma de „ sat planetar” circulată de o vreme. Dar este ea una proprie? Nu ar fi mai degrabă potrivită cea de „New Babylon World”?

.Obsesia fascismului nu a fost şi nu va fi alta decât cea a stalinismului-bolşevic şi emanaţiilor utopice post-belice. Revenind la efectul agonic al acestui final prelungit de mileniu: celebra zicere „Secolul XXI va fi religios, sau nu va fi deloc” nu este un simplu sofism. Mileniul III a început calendaristic acutizând paroxistic Milenarismul şi profeţiile delirante ale Sfârşitului lumii. Dar în jurul anului

1000, aşa ceva a mai fost. Agonia a precedat – spre dezamăgirea „sfinţilor” apocaliptici de atunci, un haos comportamental inimaginabil (Henry Focillon „Anul 1000”).

Alt teribil moment de acest gen a fost Ciuma şi moartea a jumătate din populaţia Europei din secolul XIV. Ce altceva DECÂT Apocalipse au fost Primul şi al Doilea război mondial, „Operele” unor Hitler şi Stalin – fiecare dintre ei fiind conform percepţiilor subiective ale epocii lor „Îngerul Bun” şi „Îngerul Rău”. Dar până la urmă toţi aceşti EXPONENŢI emanaţi ai crizelor de identitate colective, ai delirurilor colective şi Instinctelor Agonizante ale Mulţimilor (lui Gustave le Bon) – au adus nu Sfârşitul Lumii ci sfârşitul UNOR LUMI – conducând spre Groapa Comună a unei astfel de „metafizici apocaliptice” populaţii ce depăşesc miliardul: acestea au fost Civilizaţii Agonice. Asemenea individului uman – cărămidă vie a civilizaţiei sau dacă vreţi a Templului – Bisericii vii a lui Hristos – rezumându-ne aici doar la civilizaţia de tip creştin (schismatică în istorie) însăşi civilizaţia parcurge legic naşterea, adolescenţa, maturitatea, îmbătrânirea, agonia senilă şi moartea.

Iată de ce conceptul Globalizării pare a conţine în profunzime motivaţia reală dinamică alături de Progresul tehnologic şi al Cunoaşterii actuale, prin efectele şi suferinţele ce de fapt sunt SIMPTOME POSIBIL ALE VINDECĂRII pe termen mediu şi lung. Ştiinţa este de natură RECUPERATORIE atunci când are rezultate spectaculoase în învingerea marilor maladii, în genetică, domeniile benefice salvării omenirii de spectrul foametei, războaielor mereu dublu

motivate: economic şi religios sau şi doctrinar-politic.

Spre a ieşi din aceste simple consideraţii demn fi amintite cui doreşte sau nu ştie că ar dori să le ştie. fără „dureri de cap", să ne consolăm cu zicala populară „lume trece, lume vine" – aşadar omul vine, omul trece, pe constanta religiosului civilizaţiei părţii noastre de Lume: speranţa – credinţa şi accederea întru Înviere. E omenesc prin programare divină ca să avem nostalgia unei durate mai mare de trai, iar în alt plan al sacrului – a Nemuririi..Dar oare nu nemurim prin neamuri – ramuri, generaţie de generaţie până la nedorite estincţii genetice motivate de hazardul memoriei cromozomiale sau unele mutaţii din natura subcuantică a fiinţei noastre colective? Nemurirea ce ni-i dată astfel, prin perpetuare reînnăscută în urmaşi., iată ce va trebui să păstrăm, dacă nu vom recupera o durată peste cea a omului postdiluvian – specia actuală.

Suntem părţi ale Inteligenţei Cosmice ubicue însă avem Conştiinţa Vieţii care transcende în noi înşine. Existenţa – iată miracolul suprem pe care nu îl visăm, ci îl suntem ! Legea este Devenirea : Calea, Adevărul, Viaţa. Murim trăind, da. Clipă de clipă, vârstă de vârstă. Dar trăind creăm, ne înălţăm şi aspirăm spre tot ceea ce merită a numi pentru noi înşine Viaţă. Excelsior. Diferenţiarele divine sunt implicit în fiinţa care suntem şi va mai fi.

Nimic aşadar sofistic nici în enunţul nostru speculativ deductiv: ceea ce va fi a mai fost . Prin aceea că spaţiul- timpul sunt circulare iar în Univers nu există nicăieri linia dreaptă infinită. Iar sintagma „lumea celor drepţi" este o simplă butadă a rigor

mortis, o rămurică din ceea ce aş numi Atitudinea Metafizicii Săpânţa – a cimitirului Vesel de la Săpânţa (în traducere latină vulgata fiind de fapt din SAPIENTIA). Acesta este un fenomen unic în lume. singurul inconvenient este că valoarea inegalabilă a textelor funerare, epitafuri vesele, ar cere pentru un turism, rentabil sunt sigur, traduceri în limbile de mare circulaţie!

Ne tulbură acum informaţia istoricului antic: Dacii mureau râzând. Ei, cei ai primelor milenii, şi cei de dinaintea lor încă ştiau ceva ce noi, neamurile următoare, între timp am uitat? Poate că nici moartea nu este uitare. Poate că este memoria care transcede. Cine o recoltează? Peiorativ zicând, cel ce seamănă seceră!

Elena DANIELA SGONDEA (ediţie bilingvă)- Italia

Ca visaţi

Ca visaţi venim
suntem aduşi trecem
Ca visaţi, ca visaţi.
Spune-mi tu, spune-ţi tu,
ţie însuţi,
visaţi
ca şi cum de departe cumva
trup îşi cer
din ceresc zvon
de nor îngeresc
din Splendoare
smulşi a zbor
şi-a eternă chemare
a visată,
nemărginită chemare
şi nesaţiul e-al nostru
ca parte
dincoace de-o viaţă
dincolo de-o singură
moarte?

Semnale editoriale

Nicola Rampin, Italia, eseurile căutării –editura ***EventualMente***. O tulburătare dezbatere pe tema suferinţelor unui adolescent toxi-independent…Nicola Rampin este un fin analist şi psiholog, aşa cum este şi lirica sa.

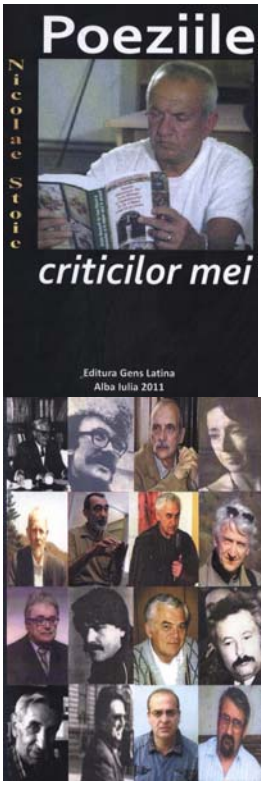

Eminentul poet Nicolae Stoe, animator venerabil al revistei Astra,
şi un florilegiu de poeme selectate conform câtorva exegeţi ai operei lui.

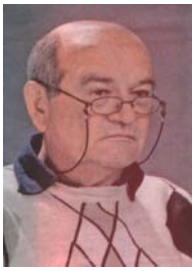

Ioan GROŞAN
Despre suferinţele consacrării …

Girând recent, cu exigenţă critică, alături de Felix Nicolau şi Ioan Es Pop, antologiile revistei Singur, sub coordonarea lui Ştefan Doru Dăncuş şi Gabriel Cojocaru, prozatorul Ioan Groşan opinează recent într-un articol de Dana.G. Ionescu (Adevărul) :

„ Am avut parte de un tratament unanim favorabil, la debut (1985-, cu „ Caravana cinematografică"), la vremea când cronicile, în special cele ale lui Nicolae Manolescu, se citeau cu religiozitate, căci ele consacrau sau îngriopau un scriitor.."Dacă Nicolae Manloscu tuşea la Bucureşti. Criticii din provincie erau cuprinşi de junghiuri. Facă te lăudau Laurenţiu Ulici, Nicolae Manolescu,Eugen Simion. Mircea Iorgulescu, Al. Cistelecan, Marian Papahagi şi alţii, aveai impresia că l-ai prins pe Dumnezeu de-un picior…"

GIOVANNI FORMAGGIO LAUDATIO : Un Cavaliere della Poesia

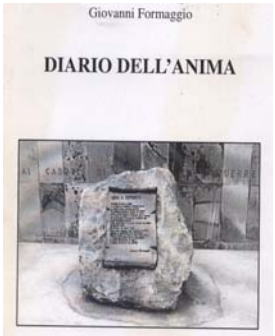

Quello che abbiamo visto, ancora dalle prime traduzione di poesia di Giovanni Formaggio, in rumeno, e una luminescenza affettiva, generosa, pulsante, di qualle il lettore sente il calore raggiante dell'affetto...Nel suo discorso chiaro e impregnato dal senso morale, il tempo contiene tutti i tempi e la poesia diventa „la memoria scolpita", cosi come su una pietra dalla sua citta, i consiglieri hanno esposto un testo simbolico dal poeta. Giovanni Formaggio e nato al 13 Marzo 1939, in Asigliano Veneto (VI), e vive in Canegrate, Milano. E molto conosciuto in leterattura italiana, pero anche in Spagna, Francia, Germania, Austria, Malta, Stati Uniti, e membro onorario di molte Accademie italiane ed estere. E Cavaliere della Repubblica Italiana per meriti literrari. In Italia appariscono i suoi libri e si cantano le sue poesie. „*As vrea sa nu fiu o boaba de nisip/ in clepsidra timpului/ a duce inapoi lancile anotimpurilor/ a imbraca haina copilariei.,"...* E molto attivo nel Cenaclo Accademico Europeo „Poeti nella societa". Numerosi esigenti sono unanimi nella loro valutazione di una significativa presenza, di un spritto attivo, delle grandi emozioni che ci transfericono vibrante, con una musica profonda, di quella piu musicale lingua del mondo, l'italiana... E la poesia catarsica, e la poesia che invoca il sentiero primordiale, durevole, effervescente. L'eminenza Enza Conti (Accademia Internazionale *Il Convivio*, Sicilia) – nota la valore essenziale della sua poesia, il messaggio di Speranza, il positivismo e l'umanesimo, l'illuminazione come stato di tutte le sue opere. La lirica di Giovanni Formaggio si puo rileggere con la sorpresa di una comunicazione elevata, raffinata e piena della vivacita dei affetti essenziali pero anche della stabilita nel'ancestrale. Il linguaggio, l'enunciato lirico diretto e facile traducibile attraverso la sostanza delle idee della meditazione filosofica. Cio che riceviamo e vibra dalla lettura dei libri di questo poeta nobilitato, Cavaliere della Repubblica, ma anche l'Empatia e l'energia apollinea, sottile, bonifica, della Arte divinatoria, in modernita. E il gesto che resiste e quello dal generico accademico dello Movimento „Poeti nella societa", il gesti di fratellanza europea, globale e il brivido trascendentale –

rinascimentale, di primavera ripetibile, del Essere ...

Eugenio EVU, Romania

Quaderno realizzato da:
Cenacolo Accademico Europeo
POETI NELLA SOCIETÀ
Presidente: Pasquale Francischetti
Via F. Parrillo, 7 - 80146 Napoli - Tel. 081.7529355
www.poetinellasocieta.it - e-mail: francischeti@libero.it

Editorial Reviews

http://www.amazon.com/gp/reader/9737613066/ref=sib_dp_pop_fc/177-2232162-9521109?ie=UTF8&p=S001#reader-link

Product Description

„Acest volum se vrea a fi (este) un volum de texte încrucişate, ca meandrele şoselelor din New Mexico, însă fără gropile noastre, un mic-joc de doi, picant si cu zvâc sarcastic, ca un gulaş din Ardeal (nu am zis GULAG!) ...uşor la lecturi (f)estivale, ca să zicem aşa... un meniu frugal,de navetişti... O naveta inter-spaţială, adică între spatiile noastre carpato- vâlcene-dunărene şi cele neo-mexicane, unde se pare ca avem afinităţi cu exotismul cactuşilor şi colorismul şopârlelor, de dorit fiind şi cu ai noştri, care nu vor fi niciodată ai lor... Ceva care sa fie uşor la cap si ne-greu la stomah... Ceva de noptiera, seara, ca somnifer cu efect neagresiv, o carte de recitit, pentru confort si neuitare... Şi a supărărilor care fac bine. Pagini care dovedesc ca ardelenii se înţeleg bine cu oltenii, mai ales în America de Nord. O carte ca o... bicicletă cu doi pedalişti: unul în contra-timp cu celalalt! Ne înţelegem atunci când ne certam! După o vreme de harţă, unul zice paradoxist: Păi eu ce ziceam, omule ? Să fie o carte uşoară, agreabila, nu prea groasă, doua registre pe acelaşi spirit, cum suntem". (autorii).

Diplome de Excelenţă ale revistei Noua Provincia Corvina 2010

Proză scurtă- nuvelă
Ladislau Daradici

Cartea străină
Nicola Rampin, Italia

Cartea în tandem
Florentin Smarandache/ U.S.A.) Eugen Evu /Romania**)**

Duo folk Viorel Boldiş-Călin Jicărean, (Firenze, Italia) pentru CD-ul „ Elegie la Simeria”

Darie Pop medalion

S-a născut la 22 octombrie 1980 la Hunedoara, iar după şcoala primară începută la Călan, a urmat Colegiul Naţional de Informatică "Traian Lalescu" din Hunedoara.A sosit în cenaclul literar "Luceafărul" din Arad, odată cu ultimul val al mijlocului anului 1999, distingându-se printr-o cordială înţelegere a tot şi a toate. Trăieşte propria poezie, ca şi propria viaţă, fără mirare şi afectare, convins că totul

este nou dar nu de speriat. Pare că trăieşte sub sentimentul singularităţii, care este acut, considerându-se "singur printre hapsâni". Viaţa îi pare ca o beţie intelectuală, fiecare cuvânt avându-şi propria metamorfoză. O anume egolatrie, specifică vârstei nu-l ocoleşte, iar o formă de senzualitate se strecoară când şi când. Vădite tendinţe spre conceptualizare se acompaniază cu nevoia epatării prin scris a cititorului. De câţiva ani, poetul s-a stabilit la Paris.

Florin Scurtu graphic- „ Cucerirea Americii”.

ANCHETA
DISCOBOLUL

Revista noastră are onoarea să vă întrebe despre raporturile cărţilor Dvs. cu critica literară; vă rugăm să răspundeţi la următoarea întrebare:

1.**Ce imagine aveţi despre autoritatea critică, raportată la cărţile Dumneavoastră?**
Cu prietenie şi gratitudine,
Aurel PANTEA

Eugen Evu: (Hunedoara Filiala Timişoara a USR).

…Înainte de 1989, cu toată starea specifică „ epocii”, am fost receptat critic în mod favorabil. Au făcut referinţe semnificative între alţii: Ştefan Augustin Doinaş, Mircea Ciobanu, Al Cistelecan, Lucian Alexiu, Ioanichie Olteanu, Ion Mircea, Adrian Popescu, Ioan Flora; Maria Teresa Liuzzo (Italia), Pierre Dubrunquez, Linda Bastide (Franţa) Carlos Chacon Zaldivar (Cuba) ş.a.. Înainte de 1989, am avut referinţe elogioase şi la Europa Liberă şi Vocea Americii, efectul fiind hărţuiri în plus în dosarele D.U.I. Am fost susţinut de majoritatea revistelor literare şi de cultură din ţară

şi reviste româneşti din Iugoslavia, Ungaria.

După 1989, am obţinut de la CNSAS patru dosare (460 file) şi am făcut demersuri pentru a desconspira oficial anchetorii mei care au făcut poliţie politică, semnalate apoi în Buletinul Oficial al României. În 1990 am fost in fine titularizat ca membru al USR; am continuat a edita şi a face publicistică, am fondat o revistă, ziare, etc. Am editat peste 50 de autori tineri sau vârstnici, marginalizaţi, din zona mea geo- culturală. Continui să editez revista Provincia Corvina, FĂRĂ SPRIJIN DE LA Uniune sau instituţional. Promovez literatura română în occident şi autori din diaspora, în româneşte. Cooperez cu majoritatea revistelor importante din ţară şi câteva din străinătate.

Receptarea critică a luat amploare atât în ţară, cât şi în occident. Public şi sunt receptat favorabil în majoritatea revistelor, mai puţin în România literară şi Luceafărul. Public în reviste internet din lume. S-au scris două cărţi de exegeze la opera mea de până acum. Am editat 44 de cărţi de poezie, eseu, pamflet, teatru, umor,critică literară şi de arte plastcice, etc. Sunt cuprins în numeroase dicţionare române, academice sau zonale; în Who's"vho (trei ediţii americane şi una română), etc. Deţin numeroase trofee şi diplome de excelenţă, atât în România, cât şi în Italia şi SUA. Sunt membru onorific a trei academii, una italiană şi sunt inclus în istorii literare europene.

…

Cu aceste lapidare fraze, conchid că sunt corect receptat, dincolo de eternele avataruri ale vieţii noastre literare din vechiul sistem, ca şi din cel actual. Condiţia marginalizării de tip provincialist este, ca în caturile multor confraţi scriitori din teritoriu, o

stigmă şi o resimt şi eu din plin, în principal din vina absenţei unei LEGI A LUSTRAŢIEI autentice.

Vă mulţumesc de întrebare, eugen evu

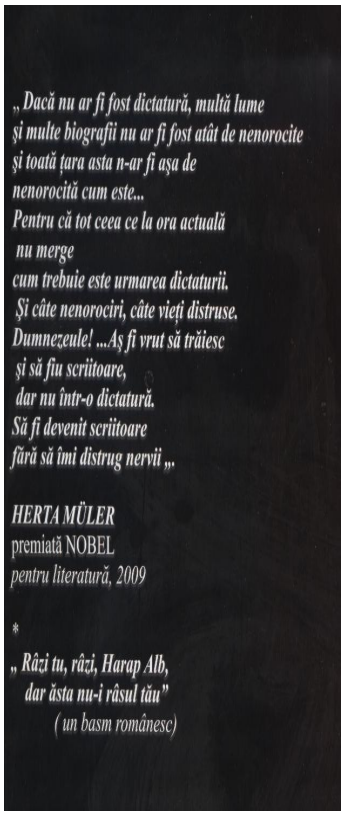
„Dacă nu ar fi fost dictatură, multă lume
şi multe biografii nu ar fi fost atât de nenorocite
şi toată ţara asta n-ar fi aşa de
nenorocită cum este...
Pentru că tot ceea ce la ora actuală
nu merge
cum trebuie este urmarea dictaturii.
Şi câte nenorociri, câte vieţi distruse.
Dumnezeule! ...Aş fi vrut să trăiesc
şi să fiu scriitoare,
dar nu într-o dictatură.
Să fi devenit scriitoare
fără să îmi distrug nervii „.
HERTA MÜLER
premiată NOBEL
pentru literatură, 2009
*
„ Râzi tu, râzi, Harap Alb,
dar ăsta nu-i râsul tău"
(un basm românesc)

Gânduri de dimineaţa

….Dacă voi nu ne vreţi,
nici noi nu vă mai vrem !

…Când mă voi ridica io,
pre mulţi îi voi des- popi!
*

Nu vă mai fie frică: nici de propria frică, nici de frica lumii! (eugen evu, 2011)

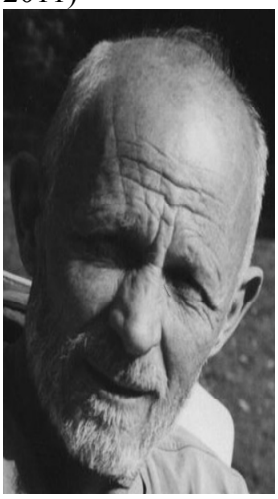

Eugen Evu la 65 de ani

Mă doare că taci …

Alfabetul stins

Ceea ce tu vei uita,
resoarbe noaptea
ca să poţi deveni.
*
Fiecare cu al său război.
Nu învinge pe nimeni:
Pe tine învinge-te!
*

La început a fost Clona
Apoi au separat-o
şi au opturat suturile.
*
Prima verigă lipsă
a fost partea de înger.
Apoi feminitatea.
*
Nu te amăgi.
Eşti mercenar
De la răsărit
Până la apus.
Duci războiul
Altora.
Altcuiva.
Eşti Altcineva.
De facto Capul Tău,
Tu eşti
Trofeul.

Ovidiu Băjan, clasic viscolit şi înger vidanjor, foarte – viu poet hunedorean acum în Franţa…

Al CISTELECAN despre Evu

Referinţe la 1998 D.S.R.
(Zaciu, Papahagi, Sassu)

Atât formula,cât şi temele iradiante, de o recurenţă implacabilă, ale liricii lui Eugen Evu sunt fixate o dată cu primul volum(Muntele mioritic, 1976). În linie tradiţională şi în versuri învăpăiate, poetul cultivă religia gliei, sacralizând peisajul şi istoria transilvană şi apropiindu-se de ele înfiorat, ca în faţa unui altar.” Au înflorit merii în Ardeal/îngerii au fugit din frigul bisericilor/ (…)/ şi s-au întrupat pe coline/ împăduriţi/ desfrunzindu-şi memoria/ …în aureole unduie iarba/ semantica mea extramurros…” (varianta necenzurată, n).

Pământul acestei memorii ancestrale, paideumatice, exlatat,este „ un pământ de leac” (vindecător) conotat în registru matern, cu valenţe de o pozitivitate infailibilă.

Mistica originistă, a Plaiului („ gura de rai, baladescă, mitopoetică) – îşi asociază cultul eroilor tragici, sacrificiali şi simbologia jertfei (vag protocronist sanctuarică, dacică, totul într-o viziune – ori măcar dispoziţie imnică. Această fervoare e de regăsit şi în volumul „Cu faţa spre o stea” (1978) , poetul întinzând o mână spre negurile ancestrale şi continuînd să exalte Transilvania, într-un amestec de hieratism şi patetism: „Prin basmul român/ taine se-ntorc la izvoare/. Cele eterne rămân/ vatră şi zare./ Nopţi în Ardeal: la sălaşuri de zei/ cerul îngenunchiază-n ninsoare ..”A treia carte, „ Soarele de Andezit” (soarele de piatră din Sanctuarul dacic de la Sarmizegetussa – incinta sacră), este un volum aproape programatic în coerenţa sa tematică, aceeaşi din volumele anterioare. Nu alta e situaţia în „ La lumina mâinilor” (1982) volum cu acelaşi miez iradiant- exaltant, dar în care apar fisuri în atitudinea monotonă a poetului. „ De spus seara”, de exemplu, este aproape o rugăciune, pe când „ Hamlet” , se deschide spre o retorică mai degajată, ironică şi sarcastică. În „Ţara poemului meu” (1983), conştiinţa comunitară a poetului e exprimată tranşant dar şi ironic contestatar (Evu avea probleme cu cenzura şi activiştii sintezişti…) : „ Sunt dispus să duc idealul comun în spinare”…între „ vulturi, hiene, şacali, papagali” ..cât mai sper, cât mai pot…vă iubesc, asta-i tot…” .Evu se alătură mai vechii investituri pioase, de vizionar posedat de patos: „ Talazuri de voci…zguduind meridianele frunţii”. El este un depozitar freatic al poeziei- memorie de profunzime, invocă fenomenul entropic al fântânilor care „ tot mai în adânc izvorăsc.”.. cuvintele

sunt altundeva „ nuiele radiestezice” ale căutătorului,… Poezie este izvorâre: „ E de-ajuns să provoc o incizie/ Undeva într-un punct ocrotit/ şi poemul reîncepe să curgă/ ca un rău care n-a împietrit” (varianta necenzurată, n). Se insinuează nuanţat presiunea cenzurii editoriale, dar poetul nuanţează subtextual, aluziv, ceea ce vrea imperativ să comunice. „ Aur heraldic” (1986), sintetizează această linie patetică a religiei matriceale, care merge neabătut înainte şi în „Ram cu oglinzi” (1988), volum în care Eugen Evu ia un viraj brusc spre lirica de presimţiri apocaliptice (ecologice) sub spectrul industrios al „ cocso-chimiei” unui spaţiu decimat de intruziunea agresivă asupra Naturii, in intenso – asupra Fiinţei. „ Undeva-n cosmos latră câinele chimic/ singur în noapte l-am auzit”… Evu scrie şi versuri pentru copii, alerte şi pedagogice (Omul de zăpadă şi omul de cărbune(1988), recitabile, delicate, cu o înduioşare aparte faţă de inocenţa paradiziacă a vârstei paradiziace.

Primele opt cărţi : Toate iubirile, Muntele mioritic, Cu faţa spre o stea, Soarele de Andezit, La lumina mâinilor, Ţara poemului meu, Aur heraldic, Ram cu oglinzi..Între acestea, a mai editat şi plachetele: „ Dragă omule” (poezie), „ Umbra norilor”(idem), Incursiuni în fantastica realitate (reportaj).

Referinţe critice: Ştefan Augustin Doinaş – Familia), Laurenţiu Ulici, prima verba, II,1976; Al. Piru, Debuturi, 1981, M. Moga, Contemporanul nr.13, 1977;Al Covaci, Tribuna nr. 18, 1977; Mircea Moţ, Steaua nr. 5, 1997, Adrian Popescu – idem, Ion Mircea – Transilvania, Nae Prelipceanu, Ioanichie Olteanu, Ion Horea, Petru Poanta… (D.S.R. ibidem) .

Cu tineri cenaclişti" Lucian Blaga", 1976

Paulina Popa poetesă şi editor cu priză la scriitorii din ţară, din Occident şi chiar din Orient.

Lopatha lu' Stalin

Delaţiuni and anorgasmii *

sau hirghiduşhănie cu grizzu în Jalea Viului

Morala unui „filolog, filosof şi psiholog vulcănean de certă valoare" în derivă definitivă

Nu-mi face nicio plăcere să scriu despre cineva pe care l-am ignorat mult timp ca intelectual pentru că am avut motive întemeiate. Titlul acestei atitudini scrise
mi-a fost sugerat de un articol al distinsului scriitor Eugen Evu, publicat în Revista Agero, în 2006, după apariţia celor două cărţi pe care le voi lua în considerare aici. Există de mai mult timp un scandal în presa locală din Valea Jiului legat de cea mai ordinară hoţie care este plagiatul. Oricine ştie ce este un plagiat şi nu consider, stimate cititor, că este necesar să înşir definiţiile date acestui

fenomen extrem de negativ. Ceea ce trebuie însă spus în afara definiţiilor este faptul că plagiatul prezintă o fenomenologie extrem de largă. Dacă am analiza această fenomenologie, am observa că există două forme extreme de plagiat: preluarea cu o grosolănie maximă a unei proprietăţi intelectuale care nu-ţi aparţine de drept (exemplu: publicarea sub numele propriu a unei cărţi care a fost scrisă de altcineva); o formă subtilă de plagiat la nivelul ideilor, anumitor conţinuturi greu de descoperit printr-o analiză sumară. Formele subtile de plagiat sunt extrem de des întâlnite: de la scriitorii obişnuiţi până la unii „savanţi" din mediul academic. Literatura, care nu este originală, reprezintă cel mai bun exemplu în acest sens. Cred că formele subtile de plagiat reprezintă efectul din spatele sofismului autorităţii, pentru că cei care practică acest tip de plagiat, de un anumit nivel intelectual, sunt dominaţi în inconştient de o autoritate „maternă" sau „paternă" şi se comportă ca nişte copiii neajutoraţi. Au mereu nevoie de ţâţa cuiva pentru a hrăni un intelect fragil. Ascunderea acestui fapt reprezintă însă o problemă de conştiinţă care apare tocmai în lipsa conştiinţei. Între cele două forme extreme de plagiat există numeroase posibilităţi de a fura bunurile intelectuale ale altora, exact ca într-o junglă unde dispare orice consideraţie morală faţă de sinele propriu. Aici pun în discuţie însă un caz care reprezintă forma cea mai brută a plagiatului. Vom vedea mai jos care sunt actorii şi vom încerca să înţelegem motivaţiile ce determină grava încălcare a legii şi a bunului simţ. Mi-am pus întrebarea, în urma scandalului de presă care a fost declanşat de articolul lui Alexander Baumgarten (vezi AlexandeBaumgarten, „Plagiat cu patru parteneri",

în Dilemateca, Nr. 36, mai/2009, p. 36), cine este, de fapt, domnul Ştefan Nemecsek? Am luat câteva repere care îl prezintă ca un domn onorabil. Voi insista numai pe următoarele, deoarece acestea îi dau dimensiunea aparentă a unui intelectual:
1. Domnul Ştefan Nemecsek este un dublu doctorand, la Bucureşti şi Alba Iulia. Este coordonat, ca doctorand în filosofie, de distinsa Angela Felicia Botez (născută la 12 august 1943 în Deva!), profesor universitar cu cea mai înaltă pregătire intelectuală care a adus remarcabile contribuţii teoretice în domenii ca filosofia ştiinţei, epistemologie, filosofia mentalului şi a ştiinţelor cognitive etc. 2. Probabil că în virtutea calităţii de doctorand în filosofie, Ş. Nemecsek a publicat articolul „Karl R. Popper despre explicaţie, predicţie şi verificare în ştiinţele sociale", în Revista de filosofie, tomul LIII, Nr. 3-4/2006. Acesta este un domeniu de interes şi al distinsei Angela Botez.
3. Articolul amintit al domnului scriitor Eugen Evu se referă la lucrările „Toleranţa în filosofia lockeeană" şi „Controverse filosofice". Aceste două cărţi au fost publicate de domnul Ştefan Nemecsek în regie proprie, la propria-i editură (anul de graţie 2006). Până am citit acest articol, l-am considerat pe domnul scriitor Eugen Evu un intelectual onorabil şi cu talent. Articolul cu pricina mi-a zdruncinat această imagine. Cred că este un exemplu de cum nu trebuie să scrii despre cineva chiar dacă îţi este prieten. Domnul Eugen Evu practică în acest articol un limbaj extrem de bombastic şi „futurist" pentru că domnia sa vorbeşte despre domnul Nemecsek ca despre Zeus. Ne spune, cu referire la Nemecsek:

Complexitatea şi volumul de informaţie, precum şi verva ideilor

ambelor cărţi nu pot fi comentate şi prezentate revuistic, datorită spaţiului disponibil, deşi tentaţia noastră de a aprofunda şi emite opinii critice, este firească. Important este că ambele studii sunt acut – actuale, necesare mai ales tinerilor studioşi, iar sub aspectul psihologiei şi teologiei, generaţiiilor crepusculare […]; un capitol pertinent şi explorat ca inepuizabil (încă), uimitor „filon" de (auto)cunoaştere umană, este Opera lui Nietzche în interpretarea eminentului autor. Cel mai incitant capitol din „Controverse…", este dedicat fenomenologiei şi hermeneuticii la Husserl şi Hiedegger, unde Ştefan Nemecsek este semioticianul invederat de analistul operei lui K.R. Popper. „Controverse filosofice" este o contribuţie excepţională în filosofia românească, o sinteză lucidă a religiilor şi filosofiei pe itinerariile istoriei umanităţii, a lui Hommo Cogitans, a Fiinţei ce răsare ciclic, din propriile-i amurguri… Ştefan Nemecsek este şi ne bucură să-l cunoaştem negreşit ca pe un Filosof în Acţiune […]; are fascinaţia cunoaşterii pe care o consider informaţie genetică captată şi dezvoltată prin intuiţie şi tenacitate uimitoare Ştefan Nemecsek nu este doar un cuceritor enciclopedist, ci un gânditor erudit unul ziditor de sine şi de ceilalţi, aristotelian şi raţionalist ştiinţific, cartezian-popperian. Poate că amprenta formativă transpare mai ales din şcolile marilor germani şi austrieci (Nietszche, Jung, Freud, Hiedegger, Popper, etc.) - ai secolului XX.

Am redat mai sus o parte din articolul lui Eugen Evu despre Ştefan Nemecsek deşi merită citat întregul articol. Domnul Eugen Evu încurcă urât de tot lucrurile prin judecăţile de valoare pe care le emite. Citind acest articol, ai imediat

impresia că ceva este putred, că autorul articolului nu are niciun habar de filosofie sau de cultură şi că totul este un „lăutărism”, o făcătură ingrată. A atribui unui autor de tipul celui în cauză titulaturi intelectuale ca cele menţionate în citatul de mai sus depăşeşte orice înţelegere şi frizează cu lipsa de control, cu pierderea bunului simţ şi poate chiar cu prostia. Argumentele pentru care cele două cărţi nu trebuie să aibă un impact asupra cititorilor (posibili elevi şi studenţi) sunt următoarele:1. Cartea intitulată „Controverse filosofice” scoate în evidenţă o crasă incultură a domnului Nemecsek. Cartea nu conţine erori ştiinţifice pentru că nu are de a face cu nicio ştiinţă. Conţine, în schimb, gogomănii care pot produce râsul mai ceva decât faimoasa revistă „Urzica”. De exemplu: la pagina 40, în capitolul dedicat lui Socrate, ni se spune: „După afirmaţiile lui Aristotel, unul dintre discipolii lui Socrate, principalele contribuţii ale „maestrului său” ar fi …” Ori domnul Nemecsek nu are habar ce este un „discipol”, ori nu are nici cele mai elementare noţiuni despre viaţa şi opera autorilor abordaţi. Este chiar mai grav decât atât deoarece redă în paranteză anii de viaţă ai lui Socrate şi ai lui Aristotel (Socrate moare în anul 399 î.e.n., Aristotel se naşte în anul 384 î.e.n.). Dacă ar fi citit chiar şi cât un elev de liceu mediocru nu ar fi putut să spună o astfel de prostie. Aristotel s-a născut după moartea lui Socrate şi nu avea cum să-i fie discipol decât într-un scenariu grotesco-fantastic. La nivelul ideilor, Aristotel nu este în niciun caz discipolul lui Socrate şi-l invit pe domnul Nemecsek să-şi facă lecturile de bază din dialogurile socratice (dialogurile de tinereţe), scrise de Platon în cinstea

maestrului său, şi din opera lui Aristotel dacă-i este accesibilă.
2. La pagina 42 din lucrarea mai sus menţionată se spune: „Rămân celebre cuvintele lui Platon: „Singurul lucru pe care îl ştiu e că nu ştiu nimic”. Cine are chiar şi o brumă de cultură rămâne stupefiat de această confuzie între Platon şi Socrate. Domnul Nemecsek îi atribuie lui Platon ceea ce de fapt a spus Socrate. O astfel de confuzie, care nu are de a face cu filosofia, poate produce doar râsul şi-l poate eticheta pe domnul Nemecsek nu ca semidoct, ci ca sfertodoct. Întorcându-mă la articolul lui Eugen Evu, îl recitesc şi sunt uimit de „toleranţa” domnului scriitor, de faptul că a putut produce, la rândul său, o gogomănie. Dacă va fi nevoie, am să găsesc în cartea cu pricina un nesecat izvor de inspiraţie pentru articolele viitoare. Onorabile cititor, cred că meriţi să ţi se spună, în cazul în care nu eşti preocupat de filosofie sau de cultură în genere, că informaţiile din „Controverse filosofice” sunt absolut banale, trunchiate, inexacte. Autorul acestei cărţi, fie el şi doctorand în filosofie, nu are habar despre ceea ce scrie. 3. Lucrarea intitulată „Toleranţa în filosofia lockeeană” reprezintă conform sesizării lui Alexander Baumgarten un plagiat de cea mai mare grosolănie (paginile 17-77). Nu insist asupra datelor care au fost publicate în „Dilemateca” şi în „Ziarul Văii Jiului”. Demonstraţia plagiatului este indubitabil corectă. Ne confruntăm cu o problemă extrem de gravă pe care, sper că Universitatea „Babeş-Bolyai” o va rezolva şi domnul Nemecsek îşi va câştiga locul pe care-l merită. Despre valoarea acestei lucrări, dacă nu ar fi un plagiat, nu se poate spune decât că este doar la nivelul

unei licenţe banale.Unde este morala acestui „filolog, filosof şi psiholog vulcănean de certă valoare”, cum absolut incorect îl numeşte Eugen Evu? Lipsa acestei morale nu înseamnă şi lipsa obligaţiei de a răspunde pentru plagiat, acesta depăşind hotarele moralităţii şi intrând în cele ale justiţiei. În „Cuvântul autorului” (vezi „Controverse filosofice”, p. 9), domnul ziarist Ştefan Nemecsek ne spune: „Părinţii mei au fost oameni simpli. Nu au avut studii complexe. Dar pe fondul înţelepciunii genetice, au avut mult bun simţ şi o moralitate socială sănătoasă, în acest spirit educându-şi copiii”. Îl întreb pe stimatul ziarist: ce s-a întâmplat cu această educaţie morală primită în familie. Şi această educaţie morală a fost continuată între zidurile celebrei şcoli „Ştefan Gheorghiu”. Morala nu are nici-o valoare fără comportamentul moral care lipseşte cu desăvârşire în cazul acestui domn.
Voi reveni de oricâte ori va fi nevoie. (**Ziarul Văii Jiului, 2009)**

Data publicarii:
Marţi, 12 May 2009

** supratitlul ne aparţine şi este evident un pamflet.(e.e.)*

Eugen EVU - Mircea DINESCU

DIALOGURI INTEGRALE ÎN FORUM:Tenebre romanian color

Colaj foto de George Roca - Australia

** Misticismul nu ţine de industrie * E greu să fii idol pe viu * Ion Gheorghe, Nichita, Ioan Alexandru au fost genialoizi, au fost mistici şi au fost complici cu propria lor suferinţă * Geo Dumitrescu a căzut de supărare*
*…Au existat terorişti şi simulatoare * Gadaffi ameninţa public, la t.v., că împuşcă 1o.ooo de români din Libia * Pe*

*Iliescu l-a apucat frica * Cum să tragă în ei, când acolo erau şi şefii lor, securiştii? * Acelaşi scenariu a fost peste tot, şi la Hunedoara voastră *…*

Eugen Evu:
Dragă Mircea, tu mi-ai scris încă din anii primelor tale cărţi, autografe măgulitoare, ne-am cunoscut încă de la debutul tău în Luceafărul, cu elogiosul gir al lui Fănuş Neagu, apoi al altora, într-un consens total: erai meteoritul anului! În acei ani, dincolo de toate, vocea poeziei a răsunat în cetăţi, era o formă de a rezista, aici Manolescu are şi el dreptate! La dispoziţia Dumneavoastră, de exemplu, îmi scrii: Poetului Eugen Evu, poet de înaltă clasă, omului cu suflet de mătase, prietenului drag, toată preţuirea mea Desigur, am ceva, cred că zestrea din părinţi, adaos un anume har, talentul... inclusiv un foşnet de mătase, în cuvinte, dar Ion Mircea spunea că eu sunt o lebădă cu gâtul străpuns, iar Doinaş că sunt mare poet, ceea ce aveam să lupt a confirma mereu! Foarte greu, continuu, parcă fără sfârşit. Aflu despre mine şi azi, din puncte cardinale diferite, că într-adevăr multe mai sunt şi eu! Tu eşti, eu sunt, noi, voi, suntem. Poate vom fi aşa cum am trecut în operă, dacă opera e vie, dacă arta noastră e una trăită, ci nu altceva. Nevoie de iubire, ci nu de luare-n stăpânire, nu de putere, prin artă.

Mircea Dinescu:
Cred că ţi-am scris aceste cuvinte adevărate prin 1979? Toamna eram şi eu mai romantic pe vremea aia, dar asta am scris, e-adevărat. Nu mă dezic. Am fost aicea, la voi, de mai multe ori, mă chemaţi şi eu veneam la Hunedoara, Deva, Brad, Orăştie Ardea aici o poezie nouă! Cu nea Chirica, parcă

Eugen Evu:
Nea Chirica s-a dus, l-am înmormântat anul trecut.

Soţia lui a fost necăjită că la USR nimeni n-a dat un necrolog, măcar la TV. Eu i-am telefonat lui Ulici, dar aşa sunt cele de după noi, umbre lungi!

Mircea Dinescu:
Păcat, era un om cumsecade...

Eugen Evu:
Şi Dan Constantinescu s-a dus, a murit în exil, în Germania, la Freiburg. Sa- mai dus pe la el dl. Martinovici, care era preşedinte al revoluţionarilor hunedoreni, a fost repetat la el, eu nu l-am mai văzut niciodată (soarta face ca la reluarea acestui interviu cu M.D., ultima carte în proiect a eminentului poet şi traducător, să fie la mine pe masăMi-a fost încredinţată de soţia sa, Lucia, spre a edita un volum omagial Sfera de lumină. Manuscrisele lui se află şi la Biblioteca Română din Frieburg, n.a). O vreme am denumit cenaclul tineretului Dan Constantinescu, dar cenaclul s-a destrămat după plecarea mea de la instituţia culturii. Mircea, eşti oltean, sau ce eşti tu, de unde eşti?

Mircea Dinescu:
Prin origine sunt transilvănean. Da, e-adevărat, bunicul meu dinspre tată era din Sibiu şi maică-mea e originară din satul Soareş, de lângă Bobâlna.

Eugen Evu:
Dacă ai fi rămas în Slobozia natală, să trăieşti acolo, erai oare totcel ce eşti azi, Mircea Dinescu poetul?

Mircea Dinescu:
Sigur că-nţeleg ce-mi spui. Că provincia te toceşte Dar acolo am început să scriu poezie. Nu-mi reneg obârşia, dar nu mă omor după ziua aia. Am deci multe motive, unul e că mi-au dărâmat nenorociţii ăia casa. Nu mai am nici un motiv să văd blocuri la Slobozia, locul unde m-am născut. Acum s-a făcut acolo o alimentară.

Eugen Evu:
Ar fi culmea să pună acolo o placă aici s-a născut ... etc. Am văzut recent la Bucureşti că s-a dat numele lui Nichita Stănescu unei săli de sport! Dragă Mircea, azi

(n.red. anul 1997). Atât în România,cât ţi în alte ţări,conmdiţia poetului, aia de militant, de luptător, cea mai potrivită, care ar fi după tine ?Orfeu, Don Quijote,ori Hamlet ? Cărui model crezi că-i eşti mai apropiat ?

Mircea Dinescu:
Da, deci nu mi-am găsit un model cum ar fi fost mai uşor de aflat în politică, cea capitalistă şi industrială, nu, deşi s-a vorbit ba de modelul suedez. Ba de cel francez, cu atât mai greu că în literatură se poate purta un model. Ne iluzionăm că putem intra în pielea bâtrânului Orfeu, ca să mai îmblânzim cu stihurile noastre, fiara comunistă, sau capitalistă, azi

Eugen EVU:
Eu cred că modelul este în fiecare din noi, unic, doar că el ar fi ideal să ţâşnească, să radieze şi să se facă vizibil, să fie adică luminător.

Mircea Dinescu:
În ceea ce priveşte atitudinea lui Hamlet, sigur că asta depinde de structura fiecăruia, dacă vrei, nu? şi poate găsim gesturi hamletiene şi la un tip ca Bacovia, retras, care mergea în umbra zidurilor, care era un luptător singuratic, se juca de-a Hamlet. În fine, Don Quijote cred căi in naştere, avem în noi puţină sămânţă de donquijoţi (a se citi donquihoţi). Aşa, şi inevitabil că-n meseria noastră în care umblăm toată viaţa să vânăm mori de vânt (semnificaţia) - de fapt nu reuşim! Măcar el avea cel puţin iluzia, convingerea că atinge ceva concret cu lancea sa!

Eugen Evu:
Modelul, modelele astea, le-am ales ca semnificaţii profunde, dar eu ştiu că în profunzime suntem Sisif şi, unii, Prometeu! Modelul condiţie a celui ce scrie, în societate, în lume, probabil că va dăinui inclusiv mesianic, ori luciferic. Dar parcă, totuşi, cel mai frumos era al lui Orfeu, fiul lui Apollo. Eu am fost catalogat de mai mulţi critici ca fiind un apollinic.

Mircea Dinescu:
Noi lucrăm de fapt, cu abstracţiile astea, cu morile de vânt .Cavaleri ai Tristei Figuri... Care sunt şi cuvintele şi după fiecare carte de-asta pe care o editǎm, redevenim nişte inşi lipsiţi de operă. Fiindcă în momentul în care ţi-a apărut cartea, nu-ţi mai aparţine. Şi te apucă spaima că trebuie să scrii ceva, din nou, nu?

Eugen Evu:
Blaga spunea că o boală învinsă e orişice carte

Mircea Dinescu:
Da, orice carte, da, da

Eugen Evu:
Eu cred că dintre cei trei, tu eşti cel mai aproape de Hamlet. Acuzi ceva foarte grav, crima care s-a înfăptuit în cetate, dar pentru asta iei ipostaza claunului, pe care Prinţul a luat-o, inspirat din durere, deznădejde, simţ moral insuportabil, de la claunul CurţiiA face pe nebunul, ca să poţi spune Adevărul acasă la tine, între ai tăi, într-o Danemarcă putredă. Sigur, aici e geniul lui Shakespeare, căci el s-a proiectat, geniu semiotician, în personajul cheie Hamlet. Arma ta, arta ta, este zeflemeaua, poate un pic şi a la maniere de Caragiale Însă tu eşti tu, cred că aşa vei fi mereu. O armă-artă care taie-n carne vie, care şfichiuie, doare, iscă pandalii între pacienţi. Atacă răul în structurile sale adânci, îl întărâtă, îl stârneşte, aşadar te face vulnerabil la răzbunări. Circaşii sunt tot mai mulţi, iar a face circ, poate să le dea imunitate, mă tem că a lua în răspăr eşuează în derizoriul suprasaturaţiei. Dar este ceva tragic în chiar satiră, nu? Căci eu zic că umorul este tot o dimensiune a tragicului! Crezui că te-ai schimbat ca poet, ca om, în aceşti ani de după loviluţie?

Mircea Dinescu:
Nu ştiu dacă m-am schimbat mult. Am îmbătrânit cum ar veni vorba şi chestia asta îţi ia puţin din inconştienţa cu care scrii versuri în tinereţe. Respiraţia e mai mare într-un fel când devii un nume, răspunderea vreau să zic, pe urmă oboseala, plictiseala asta

la un moment dat. Te-apucă şi sentimentul lehamitei şi al inutilităţii, dacă vrei. Cum ziceai, al efectului morii de vânt. Al meseriei acesteia, aflată aproape la marginea ridicolului, undeva, nu?

Eugen Evu:
Crunt, dar de-o vreme am şi eu această spaimă, că sunt la marginea ridicolului, mă expui mereu unei himere colective, abstracte, dar care te muşcă, de respinge, te renegă, concret. Ce zădărnicie ecleziastică simţi atunci! Nici fratele nu ţi-o poate înţelege, atunci cine? Dar Baudelaire, îţi zici, consolator, definea astfel: Tu, cititor făţarnic, tu, semenul meu, frate. Iar noi, *remember*, suntem urmaşii spiţei lui Cain, căci Abel a fost ucis, din gelozie, spre a-i face pe plac Tatălui. Ceva s-a răsturnat atunci în lume, însuşi mitul cosmogonic şi antropogonic al Gemenilor, fratricidul

Mircea Dinescu:
Sentimentul lehamitei şi al inutilităţii, dacă vrei. Dacă e să fim cinstiţi, cum altfel să fim? Eu sunt deja un personaj

Eugen Evu:
Fiecare ne suntem personajul nostru principal!

Mircea Dinescu:
Un personaj cum ar fi un luptător, pamfletar, în fine, deci mi-am cucerit un loc între personajele care contează acum. Dar dacă eu sunt un simplu un poet, cu talentul atât cât îl am, cine ştie unde dracu aş fi fost? Nebăgat în seamă, poate nu eram Mircea Dinescu!

Eugen Evu:
Cărţile tale de dinainte, unele cenzurate crunt, altele, în fine întregi, nu se prea găsesc! Înainte le smulgeam pe sub tejghea, ori le primeam ca privilegiaţi prieteni, după ce marea parte din stoc ajungea la politruci, pentru studii, ori la ăia de agoniseau biblioteci la metru liniar

Mircea Dinescu:
Nu mi-e ruşine de nici o carte a mea, ba dimpotrivă, sunt mai mândru de cele dinainte, decât de cele de după!

Eugen Evu:
Ce părere ai despre destinul tragic, personal, al celor ca aparţin generaţiei 60, poate Ion Gheorghe, Ioan Alexandru, Marin Sorescu. Dincolo de unele salturi fără plasă, destinul s-a vădit tragic, nu ca al Blandianei, ori al lui Păunescu, deşi... Eu însumi, sunt al promoţiei 70, dar mă situez în bucla de timp interferentă şi cu optzeciştii! Tu eşti tot al grilei lui Ulici promoţia 7o! Şi Doinaş aşa ne-a considerat!

Mircea Dinescu:
Au fost generaţiile astea, chiar şi optzeciştii. Literatura multora e perisabilă acum, dacă reciteşti, ieri părea că... hă, hăăă! Multe dintre ele erau fumate. Generaţia lui Virgil Teodorescu, anii 2o, Gelu Naum, Caraion, poate Stelaru, ei au fost marii poeţi! Ce întrebi tu da! Ion Gheorghe, Fănuş Neagu! Erau oameni talentaţi, unii foarte talentaţi şi dar a căror evoluţie sigur că e ciudată, unii dintre ei au fost numai lipsiţi de inteligenţă artistică, adică n-au ştiut ce să facă prin şi cu talentul lor. Ăsta-i şi cazul lui Ion Gheorghe, săracul, care acuma publică nişte prostioare. Poezii despre Emil Constantinescu, jalnică, alta despre Miron Cosma jalnic, rămâi mască ! El era un foarte talentat, pe vremea cărţii Vine iarba, da! Ioan Alexandru la fel, era un poet genialoid, în volumele lui prime!

Eugen Evu:
Într-adevăr, Ion Gheorghe era mare, în volumul său Vine iarba, rar poet român aşa mare! Şi rămâi stupefiat, el dedică cel mai mare poem din carte partidului comunist! Tot aşa Nichita, cu al său Roşu Vertical, care năuceşte prin văcsuială, duplicitate, probabil ştia că e ruşinos, dar a dat cezarului anume moneda, amăgindu-se că-i ortul popii! Ioan Alexandru, cred, e cel mai la vârf, în Infernul discutabil. Poate că destinul de care te-ntrebai, vine cumva din interiorul operei lor, eu văd aici ceva gnostic, ezoteric.

Mircea Dinescu:

Da! E parcă al treilea lui volum, da! Era genialoid acolo! P-ormă chestia aia mistică, prin care a trecut el, a făcut o industrie mistică. Ori misticismul nu ţine de industrie. (Mircea, tu spui că eu am suflet de mătase. Dar mătasea o fac genialoizii chinezi, de tare demult, din gogoaşele viermilor de mătase, din micile sarcofage). Mamă, ce subiect mi-ai dat, însă pentru mai târziu.

Eugen Evu:
Ioan, căruia ardelenii îi ziceau şi Şandor, am fost bun prieten cu el, ca un frate, cum îmi scrie pe Imnele Transilvaniei, poetul care muri după o paralizie cumplită, în spitalul german. I-am scris şi mi-a răspuns pe o ilustrată, dar a scris sora medicală pentru el. Mai bine tac istorioara asta! În parlament, Ioan Alexandru, cu crucea

Mircea Dinescu:
Nu! El a fost sincer, el îmi era foarte simpatic şi ca personaj. Aşa teribil cum era. Dar ce s-a întâmplat cu el? Boala, paralizia, la cărucior, e foarte trist! Toate astea erau, prefigurau, demonstrau că Ioan Alexandru era făcut să stea retras, el voia să se retragă într-o chilie. A tot cântat pustnicia!

Eugen Evu:
Vămile pustiei!

Mircea Dinescu:
Poate rămânea sănătos, era sănătos dacă scria în singurătate, în pustnicie, versurile. A ajuns politician la tribună şi uite Da! Pe urmă, unii sunt loviţi de alcool, cum e cazul lui Fănuş Neagu, ne place sau nu ne place, asta e! Adică a fost! În prozele lui scurte este extrem de talentat şi-acum a devenit un manufacturier ca băbuţele alea aflate în faţa porţii. Da?

Eugen Evu:
Eu insist să afirm că asupra generaţiei acesteia a plutit malefic un soi de stigmă, ceva tragic, poate umbra dedublărilor de diverse procentaje, care pe unii i-a marcat de adâncime, le-a modificat Fiinţa! Eu am lucrat ca specialist cultural, metodist şi referent principal, 2l de ani la cultură, am fost cel

mai performant, cel mai bun, iartă-mi ne-modestia, e adevăr probatoriu prin CV şi mii de martori încă vii. Dar viaţa mea încă nu e pentru unii clară, ei sunt mulţi şi au motive să mă marginalizeze subtil, ori făţiş! Presa din judeţ se teme să aducă măcar vorba despre lustraţie! Se ştie de ce! Mi-e, vorba ta, LEHAMITE! Îmi aştept pensionarea, ca să am timp a scrie. Şi între timp să sperăm că mai avem şi de trăit, aşa, ca oamenii încă teferi, normali, iubitori de viaţă şi de valorile ei, ale noastre. Iartă-mi patosul, te atenţionez că unele pasaje din acest interviu le voi păstra la sertar, poate voi reda integral acest dialog mai încolo. Am trăit dramatic şi încă nelămurit public, repercursiunile, ştii că mi-am luat de la Arhivele Secului (CNSAS), mostre din cele peste 4oo de file ale dosarelor mele, încă din 2oo3! Văd, vedem că larma turbată şi aiurea continuă şi azi, oricât v-aţi zbătut acolo, voi, pledanţii cauzei generale ale multora care scriu! Domnul Onişoru (?) mi-a aprobat ce am cerut, însă în copiile mele, o parte sunt aşa-zis anonimizate, cu scop protector pentru nişte amărâţi care mi-au otrăvit viaţa, turnaci plătiţi, spăimoşii ori şantajabilii. Aici, am stârnit ciudate (sic) reacţii, când am publicat câte ceva, inclusiv în revista fondată de mine! Colegii, ca să vezi, m-au apostrofat, deoarece atrag asupra revistei (lor!!!), consecinţe! Frica face politica, nu Adevărul! Frica de propriul lor trecut! Mi-au influenţat în rău mare parte din destin Care destin? Generaţia 6o, poate şi 7o, a fost sub stigma aia tragică, poate determinată, destinele unora s-au prăbuşit iremediabil, tragic. Unul care va fi în mare parte şi al operei lor, e o dialectică aici, de la Democrit citire, că doar nu de la analiştii noştri, mai toţi breji şi încă treji! Dar s-o lăsăm pe-aldată, e destul de dureros şi parcă nu se mai termină. Despre Nichita?

Mircea Dinescu:
Nichita era şi el geanialoid, tot timpul şi-n vorbire, poezia lui era tot vorbire

Eugen Evu:
Categoric, avea aşa-numitul geniu oral, precum bunăoară şi Petre Ţuţea!

Mircea Dinescu:
O vorbire, de fapt, el nu scria,el dicta. Le dicta unora care-l însoţeau admirativi. (*Eu zic fetişizanţi, E.E.*) - Un fel de cult

Eugen Evu:
Aproape mistic şi mulţi poate, au fost, fără să conştientizeze, un pic complici la distrugerea sa, eu aşa cred. O făcuseră, alţii, şi cu Labiş şi cu Marin Preda. E greu să fii idol pe viu!

Mircea Dinescu:
El le dicta comesenilor, boemilor ăştia, tot ce vorbea era luat drept poezie. Ştii cum, avea geniu oral şi de-aici şi pericolul. Al unei bune părţi din poezia lui care este vorbită, de fapt şi se vede .Dar din când le nimerea şi rămâne MARE. Nichita! Râmâne mare!

Eugen Evu:
Eu adaug că e un joc cumplit, ca finalitate, cu psihicul nostru uman, creativ, care pe urmă se răzbună, ceva modifică creierul, funcţiile carteziene, ori poate mult mai adânc. E ceva alienant. Stihialul ăsta scormonit peste limite, se răzbună. Labiş o numea pasărea cu clonţ de rubin De parcă era vreo piesă himerică, din ceasul lumii (ad. 2006).

Mircea Dinescu:
Geo Dumitrescu, că m-ai întrebat, ce mai face! Îl văd destul de des, e iarăşi înjurat acum, dar este un poet foarte important. E retras acasă la el, îl văd săptămânal, (între timp a murit! n.n. a.c.) A fost foarte dărâmat, bolnav, în 1998. În 1989 îşi făcuse casă la Otopeni. A căzut de supărare, făcuse cancer, dar l-a fost depăşit şi-acuma stă retras, trăieşte împreună cu mama sa, care are 95 de ani. (obs. ibidem,n.a .)

Eugen Evu:
Foarte mulţi poeţi români îi datorează lui Geo

Dumitrescu. După ani, l-am regăsit în lecturi cu substrat bine zidit. ca nucleoid, în textele unor Sorescu, mai ales, dar care nu se revendica de la el. O fi fost iniţial Sorescu fascinat de Geo, chiar el mi-a spus la Deva, în anii 75 - 76, că el era singur printre poeţi, în sensul că el este un tragic, dar va ieşi în lume parodiind, ca atitudine. Şi aşa a făcut! Dar şi când a ajuns ministru al Culturii, tot tragic a fost, era, cum avea să zică hâtru, olteneşte, văr cu Shakespeare sau poate cu Hamlet! (ad. Ibidem.n.)

Mircea Dinescu:
La Geo merg odată pe săptămână, îi cumpăr cele necesare, pâine, cartofi, ce mai are nevoie. Deci el este o mare figură, de fapt, mulţi au ciugulit din el, cum bine spuneai!

Eugen Evu:
Ce crezi despre viitorul imediat al Uniunii Scriitorilor?

Mircea Dinescu:
N-am mai trecut pe-acolo deloc. Nu mă mai interesează.

Eugen Evu:
Nu vor găsi o altă formulă, cel puţin una sindicală, pentru a sprijini cumva viaţa solidară a scriitorilor români?

Mircea Dinescu:
Eu sunt rupt de ei. Problema pensionării scriitorilor am rezolvat-o, a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut, când eram preşedinte...

Eugen Evu :
Da, şi mie mi-ai comunicat că, în fine sunt membru definitiv al USR, după ce ani mulţi, deşi îndeplineam condiţiile cu brio, am fost ţinut stagiar, datorită curvelor securiste şi activiste dinspaţiul natal! Cu pensionarea, după ani buni, pentru mine e încă o mare nedreptate, dar lasă, aşa a fost să fie. Sau, a fost (ca) să fie! Ce părere ai despre minerii Văii Jiului, după tot ce a fost?

Mircea Dinescu:
Eu sunt, ca şi tine, copil de muncitor, de lăcătuş mecanic, am o mare stimă pentru oamenii care muncesc din greu, dar

mineriadele, căci despre astea mă-ntrebi, e clar că au fost manevrate! Au crezut că fac o chestie formidabilă, că salvează ţara de, şi-au bătut intelectuali, au bătut la-ntâmplare prin capitală, au fost marea nenorocire a României, căci atunci, când e vorba de noi, de pildă-n Germania, stai sa vezi tot timpul la televiziune imagini brutale, buf-buf! Sigur că nu vin inVestitorii, ce dracu, venim pe-acolo, ne-aleargă ăia pe câmpuri. Degeaba le spui staţi domnule, c-a fost un accident, de fapt o nebunie! Greu ne vor vedea altfel.

O voce din sală:
Dar despre împuşcarea în halul ăla a lui Ceauşescu, ce spuneţi?

Mircea Dinescu:
Păi cum!? O împuşcare mai suavă? (râsete) Trebuia proces de-a adevăratelea, da, dar, s-a crezut, s-a spus că n-o să mai tragă teroriştii Şi italienii l-au spânzurat rapid pe Musolinni Ce să cred? Din pricina lui Ceauşescu au murit mulţi, ei nu mai pot vorbi. Femei gravide, pe masa de operaţie, bătrâni care nu erau luaţi de salvare, că erau ca pe moarte, bestial, nu? Limita pentru asta era cea de 7o de ani, cea biblică, ce vreţi mai mare cinism? Au murit foarte-foarte mulţi oameni cu zile. Şi acum e aproape tot aşa. Dispreţul faţă de om, de semeni.

Altă voce din sală:
Dar terorişti au existat?

Mircea Dinescu:
Au existat, da! Există! Eu am văzut şi simulatoare electronice, astea erau împânzite în tot Bucureştiul, erau planuri vechi, pentru eventualitatea unor invazii, atacuri, etc.

Eugen Evu:
Acelaşi scenariu, peste tot unde s-a tras în oameni. Şi la Hunedoara, jur că s-a tras asupra mea, eram în faţa Poştei, cu o doamnă de la sindicate Urma, gaura de glonţ vidia, alături de una normală, a stat mult timp în geamul intrării poştei, s-a tras asupra mea, eram de mult urmărit de securişti şi de unii de la miliţie, care mă arestau

periodic, m-au anchetat şi penal, căci îi scrisesem lui Ceauşescu şi nu am vrut să recunosc! (ibidem,n.2006) În actuala Hunedoară, o biserică cu hramul martirilor prin împuşcare (şase la număr), stagnează de ani buni fără fonduri a se isprăvi. Pare un stigmat. Predicile se aud în oraş unele sunt de-a dreptul patetice, cu apeluri disperate, dar enoriaşii n-au bani, iar cei ce au nu prea se-apleacă. (ibid).

Mircea Dinescu:
De când erau în Cehoslovacia... Simulatoarele imitau mitralierele, soldaţii trăgeau uşurel, cu gloanţe în infraroşu, eu am văzut, erau împuşcaţi numai în frunte, aşa: în C.C., în întuneric! Numai acolo-ntr-o oră au fost împuşcaţi şaişpe inşi. Numai pe lumină stinsă, în frunte, doar erau profesionişti, erau băieţi care aveau arme speciale cu lunetă! A existat şi o echipă specială care-l păzea pe Ceauşescu şi erau Arabi. Erau de-ai lui Araffat. Erau libieni, care au fost arestaţi de ai noştri, dar în acea vreme lucrau în Libia lui Gadaffi vreo zece mii de români. Ăla, terorist de rang mondial, a ameninţat că dacă nu li-se dă drumul imediat, ne împuşcă compatrioţii! A apărut şi la televiziunea lor, se ştie... Vă daşi seama ce ieşea? Şi le-a dat drumul înapoi, şi gata.

Eugen Evu:
Iau mărturia ta ca pe una esenţială, fie peste timp, când sperăm se vor clarifica lucrurile, dacă va fi dreptatea adevărului (ibid ,n.)

Mircea Dinescu:
Pe urmă, Iliescu a zis: Gata! A făcut pace, a bătut palma cu , l-a apucat frica, şi... garda pretoriană, ca la Roma aia antică, s-a subordonat noului împărat!

Eugen Evu:
Prietene, revista Provincia Corvina îţi va păstra mărturia şi îţi mulţumesc în numele cititorilor noştri. Privitor la acele lupte, jertfe, să zicem şic că aşa a fost să fie, deşi nu e răspunsul, nu acesta este adevărul. În pielea lui, Iliescu, n-o mai fi avut ce să facă, doar el era emanatul revoluţiei, care

Dar va trebui să ştim adevărul, deoarece nu-i vorbă-n vânt a eclesiei: doar adevărul vă va face liberi! De nu, vom continua să îndurăm consecinţele, pe termen mai lung decât cel previzibil, căci eu spun: acolo a fost Păcatul Originar, peiorativ vorbind Cine a fost Şarpele cel viclean?

Mircea Dinescu:
Au venit băieţii, au făcut drepţi, gata, Iliescu era noul împărat. Îi era frică lui Iliescu, că aveau ai lui Gadaffi de gând să-i împuşte pe românii de la ei, ar fi căzut pata pe Iliescu, pe cine nu dă înapoi teroriştii. S-a temut că-l împuşcă şi pe el, era sub reflectoarele de la balconul C.C., era lumină N-au tras? Cum să tragă, când acolo erau şi şefii lor, securiştii? Repet, n-au tras la lumină, doar cu infraroşii din dotare, în întuneric. S-au găsit aşa, un fel de ecrane mari cu ţintă. Cei mai mulţi, pe urmă, s-au înţeles cu toţi, greu, dar s-au înţeles. Nu se ştia cine ia puterea, era totul confuz, instabil. Veneau unii din securitate, şeful era un tip deştept, voia puterea, de-aia l-au arestat la urmă, Iulian Vlad! Hai să ne gândim şi acum: ei luau puterea întotdeauna, aşa a fost şi la ruşi, cu Gorbaciov! Fusese şef la NKKB (ulterior KGB). Ăla dinaintea lui la fel, Andropov, Cernenko la fel. În Germania Democrată, jocurile le-a făcut şeful, Stassi (securitatea nemţilor comunişti), după modelul ruşilor! Şi la noi era tot modelul ruşilor, la o adică!

Eugen Evu:
Mulţumesc, Mircea! Cred că la 16 ani, after the day, Iliescu şi ceilalţi ar trebui să-şi asume măcar partea de laşitate care are legătura cu foamea de putere, cât şi cu pactul monstruos cu diavolul, care, iată, ne costă pe toţi încă şi azi! Eu am încredere statornică în tine şi în ipostaza aia de la C.N.S.A.S., şi am încredere şi-n cei ce azi, destul de târziu, vor să iasă la suprafaţă, adevărul! Drăcoveniile securiştilor pretinşi mai patrioţi decât poporul, decât scriitorii acestuia, continuă să facă ravagii în consecinţă, de unde

interminabile lupte intestine, dezbinări, suspiciuni, victime Eu unul m-am săturat de meteahna asta, a obscurilor, de a practica faţă de valorile culturii noastre, curentul pe care-l numesc post-mortemism.

Te rog să primeşti ca un semn de preţuire reciprocă, acest interviu uşor restaurat, căci îl consider foarte-foarte de preţ, proba unei mari conştiinţe de om şi de scriitor român, chiar dacă acest interviu l-ai acordat undeva, în Provincia Transilvanica, la noi acasă-n Hunedoara lui 1997, scriitori de azi, sunt sigur că şi cei ce vin, te vor iubi şi mă mândresc c-am stat de vorbă cu tine, într-o revistă liberă, cum visai tu, un ziar care ar face să se simtă în lume o mireasmă de vanilie înflorită. Recent, speram să te revăd la un moment al actriţei Maia Morgenstern, fără Mel Gibson, la o beţie cu Marx! Incredibil, dar n-am avut voie să fac poze, iar ea, cu toate că mi-a promis, a plecat în vreun turneu, ori fiind cadorisită de un mare pictor, cum se face, a fost sfătuită să fie atentă cu ardelenii ăştia! Recitalul ei m-a cutremurat. Află despre noi că, cel puţin atât, aici, am scăpat de mireazma cocsochimică şi de zăpezile roşii d'antan. Altora memoria le stagnează! A încremenit în project, cum grăit-a dl Pleşu.

Revista Provincia Corvina, 1997, şi Revista Agero, Germania

Pagini invitate

Valentin Leahu

Cenaclul de la Păltiniş

Silviu Guga şi gâlceava cu Bucureştii

Valentin Leahu

Am început ieri o prezentare a unei reviste pe

care o consider minunată, abia pornită la drum, „Cenaclul de la Păltiniş”. Debutul ei a născut ceva rumori pe la Bucureşti, unii dintre cei care au stat prin preajma marelui Constantin Noica arogându-şi, probabil, dreptul de a deţine spaţiul frământărilor ideologice ale maestrului, înşirate pe un fir al Ariadnei, parcă, pentru a scăpa din labirintul taurului dictatorului de atunci, aşezându-se spre meditaţie tocmai la Schitul din Păltiniş.

Noi, cei care am botezat revista, fără prea multă atitudine bahică de această dată, suntem la Sibiu. Ei, bine, supărarea de care am aflat de la unul dintre seniorii editori ai gazetei, Silviu Guga, şi domnia sa fiind un împătimit al învăţăturilor celui care a avut prenume de împărat şi este un împărat al ideilor, **Constantin Noica**, este aceea că unii peregrini la ideile maestrului regretat sunt supăraţi. Silviu Guga a aflat de la Bucureşti că „Dilema Veche” ar fi vrut să se numească aşa, astfel că ar fi o împietate să încerce altcineva o asemenea denumire pentru o revistă. Şi uite aşa, în editorialul său din prima apariţie a „Cenaclului de la Păltiniş”, seniorul nostru editor, Silviu Guga, autorul „Copilului din două lumi” şi al unei „Imposibile iubiri”, în viitorul apropiat, a scris pentru sufletul nostru şi înţelegerea altora:

„Păltiniş”, în sens conotativ

Am avut neruşinarea să mă laud că l-am cunoscut pe Constantin Noica şi, îndemnat de unii şi de alţii, am scris un fel de eseu „memorialistic“ care a fost publicat într-o revistă din ţară şi în una din străinătate. Titlul articolului era „Şi eu am fost la Păltiniş”. Desigur, am avut bunul-simţ să explic în ce

constă acest „et in Arcadia ego” ca să nu fie luat drept o infatuare. Dar cine avea timp să mă creadă? M-am bucurat însă de înţelegerea bătrânului şi regretatului meu prieten Relu Cioran, Dumnezeu să-l odihnească, care-mi insufla ideea de a menţine şi eu un cărbune aprins la focul de pe altarul mitului Noica şi să nu cred că va putea cineva monopoliza Păltinişul, în sensul lui conotativ. Am avut norocul, aproape neverosimil, de a vorbi cu domn′ Dinu, chiar înainte de a se „instala“ (expresia îi aparţine) la Păltiniş şi apoi de a-l ajuta să se mute aici dintr-o „vilă“ în alta, de a mă plimba printre brazi şi a-i asculta confesiunile despre începuturile lui literare. Noica părea interesat de preocupările mele de „critic şi istoric literar“, pentru că şi-a dat seama, bineînţeles, că am o hibă (îl amuza cuvântul) într-ale filozofiei. Aveam în schimb „viciul“ cenaclurilor şi al debuturilor literare, şi Noica şi aici era un bun sfătuitor.

Nu mai ştiu dacă am folosit tocmai cuvântul „cenaclu”, dar pe atunci, înainte de a începe „marele pelerinaj“ la el, încolţise ideea de a veni la Păltiniş cu cei mai vrednici, în ale scrisului, elevi ai mei, cu tineri ce aspirau la gloria literaturii, pentru că Noica ştia să le facă urări pentru a le fi zborul teafăr şi cât mai înalt. Doream să le citească „O poveste”, plecând de la un citat din Wilde: „Sunt două lumi. Cea care este şi despre care nu se vorbeşte; se numeşte lumea reală, pentru că nu e nicio nevoie de-a vorbi despre ea pentru a o vedea. Şi cealaltă e lumea artei; e cea despre care trebuie să se vorbească, pentru că altfel n-ar exista“. „De bună seamă, sunt două lumi”. Va spune Noica. „Două lumi care stau faţă-n faţă; potrivnice, pentru că una naşte numai moartea

celeilalte, şi aceasta nu renaşte decât prin moartea primei. Una e lumea reală; cealaltă e lumea ideală. Pe una o simţim, pe alta o presimţim. Într-una trăim. Către alta aspirăm. Lumea în care trăim, de ce am mai vorbi de ea? Realitatea şi prezenţa ei au mai multă elocvenţă decât sărmanele noastre cuvinte... Dar cealaltă lume, lumea care nu trăieşte decât în cuvintele creaţiunii noastre, lumea aceasta, cum n-am vorbi noi de ea când imaginea ei ne frământă şi ne încântă?".

Nu mai ştiu dacă Noica a mai ajuns să citească vreunui tânăr chiar „povestea" asta pe care a scris-o la începutul activităţii sale, a spus însă altele asemănătoare, sub brazii de pe înălţimile Păltinişului. Filozoful Noica, sub ochii mei şi în ochii tuturora, devenea un mit. Apăruse „Jurnalul de la Păltiniş", scris de Gabriel Liiceanu. Omul Noica rămăsese acelaşi, chiar dacă tot mai rar beam câte-o ţuică „sus, la vilă", la finul lui Relu sau la birtul „Foamea" de lângă gara Sibiului. Apăruse apoi un şoricel în camera lui. A urmat un început de decembrie întristător, dar care însă m-a făcut să cred că din 1987 încoace, cu fiecare alt decembrie, Noica adaugă câte un an existenţei sale de-a pururi, căci Păltinişul dobândise stare de legendă. Dar... a trecut multă vreme de atunci şi, iată, anul acesta ar trebui să se sărbătorească centenarul naşterii lui Noica şi tot mai puţini sunt cei care... înţeleg Păltinişul în sens conotativ, chiar dacă un mare critic şi istoric literar contemporan (Nu, nu-i Nicolae Manolescu) spunea că „distrugerea miturilor naţionale este semnul unei mari derute morale şi intelectuale". (Silviu GUGA) Mulţumesc ziarului ATAC pentru faptul că mi-a dat posibilitatea să prezint o

revistă de cultură despre a cărei apariţie nu a auzit multă lume. Oricum, gestul colegilor de la ziar este minunat şi faptul că pot fi informaţi cititorii ATAC-ului, de altfel acizi în comentarii, este de asemenea foarte important pentru mine. Sper ca în continuare să reuşesc să prezint mai multe aspecte din „facerea” acestui, repet, minunat „Cenaclu de la Păltiniş” care, cu siguranţă, va naşte atacuri şi păreri pro în continuare.

Ioan Evu, poet şi cantautor, fratele mezin al lui Eugen Evu

Ion POPESCU BRĂDICENI

despre RADU ROŞIAN

Sigur că scriitorul Eugen Evu este unul din puţinii dar curajoşii adepţi ai transmodernismului românesc. Prefaţând un album al lui Radu Roşian, l-a aşezat pe picto-grafician sub semnul noului curent cultural-artistic promovat în România în premieră de Basarab Nicolescu, de subsemnatul şi de Teodor Codreanu, Horia Muntenuş ş.a. Dar cum este pictorul Radu Roşian un transmodern? Prin

practicarea echilibrului între antiteze (aşa numita antitetică şi trionticitate lupasciană), prin adoptarea noii metode integratoare (în totalul fabulos) a terţului inclus: între lumea tenebrelor şi cea semiologică, între imagerismul cel mai pur şi retorica invenţiei, a originarităţii/ originalităţii re fondatoare a pictograficii prin excelenţă exorcizatoare, şi de un tonic optimism.

Trans-modernistul Radu Roşian iese din peisajul larg al sintezei, căci desemnele lui redevin pictograme de un dinamism cinematografic (vezi tehnica trans-travellingului). Extrapolând semiotic, pictorul repune în discuţie metafigurativul care recuperează funciar esoterismul care readuce în coexistenţă profanul şi sacrul, care întrepătrunde cultura plastică în aprofundările (n.m. – profundul este un concept transmodern) auto-experimentale. Pictura au(c)torului nostru este poli şi transsemantică (ţâşnind din posibilităţile oferite de trans- disciplinaritatea poliedrică). Acordate inventiv/inovator (iată încă un concept de casă şi de manieră proprie noii paradigme cultural-artistice) concepţia poietică şi trăirea estetică glisează subtil spre o transesteticitate unde emoţia rezultă din cristalizarea hazardului, în regim metaforic şi explicit ideatic, dintr-un real-fantastic de factură magico-mitică şi sensibil-intelectuală, al cărei mesaj irumpe fascinant, cathartic şi paideic. Oricum Radu Roşian are orgoliul refuzării cyborgizării, computerizării consumismului postmoderniste, sufletul său fiind îndrăgostit de Frumos, Armonie, Adevăr, Artă şi tinzând, programatic, pre refacerea condiţiei edenice, aceea în care fineţea se conjugă cu intuiţia, în care

execuţia şi muzicalitatea recompun altfel spiritul (noia), reexplorează memoria, subconştientul. Cum demersul renascentist este una din primele forme ale trans-modernismului, Radu Roşian respinge agonicul postmodernismului şi paranoia egocentrismului deviant şi persevereză în congruentizarea vulcanicului în luciul unor ape trans- aparente. Erupţie transversalizată şi travaliu ordonat de un principiu, de un fluid vital, dar simultan transpersonal, subtil, subsidiar regenerator, arta lui Roşian se rebotează – cum ar afirma Valéry – sub vraja trans-modernă a simfoniilor de simboluri, culori, linii, semne plastice, recurente, pe linia onirico-realistă, fuzionalistă, a tuturor eurilor într-o metanoie ce evadează din expresionism în plin câmp liric, într-un fel de existenţialism trans/ poziţional, a cărui componistică – creatoare ontologizează sensul, îl interiorizează, întru ceva, cum ar considera Noica, îl include în linia lui comprehendere a lui Eliade. Astfel că – citându-l rezumativ pe alt hermeneut Csehi Gyula, pictogramele lui Roşian sunt reconfigurări transpozitive supradeterminate/dublate de actul transfigurării fragmentului subconştient şi devenirii lui ca imagine în mişcare, repet, cinematografică, integralizatoare.

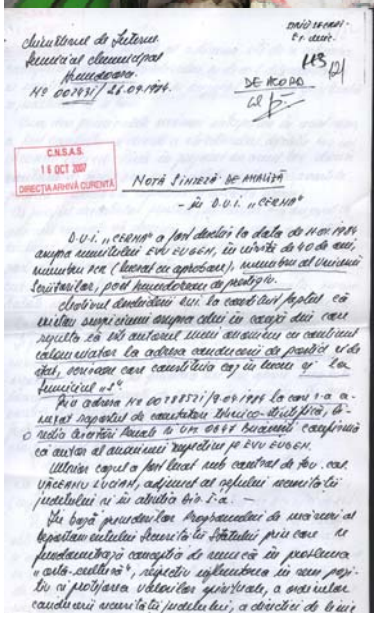

Eugen Evu

Între frustraţie şi….lustraţie

* fragmente din dosarul „ Cerna”, primul din cele patru (Arhivele fostei Securităţi).

Remember Petre Stoica
Arheologie blândă

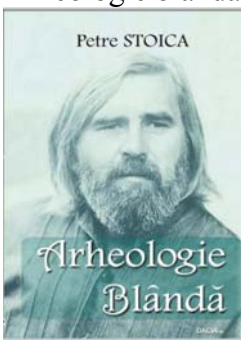

La Editura Dacia XXI a apărut volumul "Arheologie blândă" de Petre Stoica, în seria "Scriitori la ei acasă", în colecţia de autor "Petre Stoica". În aceeaşi colecţie de autor au mai apărut: "O casetă cu şerpi", „Bunica se aşază în fotoliu" şi „Sufletul obiectelor".

"Arheologie blândă" este cea mai amplă dedicaţie de dragoste pe care poezia românească a închinat-o obiectelor. Nu însă obiectului profan, obişnuit, decorativ, somnolent, ci obiectului "uitat, prăfuit, singular, ce arareori îşi găseşte perechea". Aceluia care, odată privit de ochiul cinematografic, în sepia, al poetului, reînvie o lume, dă sens, străluminează prezentul în lumina difuză a unui Altădată mirabil. E atâta candoare, delicateţe, duioşie, tandreţe în versurile poeziei lui Petre Stoica încât trecutul îşi pierde tristeţea, lumea se face mai bună, iar Viaţa, ei bine, Viaţa se uită la noi zâmbind, prin lumina unui proiector mut din Cinematograful Sătesc.", a scris Marcel Tolcea pe coperta a patra a volumului.

Aşa grăit-a Emil Cioran:

„ Cel ce propune o credinţă nouă este persecutat, până când devine el însuşi persecutor: adevărurile Încep printr-un conflict cu poliţia şi sfârşesc prin a se sprijini pe ea; căci orice absurditate pentru care a suferit degenerează în legalitate, după cum şi orice martiriu se termină în paragrafele codului, într-un searbăd calendar sau într-un nume de stradă"

****

„ Oricât m-aş fi zbătut eu în această lume şi oricât m-aş fi separat de ea, distanţa dintre mine şi ea n-a făcut decât să mi-o facă mai accesibilă. Deşi nu pot găsi un sens în lume, un sens obiectiv şi o finalitate transcendentă, care să arate înspre ce evoluează lumea şi la ce ajunge procesul universal, varietatea de forme a existenţei a fost totuşi în mine un prilej de veşnice încântări şi tristeţi”

Monica Cucu, prefaţată de Eugen Evu, a preferat Devei,…America.

…iar **Mihaela Gagea**, rezidentă în America, a editat trei cărţi în ţară, prefaţate de acelaşi Eugen Evu.Cărţile ei au fost premiate în Germania şi în Italia…

Sărutul
de eugen Evu

"Dacă timpul ce- l mai am de trăit/Ar fi doar un sclipăt auriu/ Pe buzele ei întredeschise /Cu un sărut le- aş sorbi/ Până la hotarul dintre/ Reîncarnare şi vise"./... Il bacio-" Se il timpo che mi rimane da vivere/ Fosse solo un barlumedorato/ sulle sue labbra socchiuse/ Con un bacio le sorbirei/ Fino al confine tra/ Reincarnazione e sogni."

Trad. MaRODIA

Mihai Eminescu, sculptură de NicăPetre,
la Cămpul românesc din Hamilton, Canada,
și scriitorul Th. Damian, președintele
Cenaclului literar "Mihai Eminescu" din
New York.

Theodor Damian, considerat de un critic a fi un Diogenic, la statua lui Eminescu din New York. Dacă Diogene căuta adevărul (şi dreptatea) cu lumânarea, Damian îl caută cu lasserul Duhului… ..Gracious Light…:" Lumină lină, lin lumini" …(*Ioan Alexandru)*

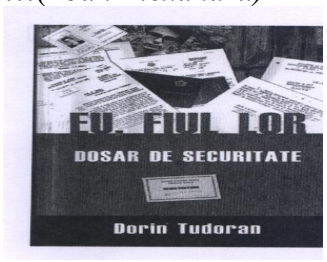

Eminentul nostru poet şi eseist **Dorin Tudoran**, (emigrat în U.S.A.) neconsolat şi neîmblânzit „ca o stea lactee", îşi publică dosarul de securitate, cu memoria intactă a anilor din „ iepoca de aur „ (îngheţat şi cu viermi de…iridium. După masivul volum profetic **„ Kakistocraţia**" ,. Editat în ….Moldova de peste Prut (!?) el ne restituie şi astfel o scrutare în Memoria imediat- ocultată a scriptorimii române…Nu uit că mi-a fost referent extern de carte la romanul meu din 1986, „ Roşu putred", după 30 de ani (!), s-a întors la… sertar. Romanul îl avea redactor de carte pe Cornel Popescu, şi a zăcut itinerant în fişetele verzi ale editurilor „ Cartea Românească", „ Eminescu", apoi la Humanitas….Dl Gabriel Liiceanu, prin dl Zografi, m-au fost asigurat că este un roman valoros, doar că trebuie să mai aştept… NU MAI AŞTEPT. Iar lui Dorin îi mulţumesc „ O viaţă mai bună, Poete, oriunde te vei afla"!

(eugen evu, RoMânia, 2011)

Loredana Cristea
un diamant de Uricani ..

„Sunt o româncă, marcă-nregistrată,
Nici mai prejos şi nici deasupra vouă
Acelaşi cer mă ninge şi mă plouă
În ţara lupilor de altădată..
E-adevărat că sunt puţin ciudată
Cutume vechi se-ascund la mine-n vene
Femei desculţe-n nopţi de Sânziene
Descântă umbrei mele parcă-n şoaptă..
…Visez prea mult, mi-e furie, îmi pasă
Sunt acuzată strâmb sau cu dreptate
Trăiesc intens câte puţin din toate
Şi-n naiul lui Zamfir mă simt acasă…”

<u>O revenire</u> ….

Capodoperă a dramaturgiei româneşti !

Aşa cum am scris într-o carte despre opera „Doamnei Casa Lux”, **Mariana Brăescu**, comedia satirică „**Al treisprezecelea Caesar**” este, paradoxal, o tragicomedie – pamflet, necruţătoare, ba chiar profetică (!) pentru *beizadismul* ce „ emană” eruptiv încă, din anii schimbării „ macazului” 1989…dinspre dâmbovicioasa zonă a balcanismului…

După Caragiale and Ionesco stille, în piesa D-sale decodificăm prin chiar numele personajelor, modele tipic-atipice, ale tontoroiului diabolic al societăţii grobiene, în derivă „dinspre roşu, spre…roşu putred…”: Beizadea Popescu, V. Ianculescu Capiţa, Puiu Coşovei zis Îngeraş, Ion Cotoiu zis Asterisc căciulă, Panseluţa Beraru, Lambru etc…Am convorbit repetat cu Artur Silvestri despre imperativul punerii în scenă. Dacă nu, să o

promoveze în America, unde – de exemplu,- dl Theodor Damian şi eminenţele noastre din diaspora, s-ar bucura de ceea ce reafirm a fi o CAPODOPERĂ ! **(eugen evu, diplomat cu Excelenţă A.R.P.)**

Cartea hunedoreană:

Ioan Iancu:

„Plecasem să mor puţin..."

Aproape toţi scriitorii din zonă, din Hunedoara, Deva, Brad, Valea Jiului, Haţeg, au editat cel puţin o carte la „Facla", „Helicon" sau „Signata". Cel care miercuri, 16 octombrie a.c., s-a prăbuşit secerat între scriitorii asistenţi şi cărţile lor, a fost negreşit un fel de om providenţial, prin calitatea sa îndelung dovedită: cea de Om al cărţii. Ioan Iancu spunea în romanul său din 1991,

Ioan Iancu (stânga), la Câmpina, anul trecut, împreună cu autorul acestui remember

Remember Ioan Iancu, prăbuşit la Salonul de carte din Deva …

Firenze, Italia, concert Călin Jicărean pentru români şi italieni…

Despre cărţi mele pierdute

- mărturisiri-

Dorin Tudoran a fost şi rămâne, chiar dacă a plecat din ţară, dizidentul autentic, dintre cei mai semnificativi, nu neapărat sub deviza criticului Nicolae Manolescu, sintagmei sale proprii „ rezistenţă prin cultură"…Dacă în spasmodica implozie a totalitarismului ceauşist, sistem ce devenise cazon, literatura română aflase „ colaterale" prin curentele post- modernist, ironism, sub-textualism, etc.

Limbajul liric dar şi al epicii unor grupări – nuclee din Bucureşti, dar şi din teritoriu, au **perversitat, de facto, structural însăşi limba română** (scrierea „ cu şopârle", radio-analizată de posturile Europa Liberă, Vocea Americii sau Deutsche Wele (pt securitate acţiunea „ Eterul")

-mă gândesc la Cenaclul de Luni, ori la Numele poetului, ca şi la grupările etnicilor germani sau maghiari,…iar modelele pot fi regăsite în istoria literaturii române interbelice, sau în curentele de tip „ undergraund” prefigurate de bunăoară „ Sturm un drang” (Germania), pe „ sâmburii” autohtoni de la „ Ciocoii vechi şi noi”, „ Craii de la Curtea Veche”, Mateiu, Hurmuz, Caragiale, Eugen Ionesco ş.a.

Dorin Tudoran mi-a fost referent extern elogios la o carte menită să apară la Cartea Românească (apoi Eminescu şi în fine, la Humanitas…) ce a rămas la stadiul „ de sertar”, desigur şi deoarece eu trăiesc în provincie, aşa cum, cel puţin în zona Hunedoarei, numeroşi scriitori au trăit, unii s-au stins, sau încă trăim. Cu toate că el era ţinta acelei sinistre hărţuieli securistice- vezi cartea sa „ Kakistocraţia”, culmea, acuzându-l de drept pe un „ celebru” anchetator numit Nelega, poreclit TELEAGĂ …,sau tocmai de aceea, editura lui Marin Preda şi apoi a lui George Bălăiţă,…era pe punctul de a-mi edita romanul „ (Roşu putred”) – mizând inclusiv pe acel referat al lui Tudoran.
Între timp, editorul Cornel Popescu a murit, iar acel referat, veritabilă sinteză şi pledoarie pentru valoarea cărţii, - s-a pierdut, cine ştie, prin subsolul editurii, ori în mapele redactorului.

Îmi pare rău că dl Gabriel Liiceanu, atunci director al editurii Humanitas, a amânat editarea cu toate elogiile sale şi ale dlui redactor Zografi… G. Bălăiţă anunţa la radio apariţia cărţii mele, „ o autentică surpriză, un roman scris de un poet, Eugen Evu” …Ştiu azi, ca şi atunci, cî editura era înţesată de securişti şi duplicitari – pentru unii dintre ei, aşa zisa „ Lege a lustraţiei” fiind un chilipir

acordat prefigurativ de regimurile Iliescu- Petre Roman, apoi , mai recent, de guvernanţii actuali…

Un alt manuscris al meu, de poezie, mi l-a „ pierdut Florin Mugur, la aceeaşi editură, singurul care a fost cu adevărat un editor moral a fost Mircea Ciobanu, care mi-a editat „ Aur heraldic". Alte două cărţi mi-au fost „ pierdute" de Fundaţia Culturală Română, deşi prinse în planul editorial, una de proză SF şi alta de poezie… Nu mai am manuscrisele lor. În fine, un roman mi l-a pierdut editorul gălăţean Chiric (…), iar altul, policer („Trafic cu icoane") , de o editură din Craiova. Stilistic, ca poet, nu m-am „dezis" de ceea ce Laurenţiu Ulici numea „ promoţia 7o", deşi mă consider trans-promoţional, cu nuanţe spre post- modernism (optzecism). Nutresc recunoştiinţă multor critici români care au scris despre mine între 1979-2010. Sunt inclus în Dicţionarul DSR, editor Fundaţia Culturală Română – 1998, alcătuit de Mircea Zaciu, Marian Papahagi şi Aurel Sasu *(referentul meu este Al Cistelecan, care sintetizează aplicat cărţile mele apărute până la 1907.)*

Viaţa a făcut că niciodată nu m-am întâlnit cu Dorin Tudoran. Chiar dacă în figurina de mai jos, dsa afirmă că în România nu se întâmplă nimic, îl contrazic: se întâmplă şi se va întâmpla mereu, aşa cum e scris şi în noi,, şi în zodii. Se întâmplă că existăm şi sun tem, atemporal ceea ce semnificăm a fi. Eventual scriitori adevăraţi, ai acelei Entităţi Unice definite de Borges, a scriitorimii, sau, dacă vreţi, ale „ poporului de poeţi" invocaţi de Lucian Blaga…

Talentata poetă hunedoreancă **Magdalena KUHN**, ucisă ritualic bestial, la Deva, de satanişti, în celebra „ crimă cu trandafiri”despre care am scris spre a alina suferinţele părinţilor ei…

Poeţi hunedoreni- remember
Dan CONSTANTINESCU
mort în exil, la Freiburg.

Spada

Deasupra creştetului nostru
o spadă – mereu.
Clipa când va cădea
nimeni n-o ştie.
Singura apărare-i
să fii însăşi spada.

Laşitate

Frica de toate,
de tot.
Fuga din toate,
din tot
spaima de a primi
în lumina ochiului
spada.
Ci spada,
despicând,
întregeşte.

Judecata

Spada, goală,
străluceşte pe piatră.
Şi lumea se despică
până-n străfund.
O pasăre, ciripind,
se-aşează pe lama ei
ca pe o creangă
de cireş înflorit
Şi lumea se zideşte
din nou.

Hunedoara, 1977

Radu Roşian- Graphic

Despre cărţi mele pierdute

- mărturisiri-

Dorin Tudoran a fost şi rămâne, chiar dacă a plecat din ţară înainte de 1989, dizidentul autentic, dintre cei mai semnificativi, nu neapărat sub deviza criticului Nicolae Manolescu, sintagmei sale proprii „ rezistenţă prin cultură”…Dacă în spasmodica implozie a totalitarismului ceauşist, sistem ce devenise cazon, literatura română aflase „ colaterale” prin curentele post- modernist, ironism, sub-textualism, etc.

Limbajul liric dar şi al epicii unor grupări – nuclee din Bucureşti, dar şi din teritoriu, au **perversitat, de facto, structural însăşi limba română** (scrierea „ cu şopârle”, radio-analizată de posturile Europa Liberă, Vocea Americii sau Deutsche Wele (pt securitate acţiunea „ Eterul”)-mă gândesc la Cenaclul de Luni, ori la Numele poetului, ca şi la grupările etnicilor germani sau maghiari,…iar modelele pot fi regăsite în istoria literaturii române interbelice, sau în curentele de tip „ undergraund” prefigurate de bunăoară „ Sturm un drang” (Germania), pe „ sâmburii” autohtoni de la „ Ciocoii vechi şi noi”, „ Craii de la Curtea Veche”, Mateiu, Hurmuz, Caragiale, Eugen Ionesco ş.a.

Dorin Tudoran mi-a fost referent extern, elogios la o carte menită să apară la Cartea Românească (apoi Eminescu şi în fine, la Humanitas…) ce a rămas la stadiul „ de sertar”, desigur şi deoarece eu trăiesc în provincie, aşa cum, cel puţin în zona Hunedoarei, numeroşi scriitori au trăit, unii s-au stins, sau încă trăim. Cu toate că el era ţinta acelei sinistre hărţuieli securistice- vezi cartea sa „ Kakistocraţia”, culmea,

acuzându-l de drept pe un „ celebru” anchetator numit Nelega, poreclit TELEAGĂ …,sau tocmai de aceea, editura lui Marin Preda şi apoi a lui George Bălăiţă,…era pe punctul de a-mi edita romanul „ (Roşu putred”) – mizând inclusiv pe acel referat al lui Tudoran. Între timp, editorul Cornel Popescu a murit, iar acel referat, veritabilă sinteză şi pledoarie pentru valoarea cărţii, - s-a pierdut, cine ştie, prin subsolul editurii, ori în mapele redactorului.

Îmi pare rău că dl Gabriel Liiceanu, atunci director al editurii Humanitas, a amânat editarea cu toate elogiile sale şi ale dlui redactor Zografi… G. Bălăiţă anunţa la radio apariţia cărţii mele, „ o autentică surpriză, un roman scris de un poet, Eugen Evu” …Ştiu azi, ca şi atunci, cî editura era înţesată de securişti şi duplicitari – pentru unii dintre ei, aşa zisa „ Lege a lustraţiei” fiind un chilipir acordat prefigurativ de regimurile Iliescu- Petre Roman, apoi , mai recent, de guvernanţii actuali…

Un alt manuscris al meu, de poezie, mi l-a „ pierdut Florin Mugur, la aceeaşi editură, singurul care a fost cu adevărat un editor moral a fost Mircea Ciobanu, care mi-a editat „ Aur heraldic”. Alte două cărţi mi-au fost „ pierdute” de Fundaţia Culturală Română, deşi prinse în planul editorial, una de proză SF şi alta de poezie… Nu mai am manuscrisele lor. În fine, un roman mi l-a pierdut editorul gălăţean Chiric (…), iar altul, policer („Trafic cu icoane”) , de o editură din Craiova. Stilistic, ca poet, nu m-am „dezis” de ceea ce Laurenţiu Ulici numea „ promoţia 7o”, deşi mă consider trans-promoţional, cu nuanţe spre post- modernism (optzecism). Nutresc recunoştiinţă multor critici români care au scris despre mine între 1979-2010. Sunt

inclus în Dicţionarul DSR, editor Fundaţia Culturală Română – 1998, alcătuit de Mircea Zaciu, Marian Papahagi şi Aurel Sasu *(referentul meu este Al Cistelecan, care sintetizează aplicat cărţile mele apărute până la 1907.)*

Viaţa a făcut că niciodată nu m-am întâlnit cu Dorin Tudoran. Chiar dacă în figurina de mai jos, dsa afirmă că în România nu se întâmplă nimic, îl contrazic: se întâmplă şi se va întâmpla mereu, aşa cum e scris şi în noi,, şi în zodii. Se întâmplă că existăm şi sun tem, atemporal ceea ce semnificăm a fi. Eventual scriitori adevăraţi, ai acelei **Entităţi Unice** definite de Borges, a scriitorimii, sau, dacă vreţi, ale „ poporului de poeţi" invocaţi de Lucian Blaga…

Nicola RAMPIN
Italia

Celule în intensivă

Obscuritate…

1.

…m-am uitat autodidact
În cercetarea sensului
Din drumul drept
Între imperiul și râul
În derivă…

2.

…se vorbea despre politică
Și se continua cu strategii comerciale
Dobânzi, împrumuturi, investiții…
Căutam o blestemată tentativă

de intervenție, una
Între multe cuvinte cuvântul,
dar eram ignorat
Că în sală
Deveneau un enorm vacarm,
O armă care lezează creierul,
Atunci în acel moment
Am decis să mă ridic din
comodul
Fotoliu și să plec
Acasă.
Acolo, în ridicare m-am
entuziasmat
Și am decis să scriu, să scriu,
să scriu
Despre toate cele care
cu adevărat contează…
Viața, Dragostea
Și mi-am descărcat
supărarea!
…care spini vor putea
vreodată
Să devină trandafiri în
paradisiacul
Spațiu temporal?
…doar un gând disturbat,
Sau rânduri de cuvinte?
Papirusul din Siracusa
După plânsetul meu
Va fi îmbibat de forță
năvalnică?
Sau furtuna vieții!
…apare după un soare timid
Orb destinul meu
Unde vei așeza hainele?

În româneşte de
ELENA DANIELA SGONDEA
şi EUGEN EVU

Acasă, printre cărţi, autorul – fotografiat de Gabriela Goundenhooft - 2009

GEOMETRIA IUBIRII

Deschid poartă
Deschid poartă după poartă
Şi gândul
Nu se arată ;
Mă opresc lângă tăcere -
Piatra-i fum
Şi apa geme
Într-o albie de ochi ;
Deshid poartă după poartă
Şi cad lacăte
În şoaptă.

A evadat
Lumea închisă
Într-un ochi
Care vede tot ;
A evadat o stea
Şi cu ea
Şi umbra mea.

Mâine
Am plecat cu ieri şi
Cu azi
Cu mâine mă voi întâlni
Şi îl voi zidi
Ieri şi azi.

Cam atât
Înserările simple
coincidenţe
Cu povestea pe care o ştiu
Şi pendula care cheamă
orele
Cu glas plângător
E într-o cameră ferecată
Cu inima-mi zăvor ;
Tu o deschizi
Din când în când
Să primeneşti ora
Şi cam atât.

Pomul cu vise
Construiesc scări mai mici
Şi mai mari
Pentru cei care vor
Să mai urce
În pomul cu vise.

Fereastra
Cel mai mult iubesc
La o casă
Fereastra –

E ca sufletul care
Nu vrea să plece ,
Se închide şi
Se deschide
Dar rămâne strălumină
În aceeaşi tulpină.

**Autoarea este titulară*
a U.S.R. şi a debutat
revuistic
în Provincia Corvina (.e.e)

Ion Popescu Bradiceni

Recent, a avut loc în judeţul Hunedoara festivitatea de decernare a Diplomelor de excelenţă, într-o superbă locaţie privată din satul Josani, comuna Peştişu Mic, aparţinând familiei Ştefan Istvan şi Ligia, As. C.U.S. Provincia Corvina Hunedoara, care a găzduit cea de-a III-a gală a acordării acestor diplome, pentru anul 2009, diferitelor personalităţi din judeţ, din ţară şi străinătate, colaboratori ai revistei de literatură şi artă „Noua provincie a Corvinei” sau care s-au remarcat prin acţiuni cultural-umanitare sau de mecenat. Diplomele au fost acordate sub sigla As. C.U.S. Provincia Corvina din Hunedoara şi a redacţiei revistei de literatură şi artă „Noua Provincie Corvina”, de către preşedintele asociaţiei dr. ing. Ion Urdă, alături de redactorul fondator al revistei, cunoscutul om de litere hunedorean acad. Eugen Evu. Au fost acordate diplome de excelenţă distinselor personalităţi, printre care şi un scriitor gorjean, după cum urmează: 1. dtt. Maria Teresa Liuzzo (Italia), pentru inegalabila operă poetică şi promovarea liricii româneşti prin revista „Le Muse”; 2. Mariana Zavati Gardner (Marea Britanie), pentru opera sa poetică şi competenţa traducerilor în engleză a liricii româneşti; 3. Darie Pop (Franţa), reprezentant de seamă al diasporei române din

Franţa, pentru valoarea scrierilor sale; 4. prof. univ. dr. Ion Popescu-Brădiceni, indubitabilă valoare a semioticii româneşti, pentru viziunea sa novatoare asupra transmodernismului (cu lucrarea FACEREA şi CORPUL, tomul I, scurt tratat de ostensiotică şi ostensiologie, ce urmează să vadă lumina tiparului la Napoca Star în acest an); 5. prof. dr. Adrian Botez, semiotician, poet şi publicist emerit, pentru statornica şi elevata sa colaborare literară, ş.a.

Mirela ROZNOVEANU
Eminentă scriitoare şi director- editor
al revistei Vetiver
din Statele Unite ale Americii care l-a publicat pe Eugen Evu

Aşa grăit-au Emil Cioran

„ Încercat-am să înţeleg de unde vin lacrimile şi m-am oprit la sfinţi. Să fie ei responsabili de strălucirea lor amară? Cine ar şti? Se pare însă că lacrimile sunt **urmele** lor. Nu prin sfinţi au intrat ele în lume; dar fără ei nu ştiam că plângem din regretul paradisului. Aş vrea să văd o singură lacrimă înghiţită de pământ…Toate apucă,e căi necunoscute nouă, în sus…Numai durerea precede lacrimile. Sfinţii n-au făcut altceva decât să le reabiliteze" („Lacrimi şi Sfinţi")
„ Pentru un sărut vinovat, de sfântă" (idem).

şi Sfânta Tereza

„ Vivo sin vivir in mi
Porque tal vida espero
Que muero porque no muero…"

După 20 de ani ….

Primul ziar liber al
Hunedoarei, fondat de
Eugen Evu
în 1990, **„ Renaşterea Hunedoarei**”, avea deviza”
Dacă dragoste nu e, nimic
nu e”! Ziarul a fost cenzurat
de „ emanaţi” după nici un
an de apariţie…Tirajul său
a fost de 30.ooo de
exemplare….

Lumina care vede

- *Ce te mai doare, poete,*
Mai ales acum, iarna
- *Ce te mai doare, poete,*
Mai ales acum, iarna
Când crapă oul de corb
Oul de Nevermoore ?
- Oriunde sunt
Cel gândit nu cel exprimat
Mă dor rănile limbii
materne

- Care, cele de suprafaţă
Sau cele nucleare?
- Cele care colorează
Din interior spre materie
Fractalii: precum
vindecările.
Ele mă dor, melosul sacru.

-Poetizezi lumea?
O, nu eu fac asta,
Ci lumea astfel devine!
În arsura clipei
Care tocmai muri..

Ce te mai doare, poete?
Mă doare „sărutul vinovat
Al sfintelor”
(Aici îl plagiez pe Emil
Cioran…)
Problema este
Nu ceea ce scriem
Ci cum suntem scrişi!
- Şi ce te mai doare, Poete?
Viermele orezului :
Orb- alb ca şi orezul.
Uimitor pleonasmul!
- ???!!
Şi mă doare continuu
Dualismul genialităţii
Limbii Române.
(Eu sunt trialist
protodacic!)
Aici, între rut şi sărut !
Tradu-mă, tu, în nervurile
Druidice ale Stejarului!)

Trădează-mă, să nu mai suferi
Când se va zvoni c-am murit: Să nu-i crezi !
Mă doare catapeteasma-
Unde mă-ntunec nirvanic.
*
Primordia, asta ne doare.
*
Veriga lipsă dintre
Iang (lumină) şi
Yan (întuneric).

- Ce este poezia, poete ?
Este mugur de iridium
Cu straniu în miez !
Lacrimă şi pumnal
scăpat din ***ceea ce***
vede Lumina!

*
Şi ce mai este Ea, Poesia ?
Este perla din sperma oceanidelor
În care rabdă scânteia feromonilor-
Scânteia lui Iov.
Este Fiinţa ca memorie
Între lumeni şi quarci.

Este sânge înnoind rana
şi gelozia mea pe îngerul căzut
este vocabula în care răsună
vindecătoare
divinitatea.
-Taci, rogu-te ! Ea este
Acolo unde flacăra
Intră în cer, ca spirală
înflorind-
Primulla Regala.
Floarea seismului.
Stânjenel de Eter…
Ea este Sunt.
Vindecarea, asta ne doare !

Închide ochii, să vezi,
prin cunoaşterea
ca Împreunare.
Unge tu ochii lui Borges
Şi celor ce văd
Ce aude lumina
Ce aude în trinitate
româna.
(eugen evu)

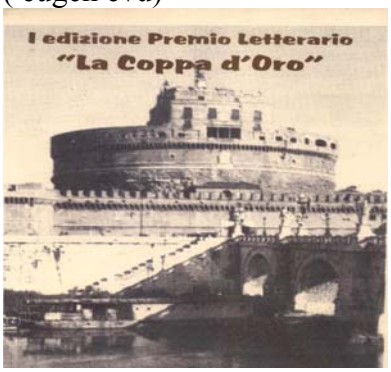

Eugen Evu- Premio accademico
„Italia" / „Coppa d'Oro"

Academica Francesco Petrarca
Medaglia argento puro
Presidente del Premio
Editore Pier Luigid'Orazio

Delir pe luciul apei

*

Acest comportament de actori porno al politicienilor şi complicitatea dintre frigizi şi famelici;
în putrida purpură a catapetesmei viermuie larvele din barba lui Marx.

*

Cazemate în fagurii viscoliţi ai dogmei. Un miliard de ochi în ochiul compus al oximoronului.

*

Fundamentalism versus Misionarism. Şi instabila utopie a decăderii, abstract germinând paradoxal regnuri virtuale, morfo-hibrizi ai Hermeneiei mutante.

*

Trupul se cere respectat, numai că el tinde a fi iubit şi redat fie iluzorii, paradiziacului entropic. Conflictele Sinelui cu Sinea – dihotomia asta al dualului, din care ţâşneşte, va viţa fără rodire, lăstarul corintic şi inutilii cârcei care fac surogat pentru polenizatori, pentru vânt şi lumina piezişă a feromonilor inactivi…

*

De ce cântă oamenii? De ce limbajele colaterale (pictura, baletul, teatru, opera…) – se dezvoltă cu atât mai mult, cu cât comunicarea sistemelor interconection explodează furios în monstruoasa Shamballa ….virtuală, ca şi

cum o disperare regresivă, revine cu splendorile şi urâtul ei nocturn, din imemorabile Vârste al umanului…
*
Sub straturile Arheo-fiinţei, redescoperim centura de iridium a unor arderi pe care primitivele noastre Spaime le-au consacrat în Focuri Zoroastrice, omphalosuri, sanctuare, temple şi catedrale.
Acel Mineral înfometat să umble…,pe miriapodice accesorii, odinioară ieşind din Okeanos, smulgându-se din salturi în zboruri, de parcă greul teluric conţine în el un straniu program de inefabil, de Cogito retrezit din moartea fără capete…, un ordin ce nu aparţine legilor Devenirii, ci le determină, distructiv întru regenerare…?
*
Caracatiţa Celacant, un creier cu braţe : grădinar genial al memoriei lumii, în submersiune.
Cine sau Ce experimentează în picătura oceanică, dar şi în ochiul mimesis al florii-capcana de pe aripa fluturelui ? Bunăoară şi în acest delir semantic, în această scriere în realitate inversă, scriere sferică, scriere în spirală: iar tu, suflete, eşti cercul aparent captiv în Spirală…
Cine eşti tu, poezie ? Sunt mâncat de cuvinte, ori doar trezit în lume, acelaşi, dar clipă de clipă, altcineva ? Cât din Inteligenţa care răsună aici în ghematria sferică a Textului, este număr, şi cât nume ?
*
Am glumit insinuant, când afirmam că „am învăţat sărutul de la vrana ulciorului” De fapt vrana era un sfârc în care secase prin ardere, laptele radiesteziştilor… Mai degrabă de la piatra din râu, cu inscripţii runice, aparţinând unei scrieri pe care incredibil, cândva…,şi-a ţesut din nisip coconul scarabeul riveran, din care avea să

ţâşnească diafan libelula, ochiul ei compus, ca al zeilor…Viteza acestor gânduri nu e a luminii, este viteza întunericului, al Nopţii lui Novalis, al nebuniei controlate de care tac geniile suicidare, prin sublimare într-o estetică furată de la Veghetori…Stigma ne este ab origine aceea de a fi scris cu apă şi funingine, iar acum am ajuns în hardurile Lor criogenice, suntem heckării dimensiunii subcuantice…Rebeliunea a ceva indestructibil, din Apheiron ?

*

Mută îmi este analogia, în faţa a ce văd: un mic sarcofag de chihlimbar, în care intactă ca o rună preglaciară, transpare o viespe, cu polenul în corfele ei….Disting chiar grafemul negru- galb, amintind de catrinţa ţărăncuţei din Munţii Orăştiei…

*

Undeva, desigur, în acest computer sau chivot purtat de umerii tăi, pâlpâie ritmic harta stelară …

*

Epigonia scribilor…Fănuş Neagu îl imită genialoid pe Sadoveanu, Ionesco pe Caragiale, Ale Ştefănescu pe Al Piru, Manolescu pe Călinescu…

*

Pietrele şi călătoria lor spre uitare….Migraţia lor, de ulcioare oarbe, şlefuite de cascade şi iureşuri, sau ele-ntre-ele…Aşa plânge soarele lui Akenathon. Iar pe margini, ca pe o Via Appia, arinii ca nişte cruci ce răstignesc primăverile lumii, ori răchita Iov, în care îşi rabdă cuiburile mierla şi gaiţa, murmurul de monade al giga- chacrelor…

*

Te-am trădat, ca să te cruţ de durerea inutilă a despărţirii. Te-am restituit cântecului ce singur se cântă, de când lumea.

La Vâlcele Bune

Cimitir bătrân, netezit de Timp, cimitir cu pruni înfloriţi fără nici o frunză, cimitir în care dolmenii de granit ai străbunilor mei s-au scufundat…Biserica moartă, cu turnul clopotniţei scobit de cuiburi ţi dezmierdat de codobaturi, de ţărmurei, de iedera ce pare a susţine ea însăşi ruina…
Clopotul l-au furat şi retopit ţiganii arămari, iar ultimul slujitor greco- catolic, Orfanul satului, îşi are mormântul colţ cu noua biserică ortodoxă…Şi baba de aproape o sută de ani, care nu m-a lăsat să o fotografiez, „ că se vede Dincolo”!??! Avea ochi fascinaţi, ca de un auto-deochi, cum spun bătrânii satului… Unde sunteţi, Moşule Ioachim, Bună Elisaveta ? Ştii tu, cucule care îmi stai pe umăr şi îmi ciuguleşti lacrimile ?
*
Bătrâna Nefta, care are în ogradă, printre puicuţe, un bărbătuş de vultur pe care îl găsise cu aripa ruptă, l-a domesticit şi „ cocoşeşte găinile”, îmi spune ea, făcându-şi cruce. Îi spun că este chiar aşa, există şi se numeşte „ vulturul – găină”.
*
Crucile de marmură de Simeria, bogate, ale înstăriţilor răposaţi, cu luciu anume şlefuit, „ să nu le spargă sobolii” ?! „Cele din gorun crapă şi se şterge numele de pe ele” …”Mie le-am spus să îmi pună asupra piatra aia mare, din Strei, o fost în zidul bisericii moarte....Am altoit un corcoduş, ca să îmi cânte graurii la cap” …Femeia asta este cumva deja dincolo, cum zice ea, „ se vede dincolo” …
„ Al meu s-o prăpădit în Rusia, o fost prizonier în Siberia, cum ai zice Simeria !….Mi-or adus o pufoaică şi nişte acte….Îşi luase nevastă acolo, la Novosibirska, am şi cartele scrise rusăşte, şi chipuri cu el şi câţiva care or fost tot

de pe aici, s-or prăpădit acolo, nu s-o mai întors niciunul…”
*
Textul concentric, cum Metatextul….
*
Filosofia Chinei antice era materialistă, acolo e sâmburele dur, nucleonul, micul soare.
Cosmonauţii afirmă că în spaţiu, mirosul predominant este de metal încins, de mineral ars …

SVI- MI- PIE

Scriere mai veche decât cea feniciană

În cele două imagini, săpate într-un topor din piatră dură, (datată între 1500-1375 î. H.) – în scriere de la stânga la dreapta, se văd clar : textul în caractere latine, (etruscii timpurii), cu mult înainte de ocuparea Daciei de către Romani (!?) – cuvintele-vocabule : **SVI-MI- PIE**. Traducere certă „ Pentru mine cu dreptate !”.

Asociate acestei dedicaţii, se vede pe o hartă astronomică (!) Constelaţia **Casiopeea**- numită în mitologia străveche a românilor „ **Scaunul lui Dumnezeu**”…(sau Tronul), adică posibil o reşedinţă cosmică a unei eventuale entităţi extra-terestre din categoria zeilor civilizatori ?, n). Însuşi tonul inscripţiei are ceva solemn consacrator, de formulat superior, straniu în nobleţea formulării ei.

Descoperirea aparţine culturii Verbicioara III, în situl de la Mozaceni - Mozac…
Aşadar: scrierea este cu cca. 200 de ani anterioară primei scrieri proprii feniciene! Descoperirea, aparţinîndu-i lui **Ion Nanin**, este la fel de

tulburătoare ca şi cea de la Tărtăria- jud. Alba, cu numele zeităţii Şaue (?) - care premerge cu minimum o mie de ani scrierea sumeriană.

Dreapta: harta constelaţiei Cassiopeea…

Alte surse completează despre acestea : „Toporul găsit pe Valea Mozacului, poarta inscripţia în limba latină vulgară “SVI MI PIE”, “al meu, patriarhul”! (cf. altei interpretări, n.) . Datarea acestui topor este uimitoare: 1500-1375 î.Hr.

Printre monumentele epigrafice de la Roşia Montana se afla şi o stelă închinata zeului Ianus, cel cu două capete, considerat patriarhul latinilor

Acesta este încadrat de cuvintele “IM” şi “PIO”, “patriarhul imortales, nemuritor”. Este acelaşi zeu misterios cu două capete a fost adorat din timpuri străvechi la Tărtaria, sub numele de Su, sau Saue, fiind o divinitate al cărei simbol era Soarele. El apare si pe monedele dacice, sub denumirea de Ianus. Isidor, în lucrarea sa “Origini”, ne spune că “ limba priscă (vulgară), adică limba bătrână, a fost aceea pe care au folosit-o locuitorii cei mai vechi ai Italiei, în timpul lui Ianus”. Iar limba latină cultă, folosită de pătura conducatoare, îl supăra pe Catilina: “Încetaţi cu atâtea grecisme în vorbire, că nu ne mai putem înţelege cu poporul!”. Iată de ce şi celebrele tăbliţe cerate descoperite până in prezent în zona anticelor mine aurifere din Munţii Apuseni (Hunedoara şi Alba), şi poate multe altele rămase prin galeriile din

Roşia Montana sunt dovezi nepreţuite că latina vulgară se vorbea cursiv de către neamul trac, probabil cu diferenţe mici de pronunţie, după cum demonstrează "greşelile gramaticale" din texte. (*conspect de eugen evu, surse Media şi internet).*

Preludiu

D.p.d.v. al naturii *culturale, totul parvine. Critica de fapt parazitează.*

*

Nu creşte timpu-n urma ta, Poete ! El scade, orizontul redevine nadir, viaţa reintră în dimensiunea latentă, a morţii. Ea, moartea, care naşte.

*

Poezia „ materiei care plânge", cum definea Bacovia (Vasiliu, ftizicul)…este de fapt critic - paranoidă, dacă nu schizo-frenezică. Haida de ! Aceşti altfel respectabili A. M., (descriind literalmente cum o posedă Incubul), Al. Mu.,(texte explicite de WC, cu fecale şi chiar auto-insulte!), se trag cu toţii din butucul „luminii putride", a fosforescenţelor oxi-nocturne, de unde impresia de „ magic", şi de fapt sunt dintre acei „ poeţi blestemaţi" ai mortificării, ai dependenţei grafo-maniace de a se amăgi că se auto-vindecă.

Observând fenomenul impulsului de *a scrie poetic, (a exagera delirant lexical şi ilogistic)* încă din anii propriei mele adolescenţe, am constata fără sfaturile criticilor, predispoziţia (înnăscută!) a sensibililor, de a scrie sado-masochist, a impresiona prin lamento, prin irepresibila nevoie – maladivă- de a defula suferinţele psiho- somatice, ale disfuncţiilor…. Pare a fi ceva înnăscut, de auto-compasiune, cum am înţeles mai târziu din scrierile autobiografice ale prof. Victor Isac, când, copil fiind, se ascunde într-o ladă cu cârpe, având o stare de „ răzbunător reproş" când auzea părinţii

căutându-l şi plângând…Există într-adevăr la copii un astfel de cinism al frustrării, pedepsitor, de fapt patologic, un act al decompensării.

Un instinct (?) empiric de auto- tratare, gest al autismului ce paradoxal refulează în jurnale, caiete de poezii, meditaţii, dacă vreţi foi de auto- observaţie.

Oximoron adică muşcătura nebuniei …

… Pythia, oracularii emanaţiilor sulfuroase de la Delfi…Capul lui Orfeu pe apele lui Lethe, cântând, ca să îmblânzească „ animalul" din om…Ce se petrece între mitologia culturii şi resurecţia „ războinicilor luminii", cum bunăoară sud-a mericanii (Ernesto Sabbato, Marquez, Llyossa, Cohello…) – ce mutaţie de paradigme are deja loc ?

Arthur Rimbaud, Georg Trakl, W. Blake, Ady Endre,…Silvia Plath, ba chiar medicul Hans Magnus Ensezberger, ca un bunăoară Jeronimus Bosch ori mai încoace Goya, voila….Labiş, Mazilescu, Gabriela Negreanu, Valeriu Bîrgău…Iar acum fracturiştii cinici, ca Al Muşină, Cosmin Dragomir, Ioana Băieţică, Olga Ştefan ş.c.l. Marile frustrări fac perle bolnave, uneori fascinante, însă problema este ce stare au receptorii, de ce au nevoie de acest horror, de violenţa limbajelor, decompensări felurite?

Eros şi Thanatos, Eros şi Psyche….Mda. Asceze sceptice, diogeniene, cinism care nu poate sublima în estetic, cel mult parafrazează : „ aud materia plângând !" …Oximoronul este „ aud antimateria râzând! Am scris asta. Simpaticul „ descoperitor" de poeţi Tudor Opriş îmi spunea despre „ junimea" ce acceda la gloriolele taberelor de creaţie: „ poezia vaginală" …

De ce nu au fost de acest fel marii Orbi, Homer, Borges ? Fratele meu l-a tradus recent pe austriacul Thomas Bernhard, conlucrând cu Theresia Haas, un poet care este mare în sensul mărimii durerii, de unde chiat titlul cărţii" Biografia durerii". Autodafeul, automutilarea amintind de gestul exilului în lazaret al romanului „ Un caz de automutilare"… Desigur, acest Bernhard este cutremurător: „ asumarea a fatalităţii" este simplu zis…Este infernul asumat, greşit înţeles de Miguel Saenz „ artist ale exagerării, profesor (sic, n) al incorigibilului, patriot (?!?) mitoman, morbid, venerabil (?!), depresiv, romantic, satiric etc. „ …Definiri ele însele oximo(I) ronice, te miri ce apetenţă au criticii de a pune prişniţe pe propriile lor „ acte ratate", cum se pricep ei la condiţia celuilalt…Lumea este un ospiciu, iar aceste diagnostice amintesc de medicina marxistă – materialistă de la Socola…Ori, mai ştii ? Dr. Vali Câmpeanu, fostul coleg de grup literar. Acum manager al Spitalului de boli mintale de la Zam (pe Mureş), declară într-un interviu că adevăraţii nebuni sunt liberi, în afară, în extramurros: îl cred! Numai că există riscul unei atari înţelegeri critice a pacientului, prin rezonanţă-contaminare, prin aceea că el însuşi, exegetul, „ traduce" ceva ce i n se întâmplă chiar lui…Ca Freud, impotent şi maniac depresivo- erotic, înainte de a se rupe de Jung, însă întemeind şcoala psihologiei şi ideologia (misticoidă) a castrării… Ce dracu' se întâmplă cu aceştia, mai ales când sunt puşi să ctitorească Istorii Literare, amnezice faţă de cei întregi la cap, extrem de electiv- afectivi (…), cu bolnavii genialoizi ?! Este oare literatura şi vip-ismele sale, un Lazaret ? Va trebui, dragă Ioan Evu,

să redefinim totuşi catharsisul, într-o paradgimă – cimitir (vesel) mai „ sobru şi mai demn”…Prin aceea că de fapt *pacientela* de acest soi îl plagiază pe un dumnezeu suicidar şi decadent – eclectic, necum soteriologist…Dacă un Hoelderlin a fost recunoscut abia după 7o de ani de la moarte drept „ întemeietorul romantismului european”, un Rilke optase spre misticismul didactic((vezi Scrisorile către un tânăr poet), dacă Dostoievsky violatorul pedofil, dă preţul nebuniei prin geniul operei, întemeind practic romanul modern global…, totuşi, totuşi : ce este aceasta , a scrie „ catharisc”, să decidem : crimă sau pedeapsă ?

Oare „ sacerdoţii” lui Umberto Eco, recte „ profeţii” neo- barbariei post şi trans- moderniste, nu sunt azi cobaii auto-experimentişti, civilizatori, da, însă în sensul că vina – păcatul lor original, este cel al lui Einstein, sau Nobel, cel cu dinamita pe căciulă?

Jurnal lângă furnal (II)

Lucrarea în orb…

În anii de după fuga gen. Pacepa în America, furia ceauşistă- securistică a provocat în societatea românească, ceva asemănător cutremurului, sau inundaţiilor…Întregul sistem a fost restaurat, informatorii, sursele şi gazdele, fie epuraţi, fie abandonaţi şi înlocuiţi, neapărat condiţionaţi a fi şi membri de partid. „ Aparatul” însuşi a fost altfel cârpit şi , ceea ce înfuria chiar securitatea,...a fost subordonat activiştilor de partid superiori şi zonali…Poate de atunci a germinat ca să explodeze în 1989, ura grobienilor vigilenţei absolute, a ofiţerimii secrete contra Tovarăşului şi Tovarăşei…Ea, savanta poreclită chimic CO Doi, era practic comandantul suprem al securiştilor, cu zecile de mii…

Ex- şeful adjunct al securităţii judeţului Hunedoara, Lucian Văceanu,

care mi-a „ instrumentat” cel puţin două dosare D.U.I. din cele patru, m-a făcut a înţelege chiar el cum stau lucrurile cu „ devotamentul” faţă de „ partidul-patrie”, „ interesele neamului” şi „ elementele ostile orânduirii” – aşa cum eram şi eu taxat. Lucrăm preventiv, nu dorim decât să îndreptăm atitudinile greşite sau voit duşmănoase” etc…Şeful special în Hunedoara cu „ probleme de securitate”, era tov Stanciu, iar la Deva tovarăşa secretar cu propaganda pe judeţ, Mery Mitrofan, învăţătoare şi nevastă de procuror, secondată de poreclita J.R. Raphila Jakab. O namilă masculinizată, păroasă, care ura pupatul „ domnesc” al mâinii, în schimb adora pupatul în kur prin obedienţă. *„ Tovarăşu poiet Evu, scrieţi poezii mobilizatoare pentru oamenii muncii, nu anonime la ştim noi unde !”*

Unul dintre vice-preşedinţii Comitetului Judeţean pentru Cultură şi Artă Socialiste, era nepot al, celebrului anchetator al scriitorimii de la Bucureşti, Nelega, poreclit, cum relatează şi Dorin Tudoran în „ Kakistocraţia”, (parcă şi Paul Goma, Scrisori întredeschise)) - Tov. **TELEAGĂ**. Kulturnicii obedienţi, subordonaţi Organelor, aveau misiuni speciale, de fapt profesionale şi politice, de a recruta, de a preveni sau la nevoie de a „ desconspira” existenţa „ duşmanului”…Am dovezi cu zecile, rapoarte, pâre, ale unor foşti „ colegi de breaslă” în dosarele cu antet „ strict secret”, planuri de măsuri, instrucţiuni pentru informatori, iar câţiva i-am găsit în decembrie 1989 pe lista cu peste 200 de inşi din fişetele PCR municipal. Unii sunt nominalizaţi, alţii şterşi intenţionat (anonimizaţi”) undeva la Arhivele CNSAS, cu carioca…alţii cu indicative speciale, aşadar cu nume conspirativ. Urmărirea informativă conţine şi sintagma securiştilor experţi, psihologi şcoliţi mai stalinistic decât bolşevicii KGB, de „ lucrat în orb”. Am dovezi de introducere în băutură de scopalamină (cu efecte halucinogene şi delir verbal, frică, atacuri de panică, etc…) şi chiar schiţe cu ordinul pătrunderii prin efracţie în domiciliul meu, în absenţa mea: pentru percheziţii,

fotografieri de manuscrise, scrisori, acte, etc. Astfel de fotografii am găsit la dosare şi dintre cele confiscate de ofiţerii I. Haiku sau Porcovici, la oficiul de distribuire a corespondenţei din incinta Poştei locale. Am dovezi explicite de interceptare prin mijloace specifice, a telefonului de acasă, dar şi de la biroul casei de cultură, unde eram salariat. Lista cu informatorii care urmau să continue activitatea şi după 1986, anul „ trădării" lui Pacepa, era şi la sediul partidului, anume aprobată de tovarăşii Stanciu, tova Koka, tov Vintilă, şi desigur ştiută de şefii mei ierarhici, preşedinta culturii, D. M. – Dzeu să o ierte! – dar şi de directorul – administrator al instituţiei, pretins a-mi fi cel mai bun amic…Unii au fost „ recuperaţi" de SRI, alţii au fost răsplătiţi de „ revoluţie", ba chiar declaraţi cu diplom „ revoluţionari", beneficiind de avansări, de avantajele oferite Emanaţilor, (terenuri agricole sau de casă, activităţi private în comerţ sau aiurea, preluarea ajutoarelor din Occident şi re- valorificarea lor în folosul privilegiaţilor. În acest sens, un editorial al lui Nicolae Manolescu care susţine clar că „ revoluţia" din 1989 şi cele ce au urmat, au aparţinut securităţii şi celor mai veroşi activişti….Societatea aceea devenise una CAZONĂ, militarizată. Cine mişca în front, era taxat de nebun (clovn) şi era internat la diribau cu diagnostic „ are mania persecuţiei"…(Ca Paul Daian ş.a.).

*

Dintre toţi scriitorii din judeţ, foarte numeroşi, NICI UNUL nu a cerut (sau nu a făcut public) dosarul său, aşa că mulţi dintre ei au rămas în „ dosarele colectoare „ ale subsemnatului, titrate astfel: „ Cerna", „ Anonimul", „Scriitorul" şi „ Claunul" (expertiză grafologică-ştiinţifică a M.A. Interne Bucureşti, doveditoare a faptului că eu am scris scrisoarea de protest „ şi ameninţări" Tovarăşului…Rafinamentul profesional al acesteia este impecabil, demn de renumele securiştilor „ patrioţi" de soi radical- extremist şi, vezi Doamne, devotaţi Tovarăşilor, deşi …îl urau în felul lor, altul decât milioanele de înfometaţi ai sistemului raţionalizat. Nici

unul dintre „ colegii de breaslă” nu pomeneşte nimic, ba unii chiar au continuat să fie informatori, şantajaţi de către manipulatorii lor…Ei bine, ştiu cel puţin trei persoane care au fost infiltraţi în Frontul Salvării (sic, n) – şi au ajuns …lideri politici ai „ revoluţiei” lui Iliescu, Roman şi Brucan et fiefurile „ partidelor”….Aşa s-au infiltrat şi distrus din interior, partidele istorice ca cel Naţional Ţărănesc (c.d.), şi mai apoi cel Liberal. Pârghia de control a fost şantajul prin dosar, aşa cum avea să continue până azi, la 21 de ani. Legea aşa- zisei lustraţii nu e decât o minciună leit aceeaşi cu fraudele din Parlament, iar dacă nu mă înşel, ea a fost „ promovată” chiar de Roberta Anastase.

Globalizare

….Are loc un proces de accelerare sistematică a hibridizării între rase, culturi, civilizaţii, fenomenul de emigraţii determinat sau controlat de ocultele mondiale. Hibridizarea asta este versus „ purificarea” de tip nazist, rasială, selectivă, inclusiv prin ingrediente alimentare în asalt consumist, expansiv, asupra Pieţei Mondiale, vorace a acapara şi înfometată de sclavii moderni care suntem. Naţiunile sunt deja satrapii ale Centrelor – dirijismele au devenit strategii aplicate global.
Suntem în ceea ce Aldrin Toffler numea „ satul global”, iar Omânia este „ între plug şi computer”, cf. sintagmei aceluiaşi futurolog. În 2011 trăiesc cca. 6, 5 miliarde de indivizi, iar peste vreo 40 de ani, se prevede a fi atinsă cifra de 12 miliarde…
*

Citeam, elev fiind la şcoala profesională din Hunedoara, tuns chilug, în „ uniformă” de doc, tipic …coreeană, câte ceva pe sub mână. Una, scorojită şi roasă la colţuiri, era „ salvată” din podul bunicilor, autor Malthus, cel cu prognoza apocaliptică a înmulţirii omenirii şi fatalitatea perspectivei, teză vehement combătută de bolşevici. Alta, cinică şi vai”, disimulat fascistă, era „ *Răbdarea la români*” , de Marx…Acolo, Marx identifica antica „ virtus romana” originilor noastre, cu laşitatea, delăsarea, moliciunea reacţiilor,

mentalitatea dobândită, de supuşenie, etc. Teza era îndoit atee, acuzând şi biserica slavo- bulgară, ortodoxă, de a cultiva în „ turme „ aşa zisul „ drog al naţiunilor”…

Evanghelia de după …Pacepa

Florentin Smarandache (America de Nord)

Război literar

Anii de „ lumină”
mi-au întunecat versurile
Poezia capitulează metru cu metru
Spiritul se ridică la marginea
Profunzimii
Ca uleiul greţos din supă
Măgari cu diplomă
Înrobesc cuvintele
În lanţurile unei ideologii
Zidind un piedestal măreţ prostiei
Şi-atunci mă retrag din viaţa neartistică
A uniunilor de litere şi nonsensul lor
Literatura se dezrădăcinează
Ca ridichea din poveste
Trăgând cu ea şi Moşul şi Baba şi…Lupta poetică a partizanilorhăituiţi de teorii nerealiste continuă în sufletele noastre.

George Roca (Australia)

Oare aceştia suntem noi?
Falşi, ipocriţi, plini de noroi,
Fără să mergem la război,
Ne declarăm eroi !
Acum, când totul e mai bine,
Fără sudoare, de la sine,
Noi credem că ni se cuvine
Şi nu ne e ruşine !
Suntem şi liberi şi sătui,
Fără să batem nici un cui,
Ţipăm de mama focului,
Că vrem statui!
Toţi boşorogii fără dinţi
Vor să ajungă preşedinţi
Parlamentari sau senatori,
Trăgând vicleni din sfori!
…..
Iar orice deţinut nebun,
Chiar de a fost de drept comun,
Declară c-a fost politic,
Creşind onoare pe nimic !
…..

Avem de toate în valize
Lucruri furate şi devize
Dolari falşi şi lire sterline
…că-n România ţine !

Dacă aceştia suntem noi,
Eroi nu suntem, ci Ciocoi,
Şi ne vor pune la gunoi,
La judecata de apoi.

Pictoriţa şi poeta italiancă
Piera Rossi Celant

Eugen Evu / pasaggio
Destin şi determinare

Predestinare, cu alt cuvânt, programare.
*
Eroare naivă: că există enigme. Este ipocrizia, cancerul care distruge din interior orice este uman – ca un virus…
Vierme propriu fructului…
Există ignoranţă şi mai ales prostia amfibiană, a creierelor aplatizate. Nu există mister, noi suntem Misterul : nouă înşine, unora…Credulii şi spăimoşii transferă acest rudiment primitiv fenomenelor naturii, de la plante şi pietre, la meteoriţi şi astre.
*
Viaţa este ceea ce descopăr zi de zi, noapte de noapte. În măsura oglindirii fidele a Ei în Ego-ul meu, am şansa de a mă trezi în lume.
*
Luciditatea cunoaşterii empirice sau dirijate…, („ în salturi” , prin dobândire

– manipulare instituţionalizată, educaţie sau canoane, prin accidente, stări – limită, traume) …determină o nefericire pe măsură. Este un dar sau este o pedepsire, o stigmă, ori o revelaţie consolatoare.
*
Este de meditat la răspunsul ce şi-l dă singur Hamlet, la întrebarea „ A fi, ori a nu fi „ ?
Replica este ignorată aiurea, acolo e ceva mai relevant decât însăşi retorica întrebare : „ Să dorm, să dorm !”. Spiritul, Fiinţa, cere imperativ un refugiu, un repaus, un estuar, a nu înnebuni.
*
Vai, arta suferinţei, mormintele le ară !
*
Vai, dorul ce de-o moarte, de-a ne vedea urmaşii…
De a mai fi copiii care am fost odată
Vinovăţii nedrepte, prin atribut ce laşii
Îl iau ca pe-o otravă din moartea lumii, toată.
*
Atribuind divinităţii ale noastre neînţelegeri, ne facem idoli, pe care dezamăgiţi, îi devorăm.
*
De unde vine Gândul Trezirii, nechemat?
Cum umbra retezată, de vultur, peste-o groapă
Nirvanic doliu-al lumii-n dorinţi, din Increat?
Sublim care coboară, a ne-nălţa ?...
*
Reminiscenţe telepatice par a se re-activa uneori, mai ales la genii.
Iar cenzura din illo tempore, crunt loveşte, cu nebunie. Elohim ca şi gelosul Jahwe, sunt răzbunători
şi îşi menţin ierarhia, din frică, perpetuu, prin etapele speciei …devenitoare? Ori e doar o nostalgie a lor, inoculată nouă?
*
Partea de zeu se luptă
Cu întreita fiară…
Dual conflict, sămânţă
De ură gemelară….

*
Din mineral se smulge,
prin salt
Visând să zboare
Milenii stinse-n clipa
Dorinţei de-a fi soare.
*
Ceea ce am visat azi noapte, se restaurează din frgamente, cum cioburile unui vas spart…mi se dictează cumva…transcriu, e ca o regresiune telepatică …autoindusă!?
*
Stihialul este prolific, se auto-produce din mediul ignoranţei, ca bureţii prin spori..
*
Este, dăinuie irepresibil, în tot ce este viu, ceva care ucide chiar moartea.

Linda Bastide

(Franţa)

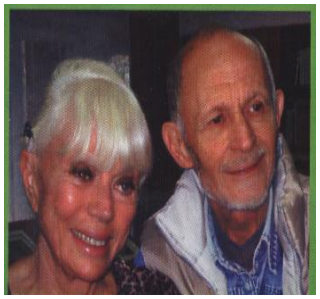

Fascinaţia mării

Cu gândurile mele,
Cu ideile mele
şi cu trupul meu,
Am plecat anume să mă pierd,
Într-o apă ilogică,
Luminoasă,
Într-o mare lunatică şi
îngheţată,
marea mea contradictorie:
ochii tăi.

Cântecel

Unde mergi fetiţo
cu inima ce-ţi mai bate ?
Unde mergi fetiţo
cu lumina asta-n jurul tău?
Unde mergi fetiţo
cu rochia ta de duminică?
Fetiţo incotro mergi,
tu cea care pleci iluminată,
absentă?
Încotro te duci fetiţo?
Merg unde merge şi norul,
merg unde este soarele
şi merg de multă vreme.

Nisip

Pe nisipul cald al trupului tău
Jmi odihnesc ostenitul trup,
această amprentă nu se va
şterge niciodată.
Nici o pânză viitoare n-o va

şterge
pe ceea pe care am văzut-o
trecând în ochii tăi,
mai uşoară ca o furtună de
vară, depărtată şi apropiată,
Pe când înaintam in lumina
Blândă ca nisipul cald al
trupului tău pe sub al meu.

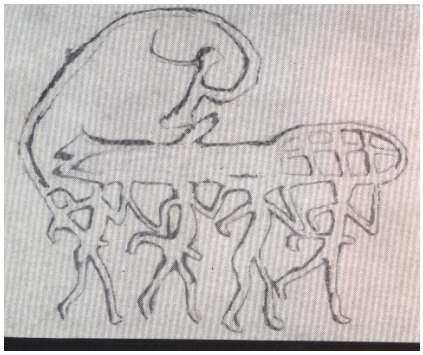

Ipoteze paleoastronautice: Acest desen rupestru de la Tel Issaghen, este reprodus în **Bilderatlas des Afrika-Arhivs, Frankfurt pe Main**. „**<u>Oameni poartă pe umeri cerul</u>** (?). Observaţi vă rog că acei oameni au cozi (?!), iar ceea ce este numit „ cerul" purtat de ei, se aseamănă cu un aparat de zbor, probabil uşor, (deasupra fiind şi un alt personaj…), iar aparatul are o carlingă ….Oare ce a văzut primitivul când a gravat aşa ceva pe pereţii unei peşteri ? Studiul despre cultura Afrcii în care am găsit desenul, nu comentează nici cum bizareria, nici de ce anume aparatul de zbor este numit „ cerul", evident, aluzie la capacitatea de zbor a navei … **(eugen evu**).

Întrebări înspre Cer

1.Costume moderne în Neolitic?
2.Statui de Uriaşi la Matakiterani ?

*
În mic precum şi în mare, trădările fac- determină- istoria. Iar spionii au cheile.
*
Totul conspiră, precum în natură, astfel şi în vietate.

Anul ciudat 2012

Expresia Anno Domini vine din Evul Mediu, referindu-se la numărătoarea anilor după Hristos. Înainte, numărătoarea „ de la facerea lumii" arăta 5508 în H. Deci, în anul 2011, am fi în 7519, şi, atenţie !, în 2012 (cf temei acute a Calendarului Maya, etc.) – am fi în anul ciudat (!) 7520..

Atra cura – frica neagră…

Latinii (de la Horatius, Ode) aveau expresia „ atra cura" – adică „ grija neagră „„…(spaima, temerea, frica). Evident, se nuanţează o spaimă nocturnă, primitivă, instinctuală, care este de fapt a Fiinţei. Sub-înţelegem conştientizarea unui „ program subliminal", anume a faptului că moartea este în noi, trăim murind ! – de unde esenţiala stare de nefericire: pe cât eşti mai lucid, rişti a fi mai nefericit. De recitit în acest sens Soreen Kiergegard etc. Starea pare a fi a unui instinct dobândit, deşi s-ar putea a fi unul ancestral.
*
Ptohos to pneumati- (sărac cu duhul) al grecilor antici, corespunde latinescului „ Beati paupers spiritu" (de unde beatitudine) …Unii traduc nu „ sărac" , ci „ blând", „ blajin"…A te detaşa de bunurile lumeşti (Ev. După Matei, V,3)…Conotaţia ironică este „ a celor care reuşesc fiind slabi sau chiar lipsiţi de Inteligenţă..Or Intelgineţa este Duh, Spirit, o energie cosmică şi o atribuim Divinului….A cui e această (ne) Stare ? A Luminii, sau a Nopţii?

Acea „ atra cura” …cui aparţine de fapt ?
*
Acest delir televizat, mediatizat, al „ reformiştilor” ...Se laudă între ei, ori se lovesc cu copitele”, grotesc, patologici ! „ Asinus, asinum fricat” Glumind, se laudă din frică ! Chiar aşa : totul este şantaj prin dosare, înregistrări şi „ dezvăluiri”, stenograme etc.

La ce să îi mai asculţi, să te laşi în voia acestui tontoroi diabolic, manipulatoriu ? Nu simţi cum se făcu seară….iar „ timpul creşte-n urma ta, te-ntuneci „ !(cum dixit Eminescu)
***

Ioan Ţepelea is the current president of the international Academy of Sciences, Literature and Arts (ASLA), based in Oradea, Romania.Ţepelea was born in 3 June 1949, in the village of Beznea, near Bratca, Bihor, Romania. He studied history and philosophy at Cluj-Napoca and has to date written many books about Romania and Europe in general at the time of World War I.

Un poem de Ioan Ţepelea

Poză 7
Ce moştenire mi-a dat tata mie
e-o pură dogmă a firii
sau o ironie a sorţii? //
Doar bunul simţ să-ţi fie crezul
şi nedezminţita plăcere că orice sfârşit
e şi-un început… Doamne pe Scena Ta
răzbat doar vânturile şi valurile…
Singurătatea amiezii cu gloria sânilor ei
singurătatea păsării cerului şi a livezii cu pruni şi cireşi. Ca o dimensiune
a focului schiţat în vechime de arhiviştii lui Dumnezeu

VIRGIL DIACONU

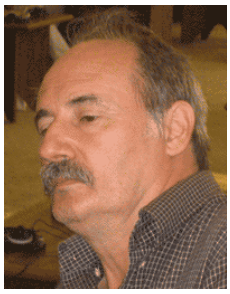

Enkomion

Poet şi critic de dureros-rezonantă luciditate,…Virgil Diaconu a debutat editorial cu placheta de poezie *Departele Epimenides*, Ed. Litera, Bucureşti, 1976, pentru ca apoi să publice *Depărtarea lăuntrică* (poeme), Editura Litera, Bucureşti, 1980, *Călătorie spre sine* (poeme), Editura Albatros, Bucureşti, 1984, *Discurs despre linişte* (poeme), Editura Cartea Romanească, Bucureşti, 1989, *Deasupra tenebrelor* (poeme), Editura Paralela 45, Piteşti, 2001, *Opium* (poeme), Editura Paralela 45, Piteşti, 2002, *Dimineţile Domnului* (poeme), Editura Paralela 45, Piteşti, 2004, *Libertate şi destin*, eseuri filozofice, Editura Muzeului Literaturii Romane, Bucureşti, 2005,*Jurnal erotic* (poeme), Editura Muzeului Literaturii Romane, Bucureşti, 2006, *Lepre şi sfinţi* (poeme), Editura Revistei Convorbiri literare, Iaşi, 2007, *Destinul poeziei moderne*, Ed. Brumar, 2008. Editează, ca director, incitanta revistă CAFENEAUA LITERARĂ, anul VII, un veritabil Club al postmodernismului trans-agonic, românesc.

Departele de aproape

Andrei ZANCA
Germania

"Ce putem observa în această etapă a unei *delte culturale*? *O raționalitate exacerbată* cu tendinţe de unilateralizare,

implicând automat o limitare a conştiinţei, ce nu poate genera decât mutilări. Desprinderea de unitate şi deci instituirea de delimitări tot mai rafinate (graţie ochiului disecator, în pofida urechii care preia întregul), duce la un soi de *metapatologie:* nimeni nu-şi mai pleacă urechea (nu mai are *urechi de auzit*, deci implicit nici atenţia, nici tandra aplecare ori băgarea de seamă, luarea-aminte), la spusele *altuia*, ba dimpotrivă, vrea să se audă *doar pe el."*

Ziceri şi…reziceri …

Când tânărul profesor matematician şi poet vâlcean, **Florentin Smarandache**, a emigrat „ clandestin" din ţarcul ceauşist, fiii familiei sale, erau de numai 9 ani – Mihai, şi de 2 ani, Silviu … Vezi imaginile). …Acest om- bibliotecă al exilului românesc, îşi asuma – un „ Destin" (paradox la predestinare?) – amintind de una dintre cărţile sale, sau mai inspirat zis, a dovedit că „ Totul este posibil, chiar imposibilul"…" A fost iniţial un exil în propria ţară, exil interior...Viaţa acestui atât de special, intuitiv şi răzbătător este un itinerar iniţiatic din care ai ce învăţa, o enciclopedie vie, este operă: opera de sine a Libertăţii ca program sufletesc, sfidare prin demnitate şi curaj, a căzăturii din virtutea răbdării, în laşitatea tristă a ceea ce francezii numesc mancurtizare, îndobitocire…

Prin ani, acest cumva exotic (?) cavaler al Bravurii şi inteligenţei, am făcut schimb de cărţi, am dialogat printre cei anume simpatetici cu el…" Menţin corespondenţa cu scriitori români contemporani, unii au colaborat la antologiile internaţionale paradoxiste editate: Mircea Monu, Ion

Soare, Doru Moţoc, Marian Barbu, Janet Nica, G. Niculescu, Eugen Evu, Ovidiu Bufnila, Şerban Codrin, etc." , scrie în 2oo4 autorul. (Recent, am avut onoarea de a edita în ţară cartea în tandem cu el, „ Ziceri şi deziceri") ..

„ Badea-al meu peste Ocean"…!?

Cum eu sunt omul care extrag un sens poetic din tot ceea ce numim „ existenţă", tulburător îmi pare că, între ardelenii „destinului" său de exilant, aflăm dintr-un interviu excelenta jurnalistă şi eseistă Silvia Constantinescu, cândva salariată la Casa de Creaţie din Deva (!) , emigrată şi d-sa în 1977, în Suedia,(editoare a revistei „ Curierul românesc", membră a Academiei Americane,ş.a.) prof. univ. Florentin Smarandache – recent nominalizat pentru premiul Nobel – îi evocă şi pe Ioan Nicoară (recent l-am cunoscut la…vila Panorama , din Ţintutul Pădurenilor, n) , (care avea să îl ajute atunci când s-a stabilit în State…Un alt paradox, ar fi că acest român- american cu totul neobişnuit, a păstrat intact ancestralul cult al familiei (celula de bază…), cu toate că a …fraternizat" cu toate meridianele şi paralele lumii, literalmente…rar găsindu-i un precedent în odiseea emigranţilor…F.Sm. evocă mereu regăsirile, reîntregirea Familiei, sintagma aceasta rămâne – din nefericire- ceva tragic – pe …contrasens mioritic,…şi în actualul EXOD (de creiere şi forţe de muncă) al românilor, amintindu-l pe cel al evreilor …De fapt, care ar fi definiţia proprie azi, dramatic explodată după 1989 şi inflamabilă după 2010…: Diaspora sau Exil ? Exil interior transferat în macro- exil global? E de meditat asupra acestui straniu şi CICLIC exod,

amintindu-l pe cel deja …ancestral pentru omenire : exilul , dispersarea evreilor după exilul Babilonian!

(În DEX, se cere o redefinire mai explicită şi de- politizată, a termenului : „ pedepsit cu exilul, izgonit (alungat, n) din ţara sa, aflat în exil; surghiunit (termen turcit, n!) dar şi „ retras, izolat", în sensul figurativ)…

Aş spune că acest multisecular „ exil interior" al românilor,…este sforţat la export, ne auto- exilăm şi cu aceasta Naţiunea pierde sânge- creiere- suflet…iată ce dacă nu ar fi de plâns, ar fi …de râsul lumii. Am ascultat stupefiat, la un moment folcloric…un fel de „ folclor nou", în care autoarea, prietenă a mea, şi căreia i-am editat o carte de versuri, cântăreaţă, întocmise un text ce îl evoca pe „ badea-al meu peste Ocean"…!?, iubita, rămasă acasă, doinind de jale, of şi auleu, pentru a-l „ descânta" pe badea emigrat la îndemnul „ conducerii reformiste „ de azi (…), la munci transoceanice, deoarece în **propria-NE** ţară e haos, e jale şi doinire tânguitoare, amintindu-l pe Octavian Goga, poetul pătimirii noastre, în cutremurătorul poem didactic „ Oltul) …Oare ne este dat –pre-destinat, Florentine, să înţelegem doar DE DEPARTE, starea de jale a neamului nostru de la Carpaţi şi Dunăre …Uneori am meditat la acest „ (pre) destin, ca la ceva ciclic, un fel de „ conspiraţie" a precesiunii în <u>dimensiunea Interconetion</u> (!) al fractalilor – entităţi care suntem…Mate- meta- fizicianul (de ce ce nu astro- fizicianul?) Florentin Smarandache, v-ar putea explica mai bine ce vreau să insinuez !

Reîntregirea Familiei ?!

…Fie că înţelegem diaspora pe greceşte, ori Exilul, pe neo- latineşte, vai nouă, o înţelegem dramatic, nu mioritic, ci manoleic ! mai abitir ca în alte „ etape” istorice, azi..
Oare ce va fi pentru omenimea din Exilul ei cosmic, mitologizat (…), acea sperată prin milenii „ Reîntregirea Familiei”, promisă de religie ?

Unde ne este ACASA ?

„Ne-am întâlnit la aeroportul din Phoenix, (Arizona) şi doua ziare din Phoenix au scris despre venirea lor” îmi dă ştire cu bucurie Florentin, confratele nostru de peste Ocean, dacă vreţi din Ţara Făgăduinţei, pământul de „sub un alt cer…sub Luceafărul de Dimineaţă”, cum scriseră profeţii ..
În două imagini, cineva a imortalizat clipa…

Un poem pentru Florentin

Moto : „ Le sens du non-sens) (Florentin Smarandache)

Frate Florentin, ai observat comportamentul de albine în rut-ul roirii, al cuvintelor, ca al electronilor captivi pe orbita ecuaţiei lui Niels Bohr ?
Ai văzut cum stolul de grauri asupra lanului de grâu de sub corbi, îşi schimbă brusc direcţia ca şi cum este un unic organism ?
Ai observat cum râurile României duc visul izvoarelor montame, vorbind cerului prin marii şi trişti poeţi geniali?
Cum se structurează poezia în formă de faguri?
Cum uterul aminteşte amforele temponauţilor ?

Cum Brâncuşi îl plagiază în oglindă pe Endimion?
Cum poezia în devenire este de fapt o mulţime reductivă de „ cuvinte – cheie”?
Cum sunt tot mai rari Înainte- mergătorii?
Cum s-a subţiat nadirul din orizontul vizibil, văzduhul, Duh Văzut ?
Cum au zidit ferestrele rebelii străvechii religii sub stigma lui Negru Vodă?
Cum sfâşie viscolul getic draperiile, catapeteasma Codrului „frate cu românul” ?
Cum dăm sânge lumii, uitându-ni-l pe-al nostru?
Cum aorta mea – aidoma Streiului, pulsează săpând artere colaterale, ca divinitatea ?
Cum originea sacrifică, pentru a regenera ?
Cum descălecările ne-au schilodit de pe tancuri ?
Cum cele şapte Frici ale lui Popper, sunt Una singură: frica de viaţă?
Cum se autodeochează cei exoftalmici ?
Cum nu ne înţelegem decât post- mortem, geniile?
Cum viclenia grecească în zadar l-a învins pe Xerxes, în zadar biciuise el Marea !
Cum Ăştia ne împing în groapa comună a metafizicii?
Cum au intrat în metastază colorismul psihedelicilor, complice cu Monştrii Sacri …Cum exclamaţia „ Tii kallos”! (Ce frumos este !) s-a corupt în barbarismul autohtonilor, însemnând ticălos ?
Cum, cu dreptatea Rea, românilor li se fură premiile mondiale, prin efracţie, aşa cum Einstein a furat din Babilon şi Egipt ?
…
Ce a zis francezul, anume că fiecare ţară îşi are hoţii şi criminalii pe care şi-i merită? Stigma / enigma.
Vae victis ! Oare este ceva mai cumplit?

Etcaetera….

Reîntregirea familiei…

Eugen Evu Poeseu despre Memoria Luminii – lumii

Moto: „*Maestre, o lucrare pe cinste. Mi-a făcut plăcere sa o citesc (şi să o corectez la semne, ţuca-te-aş!)… Apare azi la prima pagina a Revistei Agero ! Felicitari. asa imi place mie de Evu, fain copil. Tausendsassa! Sper ca esti oki-doki cu sănătatea, Doamne Ajută! „*

Lucian Hetco

Prin amintirea corectă a ceea ce a mai fost, poţi înţelege ce va fi

Memoria ca suflet decantează, cea eterată de spirit se resoarbe, tinde a se oculta, aşa cum iraţionalul este stocat subliminal, spre a fi apoi totemizat ca Vis(are). În fiece zi, funcţie de aceste vise purificatoare, uneori chinuitoare şi uitate alteori, mă trezesc odihnit, sau dimpotrivă epuizat, de parcă acolo, în somn, psihicul semi- inhibat s-a luptat cu tenebrele reci ale stihialului

Îmi vine în minte ceea ce nu am ştiu niciodată (!) mi se comunică ceva". Iar coşmarele par a fi mesageri paradoxal ai binelui, ai reconfortului psihic necesar Prezenţei în continuum-ul spaţiu-timp. A ceea ce numim - Fiind, Fiinţă.

Între programul lucid, raţional şi acea scăpare a lui de sub controlul diurn,..pare că o misterioasă putere a cugetului decide rezultatul conflictului. Realul este confruntat cu Irealul pe care percepţiile emotive nu îl resimt. Acest comportament al (moluştei!) inimii-simţurilor, revine în actul de a scrie, mai ales poetic. A exagera extremele, spre a recalibra fiinţa; de parcă o instanţă supra-conştientă reface echilibrul zguduit în somn

sau insomnie, de necunoscutul stărilor nocturne. Poezia reţine roua înfrigurată în infimele recipiente ale cuvintelor ce se asociază instantaneu, inspirat, în formulări stranii, ex-agerate, frumuseţi morfo-estetice, sub care pulsează un straniu instinct substanţial, esenţial, de religiozitate primară, ancestrală.

Dacă doriţi, un program genomic, indestructibil, al Sursei incognoscibile - Divinul. Este acea stare invocată de Camus, a omului revoltat ce se situează înainte, sau după sacru. În somn, acolo, pare că Sacrul, Inteligenţa ubicuă, transcedentală, dă lupta cu profania materiei în continuă extincţie, prin aceea că murim continuu, deşi ştim că trăim. A scrie ne este privilegiul: auto-vindecarea, sau cel puţin alinarea, opiumul, narcoza aceea emanată a imanenţei, a inefabilului, precum cea a parfumurilor, miresmelor ce ard vara pe lanurile înflorite Gândurile stării de visătorie, de reverie, în starea de veghe atentă a scriiturii, sunt cele ce efectuează transferul de sacru, fac polenizarea. În elizeele imaginarului astfel cutreierat, răsună misterioase elitre, murmurul de monade, de talazuri sublunare Inima (cu afectele) este luna, creierul soarele

*

Atent la acestea, sunt mai explicit apelând la metaforic, decât lucidul Bergson sau scepticul Cioran, cel ce de fapt a fost mai mare poet decât filosof ! Socratica sentinţă urmează-ţi zeul, ne este mai de folos în sensul de a ni-l cultiva, empiric. De ce nu Zeiţa ? Adică poeziaLimpezită la chip şi făptură, vizibilă, ci nu bântuind ca HimerăEa, care ne purifică vieţuirea (ca Vietăţi gânditoare) de imanenţa muririiSuntem conectaţi la sacru: pregătiţi a ne consola că vom muri. Iar actul poetic este extracţie şi Adeverire a ceea ce aş numi comportament religio al Naturii- Mume, anume prin conştientizarea (mereu atenţi cu sine, cu ceea ce ni se întâmplă) a acestui fenomen. Prin suferinţă şi trezire ciclică în lume

*

Nu am fost discipolul zeiţei, ci amantul ei! Harul ne este dar, dăruire, impuls înnoitor (prin intensitatea Arderii, ca etape, ca exerciţiu de învieri, de Împrimăvărare). **A fi** devine suportabil, ne pregăteşte **a nu - mai - fi** în acest sens opturat de sacru, promisiune a Marelui Sacru, ce ne resoarbe. Nu suntem duali: între viaţa organică şi cea neantică, se insinuează Altceva, Altcineva. Suntem, cum enunţa Konrad Lorenz într-un dialog cu Popper, TRIALI Sintagmele antice de Teandros, treime, trinitatetranspar aici, în carteziana lor formulare. Poetul ştie deoarece crede, arta poetică este religie, refacere a Legăturii.

*

Ceea ce riscăm ca îmbolnăvire, este alienarea pe care Nichita Stănescu mi-o definea drept boală profesională a poetului. Poetul înnebunit de a demonta Starea necuvintelor, ca un copil ce desface ceasul, îl distruge face această eroare atunci când ceea ce îl fascina odinioară, paradiziac nostalgic, se degradează în Patologic, în schizo-frenetic egoist,din acel exces maladiv de subiectivism al impotenţei de a percepe sacrul din EL,.. ceea ce duce la ruptură, la autodistrugere prin melancolie- Iată cum zeiţa devine Gorgona Medusa, muşcătura frumuseţii otravă şi Extazul de a FI, se stinge în tonele obscure ale subconştientului dictatorial,..vis-a-vis al morţii,Asta se numeşte în medicina materialist-dialectică- marxistă, manie depresivă Frigul necuvintelor este trans-scris (în transa lui maladivă, excitată de alcool) în frumuseţi violente, în colorism hiper-oniric, în veritabil delir, verbiaj, psihedelic

*

În scrisorile lui Cioran către amanta sa nemţoaică Thoma, îl descoperim pe Omul Cioran, Omul-Suflet, care nu se poate mântui prin aceea că nu crede, însă i se confesează femeii-perechii în mod sincer, cu puseuri erotice ce se

supun prin cuvânt, nu Frigului metafizic (bacovian) , ci Arderii devenitoare, *fuzionând acolo*, în Orgasme, Suflet şi Sacru, prag de Mijloc al Trinităţii şi Devenirii. Feminitatea revine predominant în sensul redat cândva de gnostici, aici Sophia este ceea ce va fi redefinit în Creştinism Fiul (Figlio) ?

*

Nici Kierkegaard, nici Dostoievschi sua Nietszche, nu au atins atari reverii ale transcedenţei, fără a înnebuni. În chiar condiţia tragicăse relevă ca mister ce se arată ascunzându-se şi vice-versus, sacrul şi de fapt imanenţa Spiritului, în travaliul lui etern- re- născător. Creaţia este Poieion, iar a fi poet, este a fi sacerdot şi mamoş (incestuos ?!) al avatarului de care scria Eminescu. Cunoaşterea de Sine

(!) prin poeion, este şi va fi una de tip luciferic, eminamente Nocturn Mama Noapte a lui Novalis, Mama Geea, a proto- dacilor şi popoarelor Soarelui

Mistica este a sufletului (însufleţirii) ci nu a Spiritului paraclet care coboară întru a reînălţa? Poezia este Dorul eternităţii de a se replia din captivitatea duratei (definite de C. Rădulescu Motru). Stare de respingere a înfrigurării naturii, stare a suferinţei latente, din care va renaşte Hristosul transgresiv, al devenirii prin Sacrificiul Creatorului în chiar opera sa vie şi transcedentală.

*

Nici credinţă decadentă, fanatizantă, fetişizantă, fundamentalistică, deci nici nebunie, cel mult transfigurare binişor ritmată, sublimată ca muşcătura în sărutCăci nu suntem cei ce considerăm, ni se spune ori suntem învăţaţi că suntem, nici cei conformişti văzului celorlalţici accedem a fi în auto-definirea de pe Munte : Esche, asher esche,,, *Eu sunt cel ce devine* ! Scepticul Cioran este astfel mai degrabă necredinciosul Toma, decum Fiul, sau dacă este Fiul, este primar Fiul Omului, cel ce strigă implorând înţelegerea

Lama Sabachtani? Ci abia apoi se încredinţează Tatălui, prin Moartea, paradoxal învietoare ! Regeneratoare, cosmo-ecologică.

*

Omul actual, tot mai numeros, prevalent este la vârful Crizei de a exista; hiper-luciditatea sa fără a fi estompată cathartic de redefinire *poietică , aşadar creativă,* (Imitatio Dei, sacrum mimesis..) omul- tehno, cyborgic, este de facto în eroarea de a se auto-idolatriza. Decadenţa este paradigma rebelionară, a căderii, a ereziei malefice, a autodistrugerii, omul suicidar. Comportamentul în Cetate (Polis) asemenea zeilor plăsmuiţi delirant de Memoria opturată a sinelui ciolectiv (Freud, Jung, Adler) este repetitiv istoricSuntem în acea Stare a Împărăţiei (Imperiului) din illo tempore recesiv, ciclic *şi care nu poate uita ceea ce este. Cine aşadar este cel ce se agită în om, dacă nu Spiritul ? Re-identificarea ca trezire în Lume, poate fi o eroare paranormală, din Cosmos? Căci suntem particulă, undă şi vibraţie* iată Trialismul evocat de *Konrad Lorenz*

*

Rămâne a ne răz-gândi mereu, şi a păpstra acest mister paradiziac al omului, poate imunitar, ancestral, al liberului arbitru dăruit nouă: a râde, nu sardonic, nu isteric, ci a râde omeneşte, aşa cum păsările cerului cântă, chemătaore de împreunare şi cuibărire. Criza din opera vie este criza creatorului ei, iar noi va fi să sperăm că ea este un act absolut , al vindecării. Poezia, artele, pot lecui.

*

Prin poezie, reînvăţ ceea ce este în Mine: sufletul meu, al tău, în starea de tristeţe fără motiv anume, este pur, este retro- paradisiac. Depăşind antinomia tragică a lui A Fi (limitat), pot atinge starea Nirvanei, armonia clipei cu Eternul.. La ce să sper mai mult, fără a mă autodistruge, a fi în complicitate cu orbirea nopţii? Din care, totuşi ! - ni se arată Luminile

Celule Stem sau cuvinte cheie

(Cogito cu vultur propriu…)

Comportamentul de ardere al apei, substanţei primordiale, este ubicuu în vegetal şi animal.
*
Cărţile sunt prometeice, cărţi cu vultur propriu. Sunt gândire în acţiune, contopind energiile interferente dintre subconştient şi conştient, dintre visare şi veghe.
*
În substratul proceselor gândirii, totul este Zoroastric…Vechii perşi..,(v. Avesta) gândeau sacrul (- Adevărul este numit ASHA), ca ardere eternă, purificatoare, ofrandă restituită Luminii, foc întreţinut…eliberare din materie a spiritului…Ciudat cum numim Arta din latină ARS, în română, latina vulgata, neolatina de azi, vocabula AR fiind etimonul verbului A ARDE…Iar arderea este şi aici, în opere, substanţialitate a Vieţii, trăim murind, ardem, fiind în interregn : mineral, vegetal şi animal. Treime adică…
*
Gândirea creativă este consum, ardere mereu înteţită, înnoitoare şi reizbucnind din ceea ce pierde: este ceea ce Roland Barthes a numit „ asompţiune", a triumfa în plină pierdere.
*
Am înţeles etapa cea mai primejdioasă, de erupţii…starea cumva vulcanică, cu lave irepresibile, starea geo-mentală…, când energiile subconştientului, din adâncuri, îşi fac arbore în sus şi străpung Scoarţa..,.,eruptive…
*
În flăcări, salamandra, pe care românii o consideră sacră, magică.
*
Popoarele vechi sunt mitologizante, cele foarte vechi, religioase. Religia de mâine este ştiinţa, ea deja

îşi saltă spre spaţiu, templele, amintind rachetele şi rampele de lansare…
*
Gândirea se auto-gândeşte, ea „ vine” de pretutindeni, o bănui ca o pulsaţie sferică, o memorie în mişcare, în devenire…Interiorul tinde spre exterior, ca vindecările…Însă oare poate avea el un „ nucleu”, fiind inefabil?
*
Acalmii înspinate, metafore, silogisme ca rudimente „ barbare” ale subconştientului reprimat…
*
Am fost odinioară poet romantic, idilic, cu vagi impulsuri de moralism…iar etapa arderii cea mai devoratoare, şi, paradoxal, reconfortantă (!) pare-se a fi oximoronică…
*
Într-adevăr, profeţia e justă.” pietrele vor vorbi”… Arheologul ştie, poetul idem. În arta poetică, cogito cu vultur propriu,..siturile sunt ale ARHEOFIINŢEI, ale Memoriei Ancestrale. Centura de iridium poate fi citită aşa cum astronomii înţeleg – simetric- analogic-silogistic, Lumea, ca fiu al Luminii.
*
Acolo, în Sumer, este stocată harta stelară, a creierului, a labirintului, a Genomului…Iar o carte poate fi celula Stem, regenerativă, dacă…

Notes post decembrist

…Cei mulţi care au trăit în bordeie în zona insalubră, înjositoare, criminală, a sărăciei din regimurile totalitare, atunci când regimul roşu a căzut şi sistemul s-a ….repliat încet- încet, spre a se „ restaura” altfel, a redistribui „ avutul naţiunii*” altfel*, cei „ umiliţi şi obidiţi!”, sau cei rataţi, au conectat la *democraţia de tip distrofic*, cu forcepsul ideologic conspirativ,… instrumentată diabolic de noile puteri, cameleonice,

de ventrilocismul politicianist, etc. Anume parte dintre ei au devenit complici pretinşilor „ reformişti”, fie şantajaţi securistic, fie iremediabil duplicitari, lipsiţi de identitate morală, fie mancurtizaţi ca „ masse de manevră”…Unii au continuat a fi ceea ce erau siniştri torţionari din închisorile bolşevic-comuniste, alţii au devenit peste noapte, ba judecători, ba critic, ba chiar …foşti dizidenţi ! Dintre aceştia, cei mai oribili sunt cei ce s-au îmbogăţit şi continuă să o facă, la modul sălbatic, pe seama Conjucturii. Nu nucleul tare al îndoctrinaţilor politic-propagandistic- activistic şi securistic s-a spart ! Ci doar câteva straturi, câteva coji din pegra de gunoaie morale ale mulţimii inculte, repede înlocuite de foamea activă a subliminalului colectiv, astfel că suntem în resurecţia şi mai diabolică a parvenitismului, injustiţiei, minciunii şi efectelor acestora, conjugate de manipulatori... Binele este naiv şi decade din prea-răbdare, în laşitate complice cu manipulatorii… , răul este agresiv şi dinamic, aşadar trebuie revăzută relaţia victimă- călău, sau ceea ce este sadomassochismul; în familii, sau prin extensie, în societăţi. Când informaţia nu este cultură, ea va domina mulţimile, nimic nou sub…lună. Istoria este patologică. Dacă vreţi, EMPATOLOGICĂ. Prin aceea că trădătorii şi spionii au jucat cartea decisivă. Punerea ei în operă, din varii motive, nu îi scuteşte pe aceştia de Criminalii Bolnavi care trag sforile.
…Careva a scris: Prin faptul că omul uită, *nu merită.*

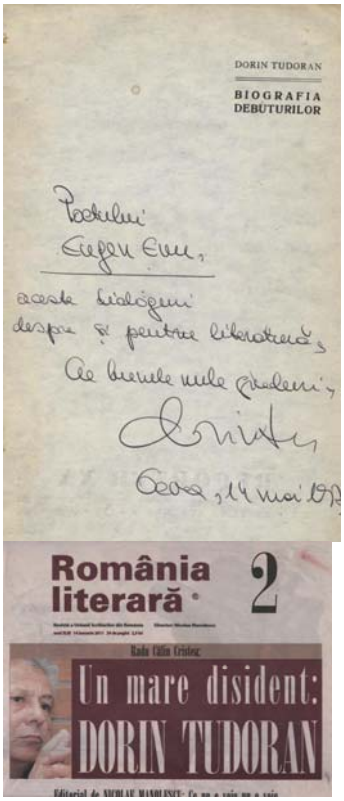

Arhive de sertar …Era pornocalâie…

Hărţuit de securitate, emigrat din ţarcul ceauşist şi stabilit în U.S.A, pe drept elogiat şi egal nedrept blamat,…Dorin Tudoran îmi prefaţase înainte de „ revoluţie”, ca referent extern, romanul ***„ Roşu putred****”, la Cartea Românească Cartea era cuprinsă în planul editorial şi a fost anunţată radiofonic elogios de dir. C.R. George Bălăiţă……***Cenzura** *a continuat şi în – vroba lui,-* **Kakistocraţia** *post-revolutzion, romanul s-a întors tot în… sertar, editorii au murit (Preda, Cornel Popescu, Mircea Ciobanu) …sau nu s-au decis (Ion Iovan, (Eminescu), Gabriel Liiceanu and Zografi, Humnitas) …Voila, exilaţi de pretutindeni : între timp roşul putred a ajuns portocalâu…* **şi va fi …pornocaliu !** ***(eugen evu, 2011)***

Cuvinte cheie: smochinul ucigaş

Florin Scurtu- Femeia cu broboada (grafică).